

JACK REACHER 2

LEE
CHILD

SONUNA
KADAR

"Jack Reacher: Zekâsıyla etkiler, gücüyle büyüler!"

The Times

KORIDOR

JACK REACHER 2

LEE
CHILD

SONUNA
KADAR

KORİDOR YAYINCILIK – 648

ISBN: 978-625-8510-01-0

Copyright © 1998, Lee Child

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Darley Anderson and Associates Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

© Tüm hakları saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

Sonuna Kadar

Lee Child

Özgün adı

Die Trying

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Editör: Aslı Güçlü Barikan

Son okuma: İdil Dinkçioğlu

Kapak tasarımı: İlknur Muştı

Sayfa tasarımı: Ecem Bozbay

Birinci basım: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2025

Baskı ve cilt: Deniz Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 77699

Koridor Yayıncılık

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70 Yayınevi Sertifika No: 49242

info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

JACK REACHER 2

LEE
CHILD

SONUNA
KADAR

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

KORİDOR

Lee Child: 1954 senesinde Coventry, İngiltere’de dünyaya gelmiştir fakat çocukluk dönemi yakınlardaki Birmingham şehrinde geçmiştir. Tesadüf eseri, JRR Tolkien’in okuduğu liseden burs kazanmıştır. Sheffield, İngiltere’de hukuk okumuştur ve tiyatro alanında yarı zamanlı çalıştıktan sonra Manchester’daki Granada Televizyon Şirketi’nde, İngiliz televizyonunun altın çağında prodüksiyon yönetmeni olarak işe başlamıştır. Burada kariyerini on sekiz yıl boyunca başarıyla sürdürmüş ve *Brideshead Revisited*, *The Jewel in the Crown*, *Prime Suspect*, *Cracker* isimli programlara imza atmıştır. Ancak 1995’te kırk yaşındayken şirketin yeniden yapılandırma sürecinde işten çıkarılmıştır. Her zaman tutkulu bir okur olan Child, başkalarının kriz olarak görebileceği bir durumu fırsata dönüştürmüş, altı dolarlık kâğıt ve kalem alıp Jack Reacher serisinin ilk kitabı *Mezbaha*’yı yazmıştır. *Sonuna Kadar* serinin ikinci kitabıdır.

Belgin Selen Haktanır: 1970 senesinde Brüksel, Belçika’da dünyaya gelmiştir. Lise eğitimini New York’ta, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü’nde ve lisansüstü eğitimini Atılım Üniversitesi İngiliz Edebiyatı alanında tamamlamıştır. Amatör olarak müzikle ilgilenmekte ve çeviri çalışmalarına devam etmektedir.

JACK REACHER: ÖZGEÇMİŞ

İsim: Jack Reacher

(ikinci ismi yok)

Doğum Tarihi: 29 Ekim

Boy: 1.95 m.

Kilo: 100-113 kg.

Ölçüleri:

Göğüs 127 cm.

Ceket bedeni 3XL

İç bacak 95 cm.

Göz Rengi: Mavi

Ayırt Edici İzler: Sol gözünün köşesinde ve üst dudağının üstünde birer yara izi

Eğitim: Avrupa ve Uzak Doğu'da ABD Ordusu'nun üs okulları; West Point Askeri Akademisi

Hizmetler: ABD Askeri Polisi, on üç sene; 110. Bölük'ün ilk komutanı; altı sene sonra binbaşı rütbesinden yüzbaşı rütbesine geçti; yedi sene sonra binbaşı rütbesiyle terhis oldu

Hizmet Ödülleri:

Üst sıra: Gümüş Yıldız, Savunma Yüksek Hizmet Madalyası, Şeref Nişanı

Orta sıra: Fedakârlık Madalyası, Bronz Yıldız, Mor Kalp

Alt sıra: İvır zıvır ödüller

Adresi: Bilinmiyor

Alle: Anne, Josephine Moutier Reacher, vefat etti, Fransız asıllı; baba, ABD deniz piyadesi, vefat etti, Kore'de ve Vietnam'da görev yaptı; ağabey, Joe, vefat etti, beş sene ABD Ordusu Hazine Bakanlığı'nda istihbarat görevi yaptı

Özel Beceriler: Küçük kalibreli silahlar uzmanı, taşınabilir her türlü silahta ve göğüs göğse çatışmada uzman

Diller: Akıcı derecede İngilizce ve Fransızca, idare eder seviyede İspanyolca

Sahip Olmadıkları: Ehliyet, kredi kartları, federal yardımlar, vergi iadeleri, bakmakla yükümlü olduğu kişiler

*Bana yardımcı olduğu her Şeyi buraya yazsaydım
bu ithaf, kitaptan daha uzun olurdu.
O yüzden Şunu söylemekle yetineceğim:
Karım Jane'e en iĥten teŐekkürlerimle.*

(1)

NATHAN RUBIN CESURCA DAVRANDIĞI İÇİN ÖLDÜ. Savaşta madalya kazandıran türde daimi bir cesaret yüzünden değil, anlık bir öfkeyle sokak ortasında öldürülmenize neden olacak türde bir cesaret yüzünden.

Haftanın altı günü, senenin elli haftası yaptığı gibi evden erken çıktı. Kırklı yaşlarda formda kalabilmeyi amaçlayan, kısa boylu, kilolu bir adama uygun, özenle hazırlanmış kahvaltısını etti. Çalıştığı üç yüz günün her birinde bin dolar kazanan bir adama uygun, göl kenarındaki bir evin halı kaplı uzun koridorlarından geçti. Başparmağıyla garaj kapısının düğmesine bastı ve yurtdışından getirilen pahalı sedanın sessiz motorunu çalıştırmak için bileğini çevirdi. Müzik setine bir CD taktı, çakıl taşlı garaj yolundan geri geri çıktı, hafifçe frene basıp sinyal verdi, gazı körükledi ve hayatının son kısa yolculuğuna koyuldu. Pazartesi sabahı, saat altı kırk dokuzdu.

İşyerine giderken kullandığı yoldaki tek trafik lambası yeşil yanıyordu – zaten ölümüne sebep olan da buydu. Başka bir deyişle, ofis binasının arkasındaki تنها park yerine yanaştığında, Bach'ın Si Minör füğünden önceki prelüdün bitmesine daha

otuz sekiz saniye vardı. Son notayı duyana kadar arabadan inmedi, dolayısıyla arabadan inerken üç adamın kararlı adımlarla yanına yaklaştığını görebilecek kadar onlara yakındı. Onları süzdü. Dansçılar ya da askerler gibi uygun adım yürüyen adamlar bakışlarını kaçırıp yön değiştirdiler. Rubin binaya döndü. Yürümeye başladı. Ama sonra durdu. Arkasına baktı. Üç adam, arabasının yanındaydı. Kapıları zorluyorlardı.

“Hey!” diye bağırdı.

Meydan okumanın, şaşkınlığın ve öfkenin kısa, evrensel se-siydi bu. Olmaması gereken bir şey olduğunda dürüst, düzgün bir vatandaşın çıkardığı türde içgüdüsel bir ses. Dürüst, düzgün bir vatandaşın ölmesine yol açan türde içgüdüsel bir ses. Kendini arabasına doğru giderken buldu. Üç adama karşı tek başınaydı fakat haklıydı, bu yüzden öfkelenmiş, cesaretlenmişti. Uzun adımlarla ilerlerken formda ve sözü geçer biri gibi görünüyordu.

Ama bunlar yanıltıcı hislerdi. Onun gibi uysal bir banliyö çocuğu böyle bir durumla asla başa çıkamazdı. O ancak spor salonuna gidenler kadar formdaydı. Bunun hiçbir önemi yoktu. Sıkı karın kasları, ilk şiddetli darbeye yırtıldı. Yüzü öne ve aşağı savrulurken sert yumruklarla dudakları patladı, dişleri kırıldı. Sert eller ve kaslı kollar tarafından yakalanıp ağırlığı yokmuşçasına ayakta tutuldu. Anahtarları elinden alınırken kulağına feci bir darbe indi. Ağzı kanla doldu. Asfalt zemine yığılınca postallar sırtını tekmeledi. Ardından karnını. Başını. Gök gürültülü fırtınada kararan bir televizyon ekranı gibi gözleri karardı. Dünya bir an karanlığa boğuldu. İnce, parlak bir çizgiye dönüşüp yavaş yavaş yok oldu.

Böylece öldü. Anlık bir öfkeyle cesaret gösterdiği için. Ama hemen o an değil. Çok daha sonra. O anlık cesaret yerini saatler süren korkunç bir korkuya bıraktıktan, o uzun süren korku canhıraş, panik yüklü çığlıklara dönüştükten sonra.

JACK REACHER TEMKİNLİ DAVRANDIĞI İÇİN hayatta kaldı. Geçmişinden bir ses duyduğu için temkinliydi. Kabarık bir geçmiş vardı ve bu ses geçmişinin en berbat kısmından yankılanıyordu.

Orduda on üç sene görev yapmış, sadece bir kez yaralanmıştı ve bunun nedeni bir mermi değil, deniz piyadesi bir çavuşun çene kemiği parçasıydı. O zamanlar Beyrut'ta, havaalanı yakınındaki ABD kampında görevliydi. Kampa bir kamyonla bomba saldırısı düzenlenmişti. Reacher kapıdaydı. Çavuş ise patlamaya yüz metre daha yakın bir noktadaydı. Adamdan geriye sadece çene kemiğinin parçası kalmıştı. Kemik Reacher'a yüz metre öteden saplanmış, karnını mermi gibi delip geçmişti. Reacher'ı ameliyat eden ordu cerrahı, sonrasında ona şanslı olduğunu söylemişti. Karna saplanan gerçek bir merminin çok daha kötü hissettireceğini de. Duyduğu ses buydu. Ve bu sözler şimdi aklında dönüp duruyordu çünkü on üç senenin ardından bu kez karnına doğrultulmuş bir tabancayla orada duruyordu. Yaklaşık dört santimlik bir mesafeden.

Tabanca dokuz milimetrelik bir otomatikti. Yepyenyidi. Yağlanmıştı. Tam da eski yara izine doğrultulmuştu. Silahı tutan adam ne yaptığını az çok biliyordu. Emniyet kilidi açıktı. Nam-luda gözle görülür bir titreme yoktu. Tetik çekilmeye hazırdı. Reacher bunu görebiliyordu. Tüm benliğiyle buna odaklanmıştı.

Bir kadının yanında duruyordu. Onun kolunu tutuyordu. Onu daha önce hiç görmemişti. Kadın kendi karnına doğrultulmuş, diğeriyle tıpatıp aynı, dokuz milimetrelik bir tabancaya bakıyordu. Ona tabancayı doğrultmuş olan adam daha gergindi. Huzursuz, endişeli görünüyordu. Elindeki tabanca titriyordu. Tırnakları kemirilmişti. Ürkek bir tipti. Üçü de birer heykel gibi kıpırtısızdı, dördüncüsü ise ağırlığını hafifçe bir ayağından diğerine veriyordu.

Chicago'dalardı. Şehir merkezinde, kalabalık bir kaldırımda,

bir pazartesi, haziran ayının son gününde. Gündüz vaktiydi ve ışıl ışıl bir yaz günüydü. Her şey bir anda gelişmişti. Aradan milyon sene geçse, planlanması mümkün olmayacak biçimde. Reacher ne hızlı ne de yavaş bir tempoda sokakta yürüyordu. Bir kuru temizleme dükkânının önünden geçmek üzereydi. Kapı bir anda suratına açılmıştı ve eski, metal bir değnek gürültüyle yere düş-müştü. Reacher başını kaldırıncı kapıda duran kadını görmüştü. Kadın kollarındaki dokuz kuru temizleme torbasını yere koy-maya çalışıyordu. Otuzlu yaşlarda, pahalı giysiler giymiş, buğ-day tenli, çekici, kendinden emin görünen biriydi. Bacağında bir sorun vardı. Bir tür sakatlık. Reacher onun garip duruşundan, acı çektiğini anlayabiliyordu. Kadın ona değneği verir misiniz dercesine bir bakış fırlatınca, hemen değneği kapmıştı. Bir eliyle torbaları almış, diğer eliyle değneği ona uzatmıştı. Torbaları om-zuna atarken parmağına dokuz tel askının battığını hissetmişti. Kadın değneği kaldırırna dayamış, kolunu kıvrık metal kısma yerleştirmişti. Reacher ona elini uzatınca, duraksamıştı. Utangaç bir tavırla başını salladığında, Reacher onun kolunu tutmuş, işe yaradığını hissederek ama biraz da çekinerek beklemişti. Son-ra, yürümek için birlikte arkalarını dönmüşlerdi. Reacher birkaç adım atıp dengesini sağlayana dek ona yardım edeceğini düşün-müştü. Bu olduğunda kadının kolunu bırakacaktı ve torbalarını geri verecekti. Fakat arkasını döndüğü an, dokuz milimetrelik otomatik tabancalı iki adamla burun buruna gelmişti.

Dördü orada iki çift olarak öylece dikiliyordu. Bir restoran-da, sıkışık bir bölmede yemek yiyen dört kişi gibi. Tabancalı iki adam beyaz tenliydi ve iriyarıydı. Birbirlerine benziyorlardı; iki-si de orta boyluydu ve kısa kahverengi saçlıydı. Elleri büyüktü. Kaslı tiplerdi. Yüzleri geniş ve pembe, hatları sıradandı. Bakış-ları sertti. Gergin olan, tüm enerjisini endişe ederek tüketiyor-muş gibi diğerinden biraz daha ufak tefekti. İki-si de kareli göm-lek, poplin yağmurluk giymişti. Reacher üçünden de uzundu.

Etraflarını, üçünün arkasında neler olduğunu görebiliyordu. Kadının kuru temizleme torbaları omzunda, şaşkın halde orada duruyordu. Değneğine dayanmış kadın, sessizce adamlara bakıyordu. Adamlar ellerindeki silahları işaret ediyorlardı.

Reacher aradan uzun süre geçmiş gibi hissediyordu. Ne var ki bunun yanıltıcı bir his olduğunun farkındaydı. Büyük olasılıkla bir buçuk saniyeden uzun sürmemişti.

Reacher'ın karşısındaki adam lider gibiydi. Daha iri olan. Daha sakin görünen. Bir Reacher'a bir kadına bakıp tabancanın namlusunu kaldırıma çevirdi.

“Arabaya bin, kaltak,” dedi. “Ve sen, sersem.”

Hızlı ama alçak sesle konuşuyordu. Otoriter bir ses tonuyla. Belirgin bir aksanı yoktu. Kaliforniyalı olabilir, diye düşündü Reacher. Kaldırımın kenarında bir sedan duruyordu. Onları bekliyordu. Büyük, siyah, pahalı bir araçtı. Şoför ön yolcu koltuğunun arkasına eğilmişti. Arka kapıyı açmaya çalışıyordu. Reacher'ın karşısındaki adam yine silahıyla işaret etti. Reacher kıpırdamadı. Sağa sola bakındı. Durum değerlendirmesi yapmak için yine bir buçuk saniyesi olduğuna karar verdi. Dokuz milimetrelilik otomatik tabancalı bu iki adam onu pek endişelendirmemişti. Kuru temizleme torbaları yüzünden ellerinden biri doluydu fakat adamların ikisini de fazla sorun çıkmadan indirebilirdi. Sorunlar yanında ve arkasındaydı. Dükkânın vitrinine bakıp onu ayna gibi kullandı. Yirmi metre kadar arkasında, hızlı adımlarla karşıya geçen bir grup insan vardı. Birkaç serseri kurşun birkaç kişiye isabet edecekti. Şüphesiz. Kesinlikle. Arkasındaki sorun buydu. Yanındaki sorunsu tanımadığı kadındı. Kadının becerileri konusunda zerre fikre sahip değildi. Bacaklarından biri sorunluydu. Tepki vermesi zaman alacaktı. Ağır hareket edecekti. Reacher bu durumda bir çatışmaya giremezdi. O ortamda, o partnerle bu imkânsızdı.

Kaliforniya aksanlı adam uzandı ve Reacher'ın –omzundan

sarkan dokuz kuru temizleme torbasının ağırlığıyla yakasına yapışmış görünen- bileğini kavradı. Bileğini çekerek onu arabaya doğru itti. Tetikteki parmağı hareket etmeye hazırdı. Reacher göz ucuyla onu izliyordu. Kadının kolunu bırakıp arabaya yöneldi. Torbaları arka koltuğa atıp peşlerinden araca bindi. Kadını onun arkasından içeri ittiler. Sonra gergin adam yanlarına oturup kapıyı çekti. Lider sağ ön koltuğa geçti. Kapıyı kapadı. Sürücü sinyal verdi ve araba usulca oradan uzaklaştı.

KADIN ACI İÇİNDE yüzünü buruşturmuştu. Reacher, ürkek adamın tabancasını kadının kaburgalarına dayadığını tahmin ediyordu. Lider ön koltukta yanlamasına oturuyordu ve silah tutan elini kalın, deri koltuk başlığına dayamıştı. Tabanca Reacher'ın göğsüne doğrultulmuştu. Glock 17'ydi. Reacher bu silahı iyi biliyordu. Birimi için prototipini değerlendirmişti. Beyrut'ta yaralanmasından sonra hafif hizmet döneminde, iyileşme sürecinde görevi buydu. Glock sağlam, küçük bir silahtı. Ateşleme piminden namlu ucuna kadar on dokuz santimdi. İsa- betli atış için yeterli uzunluktaydı. Reacher bu silahla yirmi iki metreden raptiye vurmuştu. Sağlam mermi atıyordu. Saatte ne- redeyse bin iki yüz seksen kilometre hızla yedi gramlık mermiler. Şarjör başına on yedi el ateş edilebiliyordu ve ismini buradan almıştı. Dahası, hafifti. Güçlü bir silah olmasına rağmen bir ki- lonun altındaydı. Önemli parçaları çelikti. Geri kalanı plastikti. Pahalı bir fotoğraf makinesinde kullanılan siyah polikarbondan yapılmıştı. Mükemmel bir işçilik örneği idi.

Yine de Reacher bu silahı pek tutmamıştı. Birimin özel gerek- sinimlerine uygun değildi. Dolayısıyla olumsuz bir değerlendirme sunmuştu. Glock yerine Beretta 92F'yi önermişti. Beretta da do- kuz milimetrelikti, iki yüz yirmi beş gram daha ağırdı, iki buçuk santim daha uzundu, şarjörü iki el eksikti. Ama Glock'tan yüzde on daha fazla durdurma gücüne sahipti. Bu önemli bir özellikti.

Ayrıca plastik değildi. Bu yüzden seçimi Beretta'dan yana olmuştu. Birim komutanı da onunla hemfikirdi. Değerlendirmesini diğer birimlere yolladığında ordunun tamamı fikrini desteklemişti. Aynı hafta Reacher'ı terfi ettirmişler, Gümüş Yıldız ve Mor Kalp nişanlarını takmışlar, daha pahalı olmasına –ve NATO, Glock delisi olmasına rağmen– Beretta'ları sipariş etmişlerdi.

Üstelik Reacher o ana kadar dikkat çekmeyen, West Point'ten kısa süre önce mezun olmuş bir askerdi. Ardından başka bir yere atanmış, dünyanın dört bir yanında görev yapmış ve Glock 17'yi o zamandan beri hiç görmemişti. Şimdiye dek. On iki sene sonra bir tanesi burnunun dibindeydi.

Dikkatini tabancadan ayırıp tekrar adama baktı. Bronz teni, saç çizgisine yakın bir noktada beyazlaşıyordu. Saçını yakın zamanda kestirmişti. Şoförün gür ve parlak kaşları birleşikti, dökülmeye başlamış saçı geriye taranmıştı ve pembe, geniş yüzünde çirkin erkeklerin yakışıklı olduklarını sandıklarında beliren o alaycı gülümseme vardı. Diğerleri gibi aynı ucuz, zincir mağaza gömleklerinden ve aynı yağmurluktan giymişti. Yine diğerleri gibi mısır ağırlıklı bir diyetle beslenmiş, irikıyım bir tipti. İki adam da otoriter bir özgüven sergiliyordu ve biraz nefes nefese kalmıştı. Büyük ihtimalle otuz otuz beş yaşlarındaki üç adamdan biri lider, biri sadık takipçi, diğerleri ürkek takipçiydi. Üçü de gergindi fakat tüm bunları önceden prova ettikleri, bir misyonları olduğu da belliydi. Tam bir muammaydı. Reacher karşısında kıpırdamadan duran Glock'un ardındaki liderin gözlerinin içine baktı. Ama adam başını iki yana salladı.

“Konusmak yok, sersem,” dedi. “Konusmaya başlarsan seni anında vururum. Şaka değil. Çenenin açmazsan bir şey olmaz.”

Reacher ona inandı. Adamın bakışları sertti, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Bu yüzden bir şey demedi. Çok geçmeden araba yavaşladı ve zemini pütürlü beton bir avluya girdi. Avlu terk edilmiş endüstriyel bir binanın arkasına uzanıyordu. Güney

yönünde ilerlemişlerdi. Reacher, Loop'un yedi buçuk kilometre kadar güneyinde olduklarını tahmin etti. Şoför büyük sedanı arka kapısı küçük bir kamyonetin kasasına denk getirerek durdurdu. Kamyonet boş alanda tek başınaydı. Kirli beyaz, yenice ama sık kullanılmış bir Ford Econoline'dı. Eskiden yan tarafında bir yazı olduğu belliydi. Yazının üstü gövdenin geri kalanına uymayan bir beyaz tonuna boyanmıştı. Reacher etrafına baktı. Otopark çöp doluydu. Kamyonetin yakınlarında bir boya tenekesi gördü. Bir fırça. Etrafta kimse yoktu. Bina terk edilmişti. Bir hamle yapacaksa doğru zamanda, doğru yerdeydi. Fakat ön koltuktaki adam hafifçe gülümseyerek eğildi ve aracın arkasına uzandı. Sol eliyle Reacher'ın yakasını kavradı, sağ eliyle Glock'un namlusunu Reacher'ın kulağına dayadı.

"Kıpırdama, sersem," dedi.

Şoför arabadan inip kaputun etrafından dolandı. Cebinden yeni bir anahtar takımı çıkarıp kamyonetin arka kapılarını açtı. Reacher kıpırdamadan duruyordu. Bir insanın kulağına tabanca dayamak pek de akıllıca bir hamle değildi. Bu kişi aniden başını çevirirse tabanca yerinden oynar, alnından kayardı. Bu durumda hızla tetiğe basmak bile fazla zarar vermezdi. Kişinin kulak kapakçığının dış kısmında bir delik açabilir, kulak zarını patlatabilirdi. Ne var ki bunlar ölümcül yaralanmalar sayılmazdı. Reacher birkaç saniye içinde bu olasılıkları değerlendirdi. O sırada ürkek adam kadını arabadan indirdi ve doğruca kamyonetin arkasına götürdü. Kadın bu kısa mesafeyi zıplayarak ve topallayarak geçti. Bir kapıdan çıkıp doğruca diğerine girdi. Reacher onu göz ucuyla izledi. Adam, kadının çantasını alıp arabanın arkasına fırlattı. Çanta Reacher'ın ayaklarının dibine düştü. Kalın döşemeye küt diye çarptı. Pahalı deriden, büyük bir çantaydı ve içinde ağır bir şey vardı. Metalik bir şey. Kadınların taşıdığı tek bir metal eşya öyle ses çıkarabilirdi. Reacher birden merakının kabardığını hissederek kadına baktı.

Kadın kamyonetin arka tarafına yayılarak oturmuştu. Bacağı onu zorluyordu. Ön koltuktaki lider, Reacher'ı deri koltuktan çekerek dışarı çıkardı ve ürkek adama teslim etti. Bir Glock kulağından uzaklaştığı an, diğeri yan tarafına dayandı. Adam onu pütürlü beton zeminde sürükledi. Kamyonetin arka tarafına götürdü. Kadının yanına itti. Titreyen eliyle Glock'unu onlara doğrulturken, lider arabadan kadının metal değneğini aldı. Kamyonete gidip değneği içeri fırlattı. Değnek metal kaplamaya çarparak yuvarlandı. Lider, kadının kuru temizleme torbalarıyla çantasını sedanın arka koltuğunda bıraktı. Ceketinin cebinden bir kelepçe çıkardı. Demir halkalardan birini kadının sağ bileğine geçirdi. Kadını sertçe yana çevirip Reacher'ın sol elini kavradı ve diğer halkayı onun bileğine taktı. Kelepçeyi çekiştirip sağlam olup olmadığını kontrol etti. Kamyonetin sol arka kapısını çarparak kapadı. Reacher şoförün plastik şişelerdeki sıvıyı sedana boşaltmaya başladığını gördü. Sıvının açık renkli olduğunu fark etti ve keskin benzin kokusunu duydu. Adam şişelerden birini arka koltuğa, diğerini ön koltuğa döktü. Ardından lider kamyonetin sağ arka kapısını da çarparak kapadı. İçerisi karanlığa boğulmadan önce Reacher'ın gördüğü son şey, cebinden bir kibrit kutusu çıkaran şofördü.

(2)

CHICAGO'DAN KARAYOLUYLA iki bin yedi yüz kırk kilometre uzakta, misafir konutu hazırlanıyordu. Burası aslında tek kişilik bir odaydı. Oda, titiz biri tarafından epey kafa patlatılarak alışılmadık bir biçimde düzenlenmişti. Tasarım, sıradışı birkaç özellik içeriyordu.

Bu oda belirli bir amaç ve belirli bir misafir için tasarlanmıştı. Amacın niteliği ve misafirin kimliği, bu sıradışı özellikleri gerektirmişti. İnşaat, mevcut bir binanın ikinci katında yoğunlaşmıştı. Bir köşe oda seçilmişti. İki duvarında bir dizi büyük pencere vardı. Pencereleer güneye ve doğuya bakıyordu. Camlar çıkarılmış, pencere çerçevelerine kalın kontrplak paneller çakılmıştı. Kontrplak paneller, binanın dış kaplamasına uyacak biçimde beyaza boyanmıştı.

Köşe odanın tavanı yıkılmıştı. Eski bir binaydı ve tavan kalın bir alçı kaplamadandı. Kaplama boğucu bir toz bulutu oluşturarak kaldırılmıştı. Oda artık çatı kirişlerine dek açıktı. İç duvarlar da yıkılmıştı. Duvarlar zamanla ve cilayla pürüzsüzleşen çam ağacından eski panellerle kaplıydı. Bunlar da artık yoktu. Binanın iskeletinin ve dış cephe kaplamasının ardındaki kalın

katranlı kâğıt ortaya çıkmıştı. Parkeler de sökülmişti. Ağır zemin kirişlerinin altında, alt kattaki odanın tozlu tavanı görünüyordu. Oda resmen bir kabuk gibi kalmıştı.

Tavanın eski alçı kaplaması, parkeler ve duvar panelleri, kontrplakla kaplanmadan önce pencerelerden dışarı atılmıştı. Yıkım işini yapan iki adam tüm bu enkazı kürekle toplamış ve kamyonetlerini yığının yanına yanaştırarak her şeyi taşınmaya hazır hale getirmişti. Alanı temiz ve düzenli bırakma konusunda isteklilerdi. İlk kez bu müşteri için çalışıyorlardı ve adam sonradan daha fazla iş vereceğini ima etmişti. Etrafa baktıklarında yapılması gereken çok iş olduğunu görebiliyorlardı. Yine de umutlanmışlardı. Yeni iş bulmak zordu ve bu müşteri ücretle ilgili hiç sorun çıkarmamıştı. İki adam da iyi bir ilk izlenim bırakmanın uzun vadede işlerine yarayacağını düşünüyordu. Son alçı parçalarını kamyonete yüklerlerken müşteri karşılarında belirdi.

“İş bitti mi?” diye sordu.

İriyarı, göz korkutucu bir cüsseye sahip, kalın sesli, solgun yanaklarında iki ufak madeni para büyüklüğünde kızarıklık olan bir adamdı. Cüssesine rağmen hafif ve sessiz adımlar atıyordu. Bıraktığı genel izlenim, insanların bakışlarını kaçırıp hızlıca yanıt verdikleri türde biri olduğuydu.

“Temizlik işini bitirdik sayılır,” dedi ilk adam. “Tüm bu şeyleri nereye atacağız?”

“Size göstereceğim,” dedi müşteri. “İki kez gidip gelmeniz gerekecek. Şu ahşap panelleri ayrı getirin, olur mu?”

İkinci adam başını salladı. Döşemecilerin istedikleri ağacı seçebildikleri zamanlardan kalma ahşap paneller, kırk beş santim genişliğindeydi. Bunların diğerleriyle kamyonete sığması mümkün değildi. Alçı parçalarını yükledikten sonra müşteriyle birlikte kamyonete bindiler. Adam o kadar iriydi ki araca zorlukla sığıldılar. Müşteri eski binanın ötesini işaret etti.

“Kuzeye sür,” dedi. “Yarım kilometre kadar gideceğiz.”

Yol onları doğruca kasabanın dışına çıkardı ve sonra keskin virajlardan yukarı doğru kıvrıldı. Müşteri bir yeri işaret etti.

“Şurası,” dedi. “En arkaya koyacağız, tamam mı?”

Adam sessizce uzaklaştı ve iki adam kamyoneti boşalttı. Tekrar güneye sürüp araca bu kez ahşap panelleri yüklediler. Yine keskin virajları geçip kamyoneti boşalttılar. Ahşap panelleri içeri taşıyıp güzelce istiflediler. Karanlık alanın en arkasına dizdiler. Derken, müşteri gölgelerin arasından çıktı. Onları bekliyordu. Elinde bir şey tutuyordu.

“İşimiz bitti,” dedi ilk adam.

Müşteri başını salladı.

“Kesinlikle bitti,” dedi.

Elini kaldırdı. Elinde bir tabanca vardı. Mat siyah renkli bir otomatik. İlk adamı başından vurdu. Ateş sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Her yere kan, kemik ve beyin parçaları saçıldı. İkinci adam korkudan donakalmıştı. Sonra birden kaçmaya başladı. Çaresizce koşarak siper almaya çalıştı. Müşteri gülümsedi. Kaçmaları hoşuna giderdi. İri kolunu indirdi. Tetiğe basıp adamın dizinin arkasına bir kurşun sıktı. Yine gülümsedi. Böyle daha iyiydi. Kaçmaları hoşuna giderdi ama yerde kıvrınmaları daha eğlenceliydi. Durdu ve uzunca bir süre adamın acı dolu çığlıklarını dinledi. Ardından sessizce yanına gidip dikkatle nişan aldı. Diğer dizine de bir kurşun sıktı. Bir süre daha adamı izledi, sonra bu oyundan sıkıldı. Omuz silkip adamın başına son kurşunu sıktı. Tabancayı yere bıraktı ve iki cesedi de yuvarlayıp ahşap panellerle aynı hizada duracak biçimde yerleştirdi.

(3)

BİR SAAT OTUZ ÜÇ DAKİKADIR YOLDALARDI. Şehir içinde yavaş gitmişler, sonra hızlanıp durmadan devam etmişlerdi. Doksan kilometre kadar. Fakat kamyonetin gürültülü ve karanlık arka tarafında Reacher bu doksan kilometrenin onu hangi yöne götürdüğünü kestiremiyordu.

Bacağı sorunlu genç kadına kelepçelenmişti ve zoraki tanışmalarının ilk birkaç dakikasında nasıl rahat edebileceklerini bulmayı başarmışlardı. Kamyonetin arkasında yan yana oturmuşlar, bacaklarını dümdüz önlerine uzatıp sarsıntıdan etkilenmemek için sağdaki büyük tekerlek yuvasına sırtlarını dayamışlardı. Kadın kamyonetin arka kapısına daha yakın, Reacher daha uzak bir noktadaydı. Kelepçeli bilekleri, bir kafede tatlı tatlı vakit geçiren âşıklar gibi, metal tekerlek yuvasının üst kısmında bir aradaydı.

İlk başta konuşmamışlardı. Uzunca bir süre şaşkınlık içinde oturmuşlardı. En belirgin sorun sıcağıydı. Ortabatı'da haziran ayının son gününün öğle saatleriydi. Kapalı bir alana hapsedilmişlerdi. Havalandırma yoktu. Reacher kamyonetin dışına vuran hava akımının aracı bir parça soğuttuğunu tahmin ediyordu

ama bu kesinlikle yeterli değildi. Karanlıkta otururken bu sıcak ve boş zamanı eğitimini aldığı ölçüde düşünüp plan yaparak geçirdi. Sakin kalacaktı, rahat ve hazır olacaktı, enerjisini gereksiz düşüncelerle tüketmeyecekti. Değerlendirme yapacak, sonuçlara varmaya çalışacaktı. Adamlar bir noktada yetkin olduklarını kanıtlamışlardı. Çok becerikli ya da çok kurnaz değillerdi fakat ciddi hatalar yapmamışlardı. İkinci Glock'u elinde tutan ürkek adam, ekibin en zayıf halkasıydı, buna rağmen lider onu oldukça iyi korumuştur. Etkin bir üçlüydü. Gördüğü en kötü ekip değildi. Ne var ki Reacher o sırada endişelenmiyordu. Daha kötü durumlarda kalmış, kurtulmayı başarmıştı. Birden fazla kez. Dolayısıyla henüz endişe duymuyordu.

Sonra, bir şey fark etti: Kadın da endişeli değildi. O da sakindi. Belki de bileği tanımadığı bir adamın bileğine kelepçelenmiş halde orada otururken, o da kendi eğitimine uygun şekilde düşünüp plan yapıyordu. Reacher karanlıkta ona doğru baktı ve onun dikkatle kendisini incelediğini fark etti. Meraklı, sakin ve kontrollü bir tavırla. Bir parça kendinden fazla emin, biraz da hoşnutsuz bir ifadeyle. Gençliğin özgüveniyle. Göz göze geldiler. Kadın bir süre bakışlarını ondan ayırmadı. Ardından kelepçeli sağ elini uzattı ve bu onun sol bileğini sarısa da oldukça cesaret verici bir hareketti. Reacher diğer elini uzatıp kadınla tokalaşınca ikisi de bu resmi tavra gülümseyerek karşılık verdi.

“Holly Johnson,” dedi kadın.

Reacher'ı dikkatle süzüyordu. Reacher kadının bakışlarının yüzünü taradığını görebiliyordu. Sonra, kadının bakışları giysilerine kaydı ve tekrar yüzüne odaklandı. Kadın, karşısındakinin nezaketi hak ettiğine karar vermiş gibi hafifçe gülümsedi.

“Memnun oldum,” dedi.

Reacher da onu süzdü. Çok güzel bir kadındı. Yirmi altı yirmi yedi yaşlarındaydı. Giysilerini inceledi. Aklına eski bir şarkıdan bir dize geldi: *ücretini henüz ödemediğim yüz dolarlık elbiseler.*

Sonraki dizinin de aklına gelmesini bekledi ama hatırlayamadı. Kadına bakıp gülümsedi.

“Jack Reacher,” dedi. “İnan ki o zevk bana ait, Holly.”

Konuşmak zordu çünkü kamyonet çok gürültülüydü. Motorun sesi yolun uğultusuna karışıyordu. Reacher bir süre memnuniyetle sessizce oturabilirdi fakat Holly öyle değildi.

“Seni buradan kurtarmam gerek,” dedi.

Kendine güvenen, kontrollü bir kadındı. Reacher yanıt vermedi. Ona şöyle bir bakıp bakışlarını başka yöne çevirdi. Şarkının sonraki dizesini hatırladı: *buz gibi, soğukkanlı bir kadın*. Hafifleyerek biten, hüznü ve çarpıcı bir dizeydi. Eski bir Memphis Slim şarkısıydı. Oysa bu dize kamyonetteki kadına uymuyordu. Hem de hiç. Yanındaki soğukkanlı bir kadın değildi. Tekrar ona bakıp omuz silkti. Kadın hâlâ ona bakıyordu. Reacher’ın sessizliği onu sinir etmiş gibiydi.

“Burada neler olduğunu anlıyorsun, değil mi?” diye sordu kadın.

Reacher onun yüzüne baktı. Gözlerine. Kadın gözünü kırpmadan ona bakıyordu. İfadesi şaşkındı. Gerzeğin tekiyle burada mahsur kaldığını düşünüyordu. Reacher’ın burada neler olduğunu anlamadığını.

“Gayet açık değil mi?” dedi Reacher. “Yani eldeki kanıt hesaba katınca...”

“Hangi kanıt?” dedi kadın. “Her şey bir saniyede olup bitti.”

“Aynen öyle,” dedi Reacher. “İhtiyacım olan tek kanıt bu, değil mi? Bilmem gereken her şeyi bana söylüyor.”

Konuşmayı kesip yine dinlenmeye başladı. Kaçma fırsatı kamyonet durduğunda eline geçecekti. Bu birkaç saat sürebilirdi. Uzun bir gün olacağını hissediyordu. Enerjisini koruması gerektiğini hissediyordu.

“Neyi bilmen gerekiyor?” dedi kadın. Gözlerini ondan hiç ayırmamıştı.

“Sen kaçırıldın,” dedi Reacher. “Ben kazara buradayım.”

Kadın hâlâ ona bakıyordu. Hâlâ kendine güveniyordu. Hâlâ düşünüyordu. Gerzeğin tekiyle burada mahsur kalıp kalmadığından hâlâ emin değildi.

“Çok açık değil mi?” dedi Reacher yine. “Peşinde oldukları kişi ben değildim.”

Kadın yanıt vermedi. Sadece biçimli kaşlarından birini kaldırdı.

“Kimse orada olacağını bilmiyordu,” dedi Reacher. “Oraya varana dek ben bile bilmiyordum. Yine de iyi planlanmış bir operasyondur. Bunun için vakit harcamış olmalılar. Gözlem yapmış olmalılar, değil mi? Biri arabada, ikisi sokakta olmak üzere üç adam. Araba tam kaldırımın kenarına park edilmişti. Benim nerede olacağıma dair en ufak bir fikirleri yoktu. Ama belli ki senin nerede olacağından eminlerdi. O yüzden bu hikâyedeki gerzek benmişim gibi bakma bana. Çok büyük bir hata yaptın.”

“Hata mı?” dedi kadın.

“Alışkanlıklara fazla bağlısın,” dedi Reacher. “Neler yaptığını iki üç hafta boyunca izlemiş olmalılar. Resmen kucaklarına düştün. Orada başka birinin olmasını beklemiyorlardı. Bu kısım açık, değil mi? Yanlarında sadece bir kelepçe getirmişler.”

Sözlerini vurgulamak istercesine elini kaldırıncı kadının kolu da kalktı. Kadın bir süre bir şey demedi. Onunla ilgili düşüncelerini yeniden gözden geçiriyordu. Kamyonet sarsılırken Reacher gülümsedi.

“Üstelik böyle davranmaman gerektiğini bilmen gerekirdi,” dedi Reacher. “Devlette görevlisin, değil mi? DEA, CIA, FBI gibi bir kurumda. Belki de Chicago Polis Teşkilatı’nda bir dedektifsin. İşinde yenisin, hâlâ oldukça azimlisin. Ve epey varlıklısın. Yani ya biri fidye peşinde ya da yeni olmana rağmen biri için potansiyel bir sorun haline gelmişsin. Her iki durumda da kendine daha fazla dikkat etmen gerekirdi.”

Kadın ona baktı. Karanlıkta irileşmiş gözlerle başını salladı. Etkilenmişti.

“Kanıt?” diye sordu.

Reacher ona yine gülümsedi.

“Birkaç şey var,” dedi. “Kuru temizleme dükkânına yaptığın ziyaret. Tahminimce, her pazartesi öğle molasında önceki haftanın giysilerini dükkâna götürüyor ve bu haftanın kıyafetlerini alıyorsun. Bu da yaklaşık on beş yirmi kıyafetin olduğu anlamına geliyor. Üstündekilere bakılırsa pahalı zevkleri olan bir kadınsın. Kıyafet başına dört yüz dolar desek, toplamda sekiz bin dolar eder. Varlıklı ve alışkanlıkları öngörülebilir biri olduğun sonucuna varmamın sebebi bunlar.”

Kadın ağır ağır başını salladı.

“Tamam,” dedi. “Peki neden devlette görevli olduğumu söyledin?”

“Çok basit. Sana bir Glock 17 doğrultuldu, apar topar bir arabaya tıkıldın, bir kamyonete bindirildin, yabancı bir adama kelepçelendin ve seni nereye ya da neden götürdüklerine dair en ufak bir fikrin yok. Normal bir insan tüm bunlar karşısında çıldırır, çılgınlık atmaya başladır. Ama sen öyle yapmadın. Burada sakın sakın oturman, bana bir eğitim aldığını, sıkıntılı ya da tehlikeli durumlara aşina olduğunu anlatıyor. Ve belki de bir grup insanın en kısa sürede seni aramaya başlayacağından eminsin.”

Reacher susunca kadın devam etmesi için başını salladı.

“Ayrıca, çantanda bir silah vardı. Ağır bir şey. Uzun namlulu bir .38’lik olabilir. Özel bir silah olsaydı senin gibi şık giyinmeyi seven biri kısa .22’lik bir silah tercih ederdi. Ama büyük bir silahtı, yani üstüne kayıtlı olmalı. Dolayısıyla, devlette görevlisin, belki de bir polis memurusun.”

Kadın yine ağır ağır başını salladı.

“İşimde neden yeniyim?” diye sordu.

“Yaşın,” dedi Reacher. “Kaç yaşındasın? Yirmi altı mı?”

“Yirmi yedi.”

“Bir dedektife göre gençsin. Askeri okul, birkaç sene üniformalı görev? FBI, DEA, CIA için de gençsin. Dolayısıyla, her ne iş yapıyorsan, yeni başlamış olmalısın.”

Kadın omuz silkti.

“Peki,” dedi. “Neden hâlâ oldukça azimliyim?”

Reacher sol elini kaldırıp kelepçenin şingirdamasına neden oldu.

“Bacığın. Bir tür sakatlıktan sonra tam iyileşmeden işinin başına dönmüştün. Sakatlanan bacağın yüzünden hâlâ o değneği kullanıyorsun. Senin pozisyonundaki çoğu kişi evinde oturur, ücretli hastalık izni alırdı.”

Kadın gülümsedi.

“Engelli olabilirim,” dedi. “Bir engelle doğmuş olabilirim.”

Reacher karanlıkta başını iki yana salladı.

“Bu, hastanelerde verilen değneklerden. İyileşene dek kısa süreliğine kullanman için sana ödünç vermişler. Sakatlığın kalıcı olsaydı kendine değnek alırdın. Büyük ihtimalle beş altı tane. Pahalı kıyafetlerine uysun diye de her birini farklı renge boyardın.”

Kadın kahkaha attı. Sesi, motorunun kesintisiz gürültüsü ve asfaltın uğultusu arasında hoş bir biçimde çınladı.

“Oldukça iyi, Jack Reacher. Ben bir FBI özel ajanıyım. Geçen sonbahardan beri. Futbol oynarken çapraz bağlarımı incittim.”

“Futbol mu oynuyorsun?” dedi Reacher. “Harika, Holly Johnson. Geçen sonbahardan beri ne tür bir FBI ajanısın?”

Holly hemen yanıt vermedi.

“Sadece bir ajanım,” dedi. “Chicago ofisindeki bir sürü ajandan biriyim.”

Reacher başını iki yana salladı.

“Sıradan bir ajan değilsin. İntikam almak isteyen birine bulaşmış bir ajansın. Evet, kime ne yaptın?”

Holly de başını iki yana salladı.

“Bunu anlatamam,” dedi. “Sivillerle paylaşamam.”

Reacher başını salladı. Sorun değildi.

“Tamam,” dedi.

“Her ajan düşman edindir,” dedi Holly.

“Doğal olarak.”

“Ben de herkes kadar düşman edindim.”

Reacher ona baktı. İlginç bir yanıtı. Savunmaya geçmişti. Eğitimli, hevesli, eyleme hazır ama geçen sonbahardan beri masa başı işe mahkûm bir kadının tepkisiydi.

“Finans birimi mi?” diye sordu Reacher.

Kadın başını iki yana salladı.

“Bunu sana anlatamam,” dedi yine.

“Ama çoktan düşman edinmişsin.”

Holly ona yüzünden bir anda silinen hafif bir gülümseme fırlattı. Ardından sessizleşti. Sakin görünüyordu ama Reacher onun ilk kez endişelendiğini hissedebiliyordu. Yine de idare ediyordu. Ayrıca yanıliyordu.

“Seni öldürmeyi amaçlamıyorlar,” dedi Reacher. “Seni o boş alanda anında vurabilirlerdi. Neden bu lanet kamyonete tıktılar? Bir de değnek meselesi var.”

“Nasıl yani?”

“Hiç mantıklı değil. Seni öldüreceklerse neden değneğini versinler? Sen bir rehinesin, Holly, bu kadar. Bu adamları tanımadığından emin misin? Onları daha önce hiç görmedin mi?”

“Hiç görmedim. Kim olduklarını ya da benden ne istediklerini bilmiyorum.”

Reacher ona uzun uzun baktı. Holly çok kesin konuşmuştu. Söylediklerinden fazlasını biliyordu. Kamyonetin gürültüsü arasında sessizce, sarsılarak oturmaya devam ettiler. Reacher bakışlarını karanlığa dikti. Yanında Holly’nin birtakım kararlar aldığını hissedebiliyordu.

“Seni buradan kurtarmam gerek,” dedi Holly yine.

Reacher ona baktı. Gözlerini kaçırıp sırttı.

“Bana uyar, Holly. Ne kadar çabuk, o kadar iyi.”

“Kayıp olduğunu birileri ne zaman fark eder?”

Reacher bu soruya yanıt vermemeyi tercih ederdi. Fakat Holly gözlerini yüzüne dikmişti ve bir yanıt bekliyordu. O nedenle biraz düşündü ve doğruyu söyledi.

“Asla fark etmezler.”

“Neden? Kimsin sen, Reacher?”

Reacher ona bakıp omuz silkti.

“Hiç kimseyim.”

Holly merakla ona bakmaya devam etti. Sanki biraz sinir olmuştu.

“Peki, ne tür bir hiç kimsesin?”

Reacher’ın zihninde Memphis Slim’in sözleri yankılandı: *Bir çelik fabrikasında iş buldum.*

“Bir kapı görevlisiyim,” dedi. “Chicago’daki bir kulüpte.”

“Hangi kulüp?”

“Güney Yakası’ndaki bir Blues kulübünde. Büyük ihtimalle ismini duymamışsındır.”

Holly ona bakıp başını salladı.

“Bir kapı görevlisi mi? Sakin bir kapı görevlisisin.”

“Kapı görevlileri pek çok garip durumda kalır,” dedi Reacher.

Holly ikna olmamıştı. Reacher saate bakmak için yüzünü bileğine yaklaştırdı. Öğleden sonra iki otuzdu.

“Peki, birilerinin senin kaybolduğunu fark etmesi ne kadar sürer?” diye sordu.

Holly kendi saatine bakıp yüzünü buruşturdu.

“Epey sürer,” dedi. “Öğleden sonra saat beşte bir vaka toplantım var. Ondan önce bir şey yok. Birinin ortalıkta olmadığı mı fark etmesi için iki buçuk saat geçmesi gerek.”

(4)

BİR KABUĞU ANDIRAN İKİNCİ KATTAKİ ODADA, ikinci bir kabuk şekilleniyordu. Yumuşak ahşaptan altmışa yüz yirmi santimlik keresteler geleneksel yöntemlerle birbirine çivileniyor ve alanda yepyeni bir oda belirliyordu. Fakat bu oda, eskisinden her açıdan bir adım daha küçük olacaktı. Uzunluğu, genişliği ve yüksekliği birer adım kısa yapılacaktı.

Yeni zemin kirişleri, otuz santim uzunluğundaki yeni yumuşak ahşap parçalarla eski kirişlerin bir adım üstüne inşa ediliyordu. Yeni ahşap parçalar, yeni zemini taşımaya hazır bir kazık ormanını andırıyordu. Tüm bu kısa parçalar, kenarların ve köşelerin bir adım önünde, yeni iskeleti oluşturuyordu. Yeni iskelet, yeni ahşabın parlak sarı rengini gözler önüne seriyordu. Eski iskeletin dumanlı bal rengine karşı parıldıyordu. Eski çerçeve, kendi içinde aniden yeni bir iskelet büyüten eski bir iskelet gibi görünüyordu.

Yeni kabuğu üç adam inşa ediyordu. Ne yaptıklarını bilen tavırlarla bir kirişten diğerine geçiyorlardı. Ve hızlı çalışıyorlardı. Müşterileri işi vaktinde bitirmelerini istemişti. Adam bu konuda oldukça açık konuşmuştu. Acil bir işti. Üç marangoz bundan

şikâyetçi değildi. Verdikleri ilk teklifi adam anında kabul etmişti. Bu, sıkı bir pazarlık marjı içeren epey yüksek bir teklifti. Fakat pazarlığa gerek bile kalmamıştı. Adam sadece başını salmış, yıkım ekibi işini bitirir bitirmez çalışmaya başlamalarını söylemişti. İş bulmak zordu, ilk teklifi kabul eden müşteriler bulmaksa daha da zordu. Bu yüzden üç adam da uzun saatler boyunca sıkı ve hızlı çalışmayı dert etmemişti. İyi bir ilk izlenim bırakmak istiyorlardı. Etraflarına baktıklarında çok daha fazla iş imkânı olduğunu görebiliyorlardı.

Bu nedenle ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. Aletler ve yeni kesilmiş kerestelerle aşağı yukarı koşturuyorlardı. Göz kararı ölçü alıyorlar, tahtaların kesilecek yerlerini tırnaklarıyla işaretliyorlar, testerelerini aşırı ısınana kadar kullanıyorlardı. Sık sık durup eski iskeletle yenisi arasındaki boşluğu ölçüyorlardı. Müşteri açıkça boyutun önemini vurgulamıştı. Eski iskeletin derinliği on beş santimdi. Yeni iskeletinki on santim olacaktı. Boşluk otuz santimdi.

“On beş, on ve otuz,” dedi adamlardan biri. “Toplamda elli beş santim.”

“Tamam mı?” dedi ikinci adam, ekip şefine.

“İdeal,” dedi şefleri. “Tam müşterinin istediği gibi.”

(5)

HOLLY JOHNSON'IN SAAT BEŞTEKİ VAKA TOPLANTISI, Chicago FBI ofisinin üçüncü katındaki toplantı odasında düzenlenecekti. On ikiye altı metre uzunluğundaki odayı, iki yanında on beşer sandalye sıralı uzun, cilalı bir masa kaplıyordu. Sandalyelerin minderleri deridendi ve oldukça sağlamdı, masaysa kaliteli, sert ahşaptan yapılmıştı, buna karşın mekânı yönetim kurulu odası gibi gösterme çabası, devlet bütçesiyle alınmış vasat duvar kâğıdı ve ucuz halı yüzünden boşa gitmişti. Zemin neredeyse doksan metrekarelik halıyla kaplıydı ve büyük ihtimalle tek bir sandalyeden daha az tutmuştu.

Yazın saat beşte, öğleden sonra güneşi duvarı tamamen kaplayan pencerelerden içeri sızıyor, odaya giren kişilere bir seçim sunuyordu. Pencerelere dönük oturlarsa güneş vuracağı için toplantı boyunca gözlerini kısacaklar ve fena halde başları ağrıyacaktı. Öte yandan, güneş klimayı etkisiz hale getiriyordu. Dolayısıyla pencerelere sırtlarını dönerlerse rahatsızlık duyacakları ölçüde terleyecekler ve öğleden sonra saat beşte deodorantları hâlâ işe yarıyor mu diye endişelenmeye başlayacaklardı. Zor bir seçimdi fakat en iyi seçenek baş ağrısından kaçınıp terleme

riskini göze almaktı. Böylece erken gelenler pencerelere sırtlarını dönerek odada yerlerini aldılar.

Odaya ilk giren, mali suçlardan sorumlu bir FBI avukatıydı. Duraksayıp toplantının ne kadar süreceğini düşündü: Holly'yi tanıdığı kadarıyla en az kırk beş dakika. Odayı inceledi ve hangi sandalyeye oturursa yüksek pencereleri ikiye ayıran ince sütunun gölgesinden faydalanabileceğini tarttı. Bu sütunun gölgesi, sıradaki üçüncü sandalyenin soluna doğru yatmaya başlamıştı ve zaman geçtikçe masanın başına doğru kayacaktı. Bu yüzden dosyalarını ikinci sandalyenin önüne yığdı ve ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Sonra döndü ve kahve makinesinden bir fincan kahve almak için odanın ucundaki tezgâha gitti.

Onun peşinden içeri Holly Johnson'ın uğraştığı can sıkıcı vakayla bağlantılı olabilecek vakalar üzerinde çalışan iki ajan girdi. Başlarını sallayarak avukata selam verdiler ve ceketini astığı sandalyeyi gördüler. Pencerenin önündeki diğer on dört sandalye arasında bir seçim yapmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyorlardı. Herkes eşit oranda sıcaktan bunalacaktı. Böylece portföylerini en yakındaki iki sandalyeye bırakıp kahve almak için sıraya girdiler.

“Daha gelmedi mi?” dedi adamlardan biri avukata.

“Bütün gün onu görmedim,” dedi avukat.

“Bu kötü, değil mi?” dedi diğeri.

Holly Johnson yeni bir ajandı fakat yetenekliydi ve yeteneği isminin duyulmasını sağlıyordu. Eskiden Büro, Holly'nin peşine düşeceği türde işadamlarını yakalamaktan hiç keyif almazdı ama zaman değişmişti ve Chicago ofisi bu işten epey zevk almaya başlamıştı. İşadamları artık saygın vatandaşlar gibi değil, aşağılık pislikler gibi görünüyorlardı, ajanlarsa onları evlerine dönmek için bindikleri banliyö trenlerinde izlemekten usanmış haldelerdi. Bankacılar ve borsa simsarları yaşadıkları gösterişli banliyölere yaklaşmadan kilometrelerce önce ajanlar trenden

iniyorlardı. İkinci ev ipoteklerini, hatta ikinci işlerini ve ortalama emekli maaşlarını artırabilmek için yıllarca özel dedektif olarak çalışmaları gerekeceğini düşünüyorlardı. Yöneticilerse küstah gülümsemelerle orada oturuyorlardı. Dolayısıyla, bir iki tanesi yakalandığında, Büro bundan oldukça memnun olmuştu. Rakamlar onları, yirmileri, yüzleri bulmaya başladığındaysa bu iş kanlı bir spora dönüşmüştü.

Tek olumsuz yanı, zor bir iş olmasıydı. Büyük olasılıkla, diğer işlere kıyasla çok daha zordu. Holly Johnson'ın gelişi, bu noktada pek çok şeyi kolaylaştırmıştı. Yetenekliydi. Bir bilançoya göz attığında bile sorun olup olmadığını hemen anlayabiliyordu. Sanki sorunların kokusunu alıyordu. Masasına oturup belgeleri inceliyor, başını hafifçe yana eğip düşünüyordu. Bazen saatlerce kafa patlatsa da düşünmeyi bıraktığında olup biteni çözmüş oluyordu. Ardından her şeyi vaka toplantısında anlatıyordu. Olayı basit ve mantıklı bir şekilde, kimsenin şüpheye düşmeyeceği bir beceriyle açıklıyordu. İlerleme kaydeden bir kadındı. Gece trenlerine binen meslektaşlarının kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayan bir kadındı. Onu popüler kılan da buydu.

Üçüncü kattaki toplantı odasına giren dördüncü kişi, Holly iyileşene dek ona yardım etmekle görevli ajandı. İsmi Milosevic'ti. Ufak tefek, hafif bir Batı Yakası aksanıyla konuşan bir adamdı. Kırk yaşın altındaydı. Haki renkte pahalı kıyafetler giymiş, boynuna ve bileğine altın takılar takmıştı. O da işe yeni başlamıştı ve kısa süre önce Chicago ofisine transfer olmuştu çünkü Büro mali işlerle ilgilenen ajanlara en çok orada ihtiyaç duyuyordu. Milosevic de kahve sırasına girdi ve etrafına bakındı.

“Geç mi kaldı?” diye sordu.

Avukat omuz silkince Milosevic aynı şekilde karşılık verdi. Holly Johnson'ı severdi. Beş haftadır, futbol sahasında meydana gelen sakatlığından beri onunla çalışıyordu ve her dakikasından keyif almıştı.

“Genelde hiçbir şeye geç kalmaz,” dedi.

İçeri giren beşinci kişi, Holly’nin çalıştığı birimin başı Brogan’dı. İrlandalıydı, Kaliforniya’dan sonra Boston’da yaşamaya başlamıştı. Orta yaşların başındaydı. Koyu renk saçlıydı ve İrlandalılara özgü kırmızı bir yüzü vardı. Sert görünümlü, pahalı ipek ceketler giyen, hırslı bir adamdı. Milosevic’le aynı zamanda Chicago’ya gelmişti ve New York’a gitmediği için öfkeliydi. Hak ettiğini düşündüğü terfiyi bekliyordu. Holly’nin onun biriminde çalışmaya başlamasıyla, bu terfiyi alma ihtimalinin arttığına dair bir teori ortaya atılmıştı.

“Henüz gelmedi mi?” diye sordu.

Diğer dört adam aynı anda omuz silkti.

“Azarımı yiyecek,” dedi Brogan.

Holly, FBI’a başvurmadan önce Wall Street’te bir borsa analistiydi. Kimse neden bu değişikliği yaptığını bilmiyordu.

Nüfuzlu bağlantıları, saygın bir babası vardı ve kolayca tahmin edilebileceği üzere Holly bir şekilde babasını etkilemek istemişti. Yaşlı adamın etkilenip etkilenmediğini kimse bilmiyordu ama etkilenmiş olması muhtemeldi. Holly o yıl on bin aday arasından ilk yüze girmişti. İşe alınmak için gereken şartları fazlasıyla karşılamıştı. Büro, hukuk ya da muhasebe mezunu veya daha önemsiz bölümlerin birinden mezun olup en az üç yıl bir yerde çalışmış kişileri arıyordu. Holly her açıdan uygun bir adaydı. Yale’den muhasebe, Harvard’dan yüksek lisans diploması vardı, üstelik üç sene Wall Street’te çalışmıştı. Zekâ testlerini ve yetenek değerlendirmelerini kolayca geçmişti. Ana mülakatta onu köşeye sıkıştıran üç ajanı da büyülemişti.

Geçmişiyile ilgili araştırmalar olumlu sonuçlanmıştı ki bu, bağlantıları nedeniyle anlaşılabilir bir durumdu. Sonrasında Quantico’daki FBI Akademisi’ne gönderilmişti. Bu noktada işi gerçekten ciddiye almaya başlamıştı. Formdaydı ve güçlüydü; silah kullanmayı öğrenmişti, liderlik becerileri dersini başarıyla

tamamlamıştı, Hogan's Alley oyunundaki silahlı çatışma simülasyonlarında en yüksek puanları toplamıştı. Ama asıl başarısı tavrıydı. Aynı anda iki şey yapmıştı. İlk olarak, Büro'nun etik kurallarını harfiyen benimsemişti. Herkes onun FBI için yaşayıp ölebilecek bir kadın olduğundan emindi. İkinci olarak, bunu en ufak saçmalıktan uzak duracak şekilde yapmıştı. Tavrına insanların ondan nefret etmesini engelleyen tatlı bir mizah anlayışı katmıştı. İnsanlar ondan nefret etmek yerine onu sevmişlerdi. Büro'nun önemli ve değerli bir elemanı bünyesine kattığına hiç şüphe yoktu. Onu Chicago'ya yollamışlardı ve arkalarına yaslanıp getirisini görmeyi beklemişlerdi.

ÜÇÜNCÜ KATTAKİ TOPLANTI ODA SINA en son girenler, birlikte gelen bir grup adamdı. On üç ajan ve amirleri McGrath. On üç ajan, yürürken bir tür politika değerlendirmesi yapan patronlarının etrafına toplanmıştı. Her kelimesine dikkat kesilmişlerdi. McGrath kitapta yazan her türlü avantaja sahipti. En tepeye yükselip sonra tekrar sahaya dönmüş biriydi. FBI'ın yardımcı direktörü olarak üç senesini Hoover Binası'nda geçirmiş, sahaya dönmek için rütbesiyle maaşının düşürülmesini talep etmişti. Bu karar ona yılda on bin dolara mal olmuştu fakat hem iç huzurunu sağlamış hem de birlikte çalıştığı ajanların sonsuz saygısıyla içten sevgisini kazanmıştı.

Chicago Saha Ofisi'ndeki sorumlu ajan, büyük bir savaş gemisinin kaptanı gibiydi. Teorik olarak ondan daha yüksek rütbeli kişiler vardı, ne var ki hepsi birkaç bin kilometre uzakta, Washington'daydı. Onlar kâğıt üstünde var olan kişilerken, sorumlu ajan gerçektir. Altında çalışan kişileri Tanrı gibi yönetiyordu. Chicago ofisi McGrath'i öyle görüyordu. McGrath de bu görüşü sarsacak hiçbir şey yapmıyordu. Mesafeliydi ama yaklaşılabildi. Ketumdu ama yanında çalışanlara onlar için her şeyi yapabilirmiş gibi hissettirirdi. Kısa boylu, tıknaz olsa da

enerjisi yüksekti; her yanından müthiş bir özgüven yayılan, pes etmeyen türde biriydi. Sırf liderlik ederek ekibini daha iyi hale getiren türde biri. İlk ismi Paul'du ama ona kamyonet markası gibi Mack diyorlardı.

McGrath, onu sırtını pencereye veren, üçü ellerini gözlerine siper eden on üç ajanının oturmasını bekledi. Ardından sandalyelerden birini Holly geldiğinde otursun diye masanın başına itti. Masanın diğer ucuna geçip kendine de bir sandalye çekti. Güneşe yan dönüp oturdu. Endişelenmeye başlıyordu.

“Nerede kaldı?” dedi. “Brogan?”

Birimin başı omuz silkip ellerini havaya kaldırdı.

“Çoktan burada olması gerekirdi,” dedi.

“İçinizden birine mesaj attı mı?” diye sordu McGrath. “Milosevic?”

Milosevic, diğer on beş ajan ve Büro avukatı, omuz silkerek karşılık verdiler. McGrath daha da endişelenmeye başladı. İnsanların davranışsal parmak izi gibi bir kalıpları, ritimleri olurdu. Holly sadece bir iki dakika geç kalmıştı fakat bu durum o kadar sıradışıydı ki zihnindeki alarm çalmaya başlamıştı bile. Sekiz ay boyunca onun geç kaldığını hiç görmemişti. Bir kez bile. Başkaları toplantı odasına beş dakika geç kaldıklarında bu normal karşılanabilirdi. Çünkü onların tabiatı öyleydi. Ama Holly geç kalmazdı. Saat beşi üç geç, McGrath onun boş sandalyesine baktı ve bir sorun olduğunu anladı. Sessiz odada ayağa kalkıp tezgâha gitti. Kahve makinesinin yanında bir telefon vardı. Telefona uzanıp ofisini aradı.

“Holly Johnson aradı mı?” diye sordu sekreterine.

“Hayır, Mack.”

İki kat aşağıdaki resepsiyonu aradı.

“Holly Johnson'dan bir mesaj var mı?” diye sordu kapıdaki ajana.

“Hayır, şef,” dedi ajan. “Onu görmedim.”

McGrath bu kez ana santrali aradı.

“Holly Johnson aradı mı?”

“Hayır efendim,” dedi operatör.

McGrath ahizeyi bırakmaksızın kâğıt kalem getirmelerini işaret etti. Sonra, santral operatörüyle yaptığı konuşmaya devam etti.

“Bana onun çağrı cihazı numarasını verin,” dedi. “Bir de cep telefonu numarasını.”

Ahizeden bir parazit sesi yükseldi ve McGrath numaraları not etti. Konuşmayı sonlandırıp Holly’nin çağrı cihazının numarasını tuşladı. Uzun, alçak zil tonu ona çağrı cihazının kapalı olduğunu anlattı. Bunun üzerine cep telefonu numarasını denedi. Elektronik bir bip sesinin ardından aradığı numaraya ulaşamadığını belirten bir mesaj duyuldu. McGrath telefonu kapatıp odadakilere baktı. Saat beşi on geçiyordu.

(6)

REACHER'IN SAATİ ALTI BUÇUĞU GÖSTERİRKEN, kamyonetin sarsılma ritmi değişti. Altı saat dört dakikadır hiç durmadan, saatte yirmi beş otuz kilometre hızla yol almışlardı ve sıcaklık bir ara doruk noktasına ulaşmış sonra hafiflemeye başlamıştı. O karanlık alanda sıcaktan terlemiş halde sarsılarak otururken zihninde bir harita çıkarıp ne kadar yol katettiklerini hesaplamıştı. Tahmini altı yüz otuz kilometre kadardı. Ama hangi yönde ilerlediklerini bilmiyordu. Doğuya gidiyorlarsa Indiana'yı geçip Ohio'dan çıkmış, Pennsylvania ya da Batı Virginia'ya girmiş olabilirlerdi. Güneye gidiyorlarsa Illinois'dan çıkmış, Missouri ya da Kentucky'ye, hatta hızlarını hafife almışsa Tennessee'ye girmiş olabilirlerdi. Batıya gidiyorlarsa Iowa'dan geçiyor olabilirlerdi. Gölün etrafından dolanıp Michigan'dan kuzeye çıkmış olabilirlerdi. Ya da doğrudan kuzeybatıya gidiyorlarsa bu durumda Minneapolis'e yaklaşmış olabilirlerdi.

Ama bir yere varmışlardı çünkü kamyonet yavaşlamıştı. Çok geçmeden bir otoyoldan çıkıyormuş gibi sarsılarak sağa saptı. Vites sesi, bozuk asfaltta lastiklerin çıkardığı sese karıştı. Viraj alma kuvveti onları iki yana savurdu. Holly'nin değneği kaydı

ve metal zeminde iki yana savruldu. Kamyonet yokuşları tırmanıp indi, kavşaklarda duraksadı, hızlandı, sert bir şekilde fren yaptı, sola saptı ve on beş dakika kadar düz ama engebeli bir yoldan ağır ağır aşağı indi.

“Çiftçilikle uğraşan bir bölgedeyiz,” dedi Reacher.

“Kesinlikle,” dedi Holly. “Ama nerede?”

Reacher karanlıkta ona omuz silkererek karşılık vermekle yetindi. Kamyonet neredeyse duracak kadar yavaşladı ve hızla sağa saptı. Yol daha da kötüleşti. Kamyonet yüz elli metre kadar sarsılarak ilerleyip durdu. Yolcu kapısının açıldığı duyuldu. Motor hâlâ çalışıyordu. Yolcu kapısı çarparak kapandı. Reacher büyük bir kapının açıldığını işitti ve kamyonet yavaşça ilerlemeye başladı. Motor sesi metal duvarlara çarpıp yankılandı. Reacher yine bir kapının açıldığını işitti ve motor sesi daha da fazla yankılandı. Ardından motor kapandı ve etraf sessizliğe gömüldü.

“Bir ahırda olmalıyız,” dedi Reacher. “Kapısını kapadılar.”

Holly sabırsızlıkla başını salladı.

“Biliyorum,” dedi. “Bir inek ahırındayız. Kokusunu alabiliyorum.”

Reacher kamyonetin dışındaki boğuk konuşma seslerini duyabiliyordu. Kamyonetin arka tarafına yaklaşan ayak seslerini de. Çok geçmeden kilitte bir anahtar döndü. Kapılar açılırken içerisi göz kamaştırıcı bir ışıkla doldu. Reacher bu ani aydınlanmayla gözlerini kırptırdı ve Holly’nin yanından üç adama, iki Glock’a, bir pompalı tüfeğe baktı.

“Dışarı,” dedi lider.

Bilekleri birbirine kelepçeli olduğundan kamyonetten güçlükle inmeye çalıştılar. Kolay değildi. Tam altı saat boyunca tekerlek yuvasına tutunduklarından her yanları tutulmuştu ve sızlıyordu. Holly’nin dizi fenaydı. Reacher değneği almak için döndü.

“Değneği içeride bırak, sersem,” dedi lider.

Adamın sesi yorgun ve asabi çıkıyordu. Reacher ona dikkatle bakıp omuz silkti. Holly sırtını dikleştirip ağırlığını bacağına vermeyi denedi. Acıdan nefesi kesilince pes etti. Reacher’ı destek alabileceği bir ağaçmış gibi süzdü ve boştaki sol eliyle uzanıp onun boynunu kavradı. Bu, ayakta kalabilmesinin tek yoluydu.

“Lütfen, kusura bakma,” diye mırıldandı.

Lider, Glock’uyla sol tarafını işaret etti. Büyük bir inek ahırındalardı. İçeride hiç inek yoktu ama kokuya bakılırsa kısa süre öncesine kadar oradalardı. Kamyonet geniş, merkezi bir noktaya park edilmişti. İki yanında, güzelce birbirine lehimlenmiş galvanizli çelik borulardan yapılma bölmeler vardı. Reacher dönüp Holly’yi belinden tuttu ve birlikte yere atlayıp sendeleyerek adamın tabancasıyla işaret ettiği bölmeye doğru ilerlediler.

Holly utanmış bir ifadeyle tırabzanı sıkıca tuttu.

“Affedersin,” diye mırıldandı yine.

Reacher başını sallayıp bekledi. Şoför pompalı tüfeğini onlara doğrulturken lider oradan uzaklaştı, büyük kapıyı itip açtı ve dışarı çıktı. O an Reacher havanın kararmak üzere olduğunu fark etti. Bulutluydu. Nerede olduklarını ele veren hiçbir şey göremedi.

Lider beş dakika dışarıda kaldı. Ahır sessizdi. Diğer iki adam silahını çekmiş, kıpırdamadan duruyordu. Glock tabancalı ürkek olan Reacher’ın yüzüne bakıyordu. Pompalı tüfekli şoförse Holly’nin göğüslerini kesiyordu. Hafifçe gülümsüyordu. Kimse konuşmuyordu.

Sonra, lider geri döndü. Elinde ikinci bir kelepçe ve iki tane kalın zincir vardı.

“Çok büyük bir hata yapıyorsunuz,” dedi Holly ona. “Ben FBI ajanıyım.”

“Biliyorum, kaltak,” dedi lider. “Kes sesini.”

“Ciddi bir suç işliyorsunuz,” dedi Holly.

“Biliyorum, kaltak,” dedi adam yine. “Sana sesini kesmeni söyledim. Tek kelime daha edersen bu adamı başından vururum. Sonra da geceyi bileğine kelepçelenmiş bir cesetle geçirirsin, anladın mı?”

Lider, Holly sessizce başını sallayana kadar bekledi. Pompalı tüfekli şoför arkalarına geçtiğindeyse, kelepçeyi çözüp bileklerini serbest bıraktı. Zincirlerden birini bölmenin tırabzanına do-ladı ve uçlarını Reacher’ın sol kolundan sarkan kelepçenin boş yarısına geçirdi. Çekip sallayarak sağlamlığını kontrol etti. Ardından Holly’yi iki yandaki bölmenin tırabzanına, Reacher’ın altı metre kadar ötesine götürdü ve yeni kelepçeyi takıp bileğini diğer zinciri kullanarak bağladı. Dizi boşalan Holly, acı içinde bağırıp kirli samanların üstüne yığıldı. Lider istifini bozmadı. Geri dönüp Reacher’ın tam karşısında durdu.

“Sen kimsin, sersem?” diye sordu.

Reacher yanıt vermedi. İki kelepçenin anahtarının da adamın cebinde olduğunu biliyordu. Bileğinden sarkan zincirle adamın boynunu kırmasının bir buçuk saniye süreceğini de. Fakat diğer iki adama erişmesi mümkün değildi. Bir Glock ve bir tüfek söz konusuydu. Zincirden kurtulmadan bu işi çözemezdi. Ne yaptığını bilen rakiplerle karşı karşıyaydı. Bu yüzden omuz silkti ve ayaklarının dibindeki dışkı kaplı samanlara baktı.

“Sana lanet olası bir soru sordum,” dedi adam.

Reacher ona döndü. Göz ucuyla ürkek adamın Glock’unu bir iki derece yukarı kaydırıldığını fark etti.

“Sana bir soru sordum, sersem,” dedi lider yine alçak sesle.

Ürkek adamın Glock’u öne çıktı. Sonra, adam tabancayı omuz hizasında dümdüz tuttu. Doğrudan Reacher’ın başına nişan aldı. Namlu hafif titriyordu ama ıskalaması imkânsızdı. Reacher bakışlarını diğer adama çevirdi. Pompalı tüfekli adam dikkatini Holly’nin göğüslerinden ayırdı. Silahı bir Ithaca 37’ydi. On iki kalibrelikti. Omuz desteği olmayan, kabızalı, beş

el ateş edilebilen versiyondu. Adam mermiyi namluya sürünce mekanizmanın çıkardığı ses ahırda yankılandı. Çok geçmeden etrafa yine sessizlik çöktü. Reacher tetiğin hafifçe kıpırdadığını gördü.

“İsim?” dedi lider.

Pompalının tetiği azıcık daha kıpırdadı. Adam o açıdan ateş ederse Reacher iki bacağıının ve karnının büyük bir kısmının uçağından emindi.

“İsim?” dedi lider ikinci kez.

On iki kalibrelik olduğu için onu anında öldürmezdi fakat kirli samanların üstünde kan kaybindan can verirdi. Uyluk atar-damarı parçalanırsa bir ya da bir buçuk dakika içinde. Bu koşullarda adama ismini söylemeyip büyük bir mesele çıkarmaya hiç gerek yoktu.

“Jack Reacher,” dedi.

Lider zafer kazanmış bir tavırla başını salladı.

“Bu kaltağı tanıyor musun?” diye sordu.

Reacher, Holly’ye baktı.

“Bazı kişilerden daha iyi tanıyorum,” dedi. “Altı saatimi ona kelepçelenmiş halde geçirdim.”

“Ukalalık mı taslıyorsun, sersem?”

Reacher başını iki yana salladı.

“Tesadüfen oradan geçiyordum. Onu daha önce hiç görmedim.”

“Büro’dan mısın?”

Reacher başını yine iki yana salladı.

“Bir kapı görevlisiyim,” dedi. “Chicago’daki bir kulüpte.”

“Emin misin, sersem?”

Reacher evet anlamında başını salladı.

“Eminim,” dedi. “Her gün ne iş yaptığımı hatırlayabilecek kadar zeki bir adamım.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ortam gerildi. Sonra, ürkek adam

silahını indirdi. Şoför pompalı tüfeğini saman kaplı zemine çevirdi ve gözlerini yine Holly'nin göğüslerine dikti.

Lider, Reacher'a dik dik bakarak başını salladı.

"Peki, sersem. Yanlış bir şey yapmazsan şimdilik hayatta kalırsın. Aynı şey kaltak için de geçerli. Kimseye bir şey olmayacak. Şimdilik."

Adamlar tam ortada yeniden bir araya gelip ahırdan çıktılar. Kapı kilitlenmeden önce Reacher yine bir an için gökyüzünü gördü. Daha karanlıktı. Hâlâ bulutluydu. Yıldızlar görünmüyordu. Tek bir ipucu yoktu. Zinciri çekti. Bir ucu sıkıca kelepçeye, diğer ucu bölmenin tırabzanına bağlıydı. Yaklaşık iki metre uzunluğundaydı. Holly'nin de aynı şeyi yaptığını duydu. Zinciri yoklayarak ne kadar hareket edebileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Bu tarafa bakmasan olur mu?" diye seslendi Holly.

"Neden?"

"Cidden sormak zorunda mısın? Altı saattir kamyonetteydik ve orada tuvalet yoktu, değil mi?"

"Yandaki bölmeye mi gireceksin?"

"Elbette."

"Tamam. Sen sağdakine gir, ben soldakine gireceğim. Sen bakmazsan ben de bakmam."

ADAMLAR BİR SAAT İÇİNDE ahıra yiyeceklerle geri döndüler. Metal yemek kaplarında bir tür sığır etli yahniyle. İçinde az pişmiş et parçaları ve çok sayıda sert havuç parçası vardı. Bu adamlar her kimse, en büyük becerileri yemek pişirmek değildi. Reacher bundan emindi. Onlara bir de emaye kupalarda sulu kahve verdiler. Sonra, kamyonete gittiler. Motoru çalıştırıp ahırdan geri geri çıktılar. Parlak ışıkları kapadılar. Reacher bir an için dışarıdaki karanlık boş alanı süzdü. Adamlar büyük kapıyı kapatıp kilitlediler. Mahkûmlarını karanlık ve sessiz ahırda baş başa bıraktılar.

“Benzin istasyonu,” diye seslendi Holly altı metre ötedeki bölmesinden. “Yolculuğun geri kalanı için benzin alıyorlar. Biz kamyonetteyken alamazlar. Tepinip bağırarak yardım isteriz diye.”

Reacher başını salladı ve kahvesini bitirdi. Çatalını yemeğin içinden çıkardı. Dişlerinden birini büktü ve başparmağının tırnağıyla ucunu eğdi. Küçük bir kanca oluşturdu. Bunu kullanarak kelepçesinin kilidini çözdü. Tüm bunlar on sekiz saniye sürdü. Kelepçeyle zinciri samanların üstüne bırakıp Holly’nin bölmesine gitti. Uzanıp onun da kelepçesini çıkardı. On iki saniyede. Ayağa kalkmasına yardım etti.

“Kapı görevlisisin demek?” dedi Holly.

“Evet. Hadi, etrafa göz atalım.”

“Yürüyemiyorum,” dedi Holly. “Değneğim kamyonette kaldı.”

Holly tırabzana tutunarak kendi bölmesinde kalırken, Reacher başını sallayarak boş ahırda dolaştı. Sağlam metal bir yapıydı ve her tarafı bölmelerin tırabzanlarına benzer bir malzemedен inşa edilmişti. Büyük kapı dışarıdan kilitlenmişti. Muhtemelen çelik bir sürgü çekilmişti. Asma kilit sorun değildi ama kendisi içeride, asma kilit dışarıdaydı.

Duvarlar, betona sıkıca mıhlanmış dik açılı bir profil başlığıyla zemine bağlanmıştı. Yaklaşık dokuz metre uzunluğunda, bir buçuk metre yüksekliğinde yatay metal panellerden ibaretti. Bu paneller dik açılı daha fazla profil başlığıyla birbirine mıhlanmıştı. Her profil başlığı on iki santim derinliğinde bir çıkıntıya sahipti. Tıpkı basamakları arasında on iki santimlik aralıklar olan kocaman bir merdiven gibi.

Reacher kendini hızla yukarı çekip profilden profile atlayarak, her seferinde on iki santim yukarı adım atarak duvara tırmandı. Ahırdan çıkış yolu yedi profil yukarıda, yerden sekiz buçuk metre yüksekteydi. Duvarın tepesiyle metal çatı arasında bir havalandırma boşluğu vardı. Kırk beş santim yüksekliğindeydi.

Herhangi biri eski tarz bir yüksek atlamacı gibi bu boşluktan yatay olarak yuvarlanıp geçebilir, dışarı sarkabilir ve altı metre aşağıdaki zemine inebilirdi.

Reacher bunu yapabilirdi fakat Holly Johnson yapamazdı. Duvara kadar bile yürüyebilecek durumda değildi. Duvara tırmanamazdı ve kesinlikle dışarı sarkıp altı metreden incinmiş çapraz bağlarının üstüne inemezdi.

“Sen git,” diye seslendi Holly. “Hemen kaç buradan.”

Reacher onu duymazdan geldi ve boşluktan karanlığa baktı. Çatı saçağı görüşünü kısıtlıyordu. Göz alabildiğince bomboş bir bölgedelerdi. Aşağı inip sırayla diğer üç duvara da tırmanmaya karar verdi. İkinci duvarın üstünden ilki kadar bomboş bir alan gördü. Üçüncü duvarın üstündense bir çiftlik evi – çatı kiremitleri beyazdı ve iki penceresinde ışık yanıyordu. Dördüncü duvar doğruca bir çiftlik yoluna bakıyordu. Tabelasız bir yola yüz elli metre mesafedeydi. Gerisi bomboştur. Çok uzakta, bir arabanın far ışıklarını fark etti. Işıklar titreşiyordu. Geniş aralıklarla. Yani yaklaşıyordu. Kamyonet geri geliyordu.

“Nerede olduğumuzu görebiliyor musun?” diye seslendi Holly.

“En ufak bir fikrim yok,” dedi Reacher. “Çiftlik evlerinin olduğu bir bölge. Herhangi bir yer olabilir. Bu tür inekler nerede var? Böyle tarlalar ve çiftlik evleri?”

“Tepelik bir yer mi?” diye sordu Holly. “Yoksa düz mü?”

“Göremiyorum. Çok karanlık. Belki biraz tepelik olabilir.”

“Pennsylvania olabilir. Orada tepeler ve inekler var.”

Reacher dördüncü duvardan aşağı inip Holly’nin bölmesine gitti.

“Tanrı aşkına, kaç buradan,” dedi Holly. “Birilerine haber ver.”

Reacher başını iki yana salladı. Kamyonetin ahır yoluna sap-tığını duyabiliyordu.

“En iyi seçenek bu olmayabilir,” dedi.

Holly dikkatle ona baktı.

“Kim sana bir seçenek verdi ki?” dedi. “Sana emir veriyorum. Sen sivilsin, bense bir FBI ajanıyım. Ve şu an sana buradan kaçıp güvenli bir yere gitmeni söylüyorum.”

Reacher omuz silkip olduğu yerde kaldı.

“Sana emir veriyorum, tamam mı?” dedi Holly yine. “Bana itaat edecek misin?”

Reacher başını yine iki yana salladı.

“Hayır,” dedi.

Holly ona sert bir bakış attı. Kamyonet gelmişti. Motorun uğultusunu ve engebeli yolda tekerleklerin gıcırdadığını duyabiliyorlardı. Reacher, Holly’nin kelepçesini taktı ve kendi bölmesine koştu. Kamyonetin kapısının çarparak kapandığını, beton zemini döven ayak seslerini işitti. Bileğini hemen tırabzana zincirledi ve çatalı eski haline getirdi. Ahırın kapısı açılıp ışıklar yandığında samanların üstünde sessizce oturuyordu.

(7)

ESKİ DUVARLARIN DIŞ TARAFTIYLA yeni duvarların iç tarafı arasındaki elli beş santimlik boşluğu doldurmak için kullanılan malzeme, depolandığı barakadan arkası açık bir kamyonetin kasasında getirildi. Bir ton ağırlığında olduğu için kamyonetin dört kez gidip gelmesi gerekti. Her parti sekiz kişilik bir gönüllü takım tarafından özenle kamyonetten indirildi. Su dolu kovaları elden ele geçiren eski tarz bir yangın söndürme ekibi gibi çalışıyorlardı. Her kutuyu elden ele binaya sokuyorlar, merdivenden ikinci kata taşıyorlardı. Kutular modifiye edilmiş köşe odanın dışındaki koridora yığılıyordu. Üç adam, sırayla her kutuyu açıyor, malzemeleri odaya taşıyordu. Sonra bunları yeni iskeletin arkasındaki geniş alana döküyorlardı. Yükleri boşaltanlar genelde bir an için durup onları izliyorlar, kısa bir mola verebilediklerine şükreliyorlardı.

MALZEME MİKTARI VE TAŞIMA SIRASINDA gösterilen özen nedeniyle bu işlem öğleden sonranın büyük bir kısmını aldı. Dört yükün sonuncusu da yukarı çıkarıldığında sekiz gönüllünün işi bitti. Adamlardan yedisi yemek salonuna geri döndü. Sekizincisi öğleden sonra güneşinin altında gerinip oradan uzaklaştı. Bunu

alışkanlık haline getirmişti. Haftada dört beş kez, özellikle de ağır bir işin ardından, tek başına uzun yürüyüşlere çıkardı. Bu onun dinlenme biçimiydi.

Ormanda uzun adımlarla yürüdü. Batıya uzanan, sık kullanılan bir patikaya saptı. Yarım kilometre kadar bu yolu izledi. Durup yine gerindi. Tutulan sırtını rahatlatmak için belini iki yana esnetti, kendi etrafında dönerek etrafına bakındı. Ardından yana adım atıp patikadan çıktı. Bu kez hızla yürümeye başladı. Ağaçların altından geçip önce batıya, sonra kuzeye geniş bir daire çizdi. Doğruca bir ağaca yöneldi. Ağacın dibindeki çam iğnelerinin arasına gömülü kocaman, düz bir kaya vardı. Adam kıpırdamadan durup bekledi. Kulak kesildi. Sonra, eğildi ve ağır kayayı kenara itti. Altında muşambaya sarıllı dikdörtgen bir nesne duruyordu. Muşambayı açıp içindeki küçük el telsizini çıkardı. Telsizin kısa antenini açıp bir düğmeye bastı ve bekledi. Çok geçmeden heyecanla telsize uzun bir mesaj fısıldadı.

ESKİ BİNA YENİDEN SESSİZLİĞE GÖMÜLDÜĞÜNDE müşteri uğrayıp yeni talimatlar verdi. Üç adam da hiç soru sormadı. Sadece söylenenleri dinledi. Müşterinin her şeyi isteme hakkı vardı. Yeni talimatlara göre işin bir kısmının yeniden yapılması gerekiyordu. Sorun değildi. Özellikle de müşteri talep edilen ücretin üstüne çıktığında.

Üç adam canla başla çalıştı ve işi normalden daha kısa sürede tamamladı. Yine de iş bittiğinde hava çoktan kararmıştı. Adamlardan en genç olan, aletleri toplamak ve kabloları sarmak için orada kaldı. Ekibin şefi ve diğer adam, karanlıkta kuzeye doğru gidip müşterinin söylediği yere park ettiler. Kamyonetten inip sessizce beklemeye başladılar.

“Buradayım,” diye seslendi biri. Müşteriydi. “En arkadayım.”

Adamlar içeri girdiler. Bina karanlıktı. Müşteri onları gölgelerin arasında bir yerde bekliyordu.

“Bu ahşap paneller işinize yarar mı?” diye sordu müşteri.

En arkada, üst üste dizilmiş eski çam panelleri işaret etti.

“İyi kalite kereste,” dedi. “Belki bir yerde kullanırsınız. Geri dönüşüm gibi.”

Arka tarafa istiflenmiş ahşap panellerin yanında, yerde başka bir şeyler daha vardı. Garip bir şeyler. Adamlar yere bakakaldılar. Ardından göz göze gelip aynı anda arkalarına döndüler.

Müşteri gülümsedi ve mat siyah otomatik bir silahı onlara doğrulttu.

FBI’IN ISSIZ UYDU İSTASYONUNDA görevli FBI ajanı, bunun önemli olacağını bilecek kadar zeki bir adamdı. Nasıl ya da neden önemli olacağını bilmiyordu fakat bir muhbir sebepsiz yere telsiz mesajı yollama riskini göze almazdı. Bu yüzden ayrıntıları FBI bilgisayar sistemine girdi. Raporu bilgisayar ağında hızla yayıldı ve FBI’ın Washington, DC’deki Hoover Binası’nın birinci katındaki devasa bilgisayarına yansıdı.

Hoover Binası’ndaki veritabanı her gün her saniye yeni raporları işlemiden geçirdiği için FBI yazılımının tarama yapıp anahtar sözcükleri bulması biraz zaman aldı. İşlem tamamlandıktan sonra bülteni hafızasında üst sıralara kaydetti ve beklemeye başladı.

Sisteme tam o sırada Chicago’daki FBI Saha Ofisi’nden gelen bir mesaj yükleniyordu. Oradaki büro şefi, Amir McGrath çalışanlarından birinin kayıp olduğunu bildiriyordu. Özel Ajan Holly Johnson kayıptı, en son Chicago saatiyle öğlen görülmüştü, şu an nerede olduğu bilinmiyordu, iletişim kurmaya çalışılmış ama başarılı olunamamıştı. Ve Holly Johnson oldukça özel bir durum olduğu için mesaj sadece gözle okunabilir bir kod içeriyor, bu kod sayesinde mesaj en üst kattaki direktörün ofisindeki terminal hariç diğer tüm terminallerden gizleniyordu.

FBI DİREKTÖRÜ, akşam saat yedi buçuğa doğru bir bütçe değerlendirme toplantısından çıkmıştı. Özel ofisine dönüp mesajlarına göz attı. İsmi Harland Webster'dı ve otuz altı senedir Büro'da çalışıyordu. Direktör olarak görevinin sona ermesine bir sene kalmıştı. Sonra, yerine başkası geçecekti. Dolayısıyla bir sorunla uğraşmak istemiyordu ama sorun monitöründe parılıyordu. Rapora tıkladı ve baştan sona iki kez okudu. Ekranı bakıp iç geçirdi.

“Kahretsin,” dedi. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin.”

Chicago'daki McGrath'ten gelen mesaj, otuz altı sene içinde Webster'ın aldığı en kötü haber değildi fakat en kötüsü olmaya hayli yakındı. Masasındaki dahili telefonun tuşuna bastığında sekreteri yanıt verdi.

“Chicago'dan McGrath'i bağla,” dedi Webster.

“Birinci hatta,” dedi sekreteri. “Toplantınızın bitmesini bekliyordu.”

Webster homurdandı ve birinci hattın tuşuna bastı. Konuşmayı hoparlörlere verip sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Mack?” dedi. “Neler oluyor?”

Chicago'dan arayan McGrath'in sesi oldukça net geliyordu.

“Selam, şef,” dedi. “Aslında anlatacak bir şey yok. Henüz. Belki erken endişelenmeye başladık ama toplantıya gelmediğinde içime kötü bir his çöktü. Bu işler nasıldır bilirsin.”

“Elbette, Mack,” dedi Webster. “Biraz bilgi verip kafamı karıştırmak ister misin?”

“Elimizde hiçbir şey yok,” dedi McGrath. “Saat beşteki vaka toplantısına gelmedi. Bunu sıradışı buldum. Kimseye haber vermemiş. Çağrı cihazı ve cep telefonu kapalı. Biraz araştırma yapınca onu en son saat on ikide gördüklerini öğrendim.”

“Bu sabah ofiste miymiş?”

“Bütün sabah ofisteymiş.”

“Beştekinden önce başka toplantısı var mıymış?”

“Ajandasında başka bir şey yazmıyor,” dedi McGrath. “Ne yaptığını ya da nerede yaptığını bilmiyorum.”

“Tanrı aşkına, Mack. Onunla yakından ilgilenmen gerekiyordu. Onu sokaklardan uzak tutacaktın, öyle değil mi?”

“Öğle molasında dışarı çıkmış. Ne yapabilirdim ki?”

Direktörün ofisine sadece hoparlörün hafif uğultusunun karıştığı derin bir sessizlik çöktü. Webster parmaklarını masaya vurdu.

“Ne üstünde çalışıyordu?” diye sordu.

“Boş ver,” dedi McGrath. “Bunun bir Büro şüphelisinin müdahalesi olmadığını varsayabiliriz, değil mi? Onun pozisyonunda bu hiç mantıklı değil.”

Webster kendi kendine başını salladı.

“Onun pozisyonunu göz önüne alınca haklısın sanırım. Peki elimizde başka ne var?”

“Bacağı sakatlanmıştı,” dedi McGrath. “Futbol oynarken çapraz bağlarını incitmişti. Belki de bacağının durumu kötüye gitti ve soluğu bir hastanenin acilinde aldı, diye düşündük. Şu an hastaneleri arıyoruz.”

Webster homurdandı.

“Belki de bilmediğimiz bir erkek arkadaşı var,” dedi McGrath. “Belki de bir motel odasında sevişiyorlar.”

“Altı saattir? O kadar şanslı olsam keşke.”

Yine sessizlik oldu. Sonra Webster öne doğru eğildi.

“Pekâlâ, Mack,” dedi. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Onun gibi biri söz konusu olduğu için ne yapmaman gerektiğini de biliyorsun. Beni haberdar et. Pentagon’a gitmem gerek. Bir saate dönmüş olurum. İhtiyaç duyarsan ara.” Telefonu kapatıp arabasını çağırması için sekreterine bağlandı. Özel asansörüyle yeraltı otoparkına indi. Şoförü orada onu bekliyordu. Birlikte kurşun geçirmez limuzine doğru yürüdüler.

“Pentagon,” dedi Webster şoföre.

HAZİRAN AYINDA BİR PAZARTESİ AKŞAMI saat yedi buçukta trafik sıkışık sayılmazdı. Dört kilometrelik yolu yaklaşık on bir dakikada katettiler. Webster bu süreyi cep telefonuyla acil aramalar yaparak geçirdi. Arama yaptığı yerler coğrafi olarak o kadar yakındı ki bağırmaya kalksa muhtemelen sesini duyurabilirdi. Sonra, büyük araba Pentagon Nehir Girişi'ne vardı ve deniz piyadesi bir nöbetçi araca yaklaştı. Webster telefonu kapadı ve kimlik kontrolü için pencereyi indirdi.

“FBI Direktörü,” dedi. “Genelkurmay Başkanı'nı görmek için geldim.”

Asker bir selam çaktı ve limuzinin geçmesini işaret etti. Webster pencereyi kapadı ve şoförün durmasını bekledi. Sonra, arabadan indi ve personel kapısından içeri girdi. Başkanın odasına doğru yürüdü. Başkanın sekreteri onu bekliyordu.

“Buyurun efendim,” dedi kadın. “General birazdan gelecek.”

Webster ofise girdi ve başkan beklemeye başladı. Pencereden dışarı baktı. Manzara harikaydı ama metalik bir tondaydı. Pencere tek yönlü, kurşun geçirmez Mylar malzemeden yapılmıştı. Harika manzaraya rağmen Nehir Girişi'nin hemen yanında olduğundan pencerenin korunması gerekiyordu. Webster bulunduğu noktadan arabasını ve yanında bekleyen şoförü görebiliyordu. Aracın ötesindeyse Potomac Nehri'nin karşısında Kongre Binası vardı. Tidal Basın Gölü'ndeki yelkenliler ve akşam güneşinin son ışıklarının su yüzeyinde ışıldaması seçilebiliyordu. Fena bir ofis değil, diye düşündü. Benimkinden daha iyi.

Genelkurmay Başkanı'yla görüşmek, FBI Direktörü için bir sorundu. Bu, Amerika'nın politik kültürünün tuhaflıklarından biriydi, katı hiyerarşinin olmadığı bir detaydı. Kim daha üstündü? İkisi de Amerika'nın Başkanı tarafından atanmıştı. İkisi de –Savunma Bakanı ya da Adalet Bakanı olmak üzere– tek bir kişi aracılığıyla Başkan'ın emrindeydi. Genelkurmay Başkanı

ülkedeki en yüksek askeri pozisyonu ifade ediyordu. FBI Direktörü ise en yüksek yasa koruma pozisyonunu. İki adam da başarıya giden zorlu yolların zirvesindeydi. Peki ama hangi yol daha zorluydu? Webster açısından sorun buydu. O, iki milyar dolarlık bir bütçeyi ve yaklaşık yirmi beş bin kişiyi idare ediyordu. Genelkurmay Başkanı'ysa iki yüz milyar dolarlık bir bütçeyi ve yaklaşık bir milyon kişiyi – Milli Muhafızlar ve Yedek Kuvvetler de eklenirse iki milyon kişiyi. Adam haftada bir Oval Ofis'te olurdu. Webster'sa şanslıysa senede iki kez ancak orada bulunurdu. Dolayısıyla adamın ofisinin daha iyi olması şaşırtıcı değildi.

Genelkurmay Başkanı etkileyici biriydi. Yükselişi müthiş bir başarı öyküsüne dayanan dört yıldızlı bir generaldi. Sıfırdan başlamış, terzisinin üniformasına kurdeleler dikmesinden daha hızlı bir biçimde orduda yükselmişti. En sonunda taşıdığı madalyalar yüzünden eğri durmaya başlamıştı. Ardından Washington tarafından kaçırılmış ve oraya taşınıp orayı kendine ait bir yer haline getirmişti.

Webster ayak sesleri duydu ve general içeri girerken kapıya dönüp onu karşıladı.

“Merhaba,” dedi.

Genelkurmay Başkanı işinin başından aşkın olduğunu belli edercesine elini havada sallayarak sırtıttı. “Birkaç füze almak ister misiniz?” diye sordu.

Webster şaşırdı.

“Yoksa satıyor musunuz? Hangileri?”

General başını sallayıp gülümsedi.

“Şaka yapıyorum,” dedi. “Silah sınırlaması. Ruslar Sibiryadaki bir bombardıman üssünü kapadılar. Bu yüzden oraya yönlendirdiğimiz füzelerden kurtulmamız gerekiyor. Anlaşmaya uymamız gerekiyor, öyle değil mi? Adil davranmak zorundayız. Önemli bir kısmını İsrail'e satacağız. Ama şu küçük Stinger'ların,

omuzdan havaya fırlatılan füzelerin birkaç yüz tanesi elimizde kaldı. Hepsi ihtiyaç fazlası. Bazen bunların uyuşturucu satıcılarına satılması gerektiğini düşünüyorum. Tanrı biliyor ya, istedikleri diğer her şeye sahipler. Çoğunda bizimkinden daha iyi silahlar var.”

General sandalyesine gidip oturdu. Webster başını salladı. Başkanların benzer şeyler yaptıklarına –erkek erkeğe bir fıkra ya da şirin bir öykü anlatıp buzları kırdıklarına ve toplantının iyi geçmesini sağladıklarına– şahit olmuştu.

General arkasına yaslanıp gülümsedi.

“Peki sizin için ne yapabilirim, Direktör?”

“Chicago’dan bir rapor geldi,” dedi Webster. “Kızınız kayıp.”

(8)

CHICAGO'DA GECE YARISI OLDUĞUNDA, üçüncü kattaki toplantı odası bir komuta merkezine dönüşmüş haldeydi. FBI teknisyenleri bütün akşam çalışmışlar, odaya telefon hatları çekip masanın ortasına bilgisayar terminalleri kurmuşlardı. İçerisi karanlıktı, serin ve sessizdi. Pencereleden oluşan duvarın ardında parlak bir siyahlık seçiliyordu. Kimse masanın hangi tarafının daha iyi olduğuna karar vermek zorunda değildi.

Kimse eve gitmemişti. Deri sandalyelere yayılmış on yedi ajan vardı. Büro avukatı bile hâlâ oradaydı. Aslında kalması gerekmiyordu fakat o da diğerlerinin hissettiği üç katmanlı tepkiyi veriyordu. Büro kendi elemanlarını kollardı. Birinci katman buydu. Chicago Saha Ofisi, Holly Johnson'ı kollardı. İkinci katman buydu. Sadece bağlantıları yüzünden değil. Bunun konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Holly, Holly'ydi. Üçüncü katmansa, McGrath'ın istediği her şeyi elde etmesiydi. McGrath, Holly için endişeleniyorsa hepsi endişelenirdi ve Holly sağ salim bulunana dek hepsi endişe etmeye devam edecekti. Bu yüzden herkes hâlâ oradaydı. Sessizce, endişe içinde bekliyorlardı. Ta ki McGrath hayatı buna bağlıymış gibi sigara içerek, neşeyle içeri girene dek.

“İyi haber, millet. Beni dinleyin, herkes beni dinlesin,” diye seslendi.

Diğerlerinin arasından masanın başına geçti. Mırıltılar aniden kesildi. Ön sekiz çift göz onu izliyordu.

“Onu bulduk,” dedi McGrath. “Onu bulduk, tamam mı? Gayet iyi. Panik bitti, millet. Artık hepimiz rahatlayabiliriz.”

On sekiz kişi aynı anda konuşmaya başladı. Herkes merakla aynı soruları soruyordu. McGrath bir seçim kampanyası konuşması yapan başkan adayı edasıyla sessiz olmaları için ellerini havaya kaldırdı.

“Şu an hastanede,” dedi. “Öğleden sonra programı boşalınca cerrahı aramış. Holly hemen hastaneye gitmiş ve derhal ameliyata alınmış. Durumu iyi, kendine gelmiş ve sebep olduğu telaştan ötürü çok utanıyor.”

On sekiz kişi yine aynı anda konuşmaya başlayınca McGrath bir süre müdahale etmedi. Sonra yine ellerini havaya kaldırdı.

“Yani, rahat olun, tamam mı?” dedi yine gülümseyerek.

Odadakiler rahatlarırken telaşlı sesler de yavaş yavaş alçaldı.

“Evet, millet, herkes evine,” dedi McGrath. “Yarın tam gün çalışıyoruz. Ve bugün burada olduğunuz için teşekkür ederim. Özellikle Holly adına. Burada olmanız onun için çok anlamlı. Brogan ve Milosevic, siz biraz daha kalın, Holly’nin işlerini bölüşün. Geri kalanınıza iyi geceler, tatlı rüyalar diliyorum. Tekrar teşekkürler beyler.”

Avukat ve on beş ajan gülümsedi, esneyerek ayağa kalktı. Neşeyle, konuşa konuşa odadan çıktılar. McGrath, Brogan ve Milosevic birbirlerinden uzak sandalyelerde öylece kalmışlardı. McGrath bir anda sessizleşen odada kapıya doğru gitti. Kapıyı yavaşça kapadı. Arkasına dönüp ikisine baktı.

“Az önce duyduklarınızın hepsi yalandı,” dedi. “Bunu tahmin ettiğinize eminim.”

Brogan ve Milosevic ona bakmaya devam ettiler.

“Webster aradı,” dedi McGrath. “Nedenini tahmin ediyorsunuzdur. DC kesinlikle bu işin içinde olacak. Küplere binmiş durumdalar. Üst düzey bir kaçırılma olayı bu. Webster’a özel bir sorumluluk verildi. Tam gizlilik ve az sayıda kişi istiyor. Benimle birlikte iki kişilik bir ekip dışında kimsenin bu işe karışmasını istemiyor. Seçim benim. İkinizi seçmemin nedeni, Holly’yi en iyi sizin tanıyor olmanız. Yani bu işle üçümüz ilgileneceğiz. Doğrudan Webster’a rapor vereceğiz, başka kimseyle konuşmayacağız, tamam mı?”

Brogan dikkatle ona baktı ve başını salladı. Milosevic de başını sallayarak karşılık verdi. Bu iş için en uygun aday olduklarını biliyorlardı. Yine de McGrath tarafından herhangi bir nedenle seçilmek bir şerefti. Bunun farkındalardı ve McGrath’in de bunu bildiğinden eminlerdi. Bu yüzden tekrar, daha da kararlı bir biçimde başlarını salladılar. Uzunca bir süre kimse konuşmadı. McGrath’in sigarasının dumanı tavana yakın bir yerde sessizliğe karıştı. Duvardaki saat, on iki buçuğu gösteriyordu.

“Tamam,” dedi Brogan en sonunda. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bütün gece çalışacağız. Onu bulana dek bütün gün, bütün gece, her gün, her gece çalışacağız.”

McGrath ikisini birden süzdü. Seçimini yeniden gözden geçirdi. Yetkin bir ekip, diye düşündü. İyi bir karışım. Brogan yaşça daha büyüktü, daha ciddiydi ve kötümser bir tipti. Düzgün bir yaklaşıma ve onu işe yarar kılacak kadar hayal gücüne sahip, deneyimli bir adamdı. Özel hayatıysa o sıradaki kız arkadaşı ve ona pahalıya patlayıp endişe yaratan iki eski eş yüzünden pek de düzgün sayılmazdı fakat tüm bunlar işini asla engellemezdi. Milosevic daha gençti, diğeri kadar sezgisel değildi ama daha havalı, daha sağlam biriydi. Daimi bir yardımcı rolü üstlense de bu kötü bir şey olarak yorumlanmazdı. Pahalı dört teker araçlara zaafı vardı ama zaten herkes bir hobiye ihtiyaç duyardı. İkisi de orta derece kıdemliydi, oldukça deneyimliydi ve birçok

başarıya imza atmıştı. İkisi de iş odaklıydı ve işten ya da uzun çalışma saatlerinden hiç şikâyet etmemişti. Maaşlarından da şikâyet etmemiş olmaları onları eşsiz kılıyordu. Uygun bir ekip-ti. Chicago’da yenilerdi ama zaten bu soruşturma Chicago’yla sınırlı kalmayacaktı. McGrath bundan neredeyse emindi.

“Milo, sen Holly’nin nerelere gittiğini araştır,” dedi McGrath. “Öğlen on ikiden itibaren her adımını dakikası dakikasına öğren.”

Milosevic çoktan bunu yapmaya başlamış gibi dalgın dalgın başını salladı.

“Brogan, arka plan kontrolleri sende. Kaçırılması için bir neden bulmamız gerek.”

Brogan nedenin tüm bu olayın başlangıcı ve sonu olduğunu biliyormuşçasına keyifsizce başını salladı.

“Yaşlı adamdan mı başlayayım?” dedi.

“Elbette,” dedi McGrath. “Ben olsam öyle yapardım.”

“Tamam, hangisi?” dedi Brogan.

“Hangisini istersen. Sen karar ver.”

İKİ BİN YEDİ YÜZ KIRK KİLOMETRE UZAKTA, bir başka önemli karar alınmıştı. Bu karar geride kalan üçüncü marangozla ilgiliydi. Müşteri, ekip şefinin kamyonetiyle beyaz binaya geri döndü. Üçüncü marangoz aletleri toplama işini henüz bitirmişti. Kamyonetin yaklaştığını görünce öne doğru bir adım attı. Ama direksiyonun başındaki iriyarı adamı görünce şaşkınlıkla duraksadı. Müşteri kaldırımın kenarında durup kamyonetten inerken, marangoz ne yapacağını bilemez bir halde olduğu yerde bekledi.

“Tamam mısın?” dedi müşteri.

“Diğerleri nerede?” diye sordu marangoz.

“Bir işleri çıktı... Bir işleri çıktı.”

“Bir sorun mu var?”

İşten alacağı parayı düşünerek çenesini hemen kapadı.

Kesinlikle az bir pay olacaktı çünkü diğerk ikisi kadar deneyimli değildi ama bu işten alacağı az bir pay bile uzun süredir görmediğı kadar çok para demekti.

“Testereri var mı?” dedi müşteri.

Marangoz ona bakakaldı.

“Aptalca bir soru, değil mi? Bir marangoza testeresi olup olmadığını soruyorum. Bana en iyi testereri göster.”

Adam bir an için kıpırdayamadı fakat sonra eğilip aletlerinin arasından elektrikli bir testere çıkardı. Etrafına taze talaş parçaları yapışmış göz korkutucu yuvarlak bir bıçağı olan mat metalden, kocaman bir aletti.

“Ağaç testeresi mi?” dedi müşteri. “Çok sert şeyleri kesebilir mi?”

Marangoz başını salladı.

“İş görür,” dedi temkinli bir tavrıla.

“Tamam, şimdi beni dinle,” dedi müşteri. “Bir deneme yapmamız gerekiyor.”

“Testereyle mi?”

“Odada,” dedi müşteri.

“Odada mı?” dedi adam.

“Oradan kimsenin çıkamaması gerekiyor. Arkasındaki fikir bu, öyle değil mi?”

“Orayı siz tasarladınız.”

“Evet ama doğru yaptınız mı acaba? Bir deneme yapmamız gerek. Amacına ulaştığını kanıtlamak için.”

“Tamam, nasıl yapacağız?” diye sordu marangoz.

“Sen içeri gir. Sabaha kadar çıkabiliyor musun diye bir bak. Orayı siz yaptınız, öyle değil mi? Bütün zayıf noktalarını biliyosun. Oradan biri çıkabilirse bu kişi kesin sen olursun, değil mi?”

Marangoz, adamın ne yapmak istediğini anlamaya çalışarak bir süre bir şey demedi.

“Peki ya çıkarsam?”

Müşteri omuz silkti.

“O zaman ödeme alamazsınız. İstedğim gibi olmamış demektir.”

Marangoz, adam dalga geçiyor olabilir mi, diye düşündü.

“Bütün gece orada oturup yarın bana, hayır efendim, oradan çıkamadım, hayır efendim, oradan çıkmak mümkün değil demenin lehine olacağını düşünüyorsun muhtemelen.”

Marangoz gergin bir tavırla gülümsedi. “Aynen öyle.”

“O halde seni teşvik edecek bir şeye ihtiyacın var. Anladın mı? Oradan çıkabilmek için elinden geleni yapacağını garanti-lemek için.”

Marangoz ikinci kattaki pencereleri kapatılmış köşe odaya baktı. Başını tekrar önüne çevirdiğinde adamın elinde mat siyah renkli, otomatik bir tabanca vardı.

“Kamyonetteki çuvalı gidip getir,” dedi müşteri.

Marangoz şaşkınlıkla etrafına bakınırken adam tabancayı başına doğrulttu.

“Git, çuvalı getir,” dedi alçak sesle.

Kamyonetin arka tarafında hiçbir şey yoktu. Çuval, yolcu koltuğundaydı. Yaklaşık kırk santim uzunluğunda bir şeyin etrafına sarılmıştı. Bu şey ağırdı. Marangoz kendini süpermarketteki bir dondurucudan bir domuz budu alıyormuş gibi hissetti.

“Çuvalı aç,” diye seslendi müşteri. “İçine bak.”

Marangoz çuvalı sıyırdı. Gördüğü ilk şey bir parmak oldu. Bembeyazdı çünkü kanı çekilmişti. Üzerinde sarı renkli iri işçi nasırları seçiliyordu.

“Şimdi, seni odaya götüreceğim,” diye seslendi müşteri. “Sabaha kadar oradan çıkamazsan aynı şeyi sana yapacağım, tamam mı? Hem de senin testerenle çünkü diğerlerini keserken benimki köreldi.”

(9)

REACHER İNEK AHIRINDAKİ BÖLMESİNDE, pis samanların üstünde sessizce yatıyordu. Uyumamıştı ama vücudu uykudaymış gibiydi. Bütün kasları gevşemişti ve ağır ağır, düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Gözleri kapalıydı çünkü ahır karanlıktı ve görececek bir şey yoktu. Fakat zihni tamamen uyanıktı. Pek bir şey düşünmüyor, aksine etrafta dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadığından gece vaktine özgü o tetikte olma halini deneyimliyordu.

Aynı anda iki şey yapıyordu. Birincisi, aradan ne kadar zaman geçtiğini takip ediyordu. Saatine son baktığından bu yana aradan neredeyse iki saat geçmişti ama saatin kaç olduğunu yaklaşık yirmi saniye farkla tespit edebiliyordu. Aktif görevdeyken uyanık kalması gereken uzun gecelerde edindiği eski bir beceriydi bu. Bir şeyin olmasını beklerken vücudunuzu kış aylarında kullanılmayan bir sahil evi gibi kapatıp zihninizin geçen saniyelerin sabit hızına odaklanmasına izin verirdiniz. Temel yaşam fonksiyonlarının geçici olarak durması gibi. Bu, enerjinizi korurdu ve kalp atışınızın sorumluluğunu bilinçsiz beyninizden alıp bir tür gizli saate devrederdi. Düşünmek için kocaman, kapkara bir alan

açardı. Fakat bir yandan da hazır olmanız gereken her şeye hazır olabileceğiniz kadar uyanık kalmanızı mümkün kılardı. Ve bu, her zaman saatin kaç olduğunu bildiğiniz anlamına gelirdi.

Reacher'ın aynı anda yaptığı ikinci şey, küçük bir zihinsel aritmetik oyunuydu. Zihninde büyük rakamları çarpıyordu. Tam olarak otuz yedi sene ve sekiz ay önce dünyaya gelmişti. Otuz yedi çarpı üç yüz altmış beş, on üç bin beş yüz beş gün ederdi. On iki artık seneden on iki gün de eklenince on üç bin beş yüz on yedi. Ekim ayındaki yaş gününden bu haziran ayına kadar sekiz ay iki yüz kırk üç gün geçmişti. Doğduğu günden bu yana ise on üç bin yedi yüz altmış gün. On üç bin yedi yüz almış gün, on üç bin yedi yüz almış gece. İşte Reacher bu geceyi, bu sonsuz ölçekte bir yere yerleştirmeye çalışıyordu. Ne kadar kötü geçtiğini hesaba katarak.

İşin aslı, hayatının en iyi gecesi değildi ama en kötüsü de değildi. Kesinlikle değildi. Hayatının aşağı yukarı ilk dört senesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Geriye on iki bin üç yüz gece kalıyordu. Ve burada geçirdiği gece ilk üçe girebilirdi. Hiç zorlanmadan bu gecedan daha kötü geçen binlerce gece sayabilirdi. Burada üşümüyordu, rahattı, yaralı değildi, yaklaşan bir tehdit altında değildi ve karnı toktu. İyi bir yemek yememişti fakat bunun kötü niyetten değil beceriksizlikten kaynaklandığını düşünüyordu. Yani fiziksel bir şikâyeti yoktu.

İşin zihinsel kısmıysa ayrı bir hikâyeydi. İnek ahırının içindeki karanlık kadar yoğun bir boşlukta asılı kalmış gibiydi. Sorun elinde bilgi olmamasıydı. Reacher elinde bilgi olmamasından rahatsızlık duyan bir adam değildi. Deniz Piyade Teşkilatı'ndan bir askerin oğluydu ve doğduğu günden beri askeri bir hayat sürmüştü. Kafa karışıklığına ve öngörülemezliğe aşınaydı. Fakat bu gece birçok parça eksikti.

Nerede olduğunu bilmiyordu. Kazara ya da kasten, onları kaçırın üç adam ona nereye gittiklerine dair tek bir ipucu bile

vermemişti. Bu durum Reacher'ın kendini akıntıya kapılmış gibi hissetmesine sebep oluyordu. Esas sorunu, doğduğundan beri sürdüğü askeri hayatı. On üç bin yedi yüz almış günlük hayatının muhtemelen beşte birinden azını ABD'de geçirmişti. Başkan kadar Amerikalıydı ama hayatının büyük bir kısmında dünyanın dört bir yanında yaşamış ve ülkesine hizmet etmişti. ABD'nin dışında. Dolayısıyla kendi ülkesini yedi yaşındaki sıradan bir çocuk kadar biliyordu. Bu yüzden Amerika'nın ince ritimlerini, hissiyatını ve kokularını dilediğı gibi çözemiyordu. Başka biri, karanlıkta görünmeyen bölgenin hatlarını, havanın verdiği hissi ya da sıcaklığını yorumlayıp, *evet, an itibarıyla şu ya da bu eyaletteyim* diyebilirdi. Evet, bu mümkündü. Fakat Reacher bunu yapamıyordu. Ve bu onun için ciddi bir sorundu.

Buna bir de onları kaçıran adamların kim olduklarını (ya da ne iş yaptıklarını, niyetlerinin ne olduğunu) bilmemesi ekleniyordu. Her fırsatta onları dikkatle gözlemlemişti. Sonuca varması zordu. Elindeki kanıtlar çelişkiliydi. Otuz otuz beş yaş arası, genç ve formda sayılabilecek üçlü, bir dereceye kadar birlikte hareket etmek üzere eğitilmişti. Neredeyse asker havası yayıyorlardı fakat tam da öyle değillerdi. Organizelerdi ama resmiyetten uzaklardı. Görünüşleri amatör olduklarını ortaya koyuyordu.

Çünkü fazla düzgün görünüyorlardı. Hepsinin giysileri yeniydi –zincir mağazalardan alınmış sade, pamuklu, poplin kıyafetler giymişlerdi– ve yeni saç tıraşı olmuşlardı. Silahları kuttudan yeni çıkmış gibiydi. Glock'ları yepyenyidi. Ambalaj naylonunun izi hâlâ üstünde olan pompalı tüfek de. Tüm bu etkenler, adamların profesyonel olmadıklarını anlatıyordu çünkü profesyoneller bu tür işleri her gün yaparlardı. Kim olurlarsa olsunlar –Özel Kuvvetler, CIA, FBI ya da dedektifler– bu onların işiydi. İş kıyafetleri giyerlerdi. Önceki sene veya bir önceki sene alınıp denenmiş, güvenilir, boyası çatlamış, üstü çizilmiş silahları ve

işler durumdaki aletleri kullanırlardı. Üç profesyoneli herhangi bir günde bir araya getirirseniz birinin gömleğinde önceki akşam yediği pizzanın sos lekesini görürdünüz, diğeri tıraşsız olurdu, üçüncüsüye arkadaşlarının dalga geçtiği korkunç eski bir pantolonla karşınıza çıkardı. Zaman zaman yeni bir ceket, yeni bir silah ya da yeni ayakkabılar görebilirdiniz fakat aktif çalışan üç profesyoneli bir araya getirdiğiniz gün bunların hepsinin yepyeni olduğunu görme ihtimaliniz saçma denecek kadar düşüktür.

Dahası, tavırları onları ele veriyordu. Ne yaptıklarını biliyorlardı ama aynı zamanda ürkek, küstah, düşmanca, kaba ve gergin bir tavır sergiliyorlardı. Bir dereceye kadar eğitilmişlerdi ama pratik yapmadıkları belliydi. Deneyimsizlerdi. Teoriyi uygulamamışlardı ve büyük hatalardan kaçınacak kadar zekilerdi fakat profesyonellerin alışkanlıklarına sahip değillerdi. Dolayısıyla üçü de birer amatördü. Yeni bir FBI ajanını kaçırmışlardı. Neden? Yeni işe başlamış bir FBI ajanı kime ne yapmış olabilirdi ki? Reacher'ın hiçbir fikri yoktu. Ayrıca bu yeni FBI ajanı bir neden de öne sürmüyordu. Bu da Reacher'ın anlam veremediği bir başka etkendi. Ne var ki en önemlisi değildi. Anlayamadığı en önemli etken, kendisinin neden hâlâ burada olduğuydu.

Neden kaçırıldığıyla ilgili bir sorunu yoktu. Tamamen tuhaf bir tesadüftü; Holly Johnson kaçırılırken oradan geçiyordu. Bu konuda içi rahattı. Garip olasılıkların farkındaydı. Hayat, insanlar aksine inansalar da tuhaf tesadüflerden ibaretti. Ve Reacher, şöyle ya da böyle olsaydı her şey ne kadar farklı olurdu, diye düşünerek asla vakit kaybetmezdi. Elbette, Chicago'nun o sokagında, bir dakika önce ya da sonra yürüyüşe çıkmış olsaydı, kuru temizleme dükkânının önünden geçip gider, bunların hiçbirinden haberdar olmazdı. Ama bir dakika önce ya da sonra oradan geçmemişti ve garip bir tesadüf devreye girmişti. Haliyle, oradan geçmeseydim şu an nerede olurdum, diye düşünerek zamanını boşa harcamayacaktı.

Fakat zihnindeki saate göre, on dört saatten biraz daha uzun bir süredir neden hâlâ burada olduğunu anlaması gerekiyordu. Kaçabilmek için iki çok düşük, bir tane çok sağlam fırsatı olmuştu. Sokağın ortasındayken kaçmayı başarabilirdi. Büyük ihtimalle. Onu durduran şey, sivillerin zarar görme ihtimaliydi. Sonra, o ıssız arsada beyaz kamyonete binerken de kaçabilirdi. Büyük ihtimalle. İkisinde de üçe karşı bir olurdu ama Jack Reacher'a karşı üç amatör ciddiye alınacak bir şey değildi.

Kesin olan şeyse, adamlar kamyonetle benzin istasyonundan döndükten bir saat kadar sonra inek ahırından kaçmış olabilir-di. Kelepçeyi tekrar çıkarabilir, duvara tırmanabilir, ahırın dışına atlayıp kaçabilirdi. Yola kadar koştuktan sonra da uzaklaşıp sırra kadem basabilirdi. Bunu neden yapmamıştı?

Zifiri karanlıkta gevşemiş halde yatarken Holly yüzünden burada kaldığını fark etti. Risk alamadığı için kaçmamıştı. Üç adam paniğe kapılıp genç kadını öldürebilir ve kaçabilirdi. Reacher bunun olmasını istemiyordu. Holly zeki, cesur bir kadındı. Keskin zekâlı ve sabırsızdı, özgüvenli ve sertti. Geri planda kalan, göze batmayan bir çekiciliğe sahipti. Esmer, ince yapılı, akıllı ve enerjik biriydi. Gözleri muhteşemdi. Reacher güzel gözlere bayılırdı. Bir çift güzel gözde kendini kaybederdi. Ama onu etkileyen şey, Holly'nin gözleri değildi. Görünüşü de değildi. Zekâsı da. Kişiliği de. Dizi-ydi. Onu burada tutan şey işte buydu. Holly'nin cesareti ve onurlu tavrı. Alışık olmadığı fiziksel bir engelle yaşam sevincini kaybetmeden başa çıktığını görmek, Reacher için cesur ve asil bir davranıştı. Holly bu yüzden onun sevdiği türde bir insandı. Bu durumla başa çıkabiliyordu. Bunu başarıyordu. Şikâyet etmiyordu. Ondan yardım istemiyordu. Ve yardım istemediği için Reacher ona yardım edecekti.

SALI SABAHİ SAAT BEŞ OTUZDA, FBI Özel Ajanı Brogan üçüncü kattaki toplantı odasında yalnızdı ve yeni kurulan telefon hatlarının birinden kız arkadaşını arıyordu. Sabahın beş buçuğu, önceki gece randevusuna gitmediği için özür dileyebileceği en uygun saat değil fakat Brogan çok yoğundu ve daha da meşgul olacağını tahmin ediyordu. Bu yüzden kız arkadaşını uyandırdı ve işten çıkamadığını, haftanın geri kalanında da böyle olabileceğini söyledi. Kız arkadaşı uykulu bir halde her şeyi baştan söylemesini istedi öfkelenerek. Ardından bu görüşmeyi bir tür reddetmenin ödlekeçe önhazırlığı olarak yorumladı. Bunun üzerine Brogan da öfkelenildi. Ona Büro'nun öncelikli olması gerektiğini ifade etti. Bunu anlıyordu, öyle değil mi? Bu elbette sabahın beş buçuğunda uykulu, öfkeli bir kadına söylenecek söz değildi. Kısa bir tartışmadan sonra Brogan keyfi kaçmış halde telefonu kapadı.

Ortağı Milosevic kendi ofis bölmesinde yalnızdı. O da keyifsiz bir ifadeyle sandalyesine çökmüştü. Onun sorunu, hayal gücünden yoksun olmasıydı. En büyük zayıflığı buydu. McGrath ondan Holly Johnson'ın önceki gün saat on ikiden itibaren attığı

her adımın izini sürmesini istemişti. Ama hiçbir şey bulamamıştı. Onu FBI Binası'ndan çıkarken görmüştü. Kolunu değneğinin kıvrık metal kısmına yerleştirip sokağa adım atmıştı. Bu kadarını görmüştü. Fakat sonrasında ne olduğunu bilmiyordu. Bütün gece bunu düşünmüştü ve McGrath'e bir şey söyleyememişti.

Beş kırkta tuvalete gitti, biraz daha kahve aldı. Hâlâ keyifsizdi. Masasına geri döndü. Oturup bileğindeki kalın altın saate baktı. Saati kontrol etti. Gülümsedi. Kendini daha iyi hissetti. Biraz daha düşündü. Tekrar saatine baktı. Kendi kendine başını salladı. Artık McGrath'e önceki gün saat on ikide Holly Johnson'ın nereye gittiğini söyleyebilirdi.

İKİ BİN YEDİ YÜZ KIRK KİLOMETRE ötede panik yaşanıyordu. Şaşkınlık ve şok, marangozun ilk saatleri atlatmasını sağlamıştı. Bu onu zayıf ve itaatkâr hale getirmişti. Müşterinin onu merdivenden çıkarıp odaya sokmasına izin vermişti. Sonra, şok içinde etrafa bakarak ilk birkaç saati boşa harcamıştı. Ve birden bunun kötü bir Cadılar Bayramı şakası olduğuna dair çılgınca bir iyimserliğe kapılmıştı. Bu da sonraki birkaç saatini hiçbir şey olmayacağından emin geçirerek boşa harcamasına yol açmıştı. Ama gecenin soğuk geç saatlerinde, tek başına bir yere hapsedilen her mahkûm gibi savunma kalkanları yıkılmış ve panikle, çaresizlikle titremeye başlamıştı.

Zamanının yarısı boşa geçtiği için bir anda harekete geçmişti. Fakat bunun fayda etmeyeceğini biliyordu. Bu ironi onu deli ediyordu. Bu oda için ciddi çaba sarf etmişlerdi. Her şeyi doğru yapmışlardı. Gözlerinin önünde dolar işaretleri uçuşmuştu. İşin kolayına kaçmamışlardı. Her zamanki kurnaz marangoz hilelerine başvurmamışlardı. Her bir panel düzgündü ve sıkıca birbirine çivilenmişti. Her bir çiviye dibine kadar çakmışlardı. Pencere yoktu. Kapı sağlamdı. Kurtulmak mümkün değildi. Bir saatini oradan oraya koşarak geçirmişti. Nasırlı ellerini her yüzeyin

her santiminde gezdirmişti. Zeminde, tavanda, duvarlarda. Bu, şimdiye kadar yaptıkları en iyi işti. Sonunda bir köşeye çöktü, ellerine bakarak ağlamaya başladı.

“KURU TEMİZLEME DÜKKÂNI,” dedi McGrath. “Oraya gitti.”

Üçüncü kattaki toplantı odasıydı. Sabah saat yediydi ve masanın başındaydı. Salı sabahıydı. Yeni bir sigara paketi açtı.

“Öyle mi?” dedi Brogan. “Kuru temizleme dükkânı mı?”

McGrath başını salladı.

“Anlat ona, Milo,” dedi.

Milosevic gülümsedi.

“Yeni hatırladım. Beş haftadır onunla çalışıyorum, değil mi? Dizini incittiğinden beri. Her pazartesi, öğle yemeği molasında kuru temizleme dükkânına giderdi. Önceki hafta bıraktıklarını alırdı. Dün de farklı bir şey yaptığını sanmıyorum.”

“Tamam,” dedi Brogan. “Hangi dükkân?”

Milosevic başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum. Hep tek başına gitti. Yardım etmeyi teklif ettim ama her seferinde reddetti. Büro’daki işlere yardım etmeme sesini çıkarmadı fakat giysilerini kuru temizleme dükkânına bırakmama hiç izin vermedi. İnanılmaz bağımsız bir kadın.”

“Ama oraya yürüdü, değil mi?” dedi McGrath.

“Evet,” dedi Milosevic. “Askılara asılmış sekiz dokuz kıyafetle. O yüzden kuru temizleme dükkânının buraya oldukça yakın olduğunu varsayabiliriz.”

Brogan başını salladı. Gülümsedi. Bir ipucu bulmuşlardı. Telefon rehberini önüne çekip K harfini açtı.

“Ne kadarlık bir alanı hedef alıyoruz?” diye sordu.

McGrath omuz silkti.

“Yirmi dakika gidiş, yirmi dakika dönüş. En fazla o kadar olabilir, değil mi? O değnekle yirmi dakikada yarım kilometreden fazla yürüyebileceğini sanmıyorum. Topallayarak! Bence

bu binayı merkeze alıp kenarları yarım kilometre uzunluğunda kare bir alanı ele alalım. Bu durumda, bu alana nereler dahil olur?”

Brogan AAA sokak haritasını kullandı. Başparmağıyla işaret parmağını pergel gibi açtı. Haritanın kenarındaki ölçeğe göre yarım kilometre olarak ayarladı. Sokakların arasına bir kare çizdi. Sonra bir haritaya, bir rehberle bakarak işine devam etti. Kalemle bazı yerleri işaretledi. Tek tek saydı.

“Yirmi bir işletme,” dedi.

McGrath ona bakakaldı.

“Yirmi bir mi? Emin misin?”

Brogan başını salladı. Rehberi parlak cilalı masada onlara doğru itti.

“Yirmi bir,” dedi. “Belli ki bu şehirdeki insanlar giysilerinin her daim temiz olmasını istiyorlar.”

“Tamam,” dedi McGrath. “Yirmi bir kuru temizleme dük-kânı. İşe koyulun, çocuklar.”

Adreslerden onunu Brogan, on birini Milosevic aldı. McGrath ikisine de Holly Johnson’ın dosyasındaki fotoğrafının büyük, renkli birer kopyasını verdi. Başıyla gidebileceklerini işaret etti. Ardından toplantı odası masasının başında, telefonların yanında, gözlerini boşluğa dikip sigarasını içerek ve kaleminin ucunu hafif bir ritimle masaya vurarak beklemeye başladı.

DÜŞÜNDÜĞÜNDEN ÇOK DAHA ERKEN bir saatte belli belirsiz sesler duydu. Kolunda saati yoktu, odada pencere yoktu ama henüz sabah olmadığından emindi. Bir saat daha vakti vardı. Belki iki. Fakat sesleri duyabiliyordu. Sokaktan birileri geçiyordu. Nefesini tutup kulak kesildi. Üç dört kişi olmalıydı. Yine odada gezindi. Kararsızlıkla donup kaldı. Ahşap panelleri yumrukluyor, tekmeliyor olması gerekirdi. Bunu biliyordu. Ama bir şey yapmıyordu. Çünkü fayda etmeyeceğini biliyordu ve iç sesi

ona sessiz olmasını haykırıyordu. Kesinlikle. Sessiz kalırsa onu rahat bırakabilirlerdi. Burada olduğunu unutabilirlerdi.

MILOSEVIC DOĞRU YERİ BULDU. Listesindeki on bir işletmeden yedincisiydi. Sabah yedi kırkta, yeni açılmıştı. Sıradan görünse de tipik banliyö sakinlerinin ucuz yünlü giysilerini hedef almayan şık bir mekândı. Reklamında müşteriye özel her türlü işlemin yapıldığını söylüyordu. İşletmecisi Koreli bir kadındı. Milosevic ona FBI rozetini gösterdi ve Holly'nin dosyasındaki fotoğrafını kadının önüne, tezgâha koydu.

“Bu kişiyi hiç gördünüz mü?” diye sordu.

Koreli kadın ellerini arkasında kavuşturarak nazikçe, dikkatle fotoğrafa baktı.

“Elbette. Bayan Johnson, her pazartesi gelir.”

Milosevic tezgâha yaklaştı. Kadına doğru eğildi.

“Dün de geldi mi?” diye sordu.

Kadın biraz düşünüp başını salladı.

“Evet. Dediğim gibi her pazartesi gelir.”

“Saat kaçta gelir?”

“Öğle saatinde,” dedi kadın. “Hep öğle saatinde gelir.”

“Yarım gibi mi?”

“Evet. Pazartesi günleri hep öğle saatinde gelir.”

“Tamam, dün neler oldu?”

Kadın omuz silkti.

“Bir şey olmadı. Dükkâna geldi, giysilerini aldı, ödemesini yaptı, sonra da temizlenmesi için birkaç yeni giysi bıraktı.”

“Yanında biri var mıydı?”

“Hayır,” dedi kadın. “Hep yalnız gelir.”

“Hangi yöne gitti?” diye sordu Milosevic.

Kadın, FBI binasını işaret etti.

“O taraftan geldi.”

“Nereden geldiğini sormadım. Dükkândan çıktığında hangi yöne gitti?”

Kadın duraksadı.

“Görmedim. Yeni getirdiği giysileri arka tarafa götürdüm. Kapının açıldığını duydum ama nereye gittiğini görmedim. Arka taraftaydım.”

“Yani getirdiği giysileri alıp daha o kapıdan çıkmadan telaşla arka tarafa mı götürdünüz?”

Kadın kaba bir davranışla suçlanıyormuş gibi sustu.

“Telaşla götürmedim. Bayan Johnson ağır hareket ediyordu. Bacağında bir sorun vardı. Onu izlememem gerektiğini düşündüm. Utandığını hissettim. Onu izlediğimi düşünmesin diye giysilerini arka tarafa götürdüm.”

Milosevic başını geriye attı ve tavana bakarak iç çekti. Tezgâhın tepesine monte edilmiş bir video kamera gördü.

“Nedir bu?” dedi.

Koreli kadın kafasını kaldırıp onun bakışlarını takip etti.

“Güvenlik için. Sigorta şirketi şart koyuyor.”

“Çalışıyor mu?”

“Elbette,” dedi kadın. “Sigorta şirketi işler durumda olmasını istiyor.”

“Sürekli kayıt mı yapıyor?”

Kadın başını sallayıp kıkırdadı.

“Elbette. Şu an da kayıt yapıyor. Sizi çekiyor.”

Milosevic saatine baktı.

“Dünkü kayıtlara ihtiyacım var. Hemen.”

Kadın yine duraksadı. Milosevic rozetini ikinci kez gösterdi.

“Bu bir FBI soruşturması. Resmi, federal bir iş. O kayda ihtiyacım var, anlıyor musunuz?”

Kadın başını salladı ve elini kaldırıp beklemesini işaret etti. Bir kapıdan girip dükkânın arka tarafına geçti. Birkaç dakika sonra bir kimyasal kokusu ve elinde bir video kasetle geri döndü.

“İşiniz bitince geri getirin, olur mu?” dedi. “Sigorta şirketi kayıtları bir ay saklamamız gerektiğini söylüyor.”

MILOSEVIC KASETİ DOĞRUDAN OFİSE GÖTÜRDÜ. Saat sekiz buçukta, Büro teknisyenleri yine üçüncü kattaki toplantı odasına doluştular ve uzun masanın ortasına yığılmış monitörlere standart bir VHS oynatıcısı bağladılar. Sigortalardan biri patlayınca kablounun kısa geldiği ortaya çıktı. Bu yüzden video oynatıcısının masanın ortasına daha yakın olabilmesi için bilgisayarlardan birinin kaldırılması gerekti. Sonra baş teknisyen uzaktan kumandayı McGrath’e verip başını salladı.

“Sizindir, şef,” dedi.

McGrath onu dışarı yolladı ve üç ajan ekranların etrafına toplanıp kaydın başlamasını bekledi. Ekranlar pencerelere dönük olduğundan üçü de sırtını pencerelere vermişti. Ama günün o saatinde terleyip rahatsız olmaları mümkün değildi çünkü parlak sabah güneşi binanın diğer tarafına vuruyordu.

AYNI GÜNEŞ, Chicago’dan iki bin yedi yüz kırk kilometre uzakta yükseliyor, beyaz binayı parlak bir sabah aydınlığıyla kaplıyordu. Adam vaktin dolduğunu biliyordu. Yeni iskelet ısınırken çıkan çıtırtıları duyabiliyordu. Dışarıdan, sokak seviyesinden yükselen boğuk sesleri de. Yeni bir güne başlayan insanların seslerini.

Tırnakları kırılmıştı. İki panelin birbirine çok iyi çakılmadığı bir boşluk bulmuştu. Parmaklarını o boşluğa sokup var gücüyle paneli kaldırmaya çalışmıştı. Tırnakları teker teker kırılmıştı. Panelse yerinden kıpırdamamıştı. Tekrar bir köşeye sinmiş, yere kıvrılmıştı. Kanlı parmaklarını emdiği için pasta yemiş küçük bir çocuk gibi ağzının etrafına kan bulaşmıştı.

Merdivende ayak sesleri duydu. İriyarı biri hafif adımlarla yukarı çıkıyordu. Sesler kapının önünde kesildi. Kilit açıldı.

Müşteri içeri baktı. Solgun yanaklarında madeni para büyüklüğünde iki kızarıklık vardı.

“Hâlâ buradasın,” dedi.

Marangoz donakalmıştı. Ne kıpırdayabiliyor ne konuşabiliyordu.

“Başarısız oldun,” dedi müşteri.

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Duyulan tek ses, sabah güneşi çatıya doğru kayarken tahtaların çıtırdamasıydı.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi müşteri.

Adam boş boş ona baktı. Kıpırdamadı. Sonra müşteri tatlı, dostane bir ifadeyle ona gülümsedi. Ansızın bir şeye şaşırmış gibiydi.

“Ciddi olduğumu mu sandın?” dedi alçak sesle.

Marangoz gözlerini kırptırdı. Umutlanarak başını hafifçe iki yana salladı.

“Bir şey duyuyor musun?” diye sordu müşteri.

Marangoz kulak kesildi. Tahtaların çıtırtısını, orman kuşlarının cıvıltısını ve güneşli sabahın belli belirsiz seslerini duyabiliyordu.

“Şaka mı yapıyordunuz?” dedi.

Sesi çatlak çıkmıştı. Rahatlama, umut ve dehşet hisleri dilinin damağına yapışmasına neden olmuştu.

“Dinle,” dedi müşteri.

Marangoz yine kulak kesildi. İskelet çıtırdıyor, kuşlar cıvıdıyor, ılık hava âdeta iç çekiyordu. Başka bir şey yoktu. Sonra bir klik sesi işitti. Peşinden bir vızıltı. Ses ağır ve alçak başlayıp tanıdık bir uğultuya dönüştü. Bu sesi tanıyordu. Bu, elektrikli testerenin ısınma sesiydi.

“Gerçekten, ciddi olduğumu mu sandın?” diye bağırdı adam.

HOLLY JOHNSON, gardırobunun değeriyle ilgili Reacher'ın yaptığı yoruma biraz bozulmuştu. Reacher, on beş yirmi kıyafetin olsa, kıyafet başına dört yüz dolar desek, toplamda sekiz bin dolar eder, demişti. İşin aslı, Holly'nin gardırobunda otuz dört iş takımı vardı. Üç sene Wall Street'te çalışmıştı. Sadece ayakkabılarına sekiz bin dolar harcamıştı. Tek bir bluzda dört yüz dolar ödemişti ki bu da sağduyusunun onu biraz tasarruflu olmaya itmesi sonucu yaşanmıştı.

Armani severdi. Baharlık on üç Armani takımı vardı. Milano'dan gelen baharlık kıyafetleri, Chicago yazının büyük bir kısmı için oldukça uygundu. Ağustos ayının kavurucu sıcaklığında Moschino kıyafetlerine geçiyor olabilirdi ama haziran, temmuz ve eylül ayında Armani takımları işini görüyordu. En sevdikleri de önceki sene aracı mağazadan satın aldığı koyu şeftali rengi olanlardı. Bunlar gizemli bir ipekli kumaş karışımıydı. Ataları yüzlerce yıl kaliteli kumaşlarla uğraşmış kişiler tarafından kesilip dikilmişlerdi. Kumaşlara bakıp biraz düşünüyorlar, kesiyorlar ve kumaş yumuşacık muhteşem bir şekil alıyordu. Ardından bunları pazarlıyorlardı. Ve bir Wall Street borsacısı satın alıp her birine

tapıyor, iki sene sonra, yeni bir FBI ajanı olduğunda, Chicago sokaklarından birinde kaçırıldığında bile hâlâ bunları giyiyordu. Aradan on sekiz saat geçtikten, kirli samanların üstünde uykusuz bir gece geçirdikten sonra üstünde hâlâ o kıyafetlerden biri vardı. O noktada, kıyafeti artık Armani'nin tanıyabileceği durumda değildi.

Onları kaçıran adamlar kamyonetle geri dönmüşler ve geri geri inek ahırının ortasındaki boşluğa yanaşmışlardı. Sonra çıkıp ahırın kapısını kilitlemişler ve ortadan kaybolmuşlardı. Holly onların geceyi çiftlik evinde geçirdiklerini tahmin ediyordu. Reacher tırabzanlara zincirlenmiş halde sessizce bölmesinde uyurken, Holly samanların üstünde bir o yana bir bu yana dönerek onu düşünmüştü.

Onu güvende tutmak zorundaydı. Reacher oradan geçen masum bir sivildi ve kazara kaçırılmıştı. Her ne olursa olsun, onunla ilgilenmeliydi. Görevi buydu. Sorumluluğu buydu. Fakat Reacher yalan söylüyordu. Holly onun bir Blues kulübünde kapı görevlisi olmadığından emindi. Onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Johnson ailesi de ordu kökenliydi. Holly babasının görevi yüzünden Yale'e başlayana dek hep ordu üslerinde yaşamıştı. Orduyu tanıyordu. Askerleri de. Reacher üslerde çalışan tiplerden biriydi. Deneyimli gözleri ona Reacher'ın bir asker olduğunu söylüyordu. Bir asker gibi davranıyor, tepki veriyordu. Bir kapı görevlisinin kilitleri açabilmesi, maymun gibi duvarlara tırmanması mümkündü, ne var ki bir kapı görevlisi bunları yaptığında biraz bocalardı, cesaretini toplamaya çalıştığı belli olurdu, nefes nefese kalırdı. Tüm bunları göz kırpmak kadar doğal bir şekilde yapmazdı. Reacher sessiz, mesafeli, sakın, formda, insanüstü bir sükûneti korumak için eğitilmiş bir adamdı. Muhtemelen ondan on yaş büyüktü ama kırk yaşından gençti. Bir doksan beş boyunda, iriyarı, yüz kilo kadar, mavi gözlü, seyreلمiş açık renk saçlı bir adamdı. Bir kapı görevlisi olabilecek

ölçüde iriyarıydı, yaşı da vardı fakat kesinlikle bir askerdi. Bir kapı görevlisi olduğunu iddia eden bir asker. Peki ama neden?

Holly'nin hiçbir fikir yoktu. Huzursuz bir halde bölmesinde yatarken, altı metre ötede uyuyan Reacher'ın nefes alıp verişini dinliyordu. İster kapı görevlisi ister asker olsun, ister on yaş büyük olsun, ister daha genç olsun, Reacher'ın güvenliği onun sorumluluğuydu. Uykuya dalamamıştı. Sürekli bir şeyler düşünmüştü ve dizi çok ağrıyordu. Saat sekiz buçukta onun uyandığını duydu. Nefes alıp veriş ritmi biraz değişmişti.

“Günaydın Reacher,” diye seslendi.

“Günaydın Holly,” dedi Reacher. “Geri geliyorlar.”

Etraf sessizdi ama Holly bir süre sonra dışarıdan yükselen ayak seslerini duydu. Bir maymun gibi tırmanıyor, bir yarasa gibi duyuyor, diye düşündü. Kapı görevlisi demek!

“İyi misin?” dedi Reacher.

Holly yanıt vermedi. Reacher'ın iyi olması onun sorumluluğuydu, tam tersi değil. Ahır kapısının kilidi açılırken bir tıkırtı duydu. Kapı açıldığında ahır aydınlığa boğuldu. Kapı aralığından dışarıdaki yemyeşil alanı gördü. Pennsylvania olabilir, diye düşündü. Üç adam içeri girip kapıyı kapadı.

“Kalk, kaltak,” dedi lider.

Holly kıpırdamadı. Kamyonete tekrar binmemek için inanılmaz bir istek duyuyordu. Kamyonetin arka kısmı fazla karanlık, fazla rahatsız, fazla sıkıcıydı. Sallanarak, sarsılarak, nereye götürüldüğünü bilmeden bir gün daha geçirebileceğini hiç sanmıyordu. İçgüdüsel bir hareketle metal tırabzana uzanıp tutundu ve zorlanıyormuş gibi yaptı. Lider olduğu yerde durup Glock'unu çıkardı. Tepesinden ona baktı.

“Bunu iki şekilde yapabiliriz,” dedi. “Kolay ya da zor yoldan.”

Holly yanıt vermedi. Samanların arasında oturarak sıkı sıkı tırabzanı tuttu. Çirkin şoför ona doğru üç adım attı, gülümseyerek

bakışlarını yine göğüslerine çevirdi. Holly onun bakışları altında kendini çırlıçıplak hissetti ve adamdan tiksindi.

“Seçim senin, kaltak,” dedi lider.

Holly, Reacher’ın bölmesinde hareket ettiğini duydu.

Reacher’ın, “Hayır, seçim sana ait,” diye seslendiğini işitti. “İçinde bulunduğumuz durumu karşılıklı olarak düşünmemiz gerek. Biraz işbirliği yapmamız gerekmez mi? Tekrar kamyonete binmemizi istiyorsan buna değeceğini kanıtlaman gerek.”

Sesi sakindi ve alçaktı. Holly bölmesinden onu süzdü. Dolu otomatik bir silahın karşısında kolu tırabzana zincirlenmiş halde öylece oturduğunu, kelimenin tam anlamıyla düşman tavırlı üç adama karşı çaresiz olduğunu gördü.

“Kahvaltı etmemiz gerek,” dedi Reacher. “Kızarmış ekmek ve üzüm reçeli olsun. Bir de kahve ama dünkü o rezil şeyden daha sert olsun, tamam mı? Benim için kahvenin iyi olması mühim. Bunu kafanıza sokun. Kamyonete bir çift şilte de koyun. Biri orta, diğeri büyük boy. Bizi rahat ettirecek bir şeyler yapın. Sonra, kamyonete bineriz.”

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Holly bir ona bir lidere bakıyordu. Reacher oturduğu yerden sakın, rahat bir ifadeyle adamı kesiyordu. Mavi gözlerini bir kez bile kırpmamıştı. Lider de onu süzüyordu. Havadaki gerilim elle tutulacak kadar yoğundu. Şoför gözlerini onun göğüslerinden ayırmış, Reacher’a çevirmişti. Derken, lider aniden arkasına döndü ve başıyla diğer iki adama ahırdan çıkmalarını işaret etti. Holly kapının kilitlendiğini duydu.

“Kızarmış ekmek yer misin?” dedi Reacher.

Holly yanıt veremeyecek ölçüde nefes nefeseydi.

“Kızarmış ekmekleri getirdiklerinde geri yolla. Baştan yap-sınlar. İyi kızarmadığını ya da fazla yanık olduğunu söyle.”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Holly.

“Psikoloji,” dedi Reacher. “Biraz hâkimiyet kurmamız gerek. Bu gibi durumlarda çok önemlidir.”

Holly ona bakakaldı.

“Dediğimi yap, tamam mı?” dedi Reacher sakın bir biçimde.

HOLLY ONUN DEDİĞİNİ YAPTI. Ürkek adam kızarmış ekmeği getirdi. Neredeyse kusursuzdu ama Holly reddetti. Hatalarla dolu bir bilançoğu inceliyormuş gibi tiksintiyle ekmeğe baktı ve fazla kızarmış olduğunu söyledi. Ağırlığını tek bacağına vermiş bölmesinde dikilirken, Armani takımı inek dışkısına bulanmış, rezil bir haldeydi fakat adamın gözünü korkutacak kadar küstah davranmayı başarmıştı. Adam çiftlik evine geri döndü.

Sonra, kızarmış ekmekleri sert kahveyle dolu fincanlarla birlikte getirdi. Holly ve Reacher zincirlerini şingırdatarak, birbirlerinden altı metre uzakta, ayrı ayrı kahvaltılarını ettiler. Bu arada diğer iki adam ahıra şilteleri taşıdı. Biri orta, diğeri büyük boydu. Bunları kamyonetin arkasına götürüp büyük olanı yere serdiler, diğeri ise ona dik bir açıyla, arka tarafı ön taraftan ayıran bölmeye yasladılar. Holly adamları izlerken kendini biraz daha iyi hissetti. Ve Reacher'ın psikolojik oyununun amacını anladı. Sadece adamlara karşı değil ona karşı da oyun oynuyordu. Onun bir kavgaya karışmasını istemiyordu çünkü bunu yaparsa kaybederdi. Çaresizlik içinde yapılacak bir hamleyi önlemek için bu riski göze almıştı. Holly hayretler içindeydi. Buna inanamıyordu. Tanrı aşkına, adam her şeyi tersine çevirmiş, onu koruyordu.

“Bize isimlerinizi söyleyecek misiniz?” dedi Reacher sakın bir tavırla. “Birlikte vakit geçiriyoruz, biraz medeni davranabiliriz, öyle değil mi?”

Holly, liderin ona bakakaldığını gördü. Adam yanıt vermedi.

“Yüzlerinizi gördük,” dedi Reacher. “İsimlerinizi söylemenizin bir zararı olmaz. Bu noktada anlaşmaya çalışabiliriz.”

Adam bunu biraz düşünüp başını salladı. “Loder,” dedi.

Ürkek adam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Stevie.”

Reacher başını salladı. Çirkin şoför dördünün de kendisine baktığını fark etti. Kafasını öne eğdi.

“İsmimi söylemeyeceğim,” dedi. “Neden söyleyeyim ki?”

“Yanlış anlaşılma olmasın,” dedi Loder. “Medeni davranmak, dostane davranmakla aynı şey değildir, anladınız mı?”

Holly adamın Glock’unu Reacher’ın başına doğrulttuğunu ve uzunca bir süre öyle durduğunu gördü. Yüz ifadesi değişmemişti. Dostane bir ifadeye bürünmemişti. Reacher başını salladı. Küçük, temkinli bir hareketti. Kızarmış ekmek tabaklarıyla kahve fincanlarını samanların üstüne koydular. Loder denen adam zincirlerini çözdü. Ortadaki boş alanda bir araya geldiler. İki Glock ve bir pompalı tüfek üzerlerine doğrultulmuştu. Çirkin şoför sırtıyordu. Reacher adamın gözlerinin içine baktı, sonra da eğilip Holly’yi kucağına aldı. Onu on adımda kamyonete taşıdı. Nazik bir biçimde araca bindirdi. Emekleyerek şilte koltuklarına oturdular. Rahat etmeye çalıştılar.

Kamyonetin arka kapısı kapandı ve kilitlendi. Holly ahırın büyük kapısının açıldığını duydu. Kontak anahtarı çevrildi ve aracın motoru işlemeye başladı. Ahırdan çıktılar ve engebeli yolda yüz elli metre kadar sarsılarak ilerlediler. Ardından doksan derecelik açıyla bir yola saptılar ve on beş dakika boyunca düz yolda yavaşça devam ettiler.

“Pennsylvania’da değiliz,” dedi Holly. “Yol fazla düz. Fazla pürüzsüz.”

Reacher karanlıkta omuz silkti.

“Artık kelepçeli de değiliz,” dedi. “Psikoloji.”

“LANET OLSUN, BU DA NE?” dedi McGrath.

Uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve kaseti geriye sardı. Oynat düğmesine basıp kaydı tekrar izledi. Fakat gördüğü şeyin hiçbir anlamı yoktu. Ekran hızla hareket edip titreşen, kar tane-sini andıran parlak beyaz lekelerle doluydu.

“Neler oluyor burada?” diye sordu.

Brogan yanına gidip başını iki yana salladı. Milosevic görünüme yakından bakmak için harekete geçti. Kaseti o getirmişti, bu yüzden kendini sorumlu hissediyordu. McGrath kaseti başa sarıp bir kez daha denedi. Aynı sonucu aldılar. Sadece bulanık, hızlı hareket eden görüntüler vardı.

“Lanet olası teknisyeni çağırın!” diye bağırdı McGrath.

Milosevic kahve makinesinin yanındaki tezgâhta duran telefonu kullandı. Üst kattaki teknik servisi aradı. Baş teknisyen bir dakika içinde odaya geldi. Milosevic’in ses tonu, herhangi bir kelimedenden daha etkili bir şekilde ona elini çabuk tutması gerektiğini söylemişti.

“Lanet kaset düzgün çalışmıyor,” dedi McGrath.

Teknisyen uzaktan kumandayı hem çok iyi bildiği bir şeymiş hem de ilk defa görüyormuş gibi eline aldı. Teknisyenler karmaşık ekipmanları rahatlıkla kullanırlardı ama her cihazın kendine has özellikleri vardı. Düğmeleri inceledi ve tırnağı dibine kadar yenmiş başparmağıyla bir düğmeye basarak kaseti tekrar başa sardı. Sonra, yeniden oynat düğmesine bastı ve ekranda beliren kopuk görüntüleri, kar tanesini andıran parlak lekeleri izledi.

“Bunu düzeltebilir misin?” dedi McGrath.

Teknisyen kaseti durdurup tekrar başa sardı. Kafasını iki yana salladı.

“Bozuk değil,” dedi. “Tipik ucuz bir güvenlik kamerası. Büyük ihtimalle on saniyede bir dondurulmuş bir görüntüyü kaydediyor. Her on saniyede sadece tek bir kare. Bir dizi fotoğraf karesi gibi.”

“Neden?” diye sordu McGrath.

“Ucuz ve kolay olduğu için,” dedi adam. “Bütün bir günü bu şekilde kaydedebilirsiniz. Maliyeti düşük. Her üç saatte bir kaseti değiştirmeyi hatırlamanız da gerekmez. Sabah değiştirebilirsiniz. Ve bir soygunun tamamlanması on saniyeden uzun sürerse şüphelinin yüzünü en azından bir kez kasette görmüş olursunuz.”

“Tamam,” dedi McGrath sabırsızlıkla. “Bunu nasıl kullanacağız?”

Teknisyen iki parmağını birden kullandı. Oynatma ve dondurma düğmesine aynı anda bastı. Ekranda boş bir dükkânın kusursuz siyah beyaz görüntüsü belirdi. Sol alt köşede pazartesi gününün tarihi ve saati yazıyordu. Kayıt sabah yedi buçuğu gösteriyordu. Teknisyen uzaktan kumandadaki küçük bir düğmeyi işaret etti.

“Şu düğmeyi görüyor musunuz? Kare kare ilerletme düğmesi. Ona basarsanız kaset bir sonraki görüntüye geçer. Genelde spor karşılaşmalarında bu tekniği kullanırlar. Hokeyde mesela.

Bu sayede pakın kaleye girdiğini rahatlıkla görebilirsiniz. Ya da porno filmlerde kullanılır. Görmek istediğiniz her şeyi görebilirsiniz. Ama bu tür bir sistem sizi on saniye ileri atar. Bir sonraki kareye geçer.”

McGrath biraz sakinleşti ve başını salladı.

“Neden siyah beyaz peki?”

“Ucuz kamera. Sistemin tamamı ucuz. Bunları sadece sigorta şirketleri şart koştuğu için takıyorlar.” Uzaktan kumandayı McGrath’e uzatıp kapıya yöneldi. “Başka bir şey isterseniz haber verin, olur mu?”

Yanıt alamadı çünkü McGrath kaseti ilerletmeye başladığı için herkes ekrana bakıyordu. İlerletme düğmesine her bastığında ekranda kar beyazı geniş bir şerit belirip aşağı kayıyor, aynı noktada, aynı açıdan ve aynı siyah beyaz tonda yeni bir görüntü belirliyor ama alttaki zaman kodu on saniye ilerlemiş oluyordu. Üçüncü karede tezgâhın arkasında bir kadın belirdi. Milosevic parmağıyla ekrana dokundu.

“Konuştuğum kadın bu,” dedi.

McGrath başını salladı.

“Geniş bir açı,” dedi. “Tezgâhın arkasından sokağa kadar her şeyi görebilirsiniz.”

“Kameraya geniş açı merceği takılmış,” dedi Brogan. “Balıkgözü gibi. Dükkanın sahibi her şeyi görebilir. İçeri girip çıkan müşterileri ve kasiyerin kasadan para aşırıp aşırmadığını.”

McGrath yine başını salladı ve onar saniye atlayarak pazartesi sabahının karelerini incelemeye devam etti. Karelerde müşteriler belirip kayboldu. Tezgâhtaki kadın bir o yanda bir bu yanda dururken, arka taraftan kıyafetleri alıp ön tarafa taşıırken ve ödemeleri alırken belirdi. Sokaktan arabalar geçip gitti.

“Saat on ikiye sarın,” dedi Milosevic. “Böyle çok uzun sürecek.”

McGrath başını sallayıp bir düğmeye bastı. Kaset ileri sarıldı. Sırayla durdurma, oynatma ve dondurma düğmelerine bastı fakat bu kez öğleden sonra saat dörtteki kareyle karşılaştılar.

“Lanet olsun,” dedi.

Kaseti birkaç kez ileri geri sardıktan sonra on bir kırk üçün ellinci saniyesine ulaştı.

“En çok bu kadar yaklaşabiliyoruz,” dedi.

Parmağını kare ilerletme düğmesinde basılı tuttu. Beyaz şerit ekranda sürekli olarak aşağı indi. Yüz elli yedi kare sonra McGrath durdu.

“İşte, orada,” dedi.

Milosevic ve Brogan yaklaşıp görüntüye yakından baktılar. Holly Johnson donmuş karede en sağdaydı. Kaldırımdaydı ve bir elinde değneği, diğer elinde giysileri vardı. Boştaki parmağıyla dükkânın kapısını açtı. Karenin sol alt kısımdaki saat, on ikiyi on dakika ve on saniye geçiyordu.

“Tamam,” dedi McGrath alçak sesle. “Devam edelim.”

Düğmeye bastı ve ekranda Holly’nin tezgâha uzanan yolu yarıladığı bir görüntü belirdi. Bulanık görüntüdeki duruşundan bile güçlükle yürüdüğü anlaşıyordu. McGrath tekrar düğmeye bastı, beyaz şerit aşağı indi ve Holly bu kez tezgâhın önündeydi. On saniye sonra Koreli kadın da oradaydı. Bundan on saniye sonra Holly ona bir ceket gösteriyordu. Büyük ihtimalle üzerine ne döküldüğünü anlatıyordu. İki kadın birkaç dakika boyunca aynı şekilde kaldılar. On iki kare onları karşı karşıya dururken, sadece zaman zaman hafifçe kıpırdanırken gösteriyordu. Ardından Koreli kadınla tezgâhtaki giysiler kayboldu ve beş kare boyunca Holly tek başına görüldü. İkinci karede, arkasında, sol tarafta, sokağa bir araba girdi ve sonraki üç kare boyunca kaldırımın yanında kaldı.

Sonra, Koreli kadın temiz giysilerle tezgâha geri döndü. Bunları tezgâha koydu. On saniye sonraki karede askılardan beşinin

etiketlerini çıkarmıştı. Bundan on saniye sonra kasanın yanına dört kıyafet daha eklenmişti.

“Güzel kıyafetler,” dedi McGrath.

“Evet, öyle,” dedi Milosevic. “Pazartesi cumaya iş için beş tane, dört tane de gece kıyafeti sanırım.”

“Peki ya hafta sonu?” dedi Brogan. “Belki beşi iş için, ikisi gece için ve diğer ikisi hafta sonu içindir?”

“Muhtemelen hafta sonları kot pantolon giyiyordur,” dedi Milosevic. “Kot pantolon ve tişört. Sonra da onları çamaşır makinesine atıyordur.”

“Tanrı aşkına, bunun bir önemi var mı?” dedi McGrath.

Düğmeye bastı ve Koreli kadının parmaklarının kasanın üstünde olduğu bir kare belirdi. Sonraki iki karede, Holly ücreti nakit ödüyor, birkaç dolarlık para üstü alıyordu.

“Tüm bunlar ona kaç mal oluyordur?” diye sordu Brogan.

“Dokuz kıyafet mi?” dedi Milosevic. “Haftada en az elli dolara. O dükkânın fiyat listesini gördüm. Özel işlemler, zarar vermeyen kimyasallar falan.”

Bir sonraki karede, Holly görüntünün solundaki kapıya doğru gidiyordu. Koreli kadının kafası dükkânın arkasında görünür durumdaydı. Saat on iki on beşi gösteriyordu. McGrath sandalyesini ekrana biraz daha yaklaştırdı.

“Tamam,” dedi. “Sonra nereye gittin Holly?”

Holly’nin sol elinde dokuz giysi torbası vardı. Uçları yere sürtünmesin diye bunları havada tutmaya çalışıyordu. Sağ kolunu dirseğine kadar değneğin kıvrık ucuna geçirmişti ama değneği tutmuyordu. Sonraki karede elini öne uzatmış kapıyı açıyordu. McGrath yine düğmeye bastı.

“Tanrım!” diye bağırdı.

Milosevic hayretle iç çekti, Brogan şok içinde donakaldı. Gördükleri şey apaçık ortadaydı. Bir sonraki karede yabancı bir adam Holly Johnson’a saldırıyordu. Uzun boylu, iriyarı bir

tipti. Bir eliyle değneği kavırıyor, diğer eliyle torbaları alıyordu. Buna şüphe yoktu: İki kolunu da öne uzatmış, değneği ve torbaları alıyordu. Yansıması cam kapıda net olarak seçiliyordu. Üç ajan da bu görüntüye bakakaldı. Toplantı odasına derin bir sessizlik çöktü. McGrath tekrar düğmeye bastı. Zaman on saniye ileri aktı. Ajanlar aynı anda şaşkınlık dolu bir ses çıkararak nefeslerini tuttular.

Holly Johnson'ın etrafı birden üçgen biçiminde dizilmiş üç adamla çevrilmişti. Ona saldıran uzun boylu adama iki adam daha katılmıştı. Uzun boylu adam Holly'nin torbalarını omzuna atmıştı ve onun kolunu tutuyordu. İçeride bir kamera olduğunu biliyormuş gibi doğrudan dükkânın vitrinine bakıyordu. Diğer iki adamsa Holly'ye dönüktü.

“Ona silah çekiyorlar!” diye bağırdı McGrath. “Lanet olsun, şu işe bakın!”

Kumandanın düğmesine yeniden bastı, beyaz şerit aşağı inip görüntünün altında kayboldu ve kare kusursuz bir biçimde netleşti. İki yeni adamın sağ kolları doksan derece bükülmüştü ve omuz kasları gerilmişti.

“Araba,” dedi Milosevic. “Onu arabaya bindirecekler.”

Holly'nin ve önünde duran adamların arkasında, on dört kare önce kaldırımın yanına park eden araba vardı. Kaldırımın yanında öylece duruyordu. McGrath yine düğmeye bastı. Beyaz şerit ekranın altına kaydı. Ekrandaki ufak grup on adım kadar yanda belirdi. Holly'ye saldıran uzun boylu adam aracın arka koltuğuna biniyordu. Holly ise onun hemen arkasından diğer iki adamdan biri tarafından arabaya itiliyordu. Diğer adam yolcu kapısını açıyordu. Arabanın içinde dördüncü bir adamın direksiyonun başında oturduğu yan pencereden görülüyordu.

McGrath tekrar düğmeye bastı. Beyaz şerit aşağı indi. Sokak boştu. Araba gitmişti. O sokağa hiç girmemiş gibi yok olmuştu.

“**KONUŞMAMIZ GEREK,**” dedi Holly.

“KONUŞALIM,” dedi Reacher.

Karanlık kamyonette, uzandıkları şiltelerde sarsılıyorlardı ama sarsıntı önceki kadar şiddetli değildi. Bir otoyolda oldukları belliydi. On beş dakika düz bir yolda ilerledikten sonra yokuş aşağı inmişler, bir an için durup sola sapmışlar ve bir rampadan çıkmışlardı. Ardından kamyonet asfalt bir yola girmiş, saatte yetmiş beş kilometre hızla yol almaya başlamıştı ve bu, sonsuza dek sürecekmiş gibiydi.

Karanlık alandaki ısı giderek artmıştı. Artık oldukça sıcaktı. Reacher gömleğini çıkarmıştı. Yine de kamyonet inek ahırında geçirdikleri geceden daha serindi ve hava akımı devam ettiği sürece bu ısıya dayanabilirlerdi. Sorun, uzun süre durmaları halinde ortaya çıkacaktı. İşte o zaman kamyonet fırın gibi ısınacak ve önceki günkü kadar kötü bir hale gelecekti.

Orta boy şilte, uzun tarafı yerde olacak şekilde bölmeye yaslanmıştı, büyük olansa diğerinin önüne serilmişti, bu sayede genişçe bir koltuk elde edilmişti. Ama şilteler arasındaki doksan derecelik açı rahat oturmalarına engel olmuştu. Bu yüzden

Reacher Holly'yi kızakla çeker gibi alttaki şilteyi kaydırması, diğerinin yanına yerleştirmişti. Alan artık şiltelerle kaplıydı. Sırüstü uzanıp konuşabilmek için başlarını birbirine yaklaştırmışlardı, vücutları görgü kurallarına uygun V biçiminde ayrılmıştı ve aracın hareketiyle hafifçe sallanıyorlardı.

“Sana dediğimi yapman gerek,” dedi Holly. “Kaçmalısın.”

Reacher bir şey demedi.

“Benim için bir yüksün,” dedi Holly. “Anlıyor musun? Bir de senin için endişelenemeyecek kadar zor bir durumdayım.”

Reacher yanıt vermedi. Sallanarak, sessizce uzanmaya devam ettiler. Reacher onun önceki gün kullandığı şampuanın kokusunu alabiliyordu.

“Bundan böyle dediğimi yapman gerek,” dedi Holly. “Beni dinliyor musun? Tüm bunlar olup biterken bir de senin için endişelenemem.”

Reacher başını çevirip ona baktı. Holly onun için endişeleniyordu. Bu hiç beklemediği bir sürprizdi. Bir şok. Bu bir trende olmak... Kalabalık bir istasyonda bir başka trenin yanında olmak gibiydi. Sizin treniniz hareket etmeye başlıyordu. Hızlanıyordu. Ve bir anda, hareket edenin sizin treniniz olmadığını fark ediyordunuz. Diğer trenin hareket halinde olduğunu görüyordunuz. Onca zamandır sizinkinin olduğu yerde durduğunu anlıyordunuz. Referans noktanızın yanlış olduğunu. Reacher ve Holly kendi trenlerinin hareket ettiğini sanmışlardı.

“Yardıma ihtiyacım yok,” dedi Holly. “Büro'nun nasıl işlediğini biliyor musun? Dünyanın en büyük suçunun ne olduğunu biliyor musun? Bombalama, terör ya da haraç kesme değil. Dünyanın en büyük suçu, Büro personeline karşı gelmektir. Büro, elemanlarını kollar.”

Reacher sessizliğini korudu. Ardından gülümsedi.

“O halde ikimiz de iyi durumdayız,” dedi. “Rahatına bak. Yakında bir grup ajan gelip burayı basacak ve bizi kurtaracak.”

“Ekibime güveniyorum,” dedi Holly.

İçeriye yine sessizlik çöktü. Kamyonet birkaç dakika daha aynı hızda yola devam etti. Reacher katettikleri mesafeyi hesapladı. Chicago’dan yedi yüz yirmi beş kilometre kadar uzaklaşmış olabilirlerdi. Doğu, batı, kuzey ya da güney yönünde. Holly canı acımış gibi nefesini aniden içine çekti ve iki eliyle bacağıının pozisyonunu değiştirdi.

“Ağrın mı var?” dedi Reacher.

“Yana kayınca ağrıyor. Düz durduğunda sorun yok.”

“Hangi yöne gidiyoruz?” diye sordu Reacher.

“Dediğimi yapacak mısın?”

“Hava ısınıyor mu soğuyor mu?” dedi Reacher. “Yoksa aynı mı kalıyor?”

Holly omuz silkti.

“Bilmiyorum. Neden sordun?”

“Kuzeye ya da güneye gidiyorsak hava ısınırdı ya da soğurdu,” dedi Reacher. “Doğuya ya da batıya gidiyorsak aşağı yukarı aynı kalırdı.”

“Bana farklıymış gibi gelmedi,” dedi Holly. “Ama kamyonetin içindeyken emin olmak zor.”

“Otoyol neredeyse boş gibi,” dedi Reacher. “Arabaları geçmek için şerit değiştirmiyoruz. Kimse bizi yavaşlatmıyor. Aynı hızda gidiyoruz.”

“Yani?”

“Yani doğuya gitmiyor olabiliriz. Orada bir tür bariyer yok mu? Cleveland’dan Pittsburgh’a, oradan Baltimore’a kadar. Bir sınır gibi. O bölge daha kalabalıktır. Trafik daha sıkışık olur. Ama bugün salı, değil mi? Sabah on bir. Doğuya göre yollar fazla boş gibi.”

Holly başını salladı.

“O halde kuzeye, batıya ya da güneye gidiyoruz.”

“Çalıntı bir kamyonette,” dedi Reacher. “Riskli bir durum.”

“Çalıntı mı?” dedi Holly. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü araba da çalıntıydı.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü arabayı yaktılar.”

Holly başını yana çevirip Reacher’ın yüzüne baktı.

“Düşünsene,” dedi Reacher. “Planlarını düşün. Kendi araçlarıyla Chicago’ya geldiler. Belki de bir süre önce. Seni takip edip her şeyi ayarlamaları bir iki hafta sürmüş olabilir. Ya da üç.”

“Üç hafta mı? Beni üç haftadır izlediklerini mi düşünüyorsun?”

“Büyük ihtimalle üç,” dedi Reacher. “Her pazartesi kuru temizleme dükkânına gidiyorsun, değil mi? Haftada bir kez? Bu örüntüyü teyit etmeleri biraz zaman almıştır. Ve seni kendi arabalarıyla kaçıramazlardı. Bulunması kolay olurdu, muhtemelen pencereleli bir araç olduğundan kaçırdıkları kişiyi uzak bir yere götüremezlerdi. Bu yüzden dün sabah Chicago’da bu kamyoneti çaldılar. Yanındaki yazıyı örtmek için boyadılar. Beyaza boyalı kısmı fark ettin mi? Taze bir boya. Kamufle ettiler, belki plaka değiştirdiler. Ama yine de çalıntı bir kamyonetti. Kaçış araçlarıydı. Bu yüzden sokakta görülmesi gibi bir riske girmek istemediler. Neticede insanları bir kamyonetin arkasına bindirmek şüpheli görünürdü. Bir araba çok daha iyi bir seçenektir. Siyah sedanı çalıp onu kullandılar. O boş alanda, araçları değiştirdiler, siyah aracı yakıp kaçtılar.”

Holly omuz silkti. Yüzünü buruşturdu.

“Bu, bir şey çaldıklarını kanıtlamaz.”

“Hayır, kanıtlar. Kim yakacağını bile bile deri koltuklu yeni bir araba alır ki? Daha eski, harcanabilir bir araba alırlardı.”

Holly tereddütle başını salladı.

“Kim bu insanlar?” dedi kendi kendine.

“Amatörler,” dedi Reacher. “Arka arkaya hata yapıyorlar.”

“Ne gibi?”

“Bir şey yakmak aptalca. Dikkat çeker. Akıllıca davrandıklarını sanıyorlar ama öyle değil. Bu arada kendi arabalarını da yakmış olabilirler. Hem de siyah sedanı çaldıkları yere yakın bir noktada.”

“Bana oldukça akıllıca geldi.”

“Polis, yanan arabaları fark eder,” dedi Reacher. “Siyah sedanı bulacaklar, nereden çalındığını öğrenip oraya gidecekler ve orada dumanı tüten esas aracı görecekler. Adamlar arkalarında iz bırakıyorlar, Holly. İki arabayı da O’Hare’de uzun süreli otoparkta bırakmaları gerekirdi. Arabaların orada olduğunu bir sene kimse fark etmezdi. Ya da arabaları Güney Yakası’nda bir yere çekip kapıları açık, anahtarları üstünde öylece bırakabilirlerdi. İki dakika sonra orada yaşayan iki kişi yeni birer araba sahibi olurdu. O arabaları bir daha gören olmazdı. İzleri böyle örtersin. Yakmak iyi hissettirir, bir şeye son verdiğini düşünürsün ama aptalcadır.”

Holly başını çevirip ısınmış metal tavana baktı. Kendi kendine düşünüyordu: Kim bu adam?

MCGRATH BU KEZ BAŞ TEKNİSYENİ üçüncü kata çağırmadı. Video kaseti alıp adamın altıncı kattaki laboratuvarına bizzat gitti. Kapıdan içeri daldı ve en yakındaki masada yer açtı. Kaseti bir külçe altınmış gibi masaya koydu. Baş teknisyen hızla yanına gidip kasete baktı.

“Fotoğraflara ihtiyacım var,” dedi McGrath.

Adam kaseti alıp köşedeki video oynatıcılarının bulunduğu yere götürdü. Birkaç düğmeye bastı. Üç ekran aydınlandı ve beyaz şeritler belirdi.

“Ne gördüğünü kimseye söylemeyeceksin, tamam mı?” dedi McGrath.

“Tamam,” dedi adam. “Tam olarak ne arayacağım?”

“Son beş kare,” dedi McGrath. “O kadarı yeter.”

Baş teknisyen uzaktan kumanda kullanmadı. Makinenin kontrol panelindeki düğmelere bastı. Kaseti geriye sarmaya başladığında Holly Johnson’un kaçırılma öyküsünü sondan başa doğru izledi.

“Tanrım,” dedi.

Holly’nin tezgâhtan uzaklaştığı karede durdu. Kaseti biraz ileri aldı. Holly’nin kapıda olduğu, uzun boylu adamla ve

tabancaların namlularıyla burun buruna geldiği, ardından arabaya bindirildiği karelere geçti. Kaseti geriye sarıp ikinci kez izledi. Ve üçüncü kez.

“Tanrım,” dedi yine.

“Kaseti yıpratma,” dedi McGrath. “O beş karenin büyütülmüş fotoğraflarını istiyorum. Birkaç kopya çıkar.”

“Size hemen lazer yazıcı kopyalarını verebilirim.”

Birkaç düğmeye daha bastı, sonra geri gitti ve odanın diğer tarafındaki bir masada duran bilgisayarı açtı. Monitörde Holly’nin tezgâhtan uzaklaştığı kare belirdi. Görev çubuğunda birkaç şeye tıkladı.

“Tamam. Sabit diske kopyalıyorum. Bir grafik dosyası kaydediyorum.”

Video oynatıcılarının bulunduğu yere koştu, görüntüyü bir kare ileri aldı. Diğer masaya döndü ve bilgisayarın ekranında Holly’nin kapıdan çıkmak üzere olduğu kare belirdi. Adam bu işlemi üç kez daha tekrarlardı. Beş grafik dosyasını elindeki en hızlı lazer yazıcıda bastı. McGrath ayağa kalktı ve çıktı sepetine düşen her bir sayfayı yakaladı.

“Fena değil,” dedi. “Kâğıt, videodan daha çok hoşuma gidiyor. Daha gerçek geliyor.”

Teknisyen başını çevirip ona baktı.

“Çözünürlük fena değil,” dedi.

“Büyütülmüş hallerini istiyorum,” dedi McGrath.

“Görüntüler artık bilgisayarda olduğu için sorun değil. Bilgisayar bu yüzden kâğıttan daha iyi.”

Bilgisayarın başına geçip dördüncü dosyayı açtı. Holly ve onu kaçıran üç adamın kaldırımında karşı karşıya durduğu kare ekranda belirdi. Teknisyen fareyi tıklattı ve dördünün de başını küçük bir kare içine aldı. Tekrar tıkladı. Monitörde daha büyük bir görüntü belirdi. Uzun boylu adam doğrudan kameraya bakıyordu. Diğer iki adamsa belirli bir açıdan Holly’yi süzüyordu.

Teknisyen beşinci dosyayı açtı. Fareyle görüntüye tıkladı, arabanın içindeki şoförü dar bir dikdörtgen içine aldı. Bunun da çıktısını aldı. McGrath yeni çıktılarını topladı.

“Güzel,” dedi. “Elimizdeki en iyi ipucu bu. Bilgisayarın hepsinin kameraya bakmasını sağlayamaması ne kötü.”

“Bunu yapabilir,” dedi baş teknisyen.

“Öyle mi?” dedi McGrath. “Nasıl?”

Parmağıyla Holly’nin yüzünün büyütülmüş görüntüsüne dokundu. “Diyelim ki yüzünün önden bir görüntüsünü istiyoruz. Kameranin önüne geçip doğrudan merceğe bakmasını söyledik. Ama bir nedenden dolayı kıpırdayamadığını düşünelim. Ne yapardık? Kameranin yerini değiştirdik, değil mi? Diyelim ki tezgâhın üstüne çıktınız, kamerayı duvardan söktünüz, aşağı indirdiniz ve tam karşısında duracak şekilde yerini değiştirdiniz. İşte bu durumda, onu tam karşıdan görürdük.”

“Tamam,” dedi McGrath.

“Bu yüzden bir hesap yapmamız gerek. Kamerayı tam karşısına getirebilmek için yerini ne kadar değiştirebiliriz diye. Diyelim ki iki metre aşağı, üç metre sola götürüp kırk derece çevirince oluyor. Bu rakamları programa yazacağız ve bilgisayar bir tür geriye dönük simülasyon üretecek. Bize kamerayı tam karşısına koymuşuz gibi bir resim çizecek.”

“Bunu yapabiliyor musunuz? İşe yarıyor mu?”

“Kısıtlamaları var elbette,” dedi teknisyen. Görüntüde daha yakında olan silahlı adamı işaret etti.

“Örneğin, bu adamın başı neredeyse tamamen yana dönük. Bilgisayar bize önden bir görüntüsünü çıkarabilir, bunu rahatlıkla yapabilir ama yüzünün diğer tarafının neye benzediğini sadece tahmin edebilir. Diğer tarafın, biraz asimetriye rağmen yüzün görünen tarafına oldukça benzediğini varsayar. Fakat adamın kulaklarından biri yoksa ya da büyük bir yara izi varsa, bunu bilemez.”

“Tamam,” dedi McGrath. “Peki neye ihtiyacın var?”

Baş teknisyen grubun geniş açıda bir görüntüsünü açtı. Tom-bul işaret parmağıyla farklı yerleri işaret etti.

“Ölçülere,” dedi. “Mümkün olduğunca net bir hesap yapmam gerek. Kameranın kapıya ve kaldırım seviyesine göre pozisyonunu bilmem gerek. Kamera merceğinin odak uzaklığını bilmem gerek. Kalibrasyon işlemi için Holly’nin dosyasındaki fotoğrafa da ihtiyacım olacak. Onun neye benzediğini iyi biliyoruz, değil mi? Deneme yapmak için onu kullanabiliriz. Holly’nin gerçeğe yakın görünmesini sağlarsam adamlar da gerçeğe yakın görünürler. Tabii, dediğim gibi kulaklarından biri eksik değilse. Bir de dükkânın zemininden kare biçimli bir karo ve tezgâhtaki kadının giydiği önlüklerden gerek.”

“Ne için?”

“Videodaki gri alanları çözebilmek için,” dedi teknisyen. “Bu sayede fotoğrafları renkli basabilirim.”

KOMUTAN O SABAHKİ CEZA GRUBUNDAN altı kadın seçti. Vereceği görev zor ve tatsız olacağı için en kusurlu olanlarda karar kıldı. Onları hazır ola geçirip iri cüssesiyle karşlarına dikildi. İlk hangisinin bakışlarını kaçıracağını görmek için bekledi. Hiç birinin buna cesaret edemediğinden emin olduktan sonra onlara görevlerini açıkladı. Kan, testere bıçağının şiddetli merkezkaç kuvvetiyle odanın dört bir yanına sıçramıştı. Her yere kemik parçaları yayılmıştı. Onlara yemek çadırında su ısıtmalarını ve kovalarla oraya taşımalarını söyledi. Yerleri ovalamak için depodan fırçalar, temizlik bezleri ve dezenfektan getirmelerini de. Odayı tertemiz yapmaları için tam iki saatleri vardı. Daha uzun sürerse yine ceza alacaklardı.

VERİLERİ ELDE ETMELERİ iki saat sürdü. Milosevic ve Brogan kuru temizleme dükkânına gittiler. Dükkânı kapadılar ve alanı

birer mimar gibi ölçtüler. Ölçülerle milimetrik bir plan çıkardılar. Kamerayı indirip ofise götürdüler. Zemindeki karoları kırıp yanlarına aldılar. Kadından iki önlük ve duvardaki iki posteri de istediler çünkü bunun renklendirme işlemine faydası dokunana-
cağını düşündüler. Federal Bina'nın altıncı katında, baş teknisyen iki saat verileri girmek için uğraştı. Sonra, Holly Johnson'ın dosyasındaki fotoğrafı kullanarak bir deneme yaptı.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu McGrath’e.

McGrath, Holly'nin yüzünü tam karşıdan gösteren resme dikkatle baktı. Ardından diğer iki adama uzattı. Milosevic resmi inceleyen sonuncu kişi oldu ve bazı yerleri eliyle kapatıp kaşlarını çattı.

“Yüzü çok ince görünüyor,” dedi. “Bence sağ alt çeyrek yanlış. Orada, genişlik yetersiz gibi.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi McGrath. “Çenesi garip görünüyor.”

Baş teknisyen görev çubuğunu açtı ve birkaç rakamı değiştirdi. Denemeyi tekrarladı. Lazer yazıcı hareket geçti. Kalın kâğıt, makineden çıktı.

“Bu daha iyi,” dedi McGrath. “Neredeyse tıpatıp aynı.”

“Peki ya renkler?” diye sordu teknisyen.

“Biraz daha koyu şeftali tonunda olmalı,” dedi Milosevic. “Takımını kastediyorum. O takımı biliyorum. İtalyan bir marka.”

Teknisyen bir renk paleti açtı.

“Bana gösterin,” dedi.

Milosevic paletten bir rengi işaret etti.

“Buna daha çok benziyor.”

Tekrar deneme yaptılar. Sabit disk tıkırdadı, lazer yazıcı harekete geçti.

“Böyle daha iyi,” dedi Milosevic. “Elbisenin rengi tamam. Saçının rengi de böyle daha iyi.”

“Tamam,” dedi teknisyen. Bütün parametreleri diske aktardı. “İşe başlayalım.”

FBI asla son teknoloji ürünü ekipman kullanmaz. Sahada kanıtlanmış şeyleri kullanmanın daha iyi olduğunu düşünür. Dolayısıyla baş teknisyenin bilgisayarı, Kuzey Sahili’nde yaşayan zengin çocuklarının yatak odalarındaki bilgisayarlardan biraz daha yavaştı. Buna karşın McGrath’e kırk dakika içinde beş resim çıkardı: Holly’yi kaçırان dört adamın yüzlerini, arabalarının ön yarısının yandan ve yakından bir görüntüsünü. Her biri parlak renklerdeydi. Dahası, granüllü görünüm yok olmuştı. McGrath bunların şimdiye dek gördüğü en iyi resimler olduğunu düşündü.

“Teşekkürler, şef,” dedi. “Bunlar harika. Uzun zamandır buralarda çıkarılan en iyi iş. Ama tek kelime etmek yok. Bu büyük bir sır, tamam mı?”

Teknisyenin omzuna vurdu ve onun kendini tüm binadaki en önemli adammış gibi hissetmesini sağladı.

ALTI KADIN CANLA BAŞLA ÇALIŞARAK işi iki saat dolmadan bitirdi. En zorlandıkları şey, tahta panellerin arasındaki ince çatlaklardı. Çatlaklar sıkıydı ama aralarına kan sızmasını önleyecek kadar sımsıkı da değildi. Aralarına fırça sokmak imkânsızdı. Bu yüzden panelleri suyla yıkayıp bezlerle kurulamak zorunda kalmışlardı. Paneller ıslanınca kahverengiye dönüşmüştü. Kadınlar tahtaların kururken yamulmaması için dua etmişlerdi. Kadınlardan ikisi kusmuştu. Bu da iş yüklerini artırmıştı. Yine de işi komutanın kontrolü için zamanında bitirmişlerdi. Nemli zeminde gerilmiş bir halde hazır ola geçmiş bekliyorlardı. Komutan her yeri dikkatlice kontrol ederken paneller iri cüssesinin altında gıcırdıyordu. Sonunda yapılan işi beğendi ve onlara cesedin sürüklendiği koridorla merdiveni temizlemeleri için iki saat daha verdi.

ARABA MESELESİ KOLAYDI. Kısa sürede bir Lexus olduğu anlaşıldı. Dört kapılı. Yeni bir modeldi. Alaşım jantın deseni hangi senenin modeli olduğunu ortaya koyuyordu. Rengi ya siyahtı ya da koyu griydi. Emin olmak zordu. Bilgisayar işlemi iyiydi ama parlak gün ışığı altında koyu renkli araba boyasıyla ilgili kesin bir sonuca varmak imkânsızdı.

“Çalıntı mı?” diye sordu Milosevic.

McGrath başını salladı.

“Muhtemelen,” dedi. “Kontrol et, tamam mı?”

Yenin değerindeki dalgalanmalar, dört kapılı yeni bir Lexus’un liste değerinin Milosevic’in senelik maaşı kadar bir miktara fırlamasına neden olmuştu. Dolayısıyla hangi bölgeleri kontrol etmeye değip değmeyeceğini biliyordu. Loop’un güneyindeki bölgeleri kontrol etmeye gerek görmedi. Chicago’daki polis teşkilatını ve Lake Forest’a kadar Kuzey Sahili’ndeki bütün karakolları aradı.

Öğlene doğru bir haber aldı. Tam olarak aradığı bilgi değildi. Çalıntı bir Lexus’la ilgili değildi. Fakat kayıp bir Lexus vardı. Wilmette’teki polis teşkilatı ona ulaştı ve o bölgede bir dışçının pazartesi sabahı saat yediden önce yepyeni Lexus’uyla işe gittiğini, aracı ofis binasının arkasındaki otoparka bıraktığını söyledi. Yan ofisteki bir kiropraktör onun arabasıyla otoparka girdiğini görmüştü. Ama dışçı binaya hiç girmemişti. Hemşiresi evini, karısı Wilmette Polis Teşkilatı’nı aramıştı. Polisler bunu kayda geçseler de bir şey yapmamışlardı. İlk kez evli bir adamın ortadan kaybolduğunu duymuyorlardı. Milosevic’e adamın isminin Rubin olduğunu, araba parıltılı görünsün diye içinde mika parçalar bulunan yeni bir tür siyah boyayla boyandığını ve özel plakası olduğunu söylediler: ORTHO 1.

Milosevic telefonu kapadı ve telefon anında Chicago İtfaiye Müdürlüğü’nden gelen bir aramayla çınladı. Bir birim, Meigs

Field Havaalanı'nın kara tarafındaki uçuş yoluna yağlı bir duman bulutu yükselten bir otomobil yangınına müdahale etmişti. İtfaiye aracı, pazartesi günü saat bire doğru terk edilmiş endüstriyel bir alana yarmış ve siyah bir Lexus'u cayır cayır yanarken bulmuştu. Arabanın çoktan eridiğini görmüşler, daha fazla duman çıkmayacağını düşünerek köpüklerini harcamayıp yangının sönmesini beklemişlerdi. Milosevic yeri not alıp telefonu kapadı. Talimat almak için McGrath'ın ofisine gitti.

“Orayı kontrol et,” dedi McGrath.

Milosevic başını salladı. Dışarıda yapılan işleri severdi. Büro'nun kaba sedanları yerine yeni Ford Explorer'ını kullanma fırsatı hoşuna giderdi. Büro da onu bu konuda zorlamazdı çünkü Milosevic asla benzin ödeneği istemezdi. Böylece yeni, parlak dört çekerli arabasıyla yedi kilometre kadar güneye sürdü ve hiç zorlanmadan yanmış Lexus'u buldu. Araba terk edilmiş endüstriyel bir binanın arkasındaki pütürlü beton alana belirli bir açıda bırakılmıştı. Lastikler yandıktan sonra araba jantların üstüne çökmüştü. Plaka hâlâ okunabiliyordu: ORTHO 1. Hâlâ biraz ılık olan külleri silkeleyip yanmış anahtarı kontaktan çekti ve bagajı açtı. Aniden sendeleyerek dört adım geriye gitti ve beton zemine kustu. Öğürdü, tükürdü, ter içinde kaldı. Cep telefonunu çıkarıp doğruca Federal Bina'daki McGrath'i aradı.

“Dişçiye buldum.”

“Nerede?” dedi McGrath.

“Lanet olası bagajda. Ağır ağır pişmiş. Yanmaya başladığında sanırım hâlâ hayattaymış.”

“Tanrım. Olaylar bağlantılı mı?”

“Buna hiç şüphe yok,” dedi Milosevic.

“Emin misin?”

“Hiç şüphe yok,” dedi Milosevic yine. “Başka şeyler de buldum. Hepsi yanmış ama ne oldukları belli. Metal bir spirale benzer bir şeyin ortasında bir .38'lik var. Bir kadının çantasından

bir parça olabilir, değil mi? Madeni paralar, bir ruj tüpü, bir cep telefonunun ve ağrı cihazının metal parçaları. Yerde de dokuz tane tel askı var. Kuru temizlemecilerin verdiği türde.”

“Tanrım,” dedi McGrath yine. “Ne gibi bir sonuca vardın?”

“Lexus’u Wilmette’te çaldılar,” dedi Milosevic. “Belki de diği bir ęekilde işlerini bozdu. Adamlar onu etkisiz hale getirip bagaja tıktılar. Kanıtların geri kalanıyla birlikte yaktılar.”

“Lanet olsun,” dedi McGrath. “Peki Holly nerede? Bununla ilgili bir fikrin var mı?”

“Onu Meigs Field’a götürdüler. Yaklaşık bir kilometre ötede. Onu  zel bir uçağa bindirip arabayı burada bıraktılar. Böyle yaptıklarını düşünüyorum Mack. Onu uçakla başka bir yere götürdüler. Diri diri bir adamı yakabilecek dört adam söz konusu ve Holly şu an buradan binlerce kilometre uzakta tek başına olabilir.”

BEYAZ KAMYONET BİR SAAT DAHA yola devam etti, yaklaşık yetmiş kilometre daha gitti. Reacher'ın zihnindeki saat, on birden öğlen on ikiye doğru ilerledi. İçinde ilk endişe kıpırtılarını hissetmeye başlamıştı. Bir gün geçmişti. Tamı tamına yirmi dört saat dolmak üzereydi. İlk aşamadan orta aşamaya geçmişlerdi. Hiçbir gelişme yoktu. Huzursuzdu. Aracın içi inanılmaz sıcaktı. Isınmış şiltelerin üstünde sırtüstü, başlarını birbirlerine yaklaştırmış halde yatıyorlardı hâlâ. At kılı dolgulu şilteler daha da fazla terlemelerine neden oluyordu. Holly'nin koyu kahverengi saçları nemlenip dağılmıştı. Solda, Reacher'ın çıplak omzuna doğru kıvrılmıştı.

“Kadın olduğum için mi?” diye sordu. Gergindi. “Yoksa senden daha genç olduğum için mi? İkisi birden mi?”

“Neyin nedeni?” dedi Reacher. Ses tonu temkinliydi.

“Beni kollaman gerektiğini düşünüyorsun. Bir kadın olduğum ve genç olduğum için endişelisin, değil mi? Yaşça daha büyük bir erkeğin yardımına ihtiyaç duyduğumu sanıyorsun.”

Reacher kıpırdandı. Aslında hiç hareket etmek istemiyordu. Rahat değildi ama bulunduğu yerde mutlu olduğunu düşündü.

Holly'nin saçının omzuna değmesi hoşuna gidiyordu. Hayatı böyleydi. Ne olursa olsun, kötü durumları telafi eden bazı güzel şeyler vardı hep.

“Evet?” dedi Holly.

“Cinsiyetle ilgili bir şey değil, Holly. Yaşla ilgili de değil. Ama yardıma ihtiyacın var, öyle değil mi?”

“Ben senden daha genç bir kadını, sen de benden yaşça daha büyük bir erkeksin. Dolayısıyla yardım etmeye uygun kişi sensin. Diğer türlü olması mümkün değil, yanılıyor muyum?”

Reacher başını salladı.

“Cinsiyetle ilgili bir mesele değil,” dedi yine. “Yaşla ilgili de değil. Sadece yardım etmeye uygunum. Sana yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyorum.”

“Aptalca risklere giriyorsun,” dedi Holly. “Tanrı aşkına, bize yardım etmenin yolu onları zorlamak ve kendimize düşman etmek değil. İkimizin de ölmesine neden olacaksın.”

“Saçmalama,” dedi Reacher. “Bizi yük değil, insan olarak görmeleri gerek.”

“Kime göre?” diye parladı Holly. “Kim seni bir anda konunun uzmanı yaptı?”

Reacher omuz silkti.

“Sana bir soru sorayım,” dedi. “Rolleri değişecek olsaydık sen beni tek başıma o ahırda bırakır mıydın?”

Holly biraz düşündü.

“Elbette bırakırdım.”

Reacher gülümsedi. Holly büyük ihtimalle doğruyu söylüyordu. Bu tavrı hoştu.

“Peki,” dedi. “Bir dahaki sefere gitmemi söylediğinde gideceğim. Hiç itiraz etmeyeceğim.”

Holly uzunca bir süre bir şey demedi.

“Güzel,” dedi. “Bana gerçekten yardım etmek istiyorsan öyle yap.”

Reacher omuz silkti. Ona biraz sokuldu.

“Senin için riskli olur,” dedi. “Ben gidersem seni öldürüp ortadan kaybolmaya karar verebilirler.”

“Riski göze alırım,” dedi Holly. “Bana bu yüzden maaş ödüyorlar.”

“Kim bu adamlar?” diye sordu Reacher. “Ne istiyorlar?”

“En ufak bir fikrim yok.”

Holly fazla hızlı yanıt vermişti. Reacher onun bir şeyler bildiğini anladı.

“Seni istiyorlar, değil mi? Ya seni kişisel olarak istiyorlar ya da herhangi bir FBI ajanı olduğun için. Kaç tane aktif FBI ajanı var?”

“Büro’da çalışan yirmi beş bin kişi var,” dedi Holly. “On bini ajan.”

“Tamam,” dedi Reacher. “O halde seni kişisel olarak istiyorlar. On bin kişi arasında tek bir kişi fazla büyük bir tesadüf olurdu. Bu olay kesinlikle tesadüf değil.”

Holly bakışlarını kaçırıldı. Reacher ona baktı.

“Neden, Holly?”

Holly omuz silkip başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum.”

Yine fazla hızlı yanıt vermişti. Reacher tekrar ona döndü. Holly kendinden emin gibiydi fakat ses tonu savunmaya geçtiğini ele veriyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Holly yine. “Aklıma gelen tek şey, beni ofisten başka biriyle karıştırmış olabilecekleri.”

Reacher gülümseyerek ona döndü.

Yüzü Holly’nin saçına sürtündü.

“Dalga geçiyor olmalısın Holly Johnson,” dedi. “Sen başkasıyla karıştırılabilecek bir kadın değilsin. Hem seni üç hafta boyunca izlediler. Seni tanıyacak kadar rutinine aşına oldular.”

Holly ironik bir ifadeyle gülümseyerek bakışlarını metal tavana çevirdi.

“Bir kez gördüler mi unutamazlar, değil mi? Keşke öyle olsaydı.”

“Bu konuda şüpheni mi var? Bu hafta gördüğüm en güzel insansın.”

“Teşekkürler Reacher. Bugün günlerden salı. Beni ilk kez pazartesi günü gördün. Bu sanırım büyük bir iltifat.”

“Ne demek istediğimi anladın.”

Holly bir jimnastikçi gibi dimdik doğruldu, iki elini kullanarak bacağını yana çevirdi. Şiltenin üstünde dirseğine yaslandı. Sağını kulağının arkasına sıkıştırıp tepeden ona baktı.

“Seninle ilgili tek bir tahminde bulunamıyorum,” dedi.

Reacher başını ona çevirdi. Omuz silktilti.

“Bir şey sormak istiyorsan sor. Bilgi edinme özgürlüğünü desteklerim.”

“Peki,” dedi Holly. “İlk sorum şu: Kimsin sen?”

Reacher yine omuz silkip gülümsedi.

“Jack Reacher. İkinci ismim yok, otuz yedi sene ve sekiz ay önce dünyaya geldim, evli değilim, Chicago’da bir kulüpte kapı görevlisiyim.”

“Yalan,” dedi Holly.

“Yalan mı? Hangi kısmı? İsmim, yaşı, medeni durumum ya da işim?”

“İşin. Bir kulüpte kapı görevlisi falan değilsin.”

“Öyle mi? Ne iş yapıyorum peki?”

“Sen bir askersin,” dedi Holly. “Ordudansın.”

“Öyle mi?”

“Çok bariz. Babam da ordudan. Hayatım boyunca askeri üslerde yaşadım. On sekiz yaşına kadar sadece askerleri gördüm. Askerlerin neye benzediğini bilirim. Nasıl davrandıklarını bilirim. Bir asker olduğundan emindim. Ta ki sen gömleğini çıkarana dek. O an daha da emin oldum.”

Reacher sırtıttı.

“Neden? Kaba saba, tam bir askere göre bir davranış olduğu için mi?”

Holly de sırtıttı. Başını iki yana salladı. Saçı yüzüne düştü. Parmaklarından birini küçük soluk renkli bir kanca gibi kıvrıp saçını omzundan geriye attı.

“Karnındaki yara izi,” dedi. “O korkunç dikiş izleri. Kesinlikle M.A.S.H.’nin işi. Seni bir saha hastanesine götürmüşler, bir buçuk dakikada dikiş atmışlar. Sivil bir cerrah öyle dikiş atsa yanlış tedaviden hakkında öyle hızlı dava açılırdı ki başı dönerdi.”

Reacher parmağını kabarık yara izinin üstünde gezdirdi. Dikişler işlek bir demiryolunun bağlantı noktalarının bir planı gibiydi.

“Adam meşguldü,” dedi Reacher. “Bence o şartlar altında elinden geleni yaptı. Beyrut’taydık. Öncelik listesinin alt sıralarındaydım. Kan kaybindan ağır ağır ölmek üzereydim.”

“O halde haklı mıyım? Asker misin?”

Reacher gülümseyerek başını iki yana salladı. “Kapı görevlisiyim. Dediğim gibi. Güney Yakası’ndaki bir Blues kulübünde. Denemelisin. Turistik yerlerden çok daha güzeldir.”

Holly önce yara izine, ardında onun yüzüne baktı uzun uzun. Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını usulca salladı.

“Eskiden askerdim,” dedi Reacher, sonunda onun haklı olduğunu kabul edercesine bir ifadeyle. “On dört ay önce ordu-
dan ayrıldım.”

“Hangi birim?”

“Askeri Polis Teşkilatı.”

Holly yüzünü buruşturdu. “En kötünün de kötüsü,” dedi. “Kimse sizi sevmez.”

“Bir de bana sor.”

“Bu, birçok şeyi açıklıyor. Bir sürü eğitimden geçiyorsunuz. Cidden çok iyi bir eğitim almış olmalısın. Lanet olsun, bunu

bana söylemen gerekirdi. Şimdi, dediklerim için özür dilemek zorundayım.”

Reacher bir şey demedi.

“Nerede görev yaptın?” diye sordu Holly.

“Dünyanın dört bir yanında. Avrupa, Uzak Doğu, Orta Doğu. Artık yönümü şaşırmış durumdaydım.”

“Rütben?”

“Binbaşyıldım.”

“Madalyan var mı?”

Reacher omuz silkti.

“Bir sürü şey verdiler. Nasıl olduğunu bilirsin. Gösteriş madalyalarının yanı sıra bir Gümüş Yıldız ve iki Bronz Yıldız... Beyrut'tan sonra Mor Kalp... Panama, Grenada, Çöl Kalkanı ve Çöl Fırtınası'ndan sonra da bir sürü savaş madalyası.”

“Bir Gümüş Yıldız mı? Ne için?”

“Beyrut. Askerlerden bazılarını sığınaktan kurtardım.”

“O sırada mı yaralandın?”

“Daha önce yaralanmıştım. Sığınağa girmeden önce. Sanırım bundan etkilendiler.”

“Kahramanlık yaptın yani?”

Reacher gülümseyip başını iki yana salladı.

“Kesinlikle yapmadım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Düşünmüyordum. Büyük bir şok içindeydim. Sonrasına kadar vurulduğumu bile anlamadım. Yaramı görmüş olsaydım düşüp bayırlırdım. Bağırsaklarım dışarı sarkmıştı. Korkunç bir manzaraydı. Parlak pembe renkliydi. Yapış yapıştı.”

Holly bir an için bir şey demedi. Kamyonet yola devam ediyordu. Otuz kilometre daha gitmişlerdi. Kuzey, güney ya da batı yönünde. Büyük ihtimalle.

“Ne kadar süre ordudaydın?” dedi Holly.

“Hayatım boyunca. Babam deniz piyadesiydi, dünyanın dört bir yanında görev yaptı. Kore'de Fransız bir siville evlendi.

Berlin’de doğdum. Dokuz yaşına kadar ABD’yi görmedim bile. Hemen ardından Filipinler’deydik. Bütün dünyayı dolaştık. Bir yerde en uzun kaldığım süre, West Point’te okuduğum dört seneydi. Ve orduya katıldım, her şey baştan başladı. Bütün dünyayı gezdim.”

“Şu an ailen nerede?”

“Öldüler. Babam öldü. Ne zamandı? On sene oldu sanırım. İki sene sonra da annem öldü. Gümüş Yıldızı onunla gömdüm. Aslında onu kazanan oydu. Ne yapman gerekiyorsa yap, derdi. Belirgin bir Fransız aksanıyla günde bin kez böyle derdi.”

“Erkek ya da kız kardeşin var mı?”

“Bir ağabeyim vardı. Geçen sene öldü. Bildiğim kadarıyla dünyada kalan son Reacher benim.”

“Ne zaman ordudan ayrıldın?”

“Geçen sene nisan ayında. On dört ay önce.”

“Neden?”

Reacher omuz silkti.

“İlgimi yitirdim. Savunma kesintileri başlamıştı. Orduya gerek yokmuş gibi davranıyorlardı. En irilere ve en iyilere, bana ihtiyaçları yokmuş gibi bir hava esmeye başlamıştı. İkinci sınıf bir şeyin parçası olmak istemedim. O yüzden ayrıldım. Küstahça mı?”

Holly güldü.

“Sonra da kapı görevlisi oldun demek? Madalyalı bir binbaşından bir kapı görevlisine mi dönüştün? Sence *bu* ikinci sınıf bir şey değil mi?”

“Öyle olmadı. Kapı görevlisi olmak için girişimde bulunmadım, yeni bir kariyer hamlesi falan değildi. Geçici bir iş. Chicago’ya cuma günü vardım. Çarşamba günü yola devam etmeyi düşünüyordum. Wisconsin’e gitmeyi planlamıştım. Senin bu zamanları güzel olduğunu söylerler.”

“Cumadan arambaya kadar mı kalacaktın? Bağlanmakla ilgili bir sorunun mu var?”

“Sanırım,” dedi Reacher. “Otuz altı sene boyunca hep başkalarının istediği kişi oldum. Düzenli bir hayat yaşadım. Galiba buna tepki veriyorum. Canım istediği zaman bir yere gidebilmeye bayılıyorum: Uyuşturucu gibi bir şey. Ordudan sonra bir yerde en fazla on gün kaldım. Geçen sonbaharda, Georgia’da. On dört ayda on gün. Bunun dışında, neredeyse hep yollardaydım.”

“Kulüplerde kapı görevlisi olarak mı hayatını kazanıyorsun?”

“O, sıradışı bir durumdu. Genelde çalışmıyorum, birikimlerimden harcıyorum. Fakat Chicago’ya bir şarkıcıyla geldim, olaylar birbirini izledi. Şarkıcı adamın çalışacağı kulüpte bana iş teklif ettiler.”

“Peki çalışmıyorsan ne yapıyorsun?”

“Bir şeyleri izliyorum,” dedi Reacher. “Unutma ki otuz altı yaşında bir Amerikalıyım ama Amerika’da uzun süre yaşamadım. Empire State Binası’na çıktın mı?”

“Elbette.”

“Ben çıkmamıştım. Geçen seneye kadar. Washington müzelerini gezdin mi?”

“Elbette.”

“Ben gezmemiştim,” dedi Reacher. “Geçen seneye kadar. Bu tür şeyler yapıyorum işte. Boston, New York, Washington, Chicago, New Orleans, Rushmore Dağı Anıtı, Golden Gate Köprüsü, Niagara. Bir turist gibiyim. Eksiklerimi tamamlamaya çalışıyorum.”

“Ben de tam tersiyim. Denizaşırı ülkelere seyahat etmeyi severim.”

Reacher omuz silkti.

“Altı kıta gördüm,” dedi. “Artık burada kalacağım.”

“ABD’yi gezdim,” dedi Holly. “Babam sürekli seyahat ederdi ama biz iki Almanya görevi dışında hep buradaydık.”

Reacher başını salladı. Yetişkinliğinde ve çocukluğunda Almanya'da yaşadığı günleri düşündü. Toplamda epey uzun bir zaman dilimi çıkıyordu ortaya.

“Futbola Avrupa’da mı merak sardın?” diye sordu.

“Evet,” dedi Holly. “Orada çok seviliyor. Bir keresinde Münih yakınlarında kaldık. On on bir yaşındaydım. Babama Rotterdam, Hollanda’da oynanacak çok önemli bir maçın biletlerini verdiler. Avrupa Kupası’ydı. Bayern Munich, Aston Villa isimli bir İngiliz takımına karşı oynayacaktı. Bu takımları biliyor musun?”

Reacher evet anlamında başını salladı.

“Birmingham, İngiltere değil mi? Bir ara Oxford yakınlarındaydım. Oraya bir saat mesafede.”

“Almanlardan nefret ettim,” dedi Holly. “Küstah ve buyurganlar. İngilizleri yeneceklerinden eminlerdi. Gidip maçı izlemek istemedim. Ama gitmek zorunda kaldım. NATO protokolü yüzünden. Gitmesem büyük bir skandal olacaktı. O yüzden maça gittik. İngilizler Almanları ezip geçtiler. Almanlar o kadar öfkelendiler ki keyiften dört köşe oldum. Ve Aston Villa oyuncuları çok yakışıklıydı. O gece futbola âşık oldum. Hâlâ da âşığım.”

Reacher başını salladı. Bir dereceye kadar futbol maçı izlemeyi severdi. Fakat futbolu erken yaşlarda ve zamanla öğrenmek gerekirdi. Serbest oynanan bir oyun gibi görünüyordu ama aslında fazla teknikti. Bir sürü gizli cazibesi vardı. Genç bir kızın uzun zaman önce Avrupa’da bu sporu neden sevmiş olabileceğini anlıyordu. Rotterdam’da projektör ışıkları altında heyecan dolu bir gece. İstemeye istemeye gitmesine rağmen yeşil sahada beyaz topun çizdiği motifler onu hipnotize etmiş olmalıydı. Sonra da bu oyuna âşık olmuştu. Ama Reacher’ın zihninde bir şey alarm zilinini çalmasına yol açmıştı. Amerikalı bir askerin on bir yaşındaki kızının maça gitmek istememesi NATO’da utanç verici bir duruma mı neden olurdu? Holly’nin dediği şey bu muydu?

“Baban kim?” diye sordu. “Önemli bir adam olmalı.”

Holly omuz silkti. Yanıt vermedi. Reacher dikkatle ona baktı. Zihninde bir alarm zili daha çalmaya başlamıştı.

“Holly, baban kim?” dedi telaşla.

Holly’nin sesindeki savunmacı ifade bu kez yüzüne yayıldı. Yanıt vermedi.

“Kim?” dedi Reacher yine.

Holly başını diğer tarafa çevirdi. Kamyonetin metal duvarına bakarak yanıt verdi. Sesi asfaltın uğultusundan zor duyuluyordu ama hâlâ son derece savunmacıydı.

“General Johnson. O zamanlar Avrupa’da ABD Başkomutanı’ydı. Onu tanıyor musun?”

Reacher hayretle ona baktı. General Johnson. Holly Johnson. Baba ve kız.

“Onunla tanışmıştım ama mesele bu değil, farkındasın değil mi?”

Holly dik dik ona baktı. Çok sinirlenmişti.

“Neden?” dedi. “Lanet mesele ne?”

“Mesele bu işte. Baban Amerika’daki en önemli askeri kişilik, öyle değil mi? Tanrı aşkına, bu yüzden kaçırıldın Holly. Bu adamlar FBI ajanı Holly Johnson’ı istemiyorlar. FBI ajanı olman tamamen tesadüf. General Johnson’ın kızının peşindeler.”

Holly suratına sert bir tokat yemiş gibi ona baktı.

“Neden? Neden herkes başıma ne gelirse bunun babam yüzünden olduğunu düşünüyor?”

MCGRATH, BROGAN VE MILOSEVIC İLE Chicago'daki Meigs Field Havaalanı'na gitti. Yanına dört büyütölmüş bilgisayar çık-tısını ve Holly Johnson'ın deneme resmini almıştı. Havaalanı personelinden tam bir işbirliği bekliyordu. Düşündüğü gibi de oldu. Bir meslektaşları için endişe eden üç heyecanlı FBI ajanı için bu ancak tam bir işbirliğiyle başa çıkılabilecek zor bir durumdu.

Meigs Field gölün hemen kenarında, üç tarafı suyla çevrili küçük ticari bir havaalanıydı. 12. Sokak Plajı'nın ve O'Hare'in devasa gölgesi altında hayatta kalmaya çalışıyordu. Kayıt tutma sistemleri kusursuzdu ve birinci sınıf bir hizmet veriyorlardı. Bir anda FBI'dan gelen soru yağmuruna hazırlıklı olabilecek kadar donanımlı değillerdi belki ama hizmet vermeye, dünyanın en zorlu rakibinin burnunun dibinde para kazanmaya devam edecek kadar başarılılardı. Yine de kayıtları ve işbirlikçi tavırları McGrath'e fayda sağladı. Otuz saniye geçmeden bir çıkmaz sokağa saptığını anladı.

Meigs Field personeli Holly Johnson'ı ya da onu kaçıran dört adamı hiç görmediklerinden emindi. Özellikle de pazartesi

günü, saat bir civarı. Bu konuda ciddilerdi. Aşırı tepki vermiyorlardı. Küçük uçakları gezegenin en işlek rotalarına yollamak gibi konularda kendilerinden ne kadar eminlerse aynı kararlılıkla yanıt vermişlerdi.

Meigs Field'dan saat on ikiden aşağı yukarı üçe kadar herhangi bir şüpheli kalkış olmamıştı. Bu açıktı. Belgeler bunu gösteriyordu. Üç ajan geldikleri gibi hızlı bir şekilde oradan ayrıldı. Kule personeli başlarını salladı ve küçük otoparktaki arabalarına dönmeden üçünü de tamamen unuttu.

“Tamam, en başa döndük,” dedi McGrath. “Siz gidip Wilmette'teki dışçı olayıyla ilgilenin. Benim yapmam gereken işler var. Webster'ı aramam gerek. DC'de herkesin paçası tutuşmuş olmalı.”

MEIGS FIELD'DAN İKİ BİN YEDİ YÜZ KIRK kilometre ötede, ormandaki genç adam talimatları öğrenmek istiyordu. Becerikli, iyi eğitim almış bir ajandı ama sivil ajanlık işinde yeniydi, fazla deneyimi yoktu. Sivil ajanlara talep giderek artıyordu. Büro bütün talepleri karşılamakta zorlanıyordu. Dolayısıyla onun gibilere de görev veriliyordu. Deneyimsiz kişilere. Ajan, bütün yanıtları bilmediğini aklında tuttuğu sürece idare edeceğini düşünüyordu. Bu konuda ego sorunu yaşamıyordu. Her zaman tavsiye almaya istekliydi. Dikkatliydi. Gerçekçiydi. İçinde bulunduğu durumun onu aştığını biliyordu. Ve şu an, her şey çok daha kötü bir hal alacağından emin olduğu bir doğrultuda geliyordu. Sadece bir histi. Ama hislerine güveniyordu. Gizli ağacına varmadan önce durup geri dönecek kadar. Derin bir nefes aldı, fikrini değiştirdi ve geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı.

WEBSTER, MCGRATH'IN ARAMASINI BEKLİYORDU. Bu çok açıktı. Webster sanki büyük ofisinde oturmuş telefonun çalmasını bekliyormuş gibi telefonu hemen açmıştı.

“Bir gelişme var mı Mack?”

“Biraz,” dedi McGrath. “Tam olarak neler olduğunu öğrendik. Kuru temizleme dükkânındaki güvenlik kamerası kaydından. Holly oraya on ikiyi on geçe girmiş. On iki on beşte çıkmış. Dışarıda dört adam olduğunu gördük. Üçü sokakta, biri arabada. Sonra onu kaçırmışlar.”

“Ya sonra?” dedi Webster.

“Çalıntı bir sedan kullanıyorlardı,” dedi McGrath. “Arabayı alabilmek için sahibini öldürmüşler gibi görünüyor. Holly’yi yedi buçuk kilometre güneye götürmüşler ve sedanı yakmışlar. Bagaja tıktıkları sahibiyile birlikte. Onu diri diri yakmışlar. Rubin isimli bir dişçiymiş. Holly’ye ne yaptıklarını ise henüz bilemiyoruz.”

Washington’daki Harland Webster uzunca bir süre sessiz kaldı.

“Bölgeyi aramaya değer mi?” diye sordu en sonunda.

Bu kez McGrath biraz sessizleşti. Neyi kastettiğini anlamamıştı. Webster adamların saklandıkları yerden mi, yoksa başka bir cesetten mi söz ediyordu?

“İçimden bir ses hayır diyor,” dedi. “Bölgeyi arayabileceğimizi biliyorlar. Bence onu başka bir yere götürdüler. Uzak bir yere götürmüş olabilirler.”

Karşı taraftan yine hemen yanıt gelmedi. McGrath onun düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu.

“Seninle aynı fikirdeyim,” dedi Webster. “Onu başka bir yere götürmüş olmalılar. Ama bunu nasıl yaptılar? Karadan mı? Havadan mı?”

“Havadan değil,” dedi McGrath. “Dünkü ticari uçuşları araştırdık. Az önce de özel bir havaalanındaydık. Hiçbir şey bulamadık.”

“Peki ya helikopter? Gizlice bir yere inip havalanmış olamaz mı?”

“Chicago’da mümkün değil, şef,” dedi McGrath. “O’Hare’in yanı başında imkânsız. Burada hava kuvvetlerinin sahip olduğundan daha fazla radar var. Uçuş izni olmayan bir helikopter inip havalanmış olsaydı bunu hemen öğrenirdik.”

“Peki,” dedi Webster. “Ama bu işi kontrol altına almamız gerek. Adam kaçırma ve cinayet. Bu, hiç iyi değil. İkinci bir çalıntı araç var mı? Çalıntı sedanla yakıldığı yerde buluşmuş olabilecek bir başka araç?”

“Büyük ihtimalle,” dedi McGrath. “Şu an bunu araştırıyoruz.”

“Adamların kim olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Video kaydından oldukça iyi fotoğraflar elde ettik. Bilgisayarla görüntüleri netleştirdiler. Hemen size yolluyoruz. Otuz ila kırk yaş arası dört beyaz adam. Üçü biraz birbirine benziyor. Hepsi sıradan, düzgün giyimli, kısa saçlı. Dördüncü adam çok uzun boylu. Bilgisayarın tahminine göre bir doksan beş olabilir. Onun elebaşı olduğunu düşünüyoruz. Holly’nin yanına ilk giden o olmuş.”

“Peki onu neden kaçırdıklarına dair bir fikrin var mı?”

“En ufak bir fikrim yok,” dedi McGrath.

Karşı taraftan yine ses çıkmadı.

“Tamam,” dedi Webster. “Kimseye bir şey söylemiyorsunuz, değil mi?”

“Elimizden geldiğince gizliyoruz. Sadece üçümüz olanları biliyoruz.”

“Senden başka kim var?”

“Brogan ve Milosevic,” dedi McGrath.

“İyiler mi?”

McGrath iç çekti. İyi olmasalardı onları seçer miydi?

“Holly’yi çok iyi tanıyorlar. Yeterince iyiler,” dedi.

“Mızımızlanan tipler mi? Yoksa eski ajanlar gibi sağlamlar mı?” dedi Webster.

“Şikâyet ettiklerini duymadım. Hem de hiç. Çalışkanlar, fazla mesai yapıp maaş konusunda bile şikâyet etmezler.”

Webster güldü.

“Onları klonlayabilir miyiz?” diye sordu.

Esprili hava birkaç saniye içinde yok oldu. Yine de McGrath onun moral verme girişimini takdir etti.

“Siz orada ne durumdasınız?” diye sordu ona.

“Ne açıdan Mack?” dedi Webster yine ciddi bir ses tonuyla.

“Yaşlı adam,” dedi McGrath. “Size sorun çıkarıyor mu?”

“Hangisi?”

“General,” dedi McGrath.

“Henüz sorun çıkarmadı,” dedi Webster. “Bu sabah aradı ama nazıktı. Bu işler böyledir. Ebeveynler genelde ilk bir iki gün sakın davranırlar. Daha sonra endişelenmeye başlarlar. General Johnson da farklı olmayacaktır. Çok önemli bir kişilik olsa da insanlar aslında hep aynıdır.”

“Doğru,” dedi McGrath. “Raporları ilk elden almak isterse beni arayabilir. Faydası dokunabilir.”

“Tamam, Mack, teşekkürler,” dedi Webster. “Ama bence dışçı olayını şu an için kimseye söylemeyelim. Olayı daha da kötü gösteriyor. Bu arada, bulduklarını bana yolla. Benimkiler üzerinde çalışmaya başlasınlar. Ayrıca endişelenme. Onu bulacağız. Büro kendi elemanlarını kollar, değil mi? Her daim.”

İki Büro şefi de bu yalan karşısında sessiz kaldı ve aynı anda telefonu kapadı.

GENÇ ADAM ORMANDAN USULCA ÇIKTI ve komutanla burun buruna geldi. Hemen sıkı bir selam çakıp korkmuş gibi göründü ama komutanı sinir edecek kadar ileri gitmedi. Ne abarttı ne de şüpheli bir şey yaptı. Öylece durdu ve önce komutanın konuşmasını bekledi.

“Sana bir görev vereceğim,” dedi komutan. “Ne de olsa gençsin. Teknik işlerden anlıyorsun, değil mi?”

Genç adam temkinli bir ifadeyle başını salladı.

“Genelde kodları çözebiliyorum efendim,” dedi.

Komutan başını salladı.

“Yeni bir oyuncak geldi. Radyo frekansları için bir tarayıcı. Başında nöbet tutulmasını istiyorum.”

Genç adam bir anda buz kesti.

“Neden efendim?” dedi. “Biri bir radyo vericisi kullanıyor olabilir mi?”

“Muhtemelen. Kimseye güvenmiyorum, herkesten şüphe ediyorum. Dikkatli olmam gerek. Şu an sorun çıkamaz. Ayrıntıları kaçırmamam gerek. Ne derler bilirsin... Deha, ayrıntılarda gizlidir.”

Genç adam yutkundu ve başını salladı.

“Gidip cihazı kur,” dedi komutan. “Nöbet listesi çıkar. Günde on altı saat olmak üzere iki vardiya olsun, tamam mı? Şu an sürekli tetikte olmalıyız.”

Komutan arkasına döndü. Genç adam başını salladı ve derin bir nefes aldı. İstemsizce gizli ağacına baktı ve hisleri onu yanıltmadığı için şükretti.

MILOSEVIC, BROGAN'I YENİ KAMYONETİYLE kuzeye götürdü. Brogan'ın ikiz çocuklarının nafakasını yollayabilmesi için Wilmette Postanesi'ne uğradılar. Sonra, ölen dişçinin ofisini aramaya gittiler. Arka taraftaki otoparkta onları yerel üniformalı bir polis memuru bekliyordu. Dişçinin karısının ihbarıyla ilgili bir şey yapmadığı için pişman değildi. Milosevic, Holly Johnson'ın kaçırılmasından sanki doğrudan o sorumluymuş gibi adamı sıkıştırmaya başladı.

“Birçok evli adam kaybolur,” dedi polis memuru. “Hem de her zaman. Burası Wilmette. Erkekler her yerde ayındır ama

burada istediklerini gerçekleştirebilecek kadar paraları vardır. Ne diyebilirim ki?”

Milosevic oralı olmadı. Adam iki hata daha yapmıştı. Birincisi, FBI’ı kendi görev bölgesine getiren şeyin dışının cinayeti olduğunu varsaymıştı. İkincisi, Holly’yi sokak ortasında kaçırarak dört katilden çok, kendini temize çıkarmakla ilgileniyordu. Milosevic’in sabrı tükenmişti. Fakat sonra adam birden kendini affettirdi.

“Bu insanların derdi ne?” dedi. “Araba yakıp duruyorlar. Gerzeğin teki gölün orada bir araba yaktı. Arabayı oradan çekmemiz gerekiyor ama civarda oturanlar bize zorluk çıkarıyorlar.”

“Araba tam olarak nerede?” diye sordu Milosevic.

Polis memuru omuz silkti. Tam adresi ayrıntılı bir şekilde tarif etti.

“Sahile uzanan yolun orada. Washington Parkı’nın yan tarafındaki Sheridan Yolu’nda. Wilmette hiç böyle bir olay görmemişti.”

Milosevic ve Brogan arabayı görmeye gittiler. Polis memurunun parlak devriye arabasını izlediler. Adam onları arabanın olduğu yere götürdü. Ama buldukları şey bir araba değildi. On yaşında eski bir Dodge kamyonetti. Plakası yoktu. Üstüne benzin dökülmüştü ve neredeyse tamamen yanmıştı.

“Dün yakılmış,” dedi adam. “Sabah yedi buçuk gibi fark edilmiş. İnsanlar işe gittikleri saatte aramaya başladılar.”

Kamyonetin etrafından dolanıp dikkatle geriye kalanları inceledi.

“Yerel değil,” dedi. “Tahminim bu yönde.”

“Neden?” diye sordu Milosevic.

“On yaşında, değil mi? Buralarda birkaç kamyonet var ama hepsi oyuncak gibi. Kocaman V8’ler, krom aksamalar. Kimse böyle eski bir şeyi garaj yoluna park etmek istemez.”

“Ya bahçıvanlar?” dedi Brogan. “Havuz temizlik görevlileri?”

“Neden yaksınlar ki?” dedi adam. “Değiştirmek isteselerdi yeni bir tane almazlar mıydı? Kimse işi için kullandığı aracı yakmaz, öyle değil mi?”

Milosevic biraz düşündü ve başını salladı.

“Tamam,” dedi. “Bu olay bizim. Federal soruşturma. En kısa zamanda bir çekici yollarız. Bu arada, buna göz kulak olun, tamam mı? Tanrı aşkına, işi doğru dürüst yapın. Kimseyi buraya yaklaştırmayın.”

“Neden?” diye sordu polis memuru.

Milosevic ona dik dik baktı.

“Onların kamyoneti,” dedi. “Kamyoneti buraya bırakıp esas kaçırma olayı için Lexus’u çaldılar.”

Wilmette polis memuru Milosevic’in asabi ifadesine, ardından yanmış kamyonete baktı. Bir an için dört adamın Dodge’un ön tarafına nasıl sığıdığını düşündü ama bir şey demedi. Daha fazla rezil olmak istemiyordu. Başını sallamakla yetindi.

HOLLY ÇENESİNİ DİZİNE DAYAMIŞ, sakat bacağını önüne dümdüz uzatmış halde şiltede oturuyordu. Reacher öne eğilmiş, endişeli bir ifadeyle yanında oturuyor, tek eliyle kamyonetin sarsıntılarına karşı koymaya çalışıyordu. Diğer elini saçının arasına daldırmıştı.

“Peki ya annen?” diye sordu Reacher.

“Baban tanınmış biri miydi?” diye sordu Holly hemen.

Reacher başını iki yana salladı.

“Alakası yok,” dedi. “Birimindeki kişiler onun kim olduğunu biliyorlardı, sanırım.”

“O halde bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Yaptığın her şeyi baban için yaparsın. Okulda en yüksek notları aldım, Yale’de ve Harvard’da okudum, Wall Street’te çalıştım ama bunları ben değil, General Johnson’ın kızı denen garip biri yaptı. Büro’da da aynı şey oldu. Herkes babam sayesinde oraya kabul edildiğimi düşünüyor ve çalışmaya başladığımdan beri insanların yarısı bana hâlâ fazla iyi davranırken, diğer yarısı sırf bundan etkilenmediğini kanıtlamak için bana zorluk çıkarıyor.”

Reacher başını salladı. Duyduklarını düşündü. Babasından daha başarılı olmuş bir adamdı. Geleneksel bir şekilde ondan

daha yüksek yerlere gelmişti. O yaşı adamı ardında bırakmıştı. Ne var ki tanınmış ebeveynleri olan insanlar tanıyordu. Muhtemelen askerlerin oğullarını. Hatta torunlarını. Ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar büyüklerinin gölgesinde kalanları.

“Evet, zor bir durum,” dedi. “Hayatının geri kalanında bunu görmezden gelmeye çalışabilirsin ama şu an bununla başa çıkman gerek. Aksi takdirde bu konu bir sürü başka soruna neden olur.”

Holly başını salladı. Bıkkınlıkla iç geçirdi. Reacher karanlıkta ona baktı.

“Bunu ne zaman anladın?”

Holly omuz silkti.

“Hemen sanırım,” dedi. “Dediğim gibi bu bir alışkanlık. İnsanlar her şeyin babam yüzünden olduğunu düşünüyorlar. Ben de farklı değilim.”

“Ah, bana bu kadar kısa sürede anlattığın için teşekkürler,” dedi Reacher.

Holly bir şey demedi. İkisi de sessizleşti. Hava boğucuydu; sıcak ve gürültü kamyonetin içinde koyu bir çorbaya dönüşmüştü. Reacher bunun içinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Ama bunun nedeni belirsizlikti. Pek çok kez yolcu uçaklarında, bundan çok daha kötü şartlar altında, mola vermeden otuz saat yolculuk ettiği olmuştu. Onu huzursuz eden şey, belirsizliğin bu yeni, devasa boyutlarıydı.

“Peki ya annen?” diye sordu yine.

Holly başını iki yana salladı.

“Öldü. Yirmi yaşımdayken, hâlâ okuduğum dönemde. Garip bir kanser türüne yakalandı.”

“Üzüldüm,” dedi Reacher. Gergin bir ifadeyle duraksadı. “Erkek ya da kız kardeşin var mı?”

Holly başını yine iki yana salladı.

“Bir tek ben varım.”

“İşte bundan korkuyordum,” dedi Reacher. “Bunun başka bir şeyle ilgili olduğunu umuyordum. Ne bileyim, annenin bir yargıç olduğunu ya da kongre üyesi bir kardeşin olabileceğini umuyordum.”

“Hayır. Sadece ben varım. Ben ve babam. Bu mesele babamla ilgili.”

“Babanla ilgili ne anlatabilirsin? Bu kaçırma olayıyla ne elde edebilirler? Fidyeye mi? Hiç sanmam. Baban önemli biri fakat sadece bir asker. Hayatı boyunca ordunun maaş skalasında yükselmeye çalışan. Evet, başkalarından daha hızlı yükselmiş ama o maaş skalalarını iyi bilirim. On üç sene boyunca o skalalara bağlıydım. Ben zengin olmadım, babanın da olduğunu sanmıyorum. Yani baban birinin seni kaçırıp fidye isteyeceği kadar zengin değildir. Birinin kızını kaçırıp fidye istemeyi planlamış olsalardı Chicago’da senden önce milyon tane insan akıllarına gelirdi.”

Holly başını salladı.

“Bence bu nüfuzlu olmasıyla ilgili,” dedi. “İki milyon kişiden ve senede iki yüz milyar dolardan sorumlu. Oldukça geniş bir etki alanı var.”

Reacher başını salladı.

“Hayır. Sorun da bu zaten. Bununla ne elde edebileceklerini anlamıyorum.”

Dizlerinin üstüne çöktü ve şiltede ön tarafa doğru emekledi.

“Ne yapıyorsun?” dedi Holly.

“Onlarla konuşmamız gerek. Bizi götürecekleri yere varmadan konuşmamız gerek.”

Reacher serbest elini kaldırdı ve aradaki bölmeyi yumruklamaya başladı. Var gücüyle bölmeye vurdu. Şoförün başının arkasına geldiğini tahmin ettiği noktayı seçmişti. İsteddiği olana kadar yumruk atmayı sürdürdü. Biraz zaman aldı. Birkaç dakika. Eli sızlamaya başladı. Ama kamyonet otoyoldan çıktı ve

yavaşladı. Reacher ön tekerlerin çakıl taşlarına sürtündüğünü hissetti. Şoför frene bastı. Kamyonet aniden durunca, Reacher bölmeye yapıştı. Holly şiltenin üstünde birkaç adım kaydı. Bu arada dizi bükülünce acı içinde yüzünü buruşturdu.

“Kenara çektiler,” dedi Reacher. “Otoyolun ortasında kenara çektiler.”

“Büyük bir hata bu, Reacher.”

Reacher omuz silkti, Holly’nin elini tutup sırtı bölmeye gelecek şekilde oturmasına yardım etti. Ardından öne doğru kaydı ve Holly ile arka kapıların arasına geçti. Üç adamın kamyonetten indiğini duydu. Çakıl taşlarıyla kaplı bir zeminde yürüdükleri belliydi. İkisi sağ taraftan, biri soldan geliyordu. Anahtar kilide girdi. Kapı kolu çevrildi.

Sol taraftaki kapı kanadı biraz aralandı. Kamyonete ilk giren şey, pompalı tüfeğin namlusu oldu. Reacher tüfeğin ardında ona hiçbir şey ifade etmeyen gökyüzünün bir kısmını gördü. Gökyüzü masmaviydi, yer yer beyaz bulutlar vardı. Yarımkürenin herhangi bir yerinde olabilirlerdi. Sonra, bir Glock 17’nin namlusu, arkasından da birinin bileği –pamuklu bir gömleğin kol kısmı– görüş açısına girdi. Glock ateş etmeye hazırdı. Bu, Loder’di.

“İyi bir mazeretin vardır umarım, kaltak!” diye bağırdı.

Sesi düşmancaydı. Oldukça gergin çıkıyordu.

“Konuşmamız gerek,” diye seslendi Reacher.

Dar aralıkta ikinci Glock da belirdi. Hafif titriyordu.

“Hangi konuda, sersem?” dedi Loder.

Reacher adamın sesindeki gerilimi hissetti, ikinci Glock’un hafifçe zikzaklar çizdiğini fark etti.

“Bu, böyle olmayacak, çocuklar,” dedi Reacher. “Bunu yapmanızı size kim söyledi bilmiyorum ama iyi plan yapamamış. Zekice bir hamle gibi gelmiş olabilir fakat işe yaramıyor. Hiçbir şey elde edemeyeceksiniz. Sadece başınız büyük bir derde girecek.”

Kamyonetin arka tarafına sessizlik çöktü. Bir an için. Ama

Reacher'a Holly'nin haklı olduğunu anlatmaya yetti. Hata yaptığı anladı. Titremeyen Glock geri çekildi. Pompalı tüfek el değiştirmiş gibi kıpırdadı. Reacher öne atıldı ve Holly'yi dümdüz şilteye mıhladı. Pompalı tüfeğin namlusu biraz yukarı kalktı. Kulakları sağır eden patlamadan bir saniye önce Reacher hafif bir klik sesi duydu. Mermiler tavana isabet etmişti. Metal tavanda yüz tane minik delik açılmıştı. Berrak mavi gökyüzünün görüldüğü yüz tane minik nokta. Boş kovanlar dolu taneleri gibi yerde yuvarlanıyor, kamyonetin duvarlarına çarpıp metalik sesler çıkarıyordu. Sonra, ateşleme sesi geçici sağırlığın uğultusu içinde kayboldu.

Reacher kapının sert bir şekilde kapandığını hissetti. İçeri sı-zan azıcık gün ışığı kayboldu. Üç adam tekrar kamyonete binerken araç sarsıldı. Dizel motorun sarsılarak işledi. Ve kamyonet öne atıldı, sola dönüp tekrar otoyola çıktı.

REACHER'IN KULAKLARI AÇILDIĞINDA duyduğu ilk şey, tavandaki yüz mermi deliğinden içeri giren havanın çıkardığı ıslığımsı ses oldu. Yola devam ettikçe ses arttı. Yüz tane tiz ıslık sesi, garip bir kuş cıvıltısı gibi kulaklarını tırmalıyordu.

“İnanılmaz, değil mi?” dedi Holly.

“Ben mi onlar mı?”

Reacher özür dilermiş gibi başını salladı. Holly de aynı şekilde karşılık verdi ve oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı. İki eliyle dizini düzeltmeyi denedi. Tavandaki deliklerden içeri biraz ışık sızıyordu. Reacher'ın onun yüzünü net bir şekilde görebileceği kadar. Holly'nin ifadesini okuyabiliyordu. Yüzündeki acı dolu ifadeyi. Sanki gözlerine bir perde inmiş, sonra hemen kalkmıştı. Diz çöktü ve şilteye düşen kovanları eliyle yere süpürdü. Kovanlar metal zeminde tıkırdadı.

“Artık kaçman gerek,” dedi Holly. “Yakında kendini öldürteceksin.”

Açık renkli saç telleri, içeri sızan gün ışığında parılıyordu.

“Ciddiyim,” dedi. “Yetkin olsan da olmasan da burada kalmana izin veremem.”

“Biliyorum.”

Reacher çıkardığı gömleğiyle kovanları kapıların yanına itip düzgün bir yığın oluşturdu. Şilteleri düzeltip tekrar sırtüstü uzandı. Kamyonetin sarsıntısıyla hafifçe sallandı. Tepesindeki metal tavanda açılan deliklere baktı. Delikler uzak bir galaksinin haritası gibiydi.

“Babam beni bulmak için elinden geleni yapacaktır,” dedi Holly.

Düşünmekte daha da zorlanmaya başlamıştı. Motorun vızıltısıyla asfaltın uğultusuna bir de tavandan gelen tiz ısıklık sesi eklenmişti. Eksiksiz bir gürültü spektrumu oluşmuştu. Holly onun yanına uzandı. Başını başının yanına koydu. Saçı etrafa yayıldı, Reacher’ın yanağına sürtünüp boynuna düştü. Holly kalçasını oynatıp bacağını düzeltti. Vücutları arasında hâlâ biraz boşluk vardı. Aralarındaki mesafeyi korumak için yine V biçiminde duruyorlardı. Sadece açısı öncekinden biraz daha dardı.

“İyi de baban ne yapabilir?” dedi Reacher. “Bunu bana anlatsana.”

“Bir talepte bulunacaklar. Şunu ya da bunu yap, yoksa kızına zarar veririz diyecekler.”

Holly ağır ağır konuşuyordu ve sesi biraz titriyordu. Reacher dönüp elini aralarındaki boşluğa götürdü ve Holly’nin elini tutup hafifçe sıktı.

“Hiç mantıklı değil,” dedi. “Bir düşün. Baban ne yapıyor? Uzun vadeli politikaları uyguluyor ve kısa süreli teyakkuz durumundan sorumlu. Kongre, başkan ve savunma bakanı uzun vadeli politikaları tartışarak çözüme ulaştırıyor, değil mi? Yani ortak başkanları onlara engel olmaya çalışırsa yerine başka birini getirirler. Özellikle de bu gibi bir tehdit altında olduğunu bilirlerse.”

“Peki ya kısa süreli teyakkuz durumunda?”

“Benzer bir yol izlenir. Baban sadece bir komitenin başkanı. Orada bireysel personel şefleri de var. Ordu, donanma, hava kuvvetleri, deniz kuvvetleri. Bunların hepsi babanın yukarı rapor ettiğinden farklı bir şey söylüyorsa bunun uzun süre sır olarak kalması mümkün değil. Yerine hemen başka birini getirirler. Onu denklemden tamamen çıkarırlar.”

Holly başını çevirdi. Doğrudan Reacher’ın yüzüne baktı.

“Emin misin? Ya bu adamlar Irak için çalışıyorlarsa? Diyelim ki Saddam yine Kuveyt’i istiyor. Ama bir başka Çöl Fırtınası operasyonu daha yaşamak istemiyor. Bu yüzden beni kaçırıyor, babamsa türlü mazeret uydurarak özür dilerim, mümkün değil diyor.”

Reacher omuz silkti.

“Yanıt kendi sözlerinde gizli. Nedenlerin uydurma olması gerek. İşin aslı, gerekirse yeni bir Çöl Fırtınası operasyonu düzenlenebilir. Hiç sorun değil. Bunu herkes biliyor. Dolayısıyla baban bu isteği geri çevirirse herkes mazeret uydurduğunu ve nedenini bilir. Onu devre dışı bırakırlar. Holly, ordu zor bir yerdir, orada duygulara yer yoktur. Bu adamlar bu stratejiyi izliyorlarsa zamanlarını boşa harcıyorlar. İşe yaramaz.”

Holly bir süre bir şey demedi.

“O halde belki de intikam almakla ilgili,” dedi usulca. “Belki de biri onu geçmişte yaptığı bir şey için cezalandırıyor. Belki beni Irak’a götürüyorlar. Belki Çöl Fırtınası için özür dilemesini istiyorlar. Ya da Panama, Grenada ya da bir sürü başka şey için.”

Reacher sırtüstü uzandı. Tavandaki deliklerden içeri biraz hava sızdığını hissedebiliyordu. Yeni havalandırma sistemleri sayesinde kamyonet eskisi kadar sıcak da değildi. Ya da bunun tek nedeni yeni ruh haliydi.

“Fazla gizemli,” dedi. “Ortak başkanı bunlarla ilgili suçlayabilmek için keskin bir analist olman gerekir. Daha bariz hedefler

var. Daha yüksek profilli kişiler. ABD başkanı, savunma bakanı, dışişleri çalışanları, saha generalleri. Bağdat dünyaya rezil etmek istediği birini arıyor olsaydı Pentagon'da masa başında çalışan birini değil, halkının bildiği birini seçerdi.”

“Peki o zaman bu kaçırma olayı neyle ilgili?”

Reacher yine omuz silkti.

“Sonuç olarak, hiçbir şeyle ilgili değil. Doğru dürüst plan yapmamışlar. Bu yüzden çok tehlikeliler. Yetkinler ama aynı zamanda aptallar.”

KAMYONET ALTI SAAT DAHA aynı hızda yola devam etti. Reacher'ın hesabına göre beş yüz elli kilometre daha yol almışlardı. Kamyonetin içi serinlemişti ama Reacher artık gittikleri yönü sıcaklığa göre tahmin etmekten vazgeçmişti. Tavandaki mermi delikleri bu hesabı bozmuştu. Artık kaba kompas hesabı yapıyordu. Chicago'dan hareket ettiklerinden beri toplam bin iki yüz seksen kilometre yol aldıklarını ve doğuya gitmediklerini varsayıyordu. Geriye geniş bir olasılık yelpazesi kalıyordu. Zihnindeki haritada saat yönünde ilerledi. Georgia, Alabama, Mississippi, Louisiana olabilirdi. Ya da Teksas, Oklahoma, Kansas'ın güneybatı bölgesi. Büyük ihtimalle oradan daha batıya gitmiyorlardı. Reacher'ın zihnindeki haritanın o kısmı kahverengiydi, dağların doğu tepelerini gösteriyordu ve kamyonet kesinlikle yokuş yukarı gitmiyordu. Nebraska ya da Güney Dakota da olabilirdi. Belki de hayatında ikinci kez Rushmore Dağı Anıtı'nın hemen dibinden geçecekti. Minneapolis'i hızla geçip Kuzey Dakota'ya doğru ilerliyor da olabiliyorlardı. Chicago'dan bin iki yüz seksen kilometre ötede, kıtayı boydan boya geçen dev bir kavisin üzerinde, herhangi bir yerde olabiliyorlardı.

MERMİ DELİKLERİNDEN İÇERİ SIZAN gün ışığı saatler önce kaybolmuştu. Kamyonet birden yavaşlayıp sağa saptı. Bir

rampadan çıkmaya başladılar. Holly kıpırdanıp başını çevirdi. Doğrudan Reacher'a baktı. İfadesi soru sorarmış gibiydi. Reacher omuz silkip bekledi. Kamyonet duraksadı ve yine sağa saptı. Düz bir yoldan aşağı inip bu kez sola ve sağa saptı, ardından dümdüz devam etti. Reacher kalkıp gömleğini aldı. Hemen üstüne geçirdi. Holly uzandığı yerden doğruldu.

“Bir gizlenme yeri daha,” dedi. “Bu oldukça iyi planlanmış bir operasyon Reacher.”

Bu kez bir at çiftliğine gelmişlerdi. Kamyonet uzunca bir yolda sarsılarak ilerleyip döndü. Geri geri gitti. Reacher adamlardan birinin araçtan indiğini duydu. Kapı kapandı. Kamyonet geri geri bir başka binaya yanaştı. Egzoz sesi ahşap duvarlara çarpıp yankılandı. Holly'nin burnuna at kokusu geldi. Motor durdu. Diğer iki adam da kamyonetten indi. Reacher üç adamın kamyonetin arkasına geldiğini işitti. Anahtarı kilide soktular. Kapı aralandı. Aralıktan içeri pompalının namlusu uzatıldı. Namlu bu kez tavana değil, onlara doğrultuldu.

“Dışarı,” diye seslendi Loder. “Önce kaltak. Tek başına insin.”

Holly donakaldı. Sonra Reacher'a bakıp omuz silkti ve şilten ileri kaydı. Kapı ardına kadar açıldı, iki çift el onu yakalayıp dışarı çekti. Şoför kapıya yaklaşip tüfeği Reacher'a çevirdi. Parmağı tetikteydi.

“Bir şey yap, sersem,” dedi. “Lütfen, lanet bir mazeret ver bana.”

Reacher dikkatle ona baktı. Beş uzun dakika bekledi. Pompalı tüfek biraz daha öne gitti. Yanında bir Glock belirdi. Loder içeri eğilip bileğine bir kelepçe geçirdi. Zinciri boş kalan tarafa takıp kelepçeyi kilitledi. Onu kolundan çekip kamyonetten indirmek için zinciri kullandı. Bir at ahırındalardı. Ahşap bir yapıydı. Daha önceki inek ahırından çok daha küçüktü. Daha eskiydi. Farklı bir tarım nesline aitti. Bir koridorun iki yanında iki sıra bölme vardı. Zemin bir tür kaldırım taşıyla kaplıydı. Yosun tutmuştu.

Ortadaki boş alan atlar için yeterliydi fakat kamyonetin sığabileceği kadar geniş değildi. Kamyonet ancak kapının hemen önüne park edebilmişti. Reacher aracın arka tarafının etrafında karanlık gökyüzünün sadece incecik bir kısmını görebiliyordu. Herhangi bir yer olabilirdi.

Reacher bir at gibi çekilerek zeminde sürüklendi. Loder zinciri tutuyordu. Stevie, Reacher'ın yanında yan yan yürüyordu. Glock'unu Reacher'ın şakağına dayamıştı. Şoförse pompalı tüfeğini Reacher'ın böbreklerinden birine yaslamış hemen peşlerinden ilerliyordu. Kapıya en uzak bölmede durdular. Holly karşıdaki boş alana zincirlenmişti. Kelepçe sağ bileğine, zincirse kelepçenin boş kısmına geçirilip ahşap bölmenin arka duvarındaki demir bir halkaya takılmıştı.

Tabancalı iki adam geniş bir kavis çizerek iki yana geçtiler ve Loder, Reacher'ı bölmesine itti. Kelepçeyi anahtarla açtı. Zinciri arka duvara çakılmış demir halkaya geçirdi, bir kez kıvrıp kelepçeye taktı. Zincirin sağlam olduğundan emin olmak için çekip salladı.

“Şilteler,” dedi Reacher. “Şilteleri kamyonetten indirin.”

Loder kafasını iki yana sallasa da şoför gülümseyip başıyla bunu yapacağını işaret etti.

“Tamam,” dedi. “İyi fikir, sersem.”

Kamyonetin arka tarafından büyük şilteyi çıkardı. Bunu açıklık alanda sürükleyerek Holly'nin bölmesine serdi. Tekmeleyip düzeltti.

“Kaltağa şilte var, sana yok,” dedi.

Gülmeye başlayınca arkadaşları da ona eşlik ettiler. Ortadaki alandan kamyonete doğru ilerlediler. Şoför motoru çalıştırdı, ağır kapılar gıcırdayarak arkalarından kapandı. Reacher dışarıda ağır bir tahta sürgünün indirildiğini, bir başka zincirin ve asma kilidin şingirdediğini duydu. Holly'ye baktı. Ardından bakışlarını nemli taş zemine çevirdi.

REACHER AHŞAP BÖLMENİN en uç köşesine çömelmişti. Üç adamın akşam yemeği getirmesini bekliyordu. Adamlar bir saat sonra geldiler. Bir Glock ve bir pompalı tüfekle. Ve metal bir yemek kabıyla. Şoför, Stevie'den yemek kabını alıp Holly'ye uzattı. Sırtarak ona baktı ve Reacher'a döndü. Pompalı tüfeği ona çevirerek.

"Kaltak yiyecek, sen aç kalacaksın," dedi.

Reacher çömeldiği yerden kalkmadı. Karanlıkta omuz silkemekle yetindi.

"Yemek yemeden hayatta kalabilirim," dedi.

Kimse yanıt vermedi. Adamlar ahırdan çıktılar. Ağır tahta kapıları kapadılar. Sürgüyü indirip zinciri taktılar. Reacher ayak seslerinin uzaklaşmasını bekleyip Holly'ye döndü.

"Ne getirmişler?" diye sordu.

Holly omuz silkti.

"Sulu bir tür yahni," dedi. "Ya da kıvamlı bir çorba. İkisinden biri. İster misin?"

"Çatal var mı?"

"Hayır, sadece kaşık."

"Lanet olsun. Bir kaşıkla hiçbir şey yapamam."

"Biraz ister misin?" dedi Holly yine.

"Buraya uzanabiliyor musun?"

Holly biraz yemek yedikten sonra uzandı. Bir kolunu zincirin izin verdiği ölçüde gerip diğer koluyla yemek kabını ona doğru itti. Yana döndü, sağlam ayağıyla kabı biraz daha Reacher'a doğru kaydırды. Reacher mümkün olduğu kadar gerinip ayaklarını bölmeden dışarı uzattı. Ayaklarını etrafına dolayıp yemek kabını kendine çekebileceğini düşünmüştü. Fakat işe yaramadı. Boyu bir doksan beşti ve kolları ordu terzilerinin gördüğü en uzun kollardı ama yine de yemek kabı hâlâ ulaşamayacağı bir mesafedeydi.

“Boş ver,” dedi. “Hemen geri çek.”

Holly ayağını uzatıp yemek kabını kendine çekti.

“Üzgünüm. Aç kalacaksın.”

“İdare ederim,” dedi Reacher. “Muhtemelen tadı berbattır.”

“Evet. Köpek maması gibi.”

Reacher karanlıkta ona baktı. Birden endişeye kapıldığını hissetti.

HOLLY ÖZÜR DİLERCESİNE şiltesine uzanıp sakince uykuya dalsa da Reacher uyanık kaldı. Nedeni soğuk, nemli ve sert taş zemin değildi. Bir şey bekliyordu. Zihninde dakikaları sayıyor, bekliyordu. Üç ya da dört saat süreceğini tahmin ediyordu. Sabahın erken saatlerinde, direnç azalıp sabır tükendiğinde gerçekleşecekti.

Uzun bir bekleyişti. Hayatının on üç bin yedi yüz altmış birinci gecesinde, gözünü kırpmadan bekliyordu. Kötü bir şeyi. Önüne geçemeyeceği bir şeyi. Yaklaşıyordu. Bundan emindi. Belirtileri görmüştü. Uzandığı yerde dakikaları sayarak beklemeye devam etti. Aradan üç dört saat geçti.

BEKLEDİĞİ ŞEY, üç saat otuz dört dakika sonra meydana geldi. İsimsiz şoför ahıra geri döndü. Tamamen uyanıktı ve yalnızdı. Reacher adamın hafif ayak seslerinin ahıra yaklaştığını duymuştu. Asma kilidin ve zincirin sesini. Ağır sürgünün kaldırıldığını.

Ahırın kapısı açıldığında parlak ay ışığı zemine düştü. Şoför içeri girdi ve ortadaki boş alandan aceleyle geçti. Silahsızdı.

“Seni izliyorum,” dedi Reacher alçak sesle. “Geri çekil, yoksa ölürsün.”

Adam karşı tarafta durdu. O kadar da aptal değildi. Reacher’ın ona erişemeyeceği bir noktada duruyordu. Parlak gözleri Reacher’ın bileğindeki kelepçeden zincire, zincirden duvardaki halkaya kaydı. Sonra gülümsedi.

“İstersen izleyebilirsin,” dedi. “Birinin izlemesini sorun etmem. Belki bir şeyler öğrenirsin.”

Holly irkilerek uyandı. Başını kaldırdı ve karanlıkta gözlerini kırıştıtarak etrafına bakındı.

“Neler oluyor?” dedi.

Adam ona döndü. Reacher onun yüzünü göremiyordu çünkü adam arkasını dönmüştü. Ama Holly’yi görebiliyordu.

“Biraz eğleneceğiz, kaltak,” dedi adam. “Sadece sen ve ben. Sersem arkadaşın da izleyip bir şeyler öğrenecek.”

Şoför ellerini beline götürüp kemerini çözdü. Holly ona bakkaldı. Ve ayağa kalkmaya çalıştı.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi. “Bana yaklaşırsan seni öldürürüm.”

“Bunu yapmazsın. Öyle değil mi? Sana şilte bile getirdim. Sırf rahat edebilelim diye.”

Reacher bölmesinde ayağa kalktı. Zinciri sessiz gecede şıngırdarak yankılandı.

“Seni öldürürüm,” diye seslendi. “Ona dokunursan ölürsün.”

Bunu bir kez söyledi, sonra bir kez daha tekrarlardı. Fakat adam onu duymuyormuş gibiydi. Sağır gibi davranıyordu. Sözü nü dinlemeyecekse yapabileceği başka bir şey yoktu. Zincirini çekiştirdi. Zincir gecenin sessizliğinde şıngırdadı. Bir etkisi olmadı. Adam onu duymazdan gelmeye devam ediyordu.

“Bana yaklaşırsan seni öldürürüm,” dedi Holly yine.

Bacağı atik davranmasını engelliyordu. Güçlkle ayakta durmaya çalışıyordu. Şoför onun bölmesine daldı. Ayağını kaldırdı ve sert bir şekilde Holly’nin dizine indirdi. Holly acı içinde çığlık attı, yere yığıldı ve dizlerini karnına çekti.

“Sana ne diyorsam onu yapacaksın, kaltak,” dedi adam. “Dediklerimi yap, yoksa bir daha yürüyemezsin.”

Holly’nin çığlığı hıçkırığa dönüştü. Şoför ayağını geri savurdu ve maçın son on beş dakikasında kazandıran gölü

atmaya çalışıyormuş gibi dizine bir tekme daha indirdi. Holly yine ılık attı.

“Öldün sen!” diye bağırdı Reacher.

Şoför dönüp ona baktı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Çenenı sakın açma,” dedi. “Bir kelime daha edersen kaltağı bir daha tekmelerim.”

Kemerinin uçları iki yandan sarkıyordu. Yumruklarını sıkıp beline dayadı. İri kızarık suratı parıldıyordu. Sağı yeni yıkanıp taranmış gibiydi.

“O takımın altında bir şey var mı?” diye sordu başını çevirip.

Holly yanıt vermedi. Ahıra sessizlik çöktü. Adam ona döndü. Reacher, Holly’nin adamı dikkatle izlediğini fark etti.

“Sana bir soru sordum, kaltak,” dedi adam. “Bir tekme daha mı istiyorsun?”

Holly sessizdi. Nefes nefeseydi. Acıya direndiğı belliydi. Şoför pantolonunun fermuarını açtı. Fermuarın sesi içeride yankılandı. Kesik kesik nefes alıp veren üç kişinin hırıltılı sesine karıştı.

“Bunu görüyor musun?” dedi adam. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Sanırım,” diye mırıldandı Holly. “Penise benziyor ama daha ufak.”

Adam boş bir ifadeyle ona uzun uzun baktı. Ardından öfkeyle böğürerek bölmeye daldı ve ayağını savurdu. Holly yana kaçtı. Kısa, iri bacağı hedefi ıskalayan adam sendeleyerek dengesini kaybetti. Holly bir zafer kazanmış gibi gözlerini kıstı. Geriye kaydđ ve dirseğini adamın karnına geçirdi. Hareketi doğru yapmıştı. Adamın kendi hızını kullanmış, omurgasını sırtından dışarı çıkarmak istiyormuş gibi tüm ağırlığını kullanarak bir darbe indirmişti. Adam sıkı bir darbe yemişti. Nefesi kesilerek hızla arkaya kaçmıştı.

Reacher hayranlıkla bağırdı. Ve rahatlamayla. Ben bile daha iyisini yapamazdım, diye düşünüyordu. Adam nefes nefeseydi. Reacher onun yüzünü acı içinde buruşturduğunu gördü. Holly keyifle sırtıyordu. Tek dizinin üstünde öne doğru ilerledi. Adamın kasığını hedef almıştı. Reacher ona destek verdi. Holly adamın üstüne atladı. Adam yana dönünce darbe bacağına isabet etti. Holly bunu da hesaba katmıştı. Şoförün boğazı savunmasızdı. Holly kolunu kaldırıp öldürücü darbeye hazırlandı. Dirseği havada sert bir kavis çizdi. Adamın kafasını uçuracaktı. Dirseğini var gücüyle öne savurdu. Tam o an zinciri gerilince hamlesi boşa gitti. Zincir hızla demir halkaya çarpıp Holly'yi geriye çekti.

Reacher'ın gülümsemesi yüzünde donup kaldı. Adam sendeleyerek geri geri gitti. Eğildi, soluklanmaya çalıştı. Ardından doğruldu. Holly serbest elini kullanmaya hazır bir şekilde ona döndü. Zinciri gerilmişti ve uyguladığı baskıyla titriyordu.

“Savaşçılarını severim,” dedi adam boğuk bir sesle. “Bana daha ilginç geliyorlar. Ama enerjini sonraya sakla. Orada öylece yatmanı istemiyorum.”

Holly nefes nefese, öfkeyle ona baktı. Saldırmaya hazırды. Fakat tek elini kullanabilirdi. Adam yaklaştığında, ona sert bir yumruk savurdu. Hızlıca ve aşağıdan. Adam hemen sola kaçıp yumruğu engelledi. Holly gerisini getiremedi. Zincir diğer kolunu arkada tutuyordu. Adam ayağını kaldırdı ve midesine bir tekme attı. Holly yana kaçtı. Adam yine tekme attı ama kulağına bir dirsek darbesi yiyince tökezledi. Holly kısıtlayıcı pozisyonu yüzünden sert bir darbe indirememişti. Bir anda dengesi bozuldu. Şoför yaklaşp bu kez böğrüne bir tekme attı. Holly yere yıkıldı. Adam tekrar ayağını savurdu ve bu kez dizine isabet ettirmeyi başardı. Reacher, Holly'nin kemiklerinin çıtırdadığını duydu. Acı dolu bir çığlık atan Holly şiltenin üstüne yığıldı. Adam nefes nefese olduğu yerde durdu.

“Sana lanet olası bir soru sordum,” dedi.

Holly bembeyaz kesilmişti ve titriyordu. Tek kolu arkasında kalmış bir halde, acıyla şiltenin üstünde kıvranıyordu. Reacher parlak ay ışığının altında bir an için Holly’nin yüzünü gördü.

“Bekliyorum, kaltak,” dedi adam.

Reacher yine Holly’nin yüzünü gördü. İfadesi yenilmiş gibiydi. Pes etmek üzereydi.

“Bir tekme daha istiyor musun?” dedi şoför.

Ahıra yine sessizlik çöktü.

“Yanıt bekliyorum,” dedi adam.

Reacher onları izliyor, bekliyordu. İçerisi hâlâ sessizdi. Ahırda hâlâ kesik kesik nefes alıp veren üç kişinin hırıltısından başka bir ses duyulmuyordu. Derken, Holly konuştu.

“Soru neydi?” dedi alçak sesle.

Adam ona gülümsedi.

“O takımın altında bir şey var mı?” diye sordum.

Holly başını salladı. Konuşmadı.

“Tamam, ne var?” dedi adam.

“İç çamaşırı,” dedi Holly alçak sesle.

Adam elini kulağının arkasına götürdü.

“Duyamadım, kaltak.”

“İçimde iç çamaşırı var, seni piç,” dedi Holly daha yüksek sesle.

Adam başını iki yana salladı.

“Bana küfrettin. Özür dilemen gerek.”

“Siktir git,” dedi Holly.

“Yine tekme yiyeceksin. Dizine. Bunu yaparsam hayatının sonuna kadar bir değnekle yürümek zorunda kalırsın, kaltak.”

Holly bakışlarını kaçırdı.

“Sen bilirsin, kaltak.”

Ayağını kaldırdı. Holly şilteye baktı.

“Tamam, özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim.”

Adam mutlu mutlu başını salladı.

“İç çamaşırını tarif et,” dedi. “Ayrıntılı bir şekilde.”

Holly omuz silkti. Başını yana çevirdi ve ahşap duvara bakarak yanıt verdi.

“Sutyen ve külot. Victoria’s Secret. Koyu şeftali rengi.”

“Ufak mı?”

Holly yine acı içinde, bir sonraki sorunun ne olduğundan eminmiş gibi omuz silkti.

“Öyle sanırım,” dedi.

“Bana göstermek ister misin?”

“Hayır.”

Adam bir adım daha yaklaştı.

“Bir tekme daha mı istiyorsun?”

Holly yanıt vermedi. Adam elini yine kulağının arkasına götürdü.

“Seni duyamıyorum, kaltak.”

“Soru neydi?” diye mırıldandı Holly.

“Bir tekne daha mı istiyorsun?”

Holly başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi yine.

“Tamam. İç çamaşırını gösterirsen bir tekme daha yemezsin.”

Ayağını kaldırdı. Holly ona engel olmak için elini kaldırdı. Elini takımının en üst düğmesine götürdü. Reacher onu izliyordu. Takımın ön tarafında beş düğme vardı. Reacher onun düğmeleri ağır ağır, ritmik bir şekilde açmasını diledi. Öyle yapması gerekiyordu. Bu çok önemliydi. Ağır ve ritmik bir şekilde aç düğmeleri Holly, diye yalvardı içinden. İki eliyle zincirini kavradı. Zincirin metal halkaya bağlı olduğu arka duvarla arasında dört adım vardı. Ellerini zincirin etrafına doladı.

Holly ilk düğmeyi açtı. Reacher içinden saymaya başladı: bir. Şoför, Holly’ye pis bir bakış fırlattı. Holly elini ikinci düğmeye götürdü. Reacher zinciri tekrar sıkıca kavradı. Holly ikinci

düğmeyi açtı. Reacher saymaya devam etti: iki. Holly'nin eli üçüncü düğmeye indi. Reacher doğrudan bölmesinin arka duvarına döndü ve derin bir nefes aldı. Başını çevirip Holly'yi izledi. Holly üçüncü düğmeyi de açtı. Göğüsleri ortaya çıktı. Koyu seftali rengi sutyeni görünüyordu. Ufak ve dantelli bir şeydi. Şoför ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Reacher devam etti: üç. Nefesini ciğerleri boşalana kadar dışarı verdi. Holly'nin eli dördüncü düğmeye kaydı. Reacher içine hayatının en derin nefesini çekti. Parmak eklemleri bembeyaz kesilene dek zinciri kavradı. Holly dördüncü düğmeyi de açtı. Reacher devam etti: dört. Holly elini daha da aşağı götürdü. Duraksadı. Bekledi. Beşinci düğmeyi de açtı. Takımının ön tarafı artık tamamen açıktı. Şoför şehvetle ona baktı ve hafifçe inledi. Reacher vücudunu geriye atıp ayağını duvara savurdu. Tam demir halkanın altına. Tüm ağırlığını geriye vererek zinciri çekti ve yüz kiloluk cüsesinde biriken öfke bu tekmenin altında patladı. Nemli tahta parçaları etrafa saçıldı. Eski paneller parçalandı. Menteşeler yerinden fırladı. Reacher geriye doğru fırladı. Hızla ayağa kalkarken zincir sert bir şekilde arkasında iki yana savruldu.

“Beş!” diye bağırdı.

Şoförü kolundan yakalayıp kendi bölmesine soktu. Onu arka duvara savurdu. Adam duvara çarptı ve kırık bir oyuncak bebek gibi öylece kalakaldı. Sendeleterek öne doğru ilerledi ama Reacher karnına bir tekme attı. Ayakları yerden kesilen adam yüzüstü taş zemine serildi. Reacher zinciri eline dolayıp havada çevirdi. Ölümcül zinciri kocaman metal bir kırbaç gibi adamın başına doğrulttu. Demir halka eski bir ortaçağ silahı gibi öne fırladı. Fakat Reacher son anda fikrini değiştirdi. Zinciri taş zemine çarpacak şekilde yönlendirdi. Adamı bir eliyle yakasından, diğer eliyle saçından yakaladı. O şekilde sürükleyerek Holly'nin bölmesindeki şilteye götürdü. Çirkin suratını yumuşak şilteye dayadı ve boğmak için ağırlığını üstüne verdi. Şoför debelenip

çırpınsa da Reacher iri elini başının arkasına dayayıp sabırla ölmesini bekledi.

HOLLY CESEDE BAKIYORDU. Reacher nefes nefese onun yanında oturuyordu. Demir halkayı duvardan sökmek için harcadığı inanılmaz çabadan dolayı tükenmişti, bitkin düşmüştü. Bir ömre yetecek fiziksel çaba tek bir saniyeye sığmış gibiydi. Bir ömre yetecek kadar adrenalin vücudunda dolaşıyordu. Zihnindeki saat patlayıp durmuştu. Ne kadar süredir orada oturduklarını bilmiyordu. Toparlanıp sendeleyerek ayağa kalktı. Cesedi sürükleyerek boş alana çekti ve açık kapının yakınındaki bir noktaya bıraktı.

Sonra geri döndü ve Holly'nin yanına çömeldi. Zinciri sıkı sıkı tutmaktan parmakları morarmıştı ama yine de nazik davranmaya çalıştı. Düğmeleri tek tek, en üsttekine kadar ilikledi. Holly kesik kesik nefes alıp veriyordu. Bir anda Reacher'ın boynuna atıldı ve ona sıkıca sarıldı. Reacher onun nefesini gömleğinde hissetti.

Uzunca bir süre orada öylece kaldılar. Reacher sonunda onun sakinleştiğini anladı. Ayrıldılar, yan yana şilteye oturdular ve bakışlarını karanlığa çevirdiler. Holly ona döndü ve elini hafifçe Reacher'ın elinin üstüne koydu.

“Artık sana borçluyum sanırım,” dedi.

“Benim için zevkti,” dedi Reacher. “Ciddiyim.”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Holly alçak sesle. “Kendimi kandırıyordum.”

Reacher elini çevirip Holly'nin elini tuttu.

“Saçmalama Holly,” dedi kibarca. “Zaman zaman hepimizin yardıma ihtiyacı olur. Bu konuda kendini kötü hissetme. Bacağın bu durumda olmasaydı onu rahatlıkla haklardın. Bundan eminim. Bir kol ve diz hareketiyle onu neredeyse alt etmek üzereydin. Sorun dizin. O tür bir ağrı çekerken hiç şansın yok. İnan

bana, bunun nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum. Beyrut'taki yaralanmamdan sonra neredeyse bir sene boyunca bir çocuğun elinden şekerini bile alamazdım.”

Holly hafifçe gülümseyip onun elini sıktı. Reacher'ın zihnindeki saat yine çalışmaya başladı. Şafak vakti yaklaşıyordu.

GENERAL JOHNSON, arşamba sabahı, doğu standart saatine göre saat yedi buçukta Pentagon'dan ayrıldı. Üniformasını giymemişti, üstünde hafif bir iş takımı vardı ve yürüyordu. Bir yerlere yürüyerek gidip gelmekten hoşlanırdı. Washington'da sıcak ve nemli bir sabahtı fakat o, sabit bir hızda, kollarını hafifçe sallayarak, başı dik, kesik kesik soluyarak yürüyordu.

George Washington Bulvarı'nın kenarındaki toz bulutunun arasında kuzeye doğru gidiyordu. Solunda kalan büyük mezarlığın yanından, Lady Bird Johnson Parkı'nın içinden ve Arlington Memorial Köprüsü'nden geçti. Sonra saat yönünde Lincoln Memorial'ın etrafından dolandı, Vietnam Duvarı'nı ardında bıraktı ve sağa sapıp Constitution Caddesi'ne girdi. Yansıtma Havuzu sağında, Washington Anıtı ilerisinde kalmıştı. Ulusal Amerikan Tarihi Müzesi'nin, Ulusal Doğa Tarihi Müzesi'nin yanından geçti ve sola sapıp 9. Sokak'a girdi. Muhteşem bir sabah vakti, dünyanın en harika başkentlerinden birinde, turistlerin fotoğrafını çekmek için başına üşüştüğü sembol yapıların önünden ilerleyerek tam beş buçuk kilometre hızlı bir tempoda yürümesine rağmen gözlerinin önüne çökmüş endişe pusundan

başka bir şey göremedi. Pennsylvania Caddesi'nden karşıya geçti ve ana kapılardan Hoover Binası'na girdi. Avuçlarını resepsiyon masasına dayadı.

“Ben, General Johnson,” dedi. “Direktörü görmek için geldim.”

Avuçları lamine masada iki ıslak iz bıraktı. Onu üst kata çıkarmak için gelen ajan bunu fark etti. Johnson asansörde sessizdi. Harland Webster onu özel odasının kapısında bekliyordu. Johnson başını sallayarak selam verdi. Konuşmadı. Webster kenara çekilip içeri geçmesini işaret etti. İçerisi karanlıktı. Oda maun panellerle kaplıydı ve panjurlar kapalıydı. Johnson deri bir sandalyeye oturdu, Webster ise yanından dolanıp masasına geçti.

“İşinize karışmak istemiyorum,” dedi Johnson.

Webster'a baktı. Webster bir an için bu sözlerin ne anlama geldiğini çözmeye çalıştı. Sonra temkinli bir ifadeyle başını salladı.

“Başkan'la konuştunuz mu?” diye sordu.

Johnson başını salladı.

“Bunu yapmamın uygun olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?” dedi.

“Doğal olarak,” dedi Webster. “Bu gibi bir durumda kimse-nin protokol için endişelenmemesi gerek. Onu aradınız mı yoksa ziyaret mi ettiniz?”

“Ziyaret ettim,” dedi Johnson. “Birkaç kez. Birkaç kez uzun uzun konuştuk.”

Webster, yüz yüze, diye düşündü. Birkaç uzun konuşma yapmışlar. Düşündüğünden daha kötü ama anlaşılır bir durum.

“Ve?” dedi.

Johnson omuz silkti.

“Bana yetkinin sizde olduğunu söyledi.”

Webster başını salladı.

“Kaçırma olayı,” dedi. “Kurban kim olursa olsun, Büro'nun faaliyet alanına girer.”

Johnson ağır ağır başını salladı.

“Bunu kabul ediyorum,” dedi. “Şimdilik.”

“Ama endişelisiniz,” dedi Webster. “İnanın bana, hepimiz endişeliyiz, General.”

Johnson yine başını salladı. Ardından sormak için beş buçuk kilometre yürüdüğü soruyu sordu.

“Herhangi bir gelişme var mı?”

Webster omuz silkti.

“İkinci gün dolmak üzere. Bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Sonra sustu. Bir kaçırılma olayının ikinci günü bir tür eşik sayılırdı. Erken çözüm şansı yitirilirdi. Süreç zorlaşmaya başlardı. Uzun, kolay kontrol edilemeyen bir operasyona dönüşürdü. Kurbanın içinde bulunduğu tehlike artardı. Bir kaçırma olayını çözmenin en iyi zamanı ilk gündü. İkinci günde başarılı olma şansı düşerdi.

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu Johnson yine.

Webster bakışlarını kaçırdı. İkinci günde, kaçırma olayını gerçekleştiren kişiler iletişim kurmaya başlarlardı. Büro hep bunu deneyimlemişti. İkinci günde, ilk ve en iyi şansınızı kaçırmış olmanın etkisiyle sinir olmuş, sabrınız tükenmiş bir halde oturup çaresizlik içinde aramalarını beklerdiniz. İkinci günde aramadıkları takdirde genelde hiç aramazlardı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” dedi Johnson.

Webster başını salladı.

“Bana bir neden verebilirsiniz. Kim size böyle bir tehdit savurabilir?”

Johnson başını iki yana salladı. Pazartesi gecesinden beri kendine aynı soruyu soruyordu.

“Kimse,” dedi.

“Bana söylemeniz gerek. Gizli kapaklı bir iş varsa bana şu an söylemeniz daha iyi olur. Holly için önemli.”

“Bunu biliyorum,” dedi Johnson. “Ama bir şey yok. Hiçbir şey yok.”

Webster başını salladı. Ona inanıyordu çünkü doğruyu söylediğini biliyordu. Johnson'ın Büro dosyasını dikkatle incelemişti. Kalın bir dosyaydı. Birinci sayfa anne tarafından büyükbaşının ve büyükannesinin kısa biyografileriyle başlıyordu. Artık var olmayan küçük bir Avrupa prensliğinden gelmişlerdi.

“Holly kurtulacak mı?” diye sordu Johnson alçak sesle.

Dosyadaki yakın tarihli belgelerde Johnson'ın karısının öldüğü yazıyordu. Bir anda saldırgan bir kanser türüne yakalanmıştı. Baştan sona altı hafta kadar sürmüştü. Büro tarafından yazılan gizli psikiyatrik raporda, yaşlı adamın kızı sayesinde bunu atlatacağı yazıyordu. Bu tahmin doğru çıkmıştı. Fakat kızını da kaybedecek olursa bununla başa çıkamayacağını bilmek için psikiyatrist olmaya gerek yoktu. Webster yine başını salladı ve daha ikna edici bir ses tonuyla devam etti.

“Kurtulacak.”

“Peki şu ana kadar neler öğrendik?” diye sordu Johnson.

“Dört kişiler,” dedi Webster. “Kamyonetlerini bulduk. Kaçırma olayından önce terk etmişler. Yakmışlar ve geride bırakmışlar. Chicago'nun kuzey bölgesinde bulundu. Şu an havayoluyla Quantico'ya götürülüyor. Adamlarımız inceleme yapacak.”

“İpucu aramak için mi? Yanmış olsa da?”

Webster omuz silkti.

“Aracı yakmaları çok aptalca,” dedi. “Pek bir şeyi gizlemeye çalışmıyorlar gibi. En azından bizimkilerden. İpucu bulmak için elimizden geleni yapacağız.”

“Ya sonra?”

Webster yine omuz silkti.

“Sonra kızını kurtaracağız. Rehine kurtarma ekibimiz hazır bekliyor. Bu tür olaylarda dünya üzerindeki en iyi elli kişi. Helikopterlerinin yanında bekliyorlar. Ona ulaşacağız ve onu kaçırانları ele geçireceğiz.”

Karanlık odada kısa süreli bir sessizlik yaşandı.

“Ele mi geçireceksiniz? Ne demek bu?”

Webster ofisinde etrafına bakınıp sesini alçalttı. Otuz altı senelik bir alışkanlıktı bu.

“Politika,” dedi. “Böyle büyük bir DC vakası halka duyurulmaz. Medya erişimi yasaklanır. Aksine izin veremeyiz. Bu tür bir olay televizyona çıkarsa ülkedeki bütün manyaklar bunu denemeye kalkışır. O yüzden sessiz sedasız hareket edeceğiz. Bazı silahlar kullanılacak. Bu gibi bir durumda kaçınılmaz. Burada istenmeyen türde hasarlar oluşabilir.”

Johnson ağır ağır başını salladı.

“Onları infaz mı edeceksiniz?” diye sordu alçak sesle.

Webster tarafsız bir ifadeyle ona baktı. Büro psikiyatristleri, ölümcül intikam beklentisinin, diğer ajanlar ya da askerler gibi doğrudan eylemde bulunmaya alışık kişilerde öz kontrolün sağlanması açısından faydalı olabileceğini söylemişlerdi.

“Politika,” dedi yine. “Benim politikam. Başkan’ın da dediği gibi yetki bende.”

YANMIŞ KAMYONET ALÜMİNYUM BİR PLATFORMA yerleştirildi ve naylon halatlarla bağlandı. O’Hare’deki askeri üstten gelen hava kuvvetlerine ait Chinook helikopteri, kamyonetin üstünde havada duruyordu ve pervanelerinin hava akımı gölün yüzeyini dalgalandırıyordu.

Helikopter, zincirini aşağı sarkıttı ve kamyoneti yerden aldı. Gölün üstünde bir daire çizip burnunu eğdi ve kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak O’Hare’e geri döndü. Yükünü bir Galaxy uçağının açık burnunun hemen önüne indirdi. Hava kuvvetleri personeli platformu vinçle içeri çekti. Kargo kapısı kapandı ve dört dakika sonra Galaxy pistte ilerlemeye başladı. Dört dakika sonra havadaydı. Doğuya, Washington’a yöneldi. Bundan dört saat sonra başkentin üstünden kükreyerek geçip Andrews Hava Kuvvetleri Üssü’ne ulaştı. Yere inerken, başka bir ödünç alınmış

Chinook havalandı. Galaxy kendi hangarına girdi ve kamyonet vinçle dışarı çıkarıldı. Chinook alçalıp kamyoneti aldı. Güneye doğru hareket etti. I-95 Otoyolu'nu izleyerek altmış kilometre uzaklıktaki Quantico'ya gitti.

Chinook, kamyoneti yavaşça araç laboratuvarının dışındaki asfalt piste indirdi. Pervanelerin sert hava akımı altında beyaz önlükleri uçuşan Büro teknisyenleri koşup hemen platformu içeri aldılar. Kamyoneti vinçle platformdan indirip büyük binanın ortasına koydular. Ark lambaları etrafına yerleştirdiler ve lambaları açtılar. Bir an için, bir ceset üstünde çalışmaya hazır bir patolog ekibi gibi durup kamyonete baktılar.

GENERAL JOHNSON geldiği yoldan geri döndü. 9. Sokak'a ulaştı, Doğa Tarihi ve Amerikan Tarihi müzelerini geçerken du-daklarını sıkı sıkı birbirine bastırmıştı, nefes nefeseydi. Boğazı tıkanmış, güçlkle nefes alır halde Yansıma Havuzu boyunca yürüdü. Solda kalan Constitution Caddesi'ne saptı ve Vietnam Duvarı'na kadar ilerledi. Durdu. Duvarın önünde her zamanki gibi kıpırdamadan sessizce dikilen bir kalabalık vardı. İnsanlara baktı. Siyah granit duvarda kendi aksine de. Göze çarpmıyordu. İnce, gri renkli bir takım giymişti. Sorun yoktu. Gözleri dolar-ken öne çıktı ve dönüp duvarın dibine oturdu. Sırtını otuz sene önce ölmüş gençlerin altın yaldızlı isimlerine dayayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

REACHER ZİNCİRİNİ ELİNE DOLADI ve şafak öncesi alacakaranlığında usulca ahırdan çıktı. Yirmi adım atıp durdu. Özgürlük. Gece havası etrafında yumuşacık, sonsuza uzanıyormuş gibi bir his yaratıyordu. Bir yere kapatılmış değildi. Ama nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ahır eski tarz bir grup çiftlik binasının elli metre kadar uzağındaydı. Bir ev, birkaç küçük baraka ve önünde arkası açık yeni bir kamyonetin olduğu bir yapı vardı. Arkası açık kamyonetin yanında bir traktör duruyordu. Traktörün yanındaysa ay ışığında bir hayalet gibi bembeyaz görünen, kaçırıldıkları kamyonet park halindeydi. Reacher toprak yolda kamyonete doğru gitti. Ön kapılar kilitliydi. Arka kapılar da. Tekrar ahıra koşup ölü adamın ceplerini yokladı. Ahırın asma kilidinin anahtarından başka bir şey bulamadı. Kamyonetin anahtarı adamın üstünde değildi.

Ses çıkmasın diye zinciri sıkıca tutarak geri koştu, traktörü geçip eve baktı. Etrafından dolandı. Ön kapı kilitliydi. Arka kapı da. Arka kapının ardında bir köpek vardı. Reacher köpeğin uykusunda kıpırdandığını duydu. Hafif, uykulu bir hırlama sesi geldi. Hemen oradan uzaklaştı.

At ahırıyla ev arasındaki toprak yolda durup etrafına bakındı. Gözlerini belirsiz ufka dikti ve karanlıkta kendi etrafında döndü. Devasa, bomboş bir bölgedeydi. Dümdüz, sonu görünmeyen, nerede olduklarını ele veren hiçbir şeyin olmadığı bir yerdi. Milyon dönümlük alanda yetişen bir şeyin karanlığa yayılan nemli kokusunu aldı. Doğuda şafak cılız bir ışıkla sökmeye başlamıştı. Omuz silkip tekrar ahıra girdi. Holly dirseğine yaslanıp doğruldu ve merakla ona baktı.

“Sorunlar...” dedi Reacher. “Kelepçelerin anahtarları evde. Kamyonetinkiler de. İçeride bir köpek olduğu için oraya giremem. Havlayıp adamları uyandırır. İki kişiden fazla insan var. Aktif bir çiftlik. Arkası açık bir kamyonet ve bir traktör buldum. Evde dört beş silahlı adam olabilir. Lanet olası köpek havlamaya başlarsa hiçbir şey yapamam. Şafak sökmek üzere.”

“Sorunlar...” dedi Holly.

“Evet. Bir araç kullanamıyoruz ve sen zincirli olduğun, yürüyemeyeceğin için kaçamıyoruz. Zaten herhangi bir yerden fazlasıyla uzaktayız.”

“Neredeyiz?”

Reacher omuz silkti.

“En ufak bir fikrim yok.”

“Görmek istiyorum,” dedi Holly. “Dışarıyı görmek istiyorum. İçeride tıklılı kalmaktan usandım. Zinciri çıkarabilir misin?”

Reacher onun arkasına geçip duvardaki demir halkaya baktı. Tahta paneller kendi bölmesindekinden daha sağlam görünüyordu. Daha yeniydi. Halkayı şöyle bir çektiğinde duvardan sökmesinin mümkün olmadığını anladı. Holly tereddütle başını salladı.

“Bekleriz,” dedi. “Daha iyi bir fırsat çıkmasını bekleriz.”

Reacher hızla ortadaki bölmelere gidip duvarların alt kısımlarını kontrol etti. Uzun tahtaların kullanıldığı en nemli yerleri inceledi. Panellere vurup tekme attı. Belirli bir noktayı seçip var

gücüyle ayağıyla ittirdi. Panel hafifçe gevşedi ve paslı çivisi çıkınca küçük bir boşluk açıldı. Reacher elini boşluğa sokup yanındaki tahtayı ve sonrakini gevşetti, ta ki emekleyerek içinden geçilmesi mümkün bir açıklık oluşana dek. Geri döndü ve zincirinin serbest ucunu ölü şoförün karnının üstüne yığdı. Pantolonunun cebinden asma kilidin anahtarını çıkardı. Bunu dişlerinin arasına aldı. Eğilip cesedi zincirle birlikte kucakladı. İkisini açık kapıdan dışarı taşıdı.

Yaklaşık yirmi beş metre kadar ileri götürdü. Evden uzak bir noktaydı. Sonra, sarhoş biriyle dans ediyormuş gibi cesedi omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı. Öne eğilip cesedi omzuna attı. Bir eline zinciri alıp toprak yolda ilerledi. Hızlı adımlarla yirmi dakika kadar yürüdü. Bir buçuk kilometreden fazla. Toprak yoldan geniş bir yola çıktı. Sola, boş kırlık alana saptı. At yetiştirilen bir bölgeydi. Yolun iki yanında etrafı çitlerle çevrili otlaklar uzanıyordu. Dümdüz otlaklar şafak sökerken serin ve nemliydi. Alacakaranlıkta etrafta birkaç ağaç seçiliyordu. Dar ve yüzeyi pütürlü bir yoldu.

Yolun ortasına kadar yürüdü. Otların örttüğü şarampole girdi ve bir hendek buldu. Hendek, çitlerle çevrili otlak alanın dibinden başlıyordu. Omzundaki cesetle kendi etrafında döndü. Hiçbir şey göremiyordu. Çiftlikten bir buçuk kilometreden fazla bir uzaklıktaydı ve bir sonraki çiftliğe de yüz elli kilometreden daha uzak olabilirdi. Eğilip cesedi hendeğe attı. Ceset uzun otların arasına girip yüzüstü çamura yığıldı. Reacher arkasına dönüp ahıra koştu. Şafak sökerken etraf aydınlanmaya başlamıştı.

Toprak yola girdi. Evin pencerelerinin aydınlık olduğunu fark etti. Hızla ahıra yöneldi. Ağır tahta kapıları dışarıdan kapadı. Tahta sürgüyü yerine taktı ve anahtarla asma kilidi kilitledi. Tekrar toprak yola koşup anahtarı var gücüyle otlak alana fırlattı. Ufuk aydınlanmış, çarşamba günü olmuştu. Ahırın diğer ucuna gidip gevşettiği tahtaların olduğu noktayı buldu. Zinciri

önden içeri soktu. Omuzlarını boşluğa sığdırıp içeri girdi. Elin-den geldiğince gevşek tahtaları yerlerine çekip açıklığı kapadı. Sonra ortadaki alana girip nefes nefese eğildi.

“Tamam, onu asla bulamayacaklar,” dedi.

İçinde soğumuş çorba olan metal yemek kabını kaptı. Kendi bölmesinde yere düşen çivileri buldu. Bulabildiği kadar tahta parçası topladı. Bunları soğuk çorbayla ıslatıp tırtıklı çivi deliklerine soktu. Holly’nin bölmesine gidip kabı yere bıraktı. Kaşığı aldı. Demir halkanın altındaki deliklere çivileri yerleştirdi. Islattığı kırık tahta parçalarıyla bunları sabitlemeye çalıştı. Kaşığın arkasıyla çivileri iyice itti. Zinciri aşağı sarkacak ve taş zemine değecek biçimde demir halkaya geçirdi. Tekrar çıkmaması için fazla çekmedi.

Kaşığı Holly’ye geri fırlattı. Holly kaşığı tek eliyle yakalayıp yemek kabının içine koydu. Reacher çömeldi ve panellerin arasından, dışarıdan gelen sesleri dinledi. Köpek dışarıdaydı. Etrafı kokladığını duyabiliyordu. Çok geçmeden insan seslerini işitti. Ayak seslerini de. Birileri ahırın kapısına doğru koştu. Sürgüyü sağlam mı diye kontrol ettiler. Uzaklaştılar. Bağırış sesleri yükseldi. Tekrar tekrar birine seslendiler. Ahır kapısının etrafındaki boşluktan içeri gün ışığı sızmaya başladı. Güneş ufukta yükselip etrafı ısıtırken ahırın tahta panelleri çıtırdıyordu.

Ayak sesleri tekrar ahıra yaklaştı. Asma kilit şıngırdadı ve zincir açıldı. Tahta sürgü yere düştü. Kapı gıcırdayarak aralandı. Loder içeri girdi. Glock’u elindeydi ve ifadesi gergindi. Kapının hemen bir adım ötesinde durdu. Bir Reacher’a bir Holly’ye baktı. Gergin ifadesine öfke de eklendi. Gözlerinde buz gibi bir parıltı vardı. Sonra, ürkek adam arkasında belirdi. Stevie. Elinde şoförün pompalı tüfeğini tutuyordu. Dahası, gülümsüyordu. Loder’in yanından geçip ortadaki boş alana koştu. Pompalı tüfeği kaldırıp Reacher’a doğrulttu. Loder peşinden gitti. Stevie tüfeğe bir mermi yerleştirdi. Reacher demir halkanın arkasında kalması için sola doğru bir adım attı.

“Sorun nedir?” dedi.

“Sorun sensin, hergele,” dedi Loder. “Durum değişti. Adamlarımızdan biri eksik. O yüzden siz de bir kişi fazlasınız.”

Stevie tetiği çekerken Reacher kendini yere attı. Sert taş zeminine kapaklandı ve tüfek gök gürültüsünü andıran bir sesle patlayıp bölme parçalanırken kendini öne savurdu. Hava anında nemli tahta parçaları ve keskin barut kokusuyla kaplandı. Demir halkayı tutan panel yıkılan duvardan ayrıldı ve zincir şıngırdarak yere düştü. Reacher yana yuvarlanıp başını kaldırdı. Stevie diklemesine kaldırıp pompalıya bir mermi daha sürdü. Namluyu indirip tekrar Reacher’a nişan aldı.

“Durun!” diye bağırdı Holly.

Stevie ona baktı. Bakmaması imkânsızdı.

“Aptallık etmeyin!” diye bağırdı Holly. “Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Bunun için vaktiniz yok.”

Loder ona döndü.

“Adamınız kaçtı, değil mi? şoför olan. Öyle mi oldu? Korktu ve kaçtı, değil mi? Yola çıkmanız gerek. Burada oyalanacak vaktiniz yok.”

Loder dikkatle ona baktı.

“şu an öndesiniz,” dedi Holly telaşla. “Ama bu adamı vurursanız yerel polis yarım saate peşinize düşer. Bir an önce yola çıkmanız gerek.”

Reacher yerden hayretle ona baktı. Holly muhteşemdi. Adamların tüm dikkatini üzerine çekmişti. Hayatını kurtarıyordu.

“İkinize karşılık ikimiz varız,” dedi Holly hemen. “Bizimle başa çıkabilirsiniz, değil mi?”

Adamlar yanıt vermediler. Havada talaş parçaları uçuşuyordu. Sonra Loder tabancasını indirmeden geriye adım attı. Reacher ürkek Stevie’nin yüzüne hayal kırıklığıyla dolu bir ifadenin yerleştiğini fark etti. Yavaşça ayağa kalktı ve zincirini kendine çekti. Demir halka kırık tahtaların arasından taş zemine çarpıp metalik bir ses çıkardı.

“Kaltak haklı,” dedi Loder. “İkisiyle başa çıkabiliriz.” Başıyla Stevie’ye bir işaret verdi. Stevie kapıya koştu ve Loder dönüp cebinden anahtarını çıkardıktan sonra Holly’nin kelepçesini açtı. Kelepçe şiltenin üstüne düştü. Zincirin ağırlığı kelepçeyi duvara doğru çekti. Kelepçe şiltenin kenarından yere yuvarlanıp tok, metalik bir ses çıkardı.

“Tamam, sersem, oyalanma,” dedi Loder. “Fikrimi değiştirmeden harekete geç.”

Reacher zinciri eline sardı. Eğilip Holly’yi dizlerinin ve omuzlarının altından tutup kucakladı. Kamyonetin motorunun çalıştığını duydular. Kamyonet geri geri girişe yanaşıp durdu. Reacher, Holly’yi kamyonete taşıdı. Onu şilteye yatırdı. Arkasından kendi de şilteye uzandı. Loder kapıları kapadığında karanlıkta kaldılar.

“ŞİMDİ BEN SANA BORÇLUYUM SANIRIM,” dedi Reacher alçak sesle.

Holly bu sözleri geçiştirmek istiyormuş gibi elini salladı. Utandığını ele veren bir hareketti. Reacher ona bakakaldı. On-
dan hoşlanıyordu. Yüzü hoşuna gidiyordu. Dikkatle onu inceledi. Şoför onu rahatsız ederken, yüzünün nasıl bembeyaz kesildiğini, tiksintiyle onu nasıl süzdüğünü hatırladı. Adam salyaları akararak pis pis onu keserken, göğüslerinin düzgün kavisini hatırladı. Sonra gözlerinin önünden, duvara zincirlenmiş durumdayken, Stevie’nin sırtarak pompalıyı ateşlediği an geçti. Loder’ın durumun değiştiğini söylediğini hatırladı.

Her şey değişmişti. Kendisi de. İçindeki o eski öfkenin dişli bir çark gibi dönmeye başladığını hissetti. Buz gibi, yatıştırılması mümkün olmayan bir öfke hissediyordu. Kontrol edilmesi imkânsızdı. Bir hata yapmışlardı. Onu bir izleyiciden bir düşmana dönüştürmüşlerdi. Çok kötü bir hataydı bu. Açılması yasak olan bir kapıyı açmışlardı ve diğer tarafından ne fırlayacağını

kesinlikle bilmiyorlardı. Kamyonette uzanırken, adamların kendi bölgelerinin orta yerine taşıdıkları bir saatli bomba gibiydi. İçine akın eden öfkenin heyecanına kapıldı, keyfini çıkardı ve bunu içine hapsetti.

KAMYONETTE ARTIK BİR TANE ŞİLTE VARDI. Sadece bir metre genişliğindeydi. Ayrıca Stevie çok dengesiz bir sürücüydü. Reacher ve Holly birbirlerine sokulmuş yatıyorlardı. Reacher'ın sol bileğine hâlâ kelepçe ve buna bağlı olan zincir takılıydı. Sol kolunu Holly'nin omuzlarına dolamıştı. Ona sıkı sıkı sarılmıştı. Gerekenden daha sıkı.

“Daha ne kadar gideceğiz?” dedi Holly.

“Hava kararmadan bir yere varmış oluruz,” diye fısıldadı Reacher. “Senin zincirini getirmediler. Yani gece molası veremeyecekler.”

Holly bir süre bir şey demedi.

“Buna sevinsem mi bilemiyorum,” dedi. “Bu kamyonetten nefret ediyorum ama bir yere varmak istediğimden de emin değilim doğrusu.”

Reacher başını salladı.

“Şansımızı azaltıyor,” dedi Reacher. “Bir numaralı kural, hareket halindeyken kaçmaktır. Sonrasında kaçmak bir hayli zorlaşır.”

Kamyonetin sarsıntıları, bir otoyolda ilerlediklerini anlatıyordu. Ama ya bulundukları bölge farklıydı ya da Stevie kamyoneti idare edemiyordu ya da ikisi de mümkündü çünkü şiddetli bir biçimde iki yana sallanıyorlardı. Adam virajları son anda sertçe alıyor, şerit çizgilerinin arasında durmakta zorlanıyormuş gibi kamyoneti iki yana sarsıyordu. Reacher, Holly'yi daha da sıkı sardı. Holly de içgüdüsel bir şekilde ona daha da sokuldu. Reacher onun düşünmeden hareket ettiğini fark etmiş gibi tereddütte kaldığını fakat sonra geri çekilmemeye karar verdiğini hissetti.

“İyi misin?” dedi Holly. “Bir adamı öldürdün.”

Reacher uzunca bir süre yanıt vermedi.

“Öldürdüğüm ilk kişi o değildi,” dedi. “Ve az önce sonuncusu da olmayacağına karar verdim.”

Holly bir şey söylemek için onunla aynı anda başını çevirdi. Tam o sırada kamyonet hızla sola savruldu. Dudaklarının arasında bir iki santim kaldı. Kamyonet yine savruldu. Öpüştüler. İlk önce hafif bir biçimde. Reacher dudaklarına temas eden yumuşacık yeni dudakları hissetti, alışık olmadığı yeni bir tat aldı. Sonra daha sert öpüştüler. Kamyonet bir dizi keskin virajı almaya başladığında durdular ve birbirlerine sıkıca sarılıp şilteden metal zemine savrulmamaya çalıştılar.

CHICAGO'DA ÖNEMLİ BİR KEŞİFTE bulunan kişi Brogan oldu. O sabah, terk edilmiş endüstriyel alanda beyaz boya tenekesinin yanından geçen üçüncü ama bunun önemini fark eden ilk kişiydi.

“Çaldıkları kamyonet beyazdı,” dedi Brogan. “Yan tarafında bir yazı vardı. Onu örtmek için boyadılar. Öyle olmuş olmalı. Boya tenekesi yanında bir fırçayla birlikte Lexus’tan on adım ötede duruyordu. Lexus’u kamyonetin hemen yanına park etmiş olmaları mantıklı, değil mi? Yani boya tenekesi kamyonetin durduğu yerdeydi.”

“Ne tür bir boya?” diye sordu McGrath.

“Sıradan duvar boyası,” dedi Brogan. “Bir litrelik olanlardan. Fırça beş santimlik. Satın aldıkları hırdavatçının etiketi hâlâ üstünde. Ayrıca sapına bulaşmış boyaların arasında parmak izleri var.”

McGrath başını sallayıp gülümsedi.

“Tamam. İşe koyulalım.”

BROGAN BİLGİSAYAR DESTEKLİ FOTOĞRAFLARI alıp fırçanın etiketinde ismi yazılı olan hırdavatçıya gitti. Terk edilmiş alandan iki yüz metre kadar ileride, küçük bir aile işletmesiydi. Tezgâhta kısa boylu, tıknaz, hafızası gayet iyi bir kadın duruyordu. Video görüntülerinden basılan fotoğrafa bakınca Lexus'un direksiyonundaki adamı tanıdı. Boyanın ve fırçanın bu adam tarafından pazartesi sabahı saat onda satın alındığını söyledi. Bunu kanıtlamak için eski bir dolabın çekmecesini açtı ve pazartesi günkü kasa fişlerini gösterdi. Boya için yedi doksan sekiz, fırça için beş doksan sekiz ve vergi ödenmişti.

“Nakit ödedi,” dedi kadın.

“Burada bir video kamera sistemi var mı?”

“Hayır.”

“Sigorta şirketiniz bunu şart koşmuyor mu?”

Kısa boylu kadın gülümsemekle yetindi.

“Sigortamız yok.”

Sonra tezgâhın altına eğildi ve bir pompalı tüfek çıkardı.

“Yani bir sigorta şirketinden yok,” dedi.

Brogan silaha baktı. Namlunun yasal sayılamayacak kadar kısa olduğundan emindi. Yine de bunu dert edecek hali yoktu. O sırada bununla ilgilenemezdi.

“Peki,” dedi. “Kendinize iyi bakın.”

CHICAGO BÖLGESİNDE YEDİ MİLYONDAN FAZLA insan yaşıyordu, on milyon kara aracı vardı fakat pazar ve pazartesi günleri arasındaki yirmi dört saatlik zaman diliminde sadece bir tane beyaz kamyonetin çalındığı ihbar edilmişti. Beyaz renkli bir Ford Econoline'dı. Güney Yakası'nda yaşayan bir elektrikçiye aitti ve onun tarafından kullanılıyordu. Sigorta şirketi geceleri kamyonetini boşaltmasını ve malzemeleriyle aletlerini dükkânında muhafaza etmesini istemişti. Kural buydu. Sinir bozucu

bir kuraldı ama pazartesi sabahı adam kamyonetine eşyaları yüklemek için gittiğinde ve kamyonetinin yerinde yeller estiğini gördüğünde bu kural ona mantıklı gelmeye başlamıştı. Hırsızlığı sigorta temsilcisine ve polise bildirmişti ancak bununla ilgili kısa sürede bir gelişme olmasını beklemiyordu. Dolayısıyla kırk sekiz saat sonra iki FBI ajanı onu bulup türlü sorular sorduğunda adam fazlasıyla etkilenmişti.

“**TAMAM,**” dedi McGrath. “Ne aradığımızı biliyoruz. Yan tarafı yeni boyanmış beyaz bir Econoline. Plakayı da biliyoruz. Şimdi, kamyoneti nerede aramamız gerektiğini bulmamız gerek. Fikri olan var mı?”

“Kırk sekiz saati aştık,” dedi Brogan. “Ortalama hızın elli beş olduğunu varsayarsak... Bu durumda en fazla dört bin yüz seksen kilometre yol almış olmalılar. Tanrı aşkına, Kuzey Amerika kıtasında herhangi bir yerde olabilirler.”

“Çok kötümserisin,” dedi Milosevic. “Büyük ihtimalle geceleri durup mola vermişlerdir. Pazartesi günü altı saat, salı gün on ve bugün dört saat yol yapmış olsalar toplam yirmi saat eder. Bu da en fazla bin yedi yüz yetmiş kilometre yol aldıkları anlamına gelir.”

“Samanlıkta iğne aramaktan farksız,” dedi Brogan.

McGrath omuz silkti.

“O halde samanlığı bulalım. Sonra iğneyi ararız,” dedi. “En fazla iki bin dört yüz kilometre gittiklerini düşünelim, o halde nerede olabilirler?”

Brogan masadaki referans malzemelerinin arasından bir yol atlası çıkardı. Bütün ülkenin gösterildiği, eyaletlerin tek bir sayfaya renkli mozaik şeklinde yayıldığı ilk başlardaki kısmı açtı. Ölçeğe baktı ve tırnağıyla bir daire çizdi.

“Kaliforniya hariç her yer,” dedi. “Washington’ın yarısı, Oregon’un yarısı ve diğer her yer. Zilyon kilometrekarelik bir alandan söz ediyoruz.”

Odaya kasvetli bir sessizlik çöktü.

“Diyelim ki henüz Washington’da değiller. Ya da Oregon’da. Ya da Kaliforniya’da. Ya da Alaska’da veya Hawaii’de. Seçenekleri azalttık bile. Geriye arayacak sadece kırk beş eyalet kalıyor, değil mi? İşe koyulalım.”

“Kanada’ya gitmiş olabilirler,” dedi Brogan. “Ya da Meksika’ya. Bir gemiye ya da uçağa binmiş olabilirler.”

Milosevic omuz silkip atlası ondan aldı.

“Fazla kötümsersin,” dedi yine.

“Samanlıkta iğne arıyoruz,” dedi Brogan.

ÜÇ KAT YUKARIDA, Büro’nun parmak izi uzmanları Brogan’ın getirdiği fırçayı inceliyorlardı. Fırça sadece bir kez, oldukça sakar biri tarafından kullanılmıştı. Boya fırçanın kıllarına yapışmış ve kılları tahta sapa iliştiren sıkma çelik halkaya akmıştı. Adam boya işini başparmağını halkanın arka tarafına, işaret ve orta parmağını ön tarafına dayayarak yapmıştı. Bu yüzden orta boylu bir adamın baş hizasında, belki biraz daha yüksekte bir yüzeye boya sürmek için uzanıp fırçanın sapını geriye doğru tuttuğunu tahmin ediyorlardı. Bir Ford Econoline’in yüksekliği iki metreden biraz daha azdı. Kamyonetin yanındaki yazınınsa yerden yüz yetmiş santim yukarıda olması gerekirdi. Bilgisayar adamın boyunu hesaplayamıyordu çünkü onu sadece Lexus’un içinde otururken görmüştü ama fırçayı göz seviyesinden biraz daha yukarı kaldırıp kullanmasına bakılacak olursa büyük ihtimalle bir yetmiş iki bir yetmiş beş boylarındaydı. Yazıyı yatay kuvvet uygulayarak sert bir şekilde boyamıştı. İşçiliği özenli değildi. Islak boya, parmak izlerini hapsetmek için elverişli bir malzemeydi ve uzmanlar izleri tespit etmede zorlanmayacaklarını biliyorlardı. Yine de herhangi bir şeyi atlamamak için floreskopiden geleneksel gri toza kadar uygulayabildikleri bütün işlemleri sırayla yapmışlardı. Sonunda, belirgin bir şekilde sağ

elin başparmağının ve yanındaki iki parmağın, bir de fazladan serçe parmağın yanal yarısının izleri olmak üzere üç buçuk net parmak izi almayı başarmışlardı. Görüntüleri bilgisayarda netleştirip izleri Washington'daki Hoover Binası'nın dijital hattına yollamışlardı. Oradaki veritabanına işlemi azami hızda yapması için bir de kod eklemişlerdi.

QUANTICO'DAKİ LABORATUVARLARDA, avcılar iki gruba ayrılmışlardı. Yanmış kamyonet paramparça edilmişti ve personelin yarısı o araca has ufak fiziksel izleri inceliyordu. Diğer yarısı ise üreticilerde bölük pörçük bulunan bilgilerin peşinde koşuyor, kamyonetin karmaşık yapım ve satış tarihçesini dinliyordu.

On yıllık, Detroit'te imal edilmiş bir Dodge kamyonetti. Motor bloğunun demir kısmına damgalanmış şasi numarası ve kodu orijinaldi. Bu numaralar, üreticilerin sevkiyat bilgilerine ulaşılmasını sağlamıştı. Kamyonet bir nisan ayında fabrika kapısından çıkarılmış, bir demiryolu vagonuna yüklenmiş ve Kaliforniya'ya götürülmüştü. Sonra, Mojave'deki bir bayiye aktarılmıştı. Bayi müdürü faturayı mayıs ayında ödemişti ve üretici bunun dışında araçla ilgili başka bir bilgiye sahip değildi.

Mojave'deki bayi, iki sene sonra iflas etmişti. Yeni sahiplere satılmıştı. Güncel kayıtlar bilgisayarlarında duruyordu. Hatta satın almadan önceki en eski kayıtlar bile vardı. Çölün kenarındaki küçük bir araba bayisinin her gün Quantico'daki FBI Akademisi'nden bir telefon aldığı söylenemezdi, bu yüzden ellerini çabuk tutacaklardı. Satış müdürü hemen bilgileri almıştı. Araç neredeyse tamamen yanmıştı. Bütün hafif kanıtlar yok olmuştu. Plaka yoktu. Kamyonetin içinde göze çarpan sıradışı bir şey de. Köprü ya da tünel biletleri bulunmamıştı. Ön cam sileceklerinin etiketleri erimişti. Geriye kalan tek şey çamurdu. Araç teknisyenleri arka tekerlek yuvalarını, yani tekerleklerin yuvarlak sac

levhalarını kesip bunları dikkatle Materyal Analiz Birimi'ne aktarmışlardı. Her araç yolculuk öyküsünü altına sıçrayan çamur katmanlarına yazardı. Büro jeologları katmanları soyup kamyonetin nerelere.gittiğini, nereden geldiğini inceliyorlardı.

Çamur, yanan lastikler yüzünden şişip katılaşmıştı. Daha yumuşak olan kristallerden bazıları katılaşp cama dönüşmüştü. Ama katmanlar netti. Dış katmanlar inceydi. Jeologlar bunların ülkenin bir ucuna yapılmış uzun bir yolculuk sırasında arabaya bulaştığı sonucuna varmışlardı. Ardından arabaya yapışmış, birkaç yıllık karışık taş parçaları tespit etmişlerdi. Bu özel karışımı ilginç bulmuşlardı. Karışımı incelerken kumun kökenine kolayca inmişlerdi: kalın çöl tozu katmanına. Jeologlar bu noktadan sonra kamyonetin Mojave Çölü yakınlarında üretildiğine hemfikir olmuşlardı.

KIRK BEŞ EYALETTEKİ bütün emniyet teşkilatlarına çalıntı beyaz Econoline'ın tanımı ve plakası yollandı. Ülkenin dört bir yanında görev başında olan bütün polis memurlarına, park ya da hareket halinde, yanmış, gizlenmiş ya da terk edilmiş bir şekilde de olsa buna dikkat etmeleri talimatı verildi. O çarşamba günü kısa bir süreliğine o beyaz Econoline gezegendeki en çok aranan araçtı.

McGrath sessiz toplantı odasında oturmuş sigara içiyor, bekliyordu. Bu konuda iyimser değildi. Kamyonet park halindeyse ve bir yere gizlenmişse büyük ihtimalle asla bulunamayacaktı. Çok zor bir işti. Herhangi bir kapalı garajda, binada ya da ahırda sonsuza dek gizlenebilirdi. Hâlâ yoldaysa şansları daha yüksekti. Dolayısıyla hayatının en büyük bilmecesi şuydu: Kırk sekiz saat sonra adamlar varmaları gereken yere varmışlar mıydı, yoksa hâlâ yoldalar mıydı?

TARAMAYA BAŞLADIKTAN İKİ SAAT SONRA parmak izi ve ritabanı bir isim buldu: Peter Wayne Bell. Adamın sağ eli, başparmağı ve diğer iki parmağının izleri bulunan izlerle eşleşmişti. Bilgisayar, serçe parmağın kısmi eşleşmesini de olası olarak değerlendirmişti.

“Otuz bir yaşında,” dedi Brogan. “Mojave, Kaliforniyalı. Cinsel suçlardan iki sabıkası var. Üç sene önce çifte tecavüzle suçlanmış ama hapse girmemiş. Kurbanlar üç ay hastanede kalmışlar. Bell denen bu adamı başka bir yerde olduğuna dair üç arkadaşının verdiği ifade kurtarmış. Kurbanlar feci bir şekilde dövüldükleri ve korktukları için adamı teşhis edememişler.”

“Ne hoş bir adam,” dedi McGrath.

Milosevic başını salladı.

“Şu an Holly onun elinde. Kamyonetinin arkasında.”

McGrath yanıt vermedi. Tam o sırada telefon çaldı. Telefonu açtı. Yüksek sesle söylenen kısa bir cümleyi dinledi. Sandalyesinde otururken, Brogan ve Milosevic, adamın yüzünün, tuttuğu futbol, basketbol ve hokey takımlarının hepsi aynı gün şampiyonluk kazanmış, oğlu Harvard’dan en yüksek onur derecesiyle mezun olmuş, altın hisseleri tavana vurmuş gibi aydınlandığını gördüler.

“Arizona!” diye bağırdı McGrath. “Kamyonet Arizona’da, US60 Otoyolu’nda kuzeye doğru ilerliyor.”

ARIZONA EYALET POLİSİ’NDEN deneyimli bir polis memuru, Phoenix’in yüz on kilometre doğusundaki Globe Kasabası’ndan çıkan beyaz renkli, kapalı bir kamyonetin US60’taki keskin virajlarda tehlikeli bir şekilde şerit değiştirdiğini fark etmişti. Kamyonete yaklaşıp plakaya bakmıştı. Kamyonetin arkasındaki mavi oval amblemi ve Econoline yazısını görmüştü. Telsiziy-le bunu rapor etmişti. Sonra, dünyası tepetaklak olmuştu. Ona

ne olursa olsun kamyoneti gözden kaybetmemesi emredilmişti. Phoenix ve Flagstaff'ten, New Mexico'da Albuquerque'dan helikopterlerin havalanacağı söylenmişti. Mümkün olan bütün devriyeler güney yönünden ona yetişeceklerdi. İleride Milli Muhafızlar yola barikat kuracaklardı. Yirmi dakika içinde aklına hayaline gelmeyecek kadar destek alacaktı. Amerika'daki en önemli polis memuru artık oydu.

MOJAVE, KALİFORNİYA'DAKİ DODGE BAYİSİNİN satış müdürü bir saat içinde Quantico'yu aradı. Depoya gitmiş, bayiliğin eski sahipleri tarafından on sene önce yapılan satışların kayıtlarını bulmuştu. Söz konusu kamyonetin, o senenin mayıs ayında Mojave'in yetmiş beş kilometre güneyindeki Kendall'da bir narenciye çiftçisine satıldığını öğrenmişti. Adam ilk dört sene bakım hizmetleri ve emisyon testi için uğramıştı, sonrasında onu bir daha hiç görmemişlerdi. Aracı dört senelik taksitli bir ödeme planıyla satın almıştı ve ismi Dutch Borken'dı.

YARIM SAAT SONRA, ÇALINTI BEYAZ ECONOLINE US60'TA 45 kilometre daha yol almıştı ve Arizona'dan geçiyordu. Arkasındaki elli araçla bir gözyaşı damlası şeklini andırıyordu. Tepede beş helikopter vardı. Kuzey yönünde, on beş kilometre kadar ileride, otoyol kapatılmıştı ve yolun kenarına düzgün bir ok başı biçiminde kırk araç daha dizilmişti. Tüm operasyon FBI'ın Phoenix ofisinin yetkili ajanı tarafından idare ediliyordu. Ajan öncü helikopterdeydi ve açık çöl havasında kamyonetin tavanına bakıyordu. Mikrofonlu bir kulaklık seti takmıştı ve sürekli talimat yağıdırıyordu.

“Tamam, millet,” dedi. “Artık harekete geçin. Vakit kaybetmeyin.”

Öncü helikopter yükselerek yolu açtı. Diğer iki helikopter alçaldı ve kamyonetin iki yanına geçip aynı hızda ilerlemeye

başladı. Arkadaki polis arabaları otoyolun genişliğinin tamamını kaplayarak tüm şeritleri doldurdular ve hep birlikte ışıklarıyla sirenlerini açtılar. Işıkları yanıp sönen, pervaneleri hızla dönen üçüncü bir helikopter alçalıp kamyonetin önünde, yerden iki buçuk metre yükseklikte geriye doğru uçtu. Yardımcı pilot sanki kamyoneti kendisi yavaşlatıyormuş gibi ellerini kaldırıp avuçlarını açarak bir dizi işaret yapmaya başladı. Ardından bütün sirenler sustu ve helikopterin ön tarafındaki devasa megafon devreye girdi. Yardımcı pilotun sesi, pervanelerin gürültüsü arasında bile duyulabilecek bir seviyede yankılandı.

“Derhal durmanız emrediliyor. Tekrar ediyorum, aracınızı derhal durdurmanız emrediliyor.”

Kamyonet durmaksızın yola devam etti. Önündeki helikopter yükseldi ve havada titredi. Sonra tekrar alçaldı, on adım kadar geriye uçup ön cama biraz daha yaklaştı.

“Etrafınız sarılmış durumda!” diye bağırdı yardımcı pilot devasa megafondan. “Arkanızda yüz polis memuru var. İleride yol kapatılmış durumda. Seçeneğiniz yok. Aracınızı yavaşlatıp durmanız gerekiyor. Derhal durmanız gerekiyor.”

Devriye arabaları bir kez daha sirenlerini açtılar. İki kamyonetin iki yanına geçti. Kamyonet onu durdurmak isteyen araçların arasına sıkışmış durumdaydı. Bir süre hızla yola devam etti ama sonra yavaşlamaya başladı. Arkasında onu izleyen konvoydaki araçlar frene bastılar ve yana savruldu. Helikopterler yükselip kamyoneti izlemeyi sürdürdüler. Kamyonet biraz daha hız kesti. Polis arabaları ikişer sıra halinde kamyonetin kapılarına ve tamponuna yaklaştılar.

Kamyonet ağır ağır durdu. Tepesindeki helikopterler oldukları yerde kaldılar. Konvoya öncülük eden arabalar kamyonetin önüne geçip ön tampondan birkaç santim mesafede frene bastılar. Polis memurları araçlardan dışarı fırladılar. Otoyol polis

memurlarıyla doldu. Helikopterlerin gürültüsü arasında bile pompalı tüfeklerin ve yüz tane tabancanın çekildiği duyulabiliyordu.

CHICAGO'DAKİ MCGRATH pompalı tüfeklerin ve tabancaların çekildiğini duymasa da telsizden Phoenix'in yetkili ajanının sesini duyabiliyordu. Adamın helikopterin mikrofonundan iletildiği mesaj Washington'a aktarılıyor ve uzun bir toplantı masasında duran hoparlörden yankılanıyordu. Ajan heyecan içinde sürekli konuşuyor, bir yandan ekibine talimatlar yağıyor diğer yandan aşağıdaki yolda gördüklerini tarif ediyordu. McGrath elleri terden buz kesmiş bir halde oturuyor, sanki kristal bir küreye dönüşüp neler olduğunu gösterebilirmiş gibi parazit sesleri arasında ajanın dediklerini aktaran hoparlöre dikkatle bakıyordu.

“Duruyor, duruyor,” diyordu helikopterdeki ajan. “Şu an ilerlemiyor, yolda durdu ve etrafı çevrildi. Ateş etmeyin, talimatımı bekleyin. Kapıları açmazlarsa o lanet olası kapıları açıp onları indirin. Tamam, önde iki adam oturuyor. Biri direksiyon başında, diğeri yolcu koltuğunda. İniyorlar, iniyorlar, onları yakalayıp bir arabaya bindirin ve anahtarları alın. Kamyone-
tin arka tarafını açın ama dikkat edin, rehinenin yanında iki adam daha var. Tamam, arkaya gidiyoruz, kamyonetin arka tarafına geçiyoruz. Kapılar kilitli, anahtarı deniyoruz. Biliyor musunuz? Kamyonetin yanındaki yazılar hâlâ duruyor. Bright Spark Elektrik diyor. Bunun boyanmış olması gerekmiyor muydu? Üstü boyanmamış mıydı?”

Chicago'da üçüncü kattaki toplantı odasına ölümcül bir sessizlik çöktü. McGrath kireç gibi bembeyaz kesildi. Milosevic ona baktı. Brogan sakın sakın pencereden dışarı göz attı.

“Neden kuzeye doğru gidiyor?” dedi McGrath. “Neden Chicago'ya doğru geri geliyor?”

Hoparlörden hâlâ parazit sesleri yayılıyordu. Tekrar hoparlöre döndüler. Kulak kesildiler. Telaşlı sesin ardındaki pervanelerin sesini duyabiliyorlardı.

“Arka kapılar açıldı,” dedi ajan. “Kapılar açıldı, evet açıldı, içeri giriyoruz. Birileri dışarı çıkıyor, bu ne böyle? Burada onlarca insan var. Belki yirmi kişi. Hepsi kamyonetten iniyor. Hâlâ iniyorlar. Yirmi otuz kişi olmalı. Neler oluyor?”

Adamın sesi kesildi. Belli ki aşağıdan telsizle aktarılan bir mesajı dinliyordu. McGrath, Brogan ve Milosevic tıslayan hoparlöre bakakaldılar. Uzunca bir süre ses gelmedi. Ajanın nefes alıp verişinden, helikopterlerin kanatlarının sesinden ve parazitlen başka bir şey duyulmuyordu. Derken, ajanın sesini yeniden duydular.

“Lanet olsun,” dedi. “Lanet olsun, Washington, orada mısınız? Beni dinliyor musunuz? Az önce ne yaptığımızı biliyor musunuz? Bizi ne için yolladığınızı biliyor musunuz? Az önce bir sürü Meksika göçmeni yakaladık. Yaklaşık otuz kadar yasadışı Meksika göçmeni. Onları sınırdan almışlar. Chicago’ya götürüyorlarmış. Hepsi orada onlara iş vaat edildiğini söylüyor.”

BEYAZ ECONOLINE YOLA DEVAM EDİYORDU. Hızını artırmıştı. Ama artık virajlı bir yolda değildi. Son keskin virajları almış, hızla dümdüz ilerlemeye başlamıştı. Hız yaptığından ve tavanda gelişigüzel açılmış yüz delikten çıkan ısıklık sesi yüzünden içerisi çok daha gürültülüydü.

Reacher ve Holly dar şiltenin üstünde birbirlerine sarılmışlar, tavandaki deliklere bakıyorlardı. Her delik, parlak bir ışık noktasıydı. Gökyüzünün maviliği bile görünmüyordu. Işık o kadar parlaktı ki rengi yoktu sanki. Sadece karanlıkta parıldayan birer nokta seçiliyordu. Matematiksel bir önerme gibi. Sac levhayı saran karanlığa karşı ışık. Karanlığa karşı aydınlık. Karanlık, ışığın yokluğu. Pozitif ve negatif. Her iki önerme de metal tavanda net bir zıtlık oluşturuyordu.

“Gökyüzünü görmek istiyorum,” dedi Holly.

Kamyonetin içi ılıktı. Önceki kadar sıcak değildi. Tavandan içeri dolan hava bu sorunu çözmüştü. Onları rahatlatmıştı. Ama yine de Reacher gömleğini çıkarmıştı. Gömleği dertop edip başının altına koymuştu.

“Gökyüzünün tamamını görmek istiyorum,” dedi Holly. “Sadece ufacık parçalarını değil.”

Reacher bir şey demedi. Delikleri sayıyordu.

“Saat kaç?” diye sordu Holly.

“Yüz on üç.”

Holly başını ona çevirdi.

“Ne?”

“Tavanda yüz on üç delik var.”

“Harika. Saat kaç?”

“Üç buçuk.”

Holly ona biraz daha sokuldu. Ağırlığını yan tarafına verdi. Başını onun sağ omzuna dayamıştı. Bacağı onun bacağının üstündeydi. Reacher’ın uyluğunu sıkıştırıyordu.

“Çarşamba, değil mi?”

“Evet.”

Holly fiziksel olarak ona birçok kadının yaklaşmadığı kadar yaklaşmıştı. Esnekti ve atletik yapıydı. Kaslıydı ama yumuşaktı. Gençti. Hoş kokuyordu. Reacher gevşemeye, bu hissin keyfini çıkarmaya başlamıştı. Biraz hızlı nefes alıp veriyordu. Yine de Holly’nin niyeti konusunda kendini kandırmıyordu. Holly rahat davranıyordu fakat bunu ağrıyan dizini rahatlatmak ve silteden yere yuvarlanmamak için yapıyordu.

“Elli bir saattir gökyüzünü görmedim,” dedi.

Yüz on üç asal bir sayıydı. Başka sayıları çarparak bu sayıya ulaşamazdınız. Yüz on ikiyi, elli altıyı ikiyle, yirmi sekizi dörtle ya da on dördü sekizle çarparak elde edebilirdiniz. Yüz on dördü ise elli yediyi ikiyle, on dokuzu altıyla ya da otuz sekizi üçle çarparak. Ama yüz on üç asal bir sayıydı. Çarpanları yoktu. Yüz on üçe ancak yüz on üçü birle çarparak ulaşabilirdiniz. Ya da öfkeyle bir komyonetin içine pompalıyla ateş ederek.

“Reacher, endişelenmeye başladım,” dedi Holly.

Elli bir saat. Elli bir asal bir sayı değildi. Elli biri, on yediyi üçle çarparak elde edebilirdiniz. Üç onun toplamı otuz, üç yedinin toplamı yirmi bir, otuzla yirmi birin toplamı elli bir ederdi.

Elli bir asal bir sayı değildi. Eli birin çarpanları vardı. Reacher sol bileğiyle ağır zinciri kaldırdı ve iki koluyla birden Holly'ye daha da sıkı sarıldı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi. “Sana zarar vermeyecekler. Seni bir şey karşılığında kaçırdılar. O yüzden iyi durumda tutacaklar.”

Holly'nin başını iki yana salladığını hissetti. Başını hafifçe ama kararlılıkla sallamıştı.

“Kendim için endişeli değilim,” dedi Holly. “Senin için endişeliyim. Senin için kim ne verecek?”

Reacher bir şey demedi. Buna verebileceği bir yanıt yoktu. Holly ona biraz daha sokuldu. Gözlerini kırıştıtırırken, Reacher onun kirpiklerinin göğsünün yan tarafına değdiğini hissedebiliyordu. Kamyonet sanki gitmek istediğinden daha hızlı sürülüyormuş gibi kükreyerek yola devam ediyordu. Reacher, sürücünün doğal seyir hızını zorladığını tahmin ediyordu.

“Biraz endişelenmeye başladım,” dedi Holly.

“Sen beni kollarsın, ben de seni,” dedi Reacher.

“Senden bunu istemiyorum.”

“Biliyorum.”

“Bunu yapmana izin veremem.”

“Beni durduramazsın,” dedi Reacher. “Bu meseleye ben de karıştım. Adamlar karışmamı sağladılar. Beni vuracaklardı. Bir kuralım vardır, Holly. İnsanlar benimle uğraşırlarsa kendilerini riske atarlar. Bu konuda sabırlı davranmaya çalışırım. Bir zamanlar bir öğretmenim vardı, ilkokuldaydım. Filipinler'di sanırım çünkü öğretmenim hep beyaz renkli kocaman bir şapka takardı. Yani sıcak bir ülkeydi. Diğer çocukların iki misliydim. Öğretmenim bana hep, öfkelenmeden önce içinden ona kadar say, Reacher, derdi. Bu olayda onu çoktan geçtim. O yüzden kazansak da kaybetsek de bu işte birlikte olduğumuzu kabullenmen gerek.”

İkisi de sessizleşti. Kamyonet kükreyerek yola devam etti.

“Reacher?”

“Efendim?”

“Sarıl bana.”

“Sarılıyorum zaten.”

Reacher bunu kanıtlamak istermiş gibi iki koluyla onu hafifçe sıktı. Holly ona biraz daha sokuldu.

“Reacher?”

“Efendim?”

“Beni tekrar öpmek ister misin? Beni öptüğünde kendimi iyi hissediyorum.”

Reacher başını çevirdi ve karanlıkta ona gülümsedi.

“Bana da bir zararı yok,” dedi.

SAATTE YÜZ YÜZ ON KİLOMETRE HIZLA sekiz saat kadar yola devam ettiler. Sekiz yüz sekiz yüz elli kilometre arasında yol almış olmalıydı. Evet, bu kadar olmalıydı. Reacher’ın tahmini buydu. Ve bu, nerede olduklarına dair bir ipucu vermeye başlamıştı.

“Hız sınırını umursamadıkları bir yerdeyiz,” dedi.

Holly kıpırdanıp esnedi.

“Ne?”

“Bir süredir hızlı gidiyoruz. Saatlerdir yüz on kilometre gibi bir hızla. Loder dikkatli bir adam. Trafik polisine yakalanma tehlikesi olsaydı Steve’inin bu kadar hızlı sürmesine izin vermezdi. O yüzden ya hız sınırının yüksek olduğu ya da hız sınırı olmayan bir yerdeyiz. Hangi eyaletler hız sınırını kaldırmıştı?”

Holly omuz silkti.

“Emin değilim. Çoğunlukla batı eyaletleri sanırım.”

Reacher başını salladı. Zihnindeki haritada bir kavis çizdi.

“Doğuya gitmedik,” dedi. “Bunu anladık zaten. Yani bence Teksas, New Mexico, Colorado, Wyoming ya da Montana olabilir. Bir dereceye kadar Idaho, Utah, Nevada ya da Arizona da. Henüz Kaliforniya’da değiliz.”

Kamyonet biraz yavaşladı ve motorun zorlandığını duydular. Sonra şoför vitesi beşten dörde alırken çıkan ses işitildi.

“Dağlar,” dedi Holly.

Bir tepeden daha dikti. Bir rampadan da. Durmadan dümdüz tırmandıkları bir yoldu. Dağların arasından geçen bir otoyol. Trafikten kaçınmak için bu yolu izliyor olmalılardı. Reacher kamyonetin daha ağır giden araçların yanından geçerken sarsıldığını hissetti. Fazla değil, sadece birkaç aracın yanından geçtiler. Kamyonet dördüncü viteste kaldı, sürücü yokuş yukarı çıkarken ayağını pedaldan çekmedi. Sonra ayağını biraz gevşetip tekrar beşinci vitese ve tekrar dördüncü vitese aldı.

Tırmanmaya devam etti.

“Benzinimiz bitebilir,” dedi Holly.

“Benzinle değil, dizelle işliyor. Orduda bunlardan kullanmıştık. Depoları otuz beş galonluk. Dizel, otoyolda galon başına kırk kilometre harcayabilir. Yani yakıtsız kalana kadar bin dört yüz elli kilometre yol yapabilirler.”

“Bu bizi ülkeden çıkarmalarına yeter.”

YOLA DEVAM ETTİLER. Kamyonet saatlerce dağların arasında ilerledi, sonra otoyoldan çıktı. Hava kararmıştı. Tavandaki parlak delikler soluklaşmış, ardından tamamen gözden kaybolmuştu. Tavandan daha koyu renk görünüyordular. Pozitif ve negatif. Kamyonet sağa sapıp otoyoldan çıkarken sarsıldılar ve sert bir şekilde sağa saparken lastiklerin kaydığını hissettiler. Sonra, kafa karıştırıcı bir dönüş, duruş ve tekrar devam ediş dizisi başladı. Kamyonet düşük viteste ağır ağır ilerlerken yokuş aşağı dönemeçlerden kıvrıldılar, dik bir şekilde yokuş yukarı tırmandılar. Hafif kıvrımlı yollarda, engebeli yollarda, pürüzsüz yollarda, yükselip alçalan yollarda ilerlerken tekerlerin çakıl taşlarının ve yoldaki çukurların üstünden geçtiğini hissettiler. Reacher ön far ışıklarının sağa sola sinyal verirken yanıp söndüğünü hayal edebiliyordu.

Kamyon duracak kadar yavaşlayıp hızla sağa saptı. Ahşap bir köprüden geçti. Sonra, tekerlek izleriyle kaplı bir yolda sarsılarak ilerledi. Ağır gidiyor, iki yana sallanıyordu. Kuru bir nehir yatağında yol alıyordu sanki. Taşlı, dar bir yoldu. Ve şoför artık telaşlı değil, neredeyse hedefine varmış gibiydi.

Fakat bu son etap epey uzun sürdü. Hız düşüktü ve yol kötüydü. Lastiklerin altında irili ufaklı taşlar eziliyordu. Lastikler bu gevşek zeminde tiz bir sesle yana doğru esniyordu. Kamyonet bu şekilde elli dakika ilerledi. Reacher üşüdüğünü hissetti. Doğrulup gömleğini silkeledi. Üstüne geçirdi. Engebeli yolda bir saat daha yol aldılar. Saatte yirmi beş otuz kilometre hızla.

Ve hedefe ulaştılar. Kamyonet son bir kez sarsıldı. Birkaç metre daha gidip durdu. Motor sesi kesildi. Yerini derin bir sessizlik aldı. Reacher devasa bir boşluğun ve soğuyan egzoz susturucusunun sesinden başka bir şey duyamıyordu. Öndeki iki adamın tükenmiş bir halde, sessizce oturduğunu da duyabiliyordu. Sonra, adamlar kamyonetten indiler. Kapılar açıldı, koltuk yayları gıcırdadı. Kapılar sert bir şekilde kapandığında sessizlikte yankılanan metalik bir ses yükseldi. Reacher arka tarafa doğru yürüdüklerini anladı. Şoförün anahtarları elinde hafifçe çevirdiğini işitti.

Anahtar kilide girdi. Kilit bir klik sesiyle yuvasında döndü. Kapının bir kanadı açıldı. Loder metal bir çubukla kapının kapanmasını engelledi. Sonra diğer kanadı açtı. Bunun da kapanmasını engelledi. Glock'unu sallayarak inmelerini işaret etti. Reacher, Holly'yi kapıların oraya taşıdı. Önden indi. Bileğindeki zincir yere düştü. Holly'yi kucaklayıp yanına indirdi. Kamyonetin kabartmalı metal zemininin kenarına yaslanıp yan yana durdular. İleriye, etraflarına baktılar.

Holly gökyüzünü görmek istemişti. O sırada, Reacher'ın gördüğü en engin gökyüzünün altında duruyordu. Gökyüzü siyaha yakın koyu lacivert rengine bürünmüştü ve uçsuz bucaksızdı.

Hesaplanamaz bir yüksekliğe erişiyordu. Bir gezegen kadar büyüktü. Yüz milyarlarca parlak yıldızla bezeliydi. Her biri çok uzaktaydı ama çarpıcı bir parlaklığa sahipti. Evrenin en uzak köşelerine tozlarını serpiyorlardı. Devasa, kapkaranlık bir gökyüzüydü ve sonsuza uzanıyordu.

Bir ormanda, açıklık bir alandalardı. Reacher keskin bir çam ağacı kokusu alıyordu. Güçlü bir kokuydu. Temiz ve tazeydi. Etrafta simsiyah görünen ağaç kümeleri vardı. Dağların tırtıklı yamaçlarını kaplıyorlardı. Etrafı dağlık, ağaçlık yamaçlarla çevrili açıklık bir alandı burası. Geniş, ötesi görünmeyen, sessiz bir alandı. Reacher sağında, binaların silik siluetlerini seçebiliyordu. Uzun, alçak kulübelardı. Karanlıkta çömelmiş gibi duran ahşap yapılarıdı.

Açıklık alanın kenarında insanlar vardı. En yakındaki ağaçların orada. Reacher onları da seçebiliyordu. Elli altmış kişi. Sessizce bekliyorlardı. Koyu renkli giysiler giymişlerdi. Yüzlerine gece kamuflajı boyaları sürmüşlerdi. Gözlerinin beyazı siyah ağaçlarla tezat oluştuyordu. Silahlılardı. Reacher tüfekleri ve makineli tüfekleri fark etti. Omuzlarına asılıydı. Köpekleri de vardı. Kalın, deri kayışlı, birkaç iri köpek.

Aralarında çocuklar da vardı. Reacher onları da seçebiliyordu. Sessizce, gruplar halinde duran, mahmur gözlerle onlara bakan çocuklar. Korku ve şaşkınlık dolu ifadelerle orada öylece dikilen yetişkinlerin yanında kıpırdamadan duruyorlardı. Gece- nin bir yarısı bir şeye şahit olmaları için uyandırılmış uykulu çocuklardı.

Loder ağır ağır kendi etrafında döndü ve sessizce onları izleyen insanlara yaklaşımlarını işaret etti. Bir sirkin yöneticisi gibi eliyle geniş bir daire çizerek onları yanına çağırdı.

“Onu getirdik,” diye seslendi. “Federal kaltak yanımızda.”

Sesi uzaktaki dağlarda yankılandı.

“Neredeyiz?” dedi Holly.

Loder dönüp ona gülümsedi.

“Bizim yerimizdeyiz, kaltak,” dedi alçak sesle. “Federal dostlarının gelip seni kurtaramayacağı bir yerdeyiz.”

“Neden? Neredeyiz?”

“Anlaman biraz zor olabilir,” dedi Loder.

“Neden? Neticede bir yerdeyiz, öyle değil mi? ABD’de bir yer mi burası?”

Loder başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi.

Holly boş gözlerle ona baktı.

“Kanada mı?”

Adam yine başını iki yana salladı.

“Kanada’da değiliz, kaltak,” dedi.

Holly ağaçlara ve dağlara baktı. Başını kaldırıp devasa karanlık göğe göz attı. Aniden esen serin rüzgârda ürperdi.

“Meksika da değil,” dedi.

Adam iki kolunu bir şey anlatmak istermiş gibi havaya kaldırdı.

“Burası yepyeni bir ülke,” dedi.

ÇARŞAMBA GECESİ, Chicago Saha Ofisi'ndeki ortam bir cenaze törenini andırıyordu ve aslında bir bakıma bir cenaze töreniydi çünkü Holly'yi kurtarmaya dair tüm gerçekçi umutlar tükenmişti. McGrath en büyük şansının olaya başında müdahale etmek olduğunu biliyordu. Holly hâlâ hayattaysa Kuzey Amerika kıtasında bir yerde tutsaktı ve onu kaçıran adamlar arayana dek nerede olduğunu öğrenilmesi mümkün değildi. Ve olayın üzerinden neredeyse altmış saat geçmesine rağmen adamlar hâlâ aramamışlardı.

O sırada üçüncü kattaki toplantı odasında bulunan uzun masanın başında oturuyordu. Sigara içiyordu. Oda sessizdi. Milosevic yan tarafa oturmuş, sırtını pencerelere vermişti. Öğleden sonrası güneşi yerini ağır ağır geceye bırakmış, hava tamamen kararmıştı. Odadaki ısı güneşe göre yükselip alçalmış, en sonunda ılık bir yaz havasına dönmüştü. Fakat odadaki iki adam da hayal kırıklığından buz kesmiş haldeydi. Brogan onlara katılmak için içeri girdiğinde başlarını doğru dürüst kaldırıp ona bakmadılar bile.

BROGAN'IN ELİNDE bir sürü bilgisayar çıktısı vardı. Gülümsemi-yordu ama yüzüne gülümsemeye yakın bir ifade yerleşmişti.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu McGrath.

Brogan kararlılıkla başını sallayıp yerine oturdu. Çıktıları dört gruba ayırdı ve sırayla kopyalarını uzattı.

“Quantico,” dedi. “Bir şey bulmuşlar. DC’deki suç verita-banı da öyle. Üç şey bulunmuş. Bu haberleri alınca aklıma bir fikir geldi.”

Masaya dizdiği kâğıtlara baktı.

“Şunu dinleyin. Pegmatit, birbirine geçmiş kristaller, sileks, gnays, şist, tortulu şist, yapraksı kayaç, kuvarzit, kuarz kris-talleri, kırmızı kumtaşı, Triasik kızıl kum, asidik volkanik taş, pembe feldispat, yeşil klorit, demir taşı, kumtaşı, kum ve tortu. Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?”

McGrath ve Milosevic omuz silkip başlarını iki yana salladılar.

“Jeoloji,” dedi Brogan. “Quantico’dakiler kamyoneti incelediler. Materyal Analiz Birimi’ndeki jeologlar. Çamurluk kemerlerinin altına yapışan şeyleri incelemişler. Bunların ne olduğunu ve kamyonetin nerelerden geçtiğini belirlemişler. Metale minik taş ve tortu parçaları yapışmış. Jeolojik bir parmak izi gibi.”

“Tamam. Nerelerden geçmiş?” diye sordu McGrath.

“Yolculuğuna Kaliforniya’da başlamış. Dutch Borken isim-li narenciye çiftçisi kamyoneti on sene önce Mojave’den almış. Üretici bu bilgiyi verdi. Bunun jeolojiyle bir ilgisi yok. Sonra, uzmanlar aracın birkaç sene Montana’da kaldığını söylediler. Ardından kuzey yönünde ilerleyerek Kuzey Dakota’dan, Minnesota’dan, Wisconsin’den geçmiş ve buraya gelmiş.”

“Bundan eminler mi?” dedi McGrath.

“Bir kamyon şoförünün seyir defteri gibi,” dedi Brogan. “Bir kalemle kâğıda yazılmamış olsa da arabanın altına yapışmış olan şeyler bunu kanıtlıyor.”

“Kimmiş bu Dutch Borken?” diye sordu McGrath. “Bu olayla bir ilgisi var mı?”

Brogan başını salladı.

“Hayır. Adam ölmüş.”

“Ne zaman?” dedi McGrath.

“Birkaç sene önce. Borç almış, çiftliği iflas etmiş, banka çiftliğe el koymuş. Adam ağzına .12 kalibrelik bir silah sokmuş ve kafası Kaliforniya’nın dört bir yanına saçılmış.”

“Yani?” dedi McGrath.

“Oğlu kamyoneti çalmış. Teknik olarak kamyonet artık bankanın malı sayılıyormuş. Kamyonet çalınmış ve onu bir daha gören olmamış. Banka bunu ihbar etmiş, yerel polis aracı aramış ama sonuç alamamış. Ruhsat yok. Motorlu Araçlar Dairesi bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Kimse eski bir kamyoneti umursamadığı için polis de en sonunda pes etmiş. Ama bana kalırsa Borken’in oğlu kamyoneti çaldı ve Montana’ya gitti. Kamyonet kesinlikle iki sene Montana’da kalmış. Uzmanlar bundan eminler.”

“Borken’in oğluyla ilgili bir bilgi var mı?” dedi McGrath.

Brogan başını salladı. Diğer bir belgeye geçti.

“Hakkında bir sürü bilgi var. Veritabanında orada burada ortaya çıkıyor. İsmi Beau Borken. Otuz beş yaşında, bir seksen boyunda, yüz seksen kilo. İriyarı, değil mi? Aşırı sağcı, paranoyak eğilimleri var. Şu an bir milis lideri. Aşırı fanatik. Bir sürü başka milis grupla bağlantısı mevcut. Kaliforniya’nın kuzeyindeki bir soygunun baş şüphelisi. Yirmi milyon değerinde hamiline senet taşıyan zırhlı bir araç. Şoför öldürülmüş. Milis gruplarla ilgili olabileceğini düşünmüşler çünkü kötü adamlar ordu giysilerine benzer giysiler giyiyorlarmış. Borken’in kıyafeti de öyleymiş. Ancak bunu kanıtlayamamışlar. Nedeni dosyalarda yok. Ayrıca bizim için önemli olan bilgi, tüm bunlardan önce Beau Borken’in Peter Wayne Bell’i tecavüz suçlamasından

kurtaran ifadeyi verenlerden biri olması. Dolayısıyla suç mahalline koyabileceğimiz biriyle ilişkilendirebileceğimiz bir adam.”

Milosevic başını kaldırıp ona baktı.

“Esas yaşadığı yer Montana mı?” diye sordu.

Brogan başını salladı.

“Aşağı yukarı tam olarak nerede olduğunu bulabiliriz. Quantico’daki uzmanlar özellikle Montana’nın kuzeybatı köşesindeki birkaç vadi üstünde duruyorlar.”

“O kadar kesin konuşabiliyorlar mı?” dedi Milosevic.

Brogan yine başını salladı.

“Onları aradım. Çamurluk kemerlerindeki tortunun belirli bir yere ait olduğunu söylediler. Yaklaşık bir milyon yıl önce buzullar tarafından kazınan çok eski bir kayanın yüzeye olması gerekenden daha yakın olması ve hâlâ çok eski olan ama o eski kayadan daha yeni, sıradan kayalara karışmasıyla ilgili bir şey. Dediklerimi anlayabiliyor musunuz? Yani oraya has bir karışım söz konusu. Onlara nasıl bu kadar emin olabildiklerini sordum. Sokakta elli adım ötede gördüğümde annemi tanıyabildiğim gibi kendilerinin de bu karışımı tanıyabildiklerini ifade ettiler. Bunun, Kanada’dan Montana’nın kuzeybatı köşesine sürüklenen eski devasa buzulların oluşturduğu birkaç kuzey-güney buzul vadisinin birinden geldiğine eminler. Dahası, orada çok farklı parçalanmış bir kumtaşı da varmış, hatta Orman Servisi oradaki orman patikalarında bunu kullanıyormuş.”

“Tamam,” dedi McGrath. “O halde bu adamlar birkaç sene Montana’da kaldılar. Peki ama oraya geri döndüklerini nereden bileceğiz?”

Brogan üçüncü belgeyi eline aldı. Bir harita açtı. Ve pazartesi gününden beri ilk kez gerçekten gülümsedi.

“Kesinlikle oradalar,” dedi. “Haritaya bakın. Chicago ile Montana’nın uç köşesinin arasından geçen yol, Kuzey Dakota’ya çıkıyor, değil mi? O bölgede yaşayan bir çiftçi bu sabah

yürüyüş yapıyormuş. Bir hendekte ne bulduğunu tahmin edin bakalım.”

“Ne bulmuş?” dedi McGrath.

“Ölü bir adam. At yetiştiriciliği yapılan bir bölgede, herhangi bir yerden kilometrelerce uzakta, bir hendeğin içinde. Adam hemen polisi aramış, polis cesedin parmak izlerini veritabanında aratmış ve bilgisayar bir isim bulmuş.”

“Kimmiş?” dedi McGrath.

“Peter Wayne Bell,” dedi Brogan. “Holly’yi kaçıran arabanın şoförü.”

“Ölmüş mü? Nasıl?”

“Bilmiyorum. Belki bir anlaşmazlık yaşamışlardır. Belki Bell denen adam beyniyle düşünmemiştir. Böyle bir eğilimi olduğunu biliyoruz. Belki Holly’ye sataşmıştır, belki Holly ona had-dini bildirmiştir. Ama haritanın üstüne bir cetvel koyup bakın. Montana’ya geri dönüyorlar. Orası kesin. Öyle olmalı.”

“Neyle?” dedi McGrath. “Beyaz bir kamyonetle değil.”

“Evet, beyaz bir kamyonetle,” dedi Brogan.

“Kayıp olan tek araç o Econoline’dı,” dedi McGrath.

Brogan hayır anlamında başını salladı. Önündeki dördüncü belgeyi aldı.

“Aklıma gelen fikir şuydu...” dedi. “Rubin’in bir kamyonet kiralamış olabileceğini düşündüm.”

“Kimin?” dedi McGrath.

“Öldürülen dışçının,” dedi Brogan. “Bir kamyonet kiralamış olabileceğini düşünüp araştırdım.”

McGrath ona baktı.

“Dışçı neden bir kamyonet kiralasın ki?”

“Kiralamamış. Sonra, belki adamlar dışçıyı yakaladıktan sonra onun kredi kartlarıyla bir kamyonet kiralamışlardır, diye düşündüm. Bu bana çok mantıklı geldi. Ehliyetle, kredi kartlarıyla dolu çalıntı bir cüzdanla bir araç kiralayabilecekken neden

bir araç çalma riskine girsinler ki? Birkaç yeri aradım. Gerçekten de pazartesi sabahı, saat dokuzda Dr. Rubin adına Güney Yakası'ndaki Chicago-You-Drive isimli bir araç kiralama şirketinden bir Econoline kiralamışlar. Onlara, adamlar ehliyetteki fotoğrafa benziyor muydu diye sorduğumda, bunu kontrol etmediklerini söylediler. Econoline'ın ne renk olduğunu sordum. Bütün kamyonetlerinin beyaz olduğunu söylediler. Yan tarafında yazı olup olmadığını sordum. Yeşil harflerle, baş hizasında Chicago-You-Drive yazdığını söylediler.”

McGrath başını salladı.

“Harland Webster’ı arayacağım,” dedi. “Beni Montana’ya yollamasını isteyeceğim.”

“ÖNCE KUZHEY DAKOTA’YA GİT,” dedi Webster.

“Neden?” dedi McGrath.

Hattın diğer ucundaki patronu duraksadı.

“Adım adım ilerleyelim. Önce Peter Wayne Bell vakasını incelememiz gerek. Bu yüzden önce oraya uğra, tamam mı?”

“Emin misin, şef?”

“Sabırlı ve özenli bir çalışma,” dedi Webster. “Bizim için önemli olan bu. İpucu toplamak, öyle değil mi? Bugüne kadar işe yaradı. Adamın Brogan iyi iş çıkarmış. Onu tuttum.”

“O halde onun dediği gibi yapalım, şef. Montana’ya kadar gidelim.”

“Bir şeyi öğrenene kadar telaşa kapılmanın bir anlamı yok. Kim, nerede, neden gibi. Bilmemiz gerekenler bunlar, Mack.”

“Kim ve nerede sorularının yanıtını biliyoruz,” dedi McGrath. “Beau Borken denen adam. Montana. Yeterince açık değil mi?”

Webster yine duraksadı.

“Olabilir. Peki neden sorusunun yanıtı ne?”

McGrath ahizeyi omzuyla başının arasına sıkıştırıp yeni bir sigara yaktı.

“En ufak bir fikrim yok,” dedi tereddütle.

“Adamların fotoğraflarını inceledik,” dedi Webster. “Fotoğrafları Davranış Bilimi Birimi’ne yolladım. Shrinks hepsini gözden geçirdi.”

“Ve?”

“Bilmiyorum,” dedi Webster. “Orada çok zeki insanlar çalışıyor ama tek bir fotoğrafa bakarak ne kadar bilgi edinebilirler ki?”

“Bir sonuca vardılar mı?”

“Birkaç sonuca vardılar. Adamlardan üçünün birlikte olduğunu, iriyarı adamın onlardan ayrı olduğunu düşünüyorlar. Üçü birbirine benziyor. Fark ettin mi? Aynı geçmiş, aynı görünüm, belki aynı genler. Üçü birbiriyle ilişkili olabilir. Bell denen adam Kaliforniyalı. Mojave’dendi, değil mi? Beau Borken da oradan. Üçü de aynı bölgeden olabilir. Hepsi Batı Yakası tipleri. Fakat iri olan adam farklı. Giysileri, duruşu, fiziksel özellikleri. Quantico’daki antropologlar onun kısmen yabancı ya da ikinci nesil göçmen olabileceği fikrindeler. Açık renk saç ve mavi gözleri var ama yüzü fark yaratıyor. Avrupalı olabilmış. Ve iri yapılı. Spor salonunda kas yapmış değil, doğuştan iriyarı.”

“Yani? Vardıkları sonuç nedir?”

“Yani Avrupalı olabilir,” dedi Webster. “İriyarı bir adam, Avrupa kökenli. Bir terörist olabileceğinden endişeleniyorlar. Bir paralı asker olabilir. Denizaşırı kaynakları kontrol ediyorlar.”

“Bir terörist mi? Bir paralı asker mi? Ama neden?”

“Sorun da bu zaten. İşin *neden* kısmını çözmemiz gerek. Bu adam gerçekten bir teröristse amacı ne? Kim kimi parayla tuttu? Onları motive eden güç ne? Borken’in milis grubu adamı onlara yardım etmesi için mi tuttu, yoksa tam tersi mi oldu? Bu olayın arkasında o adam mı var? ABD’de yerel bir güçten faydalanmak için Borken’in milis grubundan o mu yardım istedi?”

“Neler oluyor böyle?” dedi McGrath.

“O’Hare’e uçuyorum,” dedi Webster. “Oraya vardığımda artık bu meseleyle kendim ilgileneceğim, Mack. Çok ciddi bir durum söz konusu. Dolayısıyla orada olmam gerek. Yaşlı adam öyle olmasını bekler.”

“Hangi yaşlı adam?” diye sordu McGrath bıkkınlıkla.

“İkisi de olabilir.”

BROGAN GECENİN BİR YARISI, Meksikalıların Arizona’da kamyonette yakalanmasından altı saat sonra, O’Hare’e doğru yola çıkmıştı. McGrath ön tarafta yanında oturuyordu, Milosevic ise arkadaydı. Kimse konuşmuyordu. Brogan, Büro’nun tahsis ettiği Ford arabayı askeri üssün tel çitlerinin hemen iç kısmına park etti. Arabada oturup Andrews’dan kalkan FBI Lear jetini beklemeye başladılar. Jet yirmi dakika sonra indi. Hızla onlara doğru ilerledi. Havaalanının projektör ışıkları altında, motorlarından tiz bir ses çıkararak durdu. Kapı açıldı, merdiven sarkıtıldı. Harland Webster kapıda belirdi ve etrafına bakındı. Onları görünce telaşlı, sert bir el hareketiyle jete geçmelerini işaret etti. Bunu iki kez tekrarladı. Üçü birlikte jete bindiler. Merdiven katlanarak yukarı çekildi ve basınçlı kapı arkalarından kapandı.

Webster onları bir grup koltuğa yönlendirdi. Küçük bir masanın etrafında birbirine bakan ikişer koltuk vardı. McGrath ve Brogan, Webster ve Milosevic’in karşısına oturdular. Kemerlerini bağladılar ve Lear pistte harekete geçti. Pistte sırasını alıp bekledi. Sarsıldı, titredi ve hızlanarak ilerleyip uzun asfalt pistten havalandı. Kuzeybatıya döndü, gürültülü motor sesleri arasında rotasında uçmaya başladı.

“Tamam, şuna ne dersiniz?” dedi Webster. “Genelkurmay Başkanı’nın kızı yabancılarla ilişkili bir terörist grup tarafından kaçırıldı. Adamdan birtakım taleplerde bulunacaklar. Askeri boyutu olan taleplerde.”

McGrath başını hayır anlamında salladı.

“Çok saçma. Bu nasıl işe yarayabilir ki? Onun yerine başkasını getirirler. Koca kışını devirip Pentagon’da oturmaya meraklı epey eski asker var.”

Brogan temkinli bir ifadeyle başını salladı.

“Haklısınız, şef,” dedi. “Olası bir fikir değil.”

Webster da başını salladı.

“Tamam,” dedi. “Peki bu durumda elimizde hangi seçenekler kalıyor?”

Kimse yanıt vermedi. Kimse o sözleri söylemek istemiyordu.

LEAR BATI YÖNÜNDE ALÇALAN güneşin parıltısını izleyerek Kuzey Dakota’daki Fargo Havaalanı’na indi. Minneapolis Saha Ofisi’nden bir ajan onları arabasında bekliyordu. Brogan’dan ya da Milosevic’ten etkilenmemişti ve Chicago’nun sorumlu ajanından etkilendiğini belli etmeyecek kadar da gururlu bir adamdı. Bununla birlikte Harland Webster’la tanıştığı için oldukça gergindi. Ayrıca ona işinde yetkin olduğunu göstermeye kararlıydı.

“Gizlendikleri yeri bulduk efendim,” dedi. “Dün gece orayı kullanmışlar, sonra tekrar yola çıkmışlar. Orası kesin. Cesedin bulunduğu yerden bir buçuk kilometre uzakta.”

Ajan onları kuzeybatıya götürürken, iki saatlik gergin ve sessiz yolculuk boyunca araba sonu görünmeyen arpa, buğday, fasulye, yulaf tarlalarının arasında sürünen bir böcek gibi ilerledi. Ardından sağa saptı ve farları sonsuza uzanan yeşil çayırları, koyu gri gökyüzünü aydınlattı. Batıda güneş tamamen batmıştı. Yerel ajan birkaç yola saptıktan sonra etrafı çitlerle çevrili bir yerde durdu. Çitler karanlıkta göremedikleri bir noktaya uzanıyordu fakat farlar sayesinde birkaç ağacın arasına bağlanmış polis kordonu, bir devriye arabası ve yirmi metre kadar ötede bekleyen bir adli tabip aracı seçilebiliyordu.

“Ceset burada bulundu,” dedi yerel ajan.

Elinde bir fener vardı. Etrafta görülecek pek bir şey yoktu. Sadece asfalt yol ile çitler arasında, uzun otlarla kaplı on metrelik bir bölümünde, otların ezildiği bir hendek bulunuyordu. Ceset götürülmüştü ama adli tabip bilgi vermek için bekliyordu.

“Çok garip,” dedi doktor. “Adam boğularak öldürülmüş. Orası kesin. Yüzüne yumuşak bir şeyle bastırılarak boğulmuş. Yüzünde ve gözlerinde peteşi mevcut. Boğulma vakalarında ortaya çıkan küçük kanama noktaları. Bu, kanın damarlardan sızarak deri altına ulaşmasıyla meydana gelir.”

McGrath omuz silkti.

“Bunun neresi garip?” dedi. “Şansım olsaydı o hergeleyi ben de boğardım.”

“Öncesi ve sonrası garip,” dedi doktor. “Ölmeden önce aşırı şiddete maruz kalmış. Bence bir duvara, belki bir kamyonetin yan tarafına savrulmuş. Kafatasının arkası çatlak ve sırtında üç kemik kırık. Karnına da tekme yemiş. İç organları berbat durumda. Her şey birbirine geçmiş. Aşırı şiddete, inanılmaz bir güce maruz kalmış. Bunu her kimse yaptıysa kesinlikle bana ulaşmasını istemezdim.”

“Ya sonrası?” dedi McGrath.

“Ceset bir yerden taşınmış,” dedi doktor. “Hipostaz örüntüsü karmakarışık. Sanki biri onu dövmüş, boğmuş, bir saat olduğu yerde bırakmış ama sonra vazgeçip buraya getirip atmış.”

Webster, McGrath ve Brogan başlarını salladılar. Yolun kenarında bir arada durup bir süre karanlık bölgeye baktılar. Sonra arabaya geri döndüler.

“Teşekkürler, doktor,” dedi Webster dalgın dalgın. “İyi iş çıkardınız.”

Doktor başını salladı. Arabanın kapıları kapandı. Yerel ajan motoru çalıştırdı ve güneşin battığı batı yönünde yola devam etti.

“İriyarı adamın sözü geçiyor,” dedi Webster. “Bariz, değil mi? İşin görülmesi için üç adam tuttu. Peter Wayne Bell çizgiyi aştı. Holly’ye sarkıntılık etti. Çaresiz, bacağı sakat, genç ve güzel bir kadın, o hayvan için fazla baştan çıkarıcı olmalı, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Brogan. “Fakat iri adam bir profesyonel. Bir paralı asker ya da bir terörist. Planlarında tutsağa sarkıntılık edilmesi yoktu. Bu yüzden öfkeleni ve Bell’i devre dışı bıraktı. Adamların arasında disiplini sağladı.”

Webster başını salladı.

“Öyle olmuş olmalı. Bunu ancak o iri adam yapmış olabilir. Hem patron olarak otoriteye sahip olduğundan hem de fiziksel açıdan böyle ciddi bir zararı verebilecek kadar güçlü olduğundan.”

“Onu koruyor muydu?” dedi McGrath.

“Yatırımını koruyordu,” dedi Webster yüzünü buruşturarak.

“O halde belki Holly hâlâ iyidir,” dedi McGrath.

Kimse bir şey demedi. Araba bir buçuk kilometre sonra hızla sola saptı ve toprak bir yolda ilerlemeye başladı. Farlar bir grup ahşap evi aydınlattı.

“Burada mola vermişler,” dedi yerel ajan. “Eski bir at çiftliği.”

“Burada yaşayan birileri var mı?” diye sordu McGrath.

“Düne kadar vardı,” dedi ajan. “Bugün herkes ortadan kaybolmuş.”

Ahırın önünde durdu. Beş adam karanlıkta arabadan indi. Ahırın kapısı açıktı. Yerel ajan arabada beklerken Webster, McGrath, Brogan ve Milosevic içeri girdiler. El fenerleriyle etrafı incelediler. İçerisi karanlıktı ve nemliydi. Açıklık taş alanın zemini yosun kaplıydı. Ahırın iki yanında atlar için bölmeler vardı. Açıklığın sonuna kadar gittiler. Sağdaki bölme bir pompalı tüfek ateşiyle paramparça olmuştu. Arka duvar neredeyse

yok olmuş durumdaydı. Tahta paneller yere düşmüştü. Her yere çürümeye başlamış tahta parçaları saçılmıştı.

Soldaki son bölmede bir şilte gördüler. Yosun kaplı taş zemine belirli bir açıda yerleştirilmişti. Arka duvardaki demir halkaya bir zincir geçirilmişti. Demir halka, oraya bir atı bağlamak için yüz sene önce çakılmış olmalıydı. Fakat önceki gece oraya bileğine takılan zincirle bir kadın bağlanmıştı. Webster çömelip zincirin uçlarına bağlanmış parlak krom kelepçeyi inceledi. Eğilip şilteadaki koyu renkli saç tellerini topladı. Sonra, Milosevic'in yanına gitti ve sırayla diğer bölmeleri incelediler. McGrath dikkatle onları izledi. Arkasını dönüp ahırdan çıktı. Yüzünü batıya döndü ve güneşin ufukta gözden kaybolduğu noktaya baktı. Sanki o sonsuz karanlıkta yeteri kadar uzun süre ve dikkatle o noktaya bakarsa gözleri yedi yüz elli kilometre uzağa odaklanabilirmiş, Holly'yi görebilirmiş gibiydi.

HOLLY'Yİ KİMSE GÖREMEZDİ çünkü tek başınaydı, özellikle onun için inşa edilmiş bir hücredeydi. Ormandaki açıklık alandan, mat yeşil üniformalı, yüzleri gece kamuflajıyla kaplı, omuzlarında otomatik silahlar olan, kemerlerindeki mermi keseleri şingirdayan dört sessiz kadın tarafından götürülmüştü. Onu Reacher'dan uzaklaştırmışlardı ve karanlık alanda ağaçların, öfkeli sesler çıkarıp tüküren, yuhalayan insanların arasından geçirmişlerdi. Sonra, taş döşeli toprak bir yolda acı içinde bir buçuk kilometre yürütüp ormandan çıkarmışlar ve beyaz renkli büyük bir binaya sokmuşlardı. Onunla konuşmamışlardı. Sadece onu binaya sokup ikinci kata yönlendirmişlerdi. Alçak yeni kapıyı açıp basamaktan odaya doğru itmişlerdi. Basamak bir adım yüksekliğindeydi çünkü odanın zemini dışarıdaki alandan daha yüksek inşa edilmişti. Holly emekleyerek içeri sürünmüş, kapının arkasından kapandığını ve anahtarın yüksek bir ses çıkarak kilitte döndüğünü duymuştu.

Odanın penceresi yoktu. Tavandaki tel ızgaradan sarkan ampul odaya parlak sarı bir ışık saçıyordu. Dört duvar, zemin ve tavan keskin bir kereste kokusu yayan yeni, ham çam panellerden yapılmıştı. Odanın en uç köşesinde bir yatak duruyordu.

Basit demir bir iskeleti, ince bir şiltesi vardı. Bir ordu ya da hücre yatağı gibiydi. Üstünde iki çift kıyafet duruyordu. İki çift asker pantolonu ve gömleği. Dört sessiz kadının üstündekiler gibi mat yeşil renkliydi. Holly topallayarak yatağa gitti ve giysilere dokundu. Eski ve yıpranmış olsalar da hepsi temizdi. Ütülenmişti. Pantolonların çizgileri jilet gibiydi.

Arkasına dönüp odayı dikkatle inceledi. Küçük değildi. Beş metrekaşe kadardı. Yine de olması gerekenden daha küçük görünüyordu. Orantıları garipti. Tavanın yükseltilmiş olduğunu fark etmişti. Olması gerekenden otuz santim kadar daha yüksekti. Duvarların ve tavanın da öyle olduğunu tahmin etti. Sendeleyerek duvara gitti ve yeni paneli tıklattı. Tok bir ses duydu. Arkasında bir boşluk olmalıydı. Biri daha büyük bir odanın içine bu basit tahta kabuğu inşa etmişti. İyi de bir iş çıkarmıştı. Yeni paneller sıkıca birbirine çivilenmişti ve dümdüzdü. Fakat aralarındaki ince çatlaklar nemliydi. Nemli kısımlara bakıp havayı kokladı. Ürperdi. Oda korku kokuyordu.

Odanın bir köşesi duvarla ayrılmıştı. Basit köşegen bir bölmeye bir kapı takılmıştı. Topallayarak oraya gitti, kapıyı açtı. Bir banyoydu. Bir klozet, bir musluk haznesi vardı. İçinde temiz bir naylon torba olan bir çöp bidonu. Bir küvet ve duş başlığı. Ucuz, beyaz seramik malzemeden yapılmıştı ama yepyenyeydi. Özenle tasarlanmıştı. Karolar düzgündü. Bir rafta sabun ve şampuan duruyordu. Kapı koluna yaslandı ve duşa baktı. Uzunca bir süre bakakaldı. Sonra kirli Armani takımını çıkardı. Dertop edip çöp bidonuna attı. Duşu açtı ve suyun altına geçti. Saçını üç kez şampuanladı. Sızlayan vücudunu ovarak yıkadı. Neredeyse bir saate yakın suyun altında kaldı.

Ardından topallayarak yatağa geri döndü ve eski asker giysilerinden bir takımı aldı. Giysiler üstüne tam oldu. Yatağa uzandı, çam panellerden inşa edilen tavana baktı ve sessizliği dinledi. Altmış saatten uzun bir süredir ilk kez yalnızdı.

REACHER YALNIZ DEĞİLDİ. Hâlâ ormandaki açıklık alandıydı. Beyaz Econoline'dan yirmi adım uzakta bir ağaca zincirlenmişti ve makineli tüfekli, altı sessiz adam başında nöbet tutuyordu. Köpekler açıklık alanda dolaşıyordu. Reacher sırtını ağacın sert gövdesine yaslamış bekliyor, nöbetçileri izliyordu. Üşüyordu. Çam reçinesinin ince gömleğine yapıştığını hissedebiliyordu. Nöbetçiler tetikteydi. Ondan altı adım uzakta yan yana dizilmiş, silahlarını ona doğrultmuş duruyorlardı. Gözlerinin beyazları yüzlerindeki siyah boyalarla tezat oluşturunuyordu. Zeytin yeşili asker giysileri giymişlerdi. Omuzlarında yarım daire biçimli armalar vardı. Reacher karanlıkta bunların ne olduğunu seçemiyordu.

Altı adam da kırk yaşında gösteriyordu. İnce yapılı ve sakallıydı. Silahlarını özgüvenli bir tavırla tutuyorlardı. Dikkatli-lerdi. Konuşmuyorlardı. Gece görevine alışık gibilerdi. Reacher bunu görebiliyordu. Ufak bir piyade müfrezesinden kurtulan kişilere benziyorlardı. Sanki yirmi sene önce genç askerler olarak gece devriye göreviyle ormana girmişler ve bir daha oradan çıkmamışlardı.

Arkalarından gelen ayak seslerini duyunca hazır ola geçtiler. Sesler sessiz gecede garip denecek kadar yüksekti. Adamlar postallarını tortulu şist zemine vurdular ve silahlarını sıkıca kavradılar. Reacher açıklık alana bakınca yedinci bir adamın geldiğini gördü. Daha gençti, otuz beş yaşında olabilirdi. Uzun boylu, tıraşlı, yüzünde kamuflaj boyası olmayan, tiril tiril asker kıyafetleri ve cilalı postallar giymiş bir adamdı. Omzunda o parlak yarım daire biçimli armadan vardı. Bir subay olmalıydı.

Altı adam geri çekilip onu selamladı ve yeni adam Reacher'ın karşısına geçti. Cebinden bir sigara paketi çıkarıp içinden bir sigara aldı. Sigarasını yaktı ama çakmağı söndürmeden Reacher'ın yüzüne baktı. Donuk bir ifadeyle titrek alevin arkasından gözlerini ona dikti. Reacher ona aynı şekilde karşılık verdi. Adamın

geniş omuzlarının üstünde küçük görünen bir başı, erkenden oluşmuş kırışıklıklarla ve derin çizgilerle kaplı ince, sert ifadeli bir yüzü vardı. Alevin parlaklığında dudakları yokmuş gibiydi. Ağzının olması gereken yerde tek bir çizgi vardı sanki. Kaşlarının altında parıldayan gözleri buzdan farksızdı. Saçı olsa olsa bir hafta önce askeri tarzda kısacık kesilmiş, yeni uzamaya başlamıştı. Reacher'ı dikkatle süzdükten sonra çakmağı söndürdü. Elini kafasında gezdirdi. Reacher sessiz gecede, adamın kısa saçının avcuna sürtünürken çıkardığı sesi duydu.

“Ben, Dell Fowler,” dedi adam. “Bu birliğin başıyım.”

Sesi alçaktı. Batı Yakası'ndan olabilirdi. Reacher ona baktı, yavaşça başını salladı.

“Hangi birliğin başı olduğunu söylemek ister misin?” dedi.

“Loder anlatmadı mı?” dedi Fowler.

“Loder hiçbir açıklama yapmadı. Bizi buraya getirmekle meşguldü.”

Fowler başını salladı ve buz gibi bir ifadeyle gülümsedi.

“Loder gerzeğin tekidir. Beş büyük hata yaptı. Sen de onlardan birisin. Şu an başı büyük dertte. Senin de öyle.”

Nöbetçilerden birini çağırdı. Adam öne çıktı, cebinden bir anahtar çıkarıp ona verdi. Nöbetçi silahını Reacher'a doğrulturken, Fowler zincirin kilidini açtı. Zincir şingirdayarak ağacın gövdesinden yere düştü. Sessiz ormanda kulak tırmalayıcı bir ses yankılandı. Bir köpek yanına gelip onu kokladı. Ağaçların arasında insanlar dolanıyorlardı. Reacher ağacın gövdesinden ayrılp uyuşan kolunu ovuşturdu. Altı nöbetçi aynı anda öne çıktı. Silahlarını yine ona çevirdiler. Reacher silahların namlularına bakarken Fowler onu kolundan tutup diğer tarafa çevirdi. Ellerini yine arkasından kelepçeledi. Başını salladı. İki nöbetçi ağaçların arasına girdi. Üçüncüsü silahının namlusunu Reacher'ın sırtına dayadı. Dördüncüsü onun arkasına geçti. İkisi öne geçti. Fowler yanına gelip dirseğini tuttu. Onu açıklık alanın karşı tarafındaki

küçük ahşap kulübeye götürdüler. Ağaçların arasından çıkınca ay ışığı parlaklaştı. Reacher, Fowler'ın omzundaki armayı net olarak görebildi. Montana Milis Gücü yazıyordu.

“Burası Montana mı?” dedi. “Loder yepyeni bir ülke olduğunu söylemişti.”

Fowler yürürken omuz silkti.

“Erken davranmış. Burası hâlâ Montana.”

Kulübeye ulaştılar. Öndeki iki adam kapıyı açtı. Karanlığa sarı bir ışık yayıldı. Reacher'ın sırtına namlu dayamış olan adam onu silahıyla öne itti. Loder karşı duvarın orada duruyordu. Elleri arkasından kelepçelenmişti. Onun başında da bir başka ince yapılı, sakallı ve makineli tüfekli adam nöbet tutuyordu. Bu adam diğerlerinden biraz daha gençti ve sakalı daha düzgün kesilmişti. Alnında yanlamasına uzanan derin bir yara izi vardı.

Fowler, Reacher'ın yanından geçip bir masaya oturdu. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Elleri kelepçeli, arkasında altı asker olan Reacher gösterilen yere oturdu. Fowler onun oturmasını izledi ve Loder'a döndü. Reacher onun bakışlarını takip etti. Pazartesi günü Loder'ı ilk gördüğünde gayet sakin, sert bakışlı, ne yaptığını biliyormuş gibi davranan bir adamla karşılaşmıştı. Ama artık o adamdan eser yoktu. Loder resmen korkudan titriyordu. Kelepçeleri arkasında şingirdiyordu. Reacher ona uzun uzun baktı, liderden epey korkuyor, diye düşündü.

“Evet, beş hata,” dedi Fowler.

Sesi hâlâ alçaktı. Kendinden emindi. Rahattı. Gücünden şüphe duymayan sakin bir özgüvenle konuşuyordu. Reacher onun sesinin sessizlikte silindiğini fark etti ve arkasındaki ahşap zeminde gıcırdayan postalların sesine kulak verdi.

“Elimden geleni yaptım,” dedi Loder. “Kadın burada, öyle değil mi?”

Sesi yalvarıyormuş gibi çıkıyordu. Tam olarak nedenini bilmediği halde boka battığının farkına varan bir adamın ses tonuyla konuşuyordu.

“Kadın burada, öyle değil mi?” dedi yine.

“Bir mucize eseri,” dedi Fowler. “Her yerde sıkıntı yarattın. İnsanlar senin beceriksizliğini telafi etmek için uğraşıp durdular.”

“Neyi yanlış yaptım?”

Loder elleri kelepçeli bir halde duvardan uzaklaşıp Reacher’ın görebileceği bir noktaya geçti. Destek bekliyormuş gibi çaresizlikle ona baktı.

“Beş hata,” dedi Fowler yine. “Birincisi, kamyoneti yaktın, ikincisi arabayı yaktın. Fazla göze çarptın. Lanet olası gazete ne yaptığını anlatan bir ilan versen de olurdu.”

Loder yanıt vermedi. Dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyordu.

“Üçüncüsü, bu adamı kaçırdın.”

Loder yine Reacher’a baktı ve hızlı hızlı başını iki yana salladı.

“Bu adam bir hiç. Peşinden gelen kimse yok,” dedi.

“Yine de beklemiş olman gerekirdi. Dördüncüsü, Peter’ı kaybettin. Ona ne oldu?”

Loder omuz silkti.

“Bilmiyorum.”

“Korktu,” dedi Fowler. “O kadar çok hata yapıyordun ki korktu ve kaçtı. Olan bu. Başka bir açıklaman var mı?”

Loder boş bir ifadeyle ona baktı.

“Beşincisi, lanet olası dışçıyı öldürdün. Bunu görmezden gelmeyeceklerini biliyorsun, değil mi? Bunun askeri bir operasyon olması gerekiyordu, öyle değil mi? Politik bir operasyon?”

“Hangi dışçı?” diye sordu Reacher.

Fowler ona baktı ve ince dudaklarında (sanki Reacher, Loder’ı biraz daha küçük düşürmek için kullanabileceği bir se-yirciymiş gibi) hafif bir gülümseme belirdi.

“Arabayı bir dışçıdan çaldılar. Adam onları suçüstü yakaladı. Adam gidene dek beklemeleri gerekirdi.”

“İşimizi engelledi,” dedi Loder. “Onu da yanımıza alacak halimiz yoktu, değil mi?”

“Beni yanınıza aldınız,” dedi Reacher.

Loder ona boş boş baktı.

“Adam Yahudiydi. Burası onlara göre bir yer değil,” dedi.

Reacher etrafına bakındı. Adamların omzundaki armaları inceledi. Montana Milis Gücü. Montana Milis Gücü. Montana Milis Gücü. Ağır ağır başını salladı. Yepyeni bir ülke.

“Holly’yi nereye götürdünüz?” diye sordu Fowler’a.

Fowler onu duymazdan geldi. Loder’la işi bitmemişti.

“Yarın duruşmaya çıkacaksın,” dedi Loder’a. “Özel bir duruşmaya. Komutan başkanlık edecek. Misyonu tehlikeye atmakla suçlanıyorsun. Savcı benim.”

“Holly nerede?” dedi Reacher yine.

Fowler omuz silkti. Buz gibi bir ifadeyle ona baktı.

“Yakınlarda. Onun için endişelenmene gerek yok.”

Sonra, Reacher’ın arkasındaki nöbetçilere emir verdi.

“Loder’ı yere yatırın.”

Loder onlara hiç direnmedi. Alnında yara izi olan daha genç adamın onu omuzlarından tutmasına ses çıkarmadı. En yakındaki nöbetçi tüfeğini ters çevirdi ve dipçığı Loder’ın karnına indirdi. Reacher, Loder’ın ciğerlerindeki havanın boşaldığını duydu. Diğerlerinden daha genç olan adam onu yere bıraktı ve dikkatle üstünden geçti. Tek başına, görevini tamamlamış bir şekilde kulübeden çıktı. Kapı arkasından sertçe kapandı. Fowler tekrar Reacher’a döndü.

“Şimdi, senden bahsedelim.”

Sesi hâlâ alçaktı. Alçak ve özgüvenli. Kendinden emin. Fakat altı silahlı nöbetçinin kelepçeli bir adamı sandalyeye oturtup etrafını sardığı hiçliğin ortasındaki bu yerde böyle hissetmek zor değildi. Dahası, kelepçeli adam az önce bariz bir güç ve şiddet gösterisine şahit olmuştu. Reacher omuz silkti.

“Bana ne olmuş? İsmimi biliyorsun. Loder’a söyledim. Size kesin söylemiştir. Doğru söylemiştir herhalde. Bu konuda söyleyebileceğim başka bir şey yok.”

Sessizlik oldu. Fowler biraz düşündü. Başını salladı.

“Buna komutan karar verecek,” dedi.

HOLLY’Yİ İKNA EDEN ŞEY DUŞTU. Duşta birtakım sonuçlara varmıştı. Bazı iyi ve kötü sonuçlara. Banyo, bir karavan parkında yaşayan talihsiz bir ev hanımının seçeceği türde ucuz malzemelerle döşenmiş olsa da özenliydi. Ve Holly’ye çok şey anlatmıştı.

Öncelikle, uzun süre tutsak tutulacağı ama yine de ona saygı gösterecekleri anlamına geliyordu. Bir tür takas için değer taşıdığından. Günlük konforunu ya da güvenliğini sağlayacaklardı. Bu etkenler, takasın bir parçası değildi. Bunlar zaten olmazsa olmaz unsurlardı. Holly yüksek statülü bir tutsak olacaktı. Değeri yüzünden. Olduğu kişi yüzünden.

Daha doğrusu, babası yüzünden. Bağlantıları yüzünden. Bu ürkütücü, korku dolu odada oturup birinin kızı olması gerekiyordu. Burada oturması ve insanlar bir şekilde değerini tartıp biçerken beklemesi gerekiyordu. İnsanlar içinde bulunduğu zorlu duruma tepki gösterirken, kendine ait bir banyosu olduğu için rahatlaması.

Yataktan yavaşça kalktı. Canları cehenneme, diye düşündü. Öylece oturup pazarlık konusu olmayacaktı. İçi öfkeyle doldu. Ve bu öfke yükselerek çelik gibi bir kararlılığa dönüştü. Topallayarak kapıya gitti, yirminci kez kapı kolunu zorladı. Sonra, merdivenden gelen ayak seslerini duydu. Birileri koridorda hızla ilerledi. Kapının önünde durdu. Kilit çevrildi. Kapı kolu aşağı indi. Holly geri çekildi ve kapı ardına kadar açıldı.

REACHER İÇERİ İTİLDİ. Arkasında kamuflajlı birkaç adam vardı. Adamlar onu odaya itip kapıyı hemen kapadılar. Holly kapının kilitlendiğini, ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Reacher olduğu yerde durmuş etrafına bakınıyordu.

“Sanırım burayı paylaşmamız gerekecek,” dedi.

Holly ona baktı.

“Sadece bir misafir bekliyorlardı,” dedi Reacher.

Holly yanıt vermedi. Odayı inceleyen Reacher’ı izledi. Reacher duvarları, zemini, tavanı taradı. Yana dönüp banyoya baktı. Kendi kendine başını salladı. Tekrar Holly’ye dönüp bir açıklama bekledi.

Holly ne diyeceğini, bunu nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

“Burada bir tane yatak var,” dedi en sonunda.

Bu sözcükleri daha fazla anlam ifade edecek biçimde dile getirmişti. Uzun bir konuşma gibi. Mantıklı bir argüman gibi. Demek istediği şeydu: Tamam, kamyonette yakınlaştık, evet, öpüş-tük, iki kez. İlk seferinde, bir anda. İkinci seferinde ise kendimi rahat ve güvende hissetmek için senden beni öpmeni istedim. Ama sonra bir iki saat ayrı kaldık. Bu süre bunun biraz aptalca olduğunu hissetmeme yetti.

O beş sözcükle tüm bunları söylemeye çalışırken, Reacher’ın vereceği tepkiyi bekledi.

“Başka biri var, değil mi?” dedi Reacher.

Holly o an anladı: Reacher espri olsun diye, ona katıldığını göstermek için öyle söylemişti.

“Evet, biri var,” dedi Holly gülümsemeksizin. “Ne diyebilirim ki? Olmasaydı belki yatağı paylaşmak isterdim.”

Reacher’ın hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

“Tamam, büyük ihtimalle paylaşmak isterdim,” dedi. “Ama biri var. Üzgünüm. İyi bir fikir değil.”

Reacher’ın ifadesinden buna üzüldüğünü gördü ve bir şeyler daha söylemesi gerektiğine karar verdi.

“Üzgünüm,” dedi yine. “Bu, istemediğim anlamına gelmez.”

Reacher’a baktı. Reacher omuz silkmekle yetindi. Holly onun aklından geçenleri okuyabiliyordu: Dünyanın sonu değil ama dünyanın sonuymuş gibi hissediyorum. Yanakları kızardı. Nedense Reacher’ın bu hali hoşuna gitmişti. Fakat konuyu değiştirmeye hazırdı.

“Burada neler oluyor?” dedi. “Sana bir şey anlattılar mı?”

“Şanslı erkek kim?” diye sordu Reacher.

“Biri işte. Burada neler oluyor?”

Bakışlarında hüzünlü bir ifade beliren Reacher, Holly’nin gözlerinin içine baktı.

“Şanslı biriymiş...”

“O, bunu bilmiyor bile,” dedi Holly.

“Ortadan kaybolduğunu mu?”

Holly hayır anlamında başını salladı.

“Hislerimden haberdar değil.”

Reacher onun yüzüne baktı. Bir şey demedi. Odada uzun bir sessizlik oldu. Ardından Holly yine ayak sesleri duydu. Binanın dışında birileri koşuyordu. Apar topar içeri girdiler. Merdivenden çıktılar. Kapının hemen önünde durdular. Anahtar kilide girdi. Kapı açıldı. Altı nöbetçi odaya daldı. Altı makineli tüfekli adam. Holly acı içinde geriye doğru bir adım attı. Adamlar onu tamamen görmezden geldiler.

“Komutan seni görmeye hazır, Reacher,” dedi sözcü.

Ona arkasına dönmesini işaret etti. Ellerini arkasından kelepçeledi. Kelepçeyi sıkılaştırdı. Silahının namlusuyla onu kapıya, sonra da koridora itti. Kapı adamların arkasından çarparak kapandı ve kilitlendi.

FOWLER KULAKLIKLARINI ÇIKARIP kayıt cihazını durdurdu.

“Bir şey var mı?” diye sordu komutan.

“Hayır. Kadın sadece bir tane yatak olduğunu söyledi,

Reacher ise onu yatağa atmak istiyormuş gibi hayal kırıklığıyla yanıt verdi. Bunun üzerine kadın hayatında başka biri olduğunu belirtti.”

“Bunu biliyordum. Kim olduğunu söyledi mi?”

Fowler başını iki yana salladı.

“Ama işe yarıyor, değil mi?”

“Sesler gayet iyi duyuluyor,” dedi Fowler.

REACHER’I MERDİVENDEN İNDİRİP dışarı çıkardılar. Geldiği yöne doğru, taş döşeli toprak yolda bir buçuk kilometre yürütüler. Sözcü onu dirseğinden tutup çekti. Acele ediyorlardı. Koşar adım yürüyorlardı. Tabancalarının namlularını bir üvendire gibi kullanıyorlardı. Yolu on beş dakikada geçtiler. Açıklık alandan ilerleyip küçük ahşap kulübeye girdiler. Reacher’ı sert bir şekilde içeri ittiler.

Loder hâlâ yerdeydi. Ama ahşap masada başka biri oturuyordu. Komutan. Reacher bundan emindi. Adam sıradışı bir görünüme sahipti. Bir seksen boyunda, iki yüz kiloya yakındı. Otuzlu yaşların ortalarında olabilirdi. Beyaza çalan açık sarı saçının yanları kısa kesilmiş, üst kısmı Alman bir çocuğunki gibi arkaya taranmıştı. Pürüzsüz pembe yüzü, iri boynunun üstünde şiş görünüyordu ve elmacık kemiklerinde madeni para büyüklüğünde iki kırmızı leke vardı. Küçük gözleri, yanaklarının ve beyaz kaşlarının arasında ince birer çizgiyi andırıyordu. Güçlü çenesi gerilirken kırmızı ıslak dudaklarını büzdü.

Siyah üniforması iri cüssesine uygundu. Tertemiz, askeri kesim siyah gömleğinde herkesin omzundaki arma dışında başka bir rütbe yoktu. Ayna kadar parlak, geniş, deri bir kemer takmıştı. Siyah pantolonunun paçalarını, kemer kadar parlak siyah çizmelerinin içine sokmuştu.

“Gel, otur,” dedi alçak sesle.

Reacher daha önce oturduğu sandalye itildi. Nöbetçiler nefes bile almadan, gözlerini boşluğa dikerek etrafında hazır olma geçtiler.

“Ben, Beau Borken,” dedi iriyarı adam. “Buranın komutanı benim.”

Sesi tizdi. Reacher ona baktı ve adamdan yayılan ışıltılı bir aura hissetti. Mutlak otoritenin ışıltısını.

“Bir karar vermem gerek,” dedi Borken. “Bana yardımcı olmanı istiyorum.”

Reacher bakışlarını ondan kaçırdığını fark etti. Adamdan yayılan ışıltı ona fazla gelmiş gibiydi. Kendini kafasını çevirip onun o kocaman beyaz yüzüne bakmaya zorladı.

“Nasıl bir karar?”

“Yaşayıp yaşamayacağın konusunda,” dedi Borken.

HOLLY KÜVETİN ALT TARAFINDAKİ PANELİ ÇEKTİ. Tesisatçıların bu panelin arkasında bir sürü çerçöp bıraktıklarını biliyordu. Artık boru parçaları, tahta parçaları, hatta aletler. Kullanılmış bıçaklar, iş sırasında kaybolan levyeler. Bunlar faydalı olabilecek şeylerdi. Oturduğu bazı dairelerde bu gibi pek çok şey bulmuştu. Ama buradakinde hiçbir şey yoktu. Yere uzandı ve panelin arkasındaki karanlık alanı dikkatle inceledi ama hiçbir şey bulamadı.

Dahası, tesisatın altındaki zemin sapasağlamdı. Borular dar deliklerden geçiyordu. İş iyi bilen birileri yapmıştı. Klozetin yanındaki büyük borunun yan tarafını zorlayabilirdi. Elinde bir levye olsa panellerden birini de gevşetebilirdi. Ama levye yoktu. Yerine geçebilecek başka bir şey de. Havlu dolabı plastikti. Bükülüp kırılırdı. Ötesi gerçekten yoktu. Yoğun bir hayal kırıklığı hissederek yere oturdu. Tam o an yine ayak sesleri duyuldu.

Bu seferki ses daha alçaktı. Biri paldır küldür merdivenden çıkmamıştı. Dışarıdaki kişi sessizce ve dikkatle kapıya doğru

geliyordu. Resmi görevi olmayan biri. Holly yavaşça ayağa kalktı. Banyodan çıktı ve paneli çıkardığı görülmesin diye kapıyı çekti. Kilit dönüp kapı bir klik sesiyle açılmadan önce topallayarak yatağa gitti.

İçeri bir adam girdi. Kamuflaj giymiş, yüzüne kamuflaj boyası sürmüş bir gençti. Alnında yanlamasına uzanan belirgin bir yara izi vardı. Omzunda bir makineli tüfek asılıydı. Dönüp kapıyı yavaşça kapadı. Holly'ye bakıp parmağını dudaklarına bastırdı.

Holly ona bakakaldı. Öfkeye kapıldı. Bu kez, bir yere zincirlenmiş halde değildi. Bu kez, adam ölecekti. Bunu düşünürken yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Banyo onu kurtaracaktı. Yüksek statülü bir tutsaktı. Onurlu ve saygın bir şekilde burada tutulması gerekiyordu. Biri onu taciz etmek için içeri girdiyse ve Holly onu öldürürse buna bir şey diyemezlerdi, değil mi?

Fakat yara izli adam parmağını dudaklarından çekmedi ve başıyla banyoyu işaret etti. Sessizce o yöne gidip kapıyı açtı. Peşinden gelmesini işaret etti. Holly topallayarak onun peşinden gitti. Adam yerdeki panele bakıp başını salladı. Elini uzatıp suyu sonuna kadar açtı. Duş başlığını boş küvete koydu.

“Mikrofonlar var,” dedi. “Beni dinliyorlar.”

“Sen de kimsin?”

Adam çömelip paneli yerine taktı.

“Bunun bir faydası olmaz. Buradan çıkış yok.”

“Bir yolu olmalı,” dedi Holly.

Adam hayır anlamında başını salladı.

“Bir deneme yaptılar,” dedi. “Komutan burayı inşa eden adamlardan birini buraya hapsedti. Buradan çıkamadığı takdirde kollarını keseceğini söyledi. O adamın buradan çıkmak için epey çaba sarf ettiğini düşünüyorum.”

“Peki ne oldu?”

Adam omuz silkti.

“Komutan onun kollarını kesti.”

“Kimsin sen?” dedi Holly yine.

“FBI. Terörle mücadele. Gizli görev. Sanırım seni buradan çıkarmam gerekecek.”

“Nasıl?”

“Yarın. Bir cip ayarlayabilirim. Hızla kaçmamız gerekecek. Yardım isteyemem çünkü telsiz mesajlarımı dinliyorlar. Ciple doğruca güneye gitmekten ve kurtulacağımızı ummaktan başka çaremiz yok.”

“Reacher ne olacak? Onu nereye götürdüler?”

“Unut onu. Sabaha sağ çıkmaz.”

Holly başını iki yana salladı.

“Onsuz gitmem.”

“**LODER BENİ KIZDIRDI,**” dedi Beau Borken.

Reacher omuz silkip bakışlarını yere çevirdi. Loder kıvrınarak yanlamasına oturma pozisyonuna geçmiş, zeminle duvar arasındaki köşeye sığınmıştı.

“Seni kızdırdı mı?” diye sordu Borken.

Reacher yanıt vermedi.

“Ona bir tekme atmak ister misin?”

Reacher sesini çıkarmadı. Bu oyunun nereye gittiğini anlamıştı. Evet derse, adamı ciddi bir şekilde benzetmesini bekleyeceklerdi. Prensip olarak buna karşı değildi ama bunu kendi kurallarına göre yapmayı tercih ederdi. Hayır derse, Borken onu adilane yargılamayacak, adice bir ödlele olduğunu söyleyecekti. Bu yüzden daha önce bin kez kullandığı bir taktiğe başvurup sessiz kaldı: Bir şeyden emin olmadığınızda ağzınızı kapalı tutmanız daha iyidir.

“Yüzüne?” dedi Borken. “Belki hayalarına?”

Loder, Reacher’a bakıyordu. Yüzünde farklı bir ifade vardı. Reacher bunun ne olduğunu anladı. Gözleri şaşkınlıkla irileşen

Loder sırf Borken'in ona vurmaması için Reacher'a âdeta yalvarıyordu.

"Loder, yine yere uzan," dedi Borken.

Loder kalçasını oynatarak duvardan uzaklaştı ve omuzlarını yere indirdi. Sonra debelenerek ve kendini iterek sürtüstü döndü. Borken en yakındaki adamı çağırdı.

"Yüzüne tekme at," dedi.

Adam yanlarına gitti, postalinin tabanıyla Loder'ın başını yana çevirdi ve yüzünü herkesin görmesini sağladı. Ardından ayağını kaldırıp bir tekme savurdu. Ağır postalıyla sert bir darbe indirdi. Loder'ın başı arkaya savrulup duvara çarptı. Burnundan kan boşaldı. Borken uzunca bir süre ilgiyle bu manzarayı izledi. Ve tekrar Reacher'a döndü.

"Loder en eski arkadaşlarımdan biridir," dedi.

Reacher sessiz kaldı.

"Bu noktada iki soru sormak gerekiyor, değil mi? Birincisi: Neden eski arkadaşlarıma karşı bu kadar katı bir disiplin uyguluyorum? İkincisi: Arkadaşlarıma böyle davranıyorsam düşmanlarıma neler yapıyorum?"

Reacher yanıt vermedi. Bir şeyden emin olmadığınızda ağzınızı kapalı tutmanız daha iyidir.

"Düşmanlarıma çok daha kötü davranıyorum," dedi Borken. "O kadar kötü davranıyorum ki hayal etmek bile istemezsin. İnan ki istemezsin. Neden mi bu kadar katıyım? Çünkü tarihte eşi benzeri olmayan bir anın yaşanmasına iki gün kaldı. Dünyayı değiştirecek olaylar yaşanacak. Planlar yapılıyor, operasyonlar düzenleniyor. Dolayısıyla her zamankinden daha temkinli davranmam gerekiyor. Eski dostum Loder tarihi bir güce kurban oldu. Ne yazık ki sen de öyle."

Reacher sesini çıkarmadı. Bakışlarını yere çevirip Loder'ı izledi. Loder baygındı. Burnunda kurumaya başlayan kan yüzünden kesik kesik nefes alıp veriyordu.

“Rehine olarak benim için bir değerin var mı?” dedi Borken.

Reacher bunu biraz düşündü. Yanıt vermedi. Borken yüzüne bakıp gülümsedi. Kırmızı dudakları aralandı, ufak beyaz dişleri göründü.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Peki rehine olarak değerin yoksa ne yapmam gerekir? Muazzam bir tarihi olay sırasında ne yapmam gerekir?”

Reacher sessiz kalmaya devam etti. Onu izledi. Harekete geçmeye hazır bir halde, ağırlığını biraz öne verdi.

“Sen bir tekme yemeye hazır mısın?” dedi Borken.

Reacher öne atılmaya hazırlanarak bacaklarını gerdi.

“Rahatla,” dedi Borken. “Sana tekme yok. Zamanı gelince kafana mermi yiyeceksin. Arkadan. Aptal değilim. Gözlerim ve bir beynim var. Boyun kaç, iki metre falan mı? İki yüz kilo var mısın? Formda ve güçlü olduğun belli. Öne atılmaya hazır şu gergin bacaklarına bak. Eğitim aldığın belli. Ama boksör değilsin. Çünkü burnun hiç kırılmamış. Senin gibi ağırsıklet bir adamın burnunu hiç kırmaması müthiş bir yetenek olurdu. Yoksa zaten gazetelerde fotoğraflarını görürdük. O yüzden sadece iyi dövüşen birisin, büyük ihtimalle ordudaydın, değil mi? Sana karşı temkinli davranacağım. Tekme yok, sadece mermi yiyeceksin.”

Nöbetçiler mesajı aldılar. Altı tüfek omuzlardan indirildi ve altı parmak tetiklere dayandı.

“Sabıkan var mı?” dedi Borken.

Reacher omuz silkti ve ilk kez yanıt verdi.

“Hayır.”

“Örnek bir vatandaş mısın?”

Reacher yine omuz silkti.

“Sanırım.”

“Bu konuyu düşüneceğim. Sabahleyin ilk iş olarak yaşayıp yaşamayacağını söyleyeceğim, tamam mı?”

Borken kalın kolunu kaldırıp parmaklarını şaklattı. Altı nöbetçiden beşi harekete geçti. İkisi gidip kapıyı açtı. Üçüncüsü aralarından geçip çıktı. Diğer ikisi bekledi. Borken cüssesinden beklenmeyecek bir zarafetle yerinden kalktı ve masanın etrafından dolandı. Zemin, ağırlığı altında gıcırdadı. Bekleyen dört nöbetçi arkasına geçerken, dışarı çıkıp uzaklaştı.

AÇIKLIK ALANDAN GEÇİP bir başka kulübeye girdi. Fowler elinde kulaklıklarla onu bekliyordu.

“Galiba biri içeri girdi,” dedi.

“Öyle mi?”

“Duş açıktı,” dedi Fowler. “Mikrofonlardan haberdar olan biri içeri girdi. Kadının tekrar duş alması gerekmiyordu. Daha yeni duş almamış mıydı? Biri içeri girdi ve konuşmaları duyulmasın diye duşu açtı.”

“Kim?” dedi Borken.

Fowler başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum ama öğrenmeye çalışacağım.”

Borken başını salladı.

“Evet, evet, bunu yapabilirsin. Öğrenmeye çalışabilirsin.”

KULÜBELERDEKİ ADAMLARLA KADINLAR, karanlıkta çalışıyorlar, tüfeklerini temizliyorlardı. Loder’la ilgili haberler bir anda yayılmıştı. Herkes duruşmadan haberdardı. Hepsi bu duruşmanın olası sonucunun farkındaydı. Aralarından gelişigüzel seçilecek altı kişi infaz mangası olabilirdi. Tabii bir infaz mangası olacaksa. Çoğu, olacağını düşünüyordu. Komutan, Loder gibi bir subayı infaz mangasıyla cezalandırabilirdi. Büyük ihtimalle daha kötü bir şey yapmazdı. Böylece tüfeklerini temizlediler ve doldurup yataklarına yakın bir yere yerleştirdiler.

Ertesi gün cezaya kalacak kadar hatalı olanlar uyumaya çalışıyorlardı. Komutan, Loder’a vereceği cezayı bir infaz mangasıyla

kısıtlamazsa yapılacak çok iş vardı. Pis, tatsız işler. Ayrıca Loder kurtulsa bile diğer adam vardı. Federal kaltakla birlikte gelen iriyarı adam. Onun kahvaltı saatinden sonraya kadar hayatta kalma şansı pek yoktu. Tesadüfen gelen bir yabancıнын o saatten daha uzun süre hayatta kaldığını hatırlamıyorlardı.

HOLLY JOHNSON'IN BİR KURALI VARDI. Bir aile sloganı gibi içine işlemişti. Quantico'daki uzun eğitimiyle de pekişmişti. Bu kural, binlerce senelik askeri tarihin ve yüzlerce senedir uygulanan yasaların bir sonucuydu. Kural şöyle diyordu: En iyiyi umut et, en kötüye hazırlıklı ol.

Yeni dostu bir cip ayarlar ayarlamaz hızla güneye kaçacaklarına inanması için bir neden yoktu. Adam da onun gibi Büro tarafından eğitilmişti. Holly roller değişirse onu sorunsuz oradan kurtarabileceğini biliyordu. Haliyle sakince oturup bekleyebileceğini biliyordu. Ama öyle yapmıyordu. En iyiyi umut ediyor, en kötüye hazırlanıyordu.

Banyoyu kurcalamaktan vazgeçmişti. Oradan çıkış olmadığını anlamıştı. Şimdi, santim santim odayı inceliyordu. Yeni çam paneller oda iskeletinin altı yüzeyine de sıkı sıkı çivilenmişti. Çıldırmaq üzereydi. Birkaç santim kalınlığındaki ahşap, on bin yıldır kullanılan, olabilecek en eski teknolojiydi ve bunu aşamıyordu. Elinde hiçbir alet olmayan yalnız bir kadın için bir savaş gemisinden farksızdı.

Bu yüzden alet bulmaya odaklanmıştı. Darwin'in evrim teorisinin hızlandırılmış versiyonunu yaşıyormuş gibiydi. Maymunlar ağaçlardan inip kendilerine aletler yapmışlardı. Yatağa odaklandı. Şilte işe yaramazdı. İnce, ezik bir şeydi ve içinde yay bile yoktu. Ama yatak iskeleti umut vaat ediciydi. Demir borularla ve flanşlarla birleştirilmişti. İskeleti sökebilirse dik açılı ufak flanşlardan birini en uzun borunun içine sokup iki metrelik bir levye elde edebilirdi. Ancak flanşların hepsi boyanmıştı.

Holly'nin elleri kuvvetliydi fakat bunları çıkarmayı bir türlü başaramadı. Parmakları incindi, terleyip kayd.

LODER BAŞKA BİR YERE GÖTÜRÜLMÜŞTÜ. Reacher ise önceki geceden beri görevde olan son nöbetçiyle tek başına kalmıştı. Nöbetçi onun karşısına oturmuş ve silahını namlusu Reacher'a dönük bir şekilde masaya dayamıştı. Reacher'ın elleri hâlâ arkadan kelepçeliydi. Bazı kararlar alması gerekiyordu. Birincisi, bütün akşam bu şekilde oturamazdı. Sakin bir ifadeyle nöbetçiye baktı ve arkaya kaykılıp ellerini bacaklarının altına kaydıldı. Göğsünü sıkıp ağırlığını bacaklarına verdi ve ellerini ayaklarının altından geçirdi. Ardından doğruldu, geriye yaslandı ve ellerini kucağına koyup gülümsemeye çalıştı.

“Kollarım uzun. Bazen faydalı oluyor.”

Nöbetçi ağır ağır başını salladı. Küçük gözleri, gür sakalının ve siyah kamuflaj boyasının arasında parıldıyordu ama ifadesi masum sayılabilirdi.

“Adın ne?” diye sordu Reacher.

Adam tereddüt etti. Oturduğu yerde kıpırdandı. Reacher adamı yanıt vermeye iten şeyin doğal bir nezaket olduğunu görebiliyordu. Yine de adamın bariz taktiksel endişeleri vardı. Reacher kendini zorlayarak gülümsemeye devam etti.

“Ben, Reacher,” dedi. “Adımı biliyorsun. Seninki ne? Bütün gece burada olacaksak biraz medeni davranabiliriz, öyle değil mi?”

Adam yine ağır ağır başını salladı. Sonra omuz silkti.

“Ray,” dedi.

“Ray mi? Adın mı soyadın mı?”

“Soyadım,” dedi adam. “Joseph Ray.”

Reacher başını salladı.

“Peki, Bay Ray,” dedi. “Memnun oldum.”

“Bana Joe de,” dedi Joseph Ray.

Reacher kendini yine gülümsemeye zorladı. Buzlar kırılmıştı. Bu, tıpkı bir sorgulama sürecini idare etmek gibiydi. Reacher bunu bin kez yapmıştı. Ama asla masanın bu tarafından değil. Asla elleri kelepçeli olan kendisiyken değil.

“Joe, bana biraz yardımcı olman gerek. Biraz bilgi edinmem gerek. Nerede olduğumu, neden burada olduğumu ya da sizlerin kimler olduğunu bilmiyorum. Bana temel birkaç bilgi verebilir misin?”

Ray nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi ona bakıyordu. Sonra, bir şeyler anlatması doğru olur mu, diye düşünüyormuş gibi etrafına bakındı.

“Tam olarak neredeyiz?” dedi Reacher. “Bana bunu söyleyebilirsin, değil mi?”

“Montana’dayız.”

Reacher başını salladı.

“Tamam. Montana’nın neresindeyiz?”

“Yorke isimli bir kasabanın yakınlarında. Neredeyse tamamen terk edilmiş eski bir maden kasabasında.”

Reacher yine başını salladı.

“Tamam. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Bir kale burcu inşa ediyoruz. Kendimize ait bir yer.”

“Ne amaçla?” dedi Reacher.

Ray omuz silkti. Pek konuşkan bir adam değildi. İlk önce yanıt vermedi. Sonra, biraz öne eğildi ve Reacher’a bir mantra gibi gelen, âdeta defalarca prova ettiği bir yanıt verdi. Ya da ona defalarca anlatılmış bir öykü gibi.

“Buraya Amerika’nın zorbalığından kaçmak için geldik,” dedi. “Sınırlarımızı belirlememiz ve burada her şeyin farklı olacağını söylememiz gerekiyor.”

“Nasıl farklı olacak?”

“Amerika’yı karış karış geri almamız gerek. Beyazların serbestçe, taciz edilmeden, huzurla, hak ettikleri özgürlüklerle ve hak ettikleri yasalarla yaşayabilecekleri bir yer inşa etmemiz gerek.”

“Bunu yapabileceğinize inanıyor musun?”

“Daha önce yapıldı. 1776’da. İnsanların canına tak etmiş-ti. Bundan daha iyi bir ülke istediklerini söylediler. Şimdi, biz de aynı şeyi söylüyoruz. Ülkemizi geri almak istediğimizi söylüyoruz. Ve geri alacağız. Çünkü artık birlik olduk. Burada bir düzine kadar milis grup var. Hepsi aynı şeyleri istiyordu. Ama ayrı ayrı hareket ediyordu. Beau’nun misyonu insanları bir araya getirmekti. Artık bir aradayız ve ülkemizi geri alacağız. Bu işe buradan başlıyoruz. Şu an başlıyoruz.”

Reacher başını salladı. Kafasını sağa çevirdi ve Loder’ın bur-nundan akan kanın yerde koyu renkli bir leke oluşturduğu noktaya baktı.

“Bu şekilde mi?” dedi. “Oy vermeye ve demokrasiye ne oldu? O tür şeylere ne oldu? Bazılarını oylarınızla görevden alıp yerlerine yeni insanları seçmeniz gerekmez mi?”

Ray hüzünle gülümseyip başını salladı.

“İki yüz yirmi senedir oy veriyoruz. Hep daha kötüye gidiyor. Hükümet nasıl oy verdiğimizle ilgilenmiyor. Elimizden bütün gücü aldılar. Ülkemizi başkalarına verdiler. Bu ülkenin gerçek hükümetinin nerede olduğunu biliyor musun?”

Reacher omuz silkti.

“DC’de, değil mi?”

“Hayır,” dedi Ray. “New York’ta. Birleşmiş Milletler Binası. BM’nin neden Wall Street’e o kadar yakın olduğunu hiç merak ettin mi? Çünkü hükümet orası. Birleşmiş Milletler ve bankalar. Dünyayı onlar yönetiyor. Amerika bunun sadece küçük bir parçası. Başkan lanet komitedeki tek ses. İşte bu yüzden artık oy vermek bir işe yaramıyor. Birleşmiş Milletler’in ve dünya bankalarının neye oy verdiğimizizi umursadığını mı sanıyorsun?”

“Tüm bunlardan emin misin?” dedi Reacher.

Ray hararetle başını salladı.

“Elbette. Kendi gözlerimle gördüm. Amerika yoksulluk çekerken neden Rusya’ya milyarlarca dolar yolladığımızı sanıyorsun? Bunun Amerikan hükümetinin özgür seçimi olduğunu mu sanıyorsun? O paraları yolluyoruz çünkü dünya hükümeti bize yollamamızı söylüyor. Burada kamplarımız var. Ülkenin dört bir yanında yüzlerce kamp var. Çoğu Birleşmiş Milletler birlikleri. Biz sorun çıkardığımızda harekete geçmeye hazır yabancı birlikler. Fakat bunlardan kırk üçü toplama kampı. Sesimizi yükseltmeye başladığımızda bizi oraya götürmeyi planlıyorlar.”

“Emin misin?” dedi Reacher yine.

“Elbette,” dedi Ray bir kez daha. “Beau’da belgeler var. Elimizde kanıt var. Aklının almayacağı şeyler söz konusu. Hastanede dünyaya gelen bebeklerin derilerinin altına mikroçip yerleştirilmesinin gizli federal bir yasa olduğunu biliyor muydun? Bebekleri götürdüklerinde kilolarını ölçüp temizlemiyorlar. Derilerinin altına mikroçip yerleştiriyorlar. Çok yakında nüfusun tamamı gizli uydulara görünür hale gelecek. Uzay mekiğinin bilimsel deneyler için mi kullanıldığını sanıyorsun? Dünya hükümetinin bu tür şeyler için para harcama yetkisi vereceğini mi sanıyorsun? Dalga geçiyor olmalısın. Uzay mekiği, gözlem uydularını fırlatmak için orada.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” dedi Reacher.

Ray hayır anlamında başını salladı.

“Kesinlikle yapmıyorum. Beau’da belgeler var. Başka bir gizli yasa daha var. Detroit’teki adam Beau’ya belgeleri yolladı. 1985’ten beri Amerika’da üretilen bütün arabalarda gizli bir telsiz vericisi mevcut, böylece uydular arabaları izleyebiliyorlar. Bir araba satın aldığı anda BM Binası’ndaki radar ekranları gece gündüz her dakika nerede olduğunu tespit edebiliyor. Şu an resmi olarak kontrolü ele geçirmek için Amerika’da eğitim alan yabancı güçler var. İsrail’e neden o kadar çok para yollanıyor biliyor musun? İsraillilere ne olduğunu önemsedığımızdan değil.

Neden önemseyelim ki? Para yolluyoruz çünkü BM orada gizli dünya ordusunu eğitiyor. Deneysel bir yer gibi. BM İsraililerin başka ülkeleri istila etmesini neden engellemiyor sence? Çünkü onlara zaten bunu yapmalarını söyleyen BM. Dünyanın kontrolünü ele geçirmeleri için onları eğitiyorlar. Şu an ABD'nin dört bir yanındaki hava üslerinde kullanmaları için hazır bekleyen üç bin helikopter var. Simsiyah boyanmış, üstlerinde tek bir işaret bile olmayan helikopterler.”

“Emin misin?” dedi Reacher yine. Biraz endişeli ve şüpheli bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. “Bunları daha önce kimseden duymamıştım.”

“Hiç duymamış olman bunların doğru olduğunu kanıtlamıyor mu?” dedi Ray.

“Neden?”

“Bariz, değil mi? Dünya hükümetinin bunlara medya erişimi izni verdiğini mi sanıyorsun? Medyayı onlar yönetiyor, değil mi? Medyanın sahibi onlar. Bu yüzden medyada görünmeyen şeylerin gerçek olması mantıklı, öyle değil mi? Sana güvenli şeyleri söyleyip sırları gizliyorlar. İnan ki hepsi doğru. Dediğim gibi Beau'nun elinde belgeler var. Bütün ABD otoyol tabelalarının arkasında gizli bir işaret olduğunu biliyor muydun? Herhangi bir yerde otoyola çıkarken bir bak. Ülkenin dört bir yanındaki dünya birliklerini yönlendirmek için gizli işaretler var. Kontrolü ele geçirmeye hazırlanıyorlar. O nedenle kendimize ait bir yere ihtiyacımız var.”

“Size saldıracaklarını mı düşünüyorsunuz?”

“Orası kesin. Doğrudan peşimize düşecekler.”

“Öyle bir durumda kendinizi savunabileceğinize inanıyorsunuz yani?” dedi Reacher. “Montana’da küçük bir kasabada bir avuç insansınız.”

Joe Ray başını iki yana salladı.

“Bir avuç insan değiliz. Yüz kişiyiz.”

“Yüz kişi mi? Dünya hükümetine karşı mı?”

Ray yine başını iki yana salladı.

“Kendimizi savunabiliriz. Beau zeki bir lider. Bu bölge de el-verişli. Burada bir vadideyiz. Kuzeyden güneye, doğudan batıya doksan kilometre. Kuzey ucunda Kanada sınırı var.”

Elini göz seviyesinin üzerinde, bir karate hareketine benzer şekilde, soldan sağa götürdü. Reacher başını salladı. Kanada sınırına aşınaydı. Ray diğeri elini görünmez haritasının sol kenarında yukarı aşağı hareket ettirdi.

“Rapid Nehri,” dedi. “Batı sınırimız. Büyük, azgın bir nehir. Karşıya geçmek mümkün değıl.”

Kanada sınırını işaret ettiğı elini kaldırdı ve bir camı siliyor-muş gibi havada küçük bir daire çizdi.

“Milli orman,” dedi. “Orayı görmüş müydün? Doğudan batıya yetmiş beş kilometre. El değımemiş, sık ağaçlıklı bir orman. Doğı sınırına gitmek istersen ancak oraya kadar ilerleyebilirsin.”

“Ya güney?” dedi Reacher.

Ray bu kez elini göğüs seviyesinde yana götürdü.

“Dağ geçidi. Doğal tank tuzağı. Tanklardan anlarım. Tek bir yol ve patika dışında oradan geçmek imkânsız. Patika ahşap bir köprüyle dağ geçidinin üstünden devam ediyor.”

Reacher başını salladı. Beyaz kamyonetin ahşap bir köprüden geçtiğini hatırladı.

“Köprü havaya uçurulursa dağ geçidinden geçilemez.”

“Ya yol?” diye sordu Reacher.

“Aynı şekilde. Köprüyü havaya uçurursak güvende oluruz. Nöbetçilerimiz hazır bekliyorlar.”

Reacher ağır ağır başını salladı. Aklından hava saldırısı, top-lar, füzeler, akıllı bombalar, özel timlerle saldırı, hava indirme birlikleri, paraşütler geçiyordu. Donanma SEAL ekiplerinin ne-hirden ya da Deniz Kuvvetleri piyadelerinin dağ geçidinden geç-mesi. NATO birliklerinin Kanada’dan oraya akın etmesi.

“Ya Holly? Ondan ne istiyorsunuz?”

Ray gülümsedi. Sakalı aralandı ve gözleri kadar parlak olan dişleri görüldü.

“Beau’nun gizli silahı,” dedi. “Düşünsene. Dünya hükümeti onun babasını kullanarak saldırıyı başlatacak. Onu bu yüzden o göreve getirdiler. Bu adamları başkanın mı atadığını sanıyorsun? Dalga geçiyor olmalısın. Yaşlı Johnson da dünya hükümetinden harekete geçmek için gizli emri bekliyor. Ama buraya geldiğinde neyle karşılaşacak?”

“Neyle?” dedi Reacher.

“Güneyden gelecek, değil mi? Gördüğü ilk şey, kasabanın güneydoğu köşesindeki o eski adliye binası olacak. Sen az önce oradaydın. Kadın ikinci katta, değil mi? Yeni yapıyı fark ettin mi? Özel odayı? Aralarında elli beş santim olan çift duvarları? Orası eski madenlerden kalma dinamitlerle ve patlayıcı kapsüllerle dolu. Patlayan ilk dinamit, yaşlı Johnson’ın küçük kızını paramparça edecek.”

Reacher yine ağır ağır başını salladı.

Ray ona baktı.

“Aşırı bir şey istemiyoruz. Doksana doksan kilometrelik bir alan. Ne kadar eder? Sekiz bin yüz kilometrekarelik bir bölge.”

“İyi de neden şimdi? Neden telaş ediyorsunuz?”

“Bugün ayın kaçı?”

Reacher omuz silkti.

“Temmuz başındayız.”

“Temmuzun ikisi,” dedi Ray. “Ve iki gün kaldı.”

“Neye?”

“Bağımsızlık Günü’ne. Dört Temmuz’a.”

“Yani?”

“Bağımsızlığımızı ilan edeceğiz. Yarından sonraki gün. Yep yeni bir ülke doğacak. Peşimize o gün düşecekler. Önemsiz adamlar için özgürlük mü? Planlarında böyle bir şey yok.”

BÜRO'NUN LEAR JETİ, Fargo'da tekrar yakıt aldı ve güneybatıya, Kaliforniya'ya doğru uçu. McGrath bir kez daha doğrudan Montana'ya gitmeleri için ısrar etse de Webster onu susturmuştu. Webster sabırlı davranıyor, adım adım ilerlemek istiyordu. Bu yüzden önce Kaliforniya'da Beau Borken'la ilgili bilgi edinecekler, sonra da General Johnson'la buluşmak için Colorado'daki Peterson Hava Kuvvetleri Üssü'ne geçeceklerdi. McGrath Büro'da Webster'a bağırabilen tek kişiydi ve ona bağırmişti da fakat tartışmak kazanmakla aynı şey olmadığından hep birlikte önce Mojave'e yol alıyorlardı. McGrath, Webster, Brogan ve Milosevic gürültülü sıcak kabinde fazla yorgun, fazla kaygılı ve fazla asık suratlıydılar.

“Edinebileceğim her bilgiye ihtiyacım var,” dedi Webster. “Beni özellikle görevlendirdiler ve bunlar hafife alabileceğim türde adamlar değiller.”

McGrath dik dik ona baktı ve içinden şöyle düşündü: Holly'nin hayatıyla tuhaf politik kültür oyunlarını oynamaya kalkma Webster. Ama bir şey demedi. Ufak uçak çölün kenarındaki havaalanına doğru alçalmaya başlarken kendini tuttu.

Batı Yakası saatiyle, sabaha karşı ikide havaalanına indiler. Mojave görevli ajanı onları kendi arabasıyla ıssız asfalt pistte karşıladı. Onları güneye, küçük kasabaya götürdü.

“Borkenlar aşlında bir Kendall ailesi,” dedi. “Kendall buradan yetmiş beş kilometre ötede küçük bir kasaba. Genelde narenciye yetiştiriciliğiyle uğraşırlar. Tek kişilik bir karakolları var. Şerif bizi orada bekliyor.”

“Bir şey biliyor mu?” diye sordu McGrath.

Direksiyondaki adam omuz silkti.

“Biliyor olabilir. Ne de olsa küçük bir kasaba.”

Çölün karanlığında saatte yüz otuz beş kilometre hızla yetmiş beş kilometre gitmeleri sadece otuz altı dakika sürdü. Kendall bir meyve bahçesi denizinin arasında küçük binalardan oluşan bir kasabaydı. Bir benzinlik, bir süpermarket, bir çiftçi birliği ve tavanında çubuk antenler olan alçak, beton bir bina vardı. Binanın park yerinde şık, siyah beyaz bir kamyonet duruyordu. Üstünde bir yazı vardı: Kendall Şerifi. Aracın arkasındaki ofisin penceresini tek bir ışık aydınlatıyordu.

Beş ajan arabadan indikten sonra kuru gece havasında geri-nip esnedi ve tek sıra halinde beton binaya girdi. Şerif altmışlı yaşlarda, sağlam yapılı, gri saçlı bir adamdı. Güvenilir birine benziyordu. Webster ayağa kalkan adama oturmasını işaret etti ve McGrath masaya dört parlak fotoğraf koydu.

“Bu adamları tanıyor musunuz?” diye sordu.

Şerif fotoğrafları önüne çekip inceledi. Fotoğrafları eline alıp yeni bir sırayla tekrar masaya dizdi. Bunu yaparken devasa iskambil kâğıtlarıyla oynanan bir eli dağıtıyormuş gibiydi. Sonra, başını sallayıp masasının altına eğildi. Bir çekmeceyi açtı. Üç kalın dosya çıkardı. Dosyaları fotoğraflardan üçünün altına yerleştirdi. Tombul parmaklarından birini ilk fotoğrafın üstüne bastırdı.

“Peter Wayne Bell,” dedi. “Mojaveli bir genç ama sık sık

buraya gelirdi. Herhalde çok da iyi bir genç olmadığını biliyorsunuzdur.”

Masanın yanında duran monitörü işaret etti. Ulusal Suç Merkezi Veritabanı’ndan bir sayfa yeşil ışık saçıyordu. Bu, Kuzey Dakota polislerinin bir hendekte bulduğu cesedin kimliğiyle ilgili hazırladıkları rapordu. Kimliğiyle ve geçmişiyle ilgili.

Şerif bileğini oynatıp parmağını sonraki fotoğrafın üstüne kaydırды. Bu, Holly Johnson’ı Lexus’un arka koltuğuna iten silahlı adamın fotoğrafıydı.

“Steven Stewart,” dedi. “Stevie ya da Küçük Stevie olarak bilinir. Bir çiftçi ailesinin oğlu, birkaç tahtası da eksik, anlarsınız ya? Ürkek, gergin bir tip.”

“Onun dosyasında ne var?” dedi Webster.

Şerif omuz silkti.

“Ciddi bir şey yok. O, ciddi bir şey yapamayacak kadar aptaldı. Birkaç kişi toplanıp sorun yarattığında ve bilin bakalım ben olay yerine vardığımda kim kaçamamış olurdu? Evet, Küçük Stevie. Onu beş altı kez içeri attım ama ciddi sayılabilecek hiçbir şey yapmamıştı.”

McGrath başını salladı ve Lexus’un ön koltuğuna oturmuş silahlı adamın fotoğrafını işaret etti.

“Ya bu adam?” dedi.

Şerif parmağını diğer parlak fotoğraftaki adamın boğazına dayadı.

“Tony Loder. İşte bu azılı bir adamdır. Stevie’den daha zekidir, sizden ya da benden daha aptaldır. Size dosyayı vereyim. Siz büro çalışanlarının uykularını kaçırmaz belki ama daha iyi uyumanızı da sağlamaz.”

“Ya şu iriyarı adam?” dedi Webster.

Şerif parmağını son fotoğrafa götürüp başını salladı.

“Bu adamı daha önce hiç görmedim. Bundan eminim. Görmüş olsaydım hatırlardım.”

“Yabancı biri olabileceğini düşünüyoruz,” dedi Webster. “Avrupalı olabilir. Aksanı olabilir. Bunlar bir şeyler hatırlatıyor mu?”

Şerif başını iki yana sallamaya devam etti. “Onu daha önce hiç görmedim,” dedi yine. “Görmüş olsaydım hatırlardım.”

“Tamam,” dedi McGrath. “Bell, Küçük Stevie Stewart, Tony Loder ve gizemli adam. Borkenlarla ne ilgileri var?”

Şerif omuz silkti.

“Yaşlı Dutch Borken’ın kimseyle bir ilgisi yoktu. Sorunu buydu zaten. Bir piyade olarak Vietnam’a katılmış, ordudan ayrılınca buraya yerleşmiş. Güzel karısıyla ve on yaşındaki küçük tombul oğluyla geldi, narenciye işine girdi, uzunca bir süre başarılı oldu. Garip, kendi halinde bir adamdı. Onu pek dışarıda görmezdim. Ama mutlu bir hayatı vardı sanırım. Sonra, karısı hastalanıp öldü ve oğlu tuhaf davranmaya başladı. Narenciye pazarı olumsuz etkilendi, kâr oranları düştü, çiftçilerin hepsi bankalardan kredi çekmeye başladı, faiz oranları arttı, topraklar satıldı, teminatlara el koyuldu, sulama suyu zamlandı. Hepsi teker teker iflas etti. Borken bununla başa çıkamadı ve pompalı tüfeğini ağzına dayayıp intihar etti.”

Webster başını salladı.

“On yaşındaki küçük tombul çocuk Beau Borken mıydı?”

Şerif başını salladı.

“Beau Borken. Çok tuhaf bir çocuktü. Çok zekiydi. Ama takıntılıydı.”

“Hangi konuda?” diye sordu McGrath.

“Meksikalılar gelmeye başladılar. Düşük ücretlere çalışıyorlardı. Genç Beau buna karşı çıktı. Kendall’ın beyaz kalması için epey yaygara kopardı. John Birch takımına katıldı.”

“İrkçiydi yani?” dedi McGrath.

“İlk başlarda,” dedi şerif. “Sonraları komplo teorilerine kafayı taktı. Yahudilerin hükümeti yönettiğinden söz ediyordu.

Ya da Birleşmiş Milletler'in ya da ikisinin birden. Hükümetin komünist olduğunu, dünyayı ele geçirdiğini, her şey için gizli planları olduğunu anlatmaya başladı. Herkese, özellikle de ona karşı büyük komplolar düzenlendiğine inanıyordu. Bankaların hükümeti kontrol ettiğini söylüyordu. Ya da tam tersini. Neyse, ona göre bankalar da komünistti ve Amerika'yı yok etmeye çalışıyorlardı. Bankanın babasına kredi vermesinin nedeninin, sonradan onu hatalı gösterip çiftliği Meksikalılara ya da siyahilere vermek olduğunu iddia ediyordu. Sürekli bu konuda bir şeyler anlatıp duruyordu.”

“Sonra ne oldu?” dedi Webster.

“Banka gerçekten kredi ödemelerini alamadı,” dedi şerif. “Adam borcunu ödemiordu. Fakat topraklarını Meksikalılara vermediler. Bu civardaki her şeyin sahibi olan büyük bir şirkete sattılar. Şirketin sahibi de emekli fonları, yani komünistler, Meksikalılar ya da başka birileri değil, sizin, benim gibi insanlar.”

“Ama Beau babasının ölümünden bu komployu mu sorumlu tuttu?” diye sordu Brogan.

“Evet,” dedi şerif. “Fakat yaşlı adamı asıl mahveden şey Beau'ydu. Yaşlı Dutch neredeyse her şeyle başa çıkabilecek bir adamdı ancak oğlu çatlağın tekine dönüşmüştü. Gaddar, bencil, tuhaf bir genç olmuştu. İşin aslı, Dutch bu yüzden pompalıyı ağzına dayadı.”

“Peki Beau nereye gitti?” diye sordu Webster.

“Montana'ya,” dedi şerif. “Oraya gittiğini duydum. Sağcı gruplarla, milis örgütlerle ilgileniyordu. Zamanla bir lider oldu. Beyaz insanların kendilerini savunup savaşmaları gerektiğini söylüyordu.”

“Diğer adamlar onunla mı gittiler?” dedi Brogan.

“Üçü kesinlikle onunla gitti,” dedi şerif. “İriyarı adamı daha önce hiç görmedim. Ama Küçük Stevie, Loder ve Peter Bell,

Beau'ya hayranlardı, küçük robotlar gibi peşinde dolanırlardı. Oraya birlikte gittiler. Biraz paraları vardı. Borken çiftliğinden taşıyabildikleri her şeyi alıp kuzeye geçtiler. Orada ucuz toprak alıp kendilerini koruyabileceklerini planlamış olmalılar. Kime karşı bilemiyorum çünkü duyduğum kadarıyla orada kimse yokmuş. Varsa bile sadece beyazlardır.”

“Dosyasında ne var?” diye sordu Webster.

Şerif başını iki yana salladı.

“Pek bir şey yok. Beau kötü bir şey yaparken yakalanmayacak kadar zekidir.”

“Yani?” dedi McGrath. “Yakalanmadan bir şeyler mi yapıyor?”

Şerif evet anlamında başını salladı.

“Zırhlı araç soygunu. Eyaletin kuzeyinde bir yerde bir sorgun olayı olmuştu. Bunu duymuştum. Fakat hapse girmedi. Dedğim gibi fazla zekidir.”

“Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?” dedi Webster.

Şerif bir süre düşündü, tekrar başını salladı.

“Beşinci bir adam vardı. Odell Fowler. Beau'nun yanındadır. Loder, Stevie ve Bell pis işlere koşuyorlardır, Borken ve Fowler ise gölgelerin arasından onları yönetiyorlardır. Bundan emin olabilirsiniz.”

“Başka bir şey var mı?” dedi Webster yine.

“İlk başlarda, altıncı bir adam da vardı. Packer isimli biri. Altısı çok yakın arkadaştı. Fakat Packer Meksikalı bir kızla birlikte olmaya başladı. Sanırım, elinde değildi, ona âşık olmuştu. Beau ona kızla görüşmemesini söyledi. Bu konuda birbirlerine girdiler, herkes gerildi. Bir gün, Packer ortadan kayboldu ama Beau buna rağmen gülümsüyor, oldukça rahat davranıyordu. Packer'ı çalıların arasında kocaman tahta bir haça gerilmiş halde bulduk. Çarmıha gerilmiş gibiydi. Birkaç gün önce ölmüştü.”

“Bunda Borken’ın parmağı olduğunu düşündünüz, öyle mi?” dedi Brogan.

“Kanıtlayamadım. Ama bundan eminim. Diğerlerini de ona yardım etmeleri için ikna ettiğinden eminim. Beau doğuştan bir lider. Herkesi her şeyi yapmaya ikna edebilir. Bu kadarını söyleyebilirim.”

MOJAVE ARABAYLA KENDALL’DAN yetmiş beş kilometre uzaktaydı. Mojave’den Colorado’daki Peterson Hava Kuvvetleri Üssü’ne kadar da Lear’la bin üç yüz otuz kilometre vardı. Üç saatlik bir yolculukla, muhteşem bir dağ gün batımı manzarası eşliğinde Peterson’a vardılar. Bu, insanların görebilmek için para ödediği türde bir manzaraydı ama dört FBI ajanı manzarayı fark etmedi bile. 3 Temmuz, Perşembe, yani krizin dördüncü günüydü ve doğru dürüst dinlenemedikleri, yemek yiyemedikleri için bitkin düşmüşlerdi, işlerinden başka hiçbir şeye odaklanamamışlardı.

General Johnson onları karşılayamamıştı. Devasa üstte başka bir yerdeydi, geri dönen gece devriyelerine sıcak bir karşılama sunmak üzere görev başındaydı. Yardımcısı, Webster’a selam verdi, diğer üç ajanla tokalaştı ve onları toplantı yapabilmeleri için boşaltılmış bir ekip odasına götürdü. Masada siyah beyaz, son derece net ve büyük bir fotoğraf duruyordu. Bir manzaraya benziyordu. Ayın yüzeyini andırıyordu.

“Burası Sibiry’a da Anadyr,” dedi generalin yardımcısı. “Uydu fotoğrafı. Geçen hafta orada kocaman bir hava üssü vardı. Nükleer bir bombardıman üssü. Pist doğruca Utah’taki füze depolarımızı hedef almıştı. Silah azaltma anlaşması, üssün havaya uçurulmasını gerektiriyordu. Ruslar geçen hafta anlaşmaya uydular.”

Dört ajan fotoğrafı daha iyi görebilmek için masaya eğildi. Bölgede insan yapımı hiçbir şeyin izi kalmamıştı. Sadece kocaman delikler vardı.

“Anlaşmaya uydular mı?” dedi McGrath. “Oldukça ciddiye almışlar gibi görünüyor.”

“Yani?” dedi Webster.

Generalin yardımcısı dosyasından bir harita çıkardı. Katlı haritayı açıp ajanların görebilmesi için karşlarına geçti. Doğu Asya ve batı ABD’yi gösteren bir kesitti. Alaska tam ortadaydı, Kuzey Kutbu ise tepedeydi. Adam başparmağıyla işaret parmağını ayırarak Sibiry’a’nın güneydoğusundan Utah’a olan mesafeyi gösterdi.

“Anadyr buradaydı. Utah şurada. Doğal olarak bombardıman üssünden haberdardık ve önlemlerimizi almıştık. Bu önlemlere, Alaska’daki büyük füze üsleri ve Anadyr’dan Utah’a olan uçuş rotasının altında, kuzeyden güneye uzanan dört küçük karadan havaya tesis zinciri dahildi. Bunlar şurada, şurada, şurada ve şurada. Montana ve Idaho bölgesi arasındaki sınırın iki yanında.”

Ajanlar Idaho’daki kırmızı noktalarla ilgilenmediler. Fakat Montana’daki noktaları dikkatle incelediler.

“Bunlar ne tür üsler?” diye sordu Webster.

Generalin yardımcısı omuz silkti.

“Geçici üslerdi. Altmışlarda inşa edilmişlerdi, ayakta kalmışlardı. Açıkçası bu üsleri kullanmak zorunda kalacağımızı düşünmemiştik. Alaska’daki füzeler çok daha iyi. O füzeleri hiçbir şey aşamazdı. Ama bu işler nasıldır bilirsiniz. Fazla hazırlıklı olmanın bir zararı yok.”

“Ne tür silahlar var?” dedi McGrath.

“Her tesiste bir Patriot bataryası vardı. Bunlar bir süre önce üslerden çıkarıldı. İsrail’e sattık. Geriye sadece Stinger denen omuzdan fırlatılan piyade sistemleri kaldı.”

Webster ona baktı.

“Stinger mı? Sovyet bombacılarını piyade sistemleriyle mi vuracaktınız?”

Adam evet anlamında başını salladı. Bu konuda kendinden emin gibiydi.

“Neden olmasın? Unutmayın ki bu üsler sadece göstermelikti. Hiçbir şeyin Alaska’yı geçmemesi gerekiyordu. Ama Stinger’lar işe yaradı. Bunlardan binlercesini Afganistan’a verdik. Yüzlerce Sovyet uçağı düşürdüler. Sanırım çoğu helikopter ama yine de işe yaradı. Isıya duyarlı bir silah, ısıya duyarlı bir silahtır. Bir kamyonetten ya da bir askerin omzundan fırlatılması fark yaratmaz.”

“Şimdi ne olacak?” dedi Webster.

“Üsleri kapatıyoruz. General bu yüzden burada. Ekipmanlarımızı ve personelimizi Peterson’a geri getiriyoruz. Tahmin edeceğiniz üzere bir dönem sona erdi tarzında törenler düzenlenecektir.”

“Şunlar nedir?” diye sordu McGrath. “Montana’dakiler tam olarak nerede?”

Generalin yardımcısı haritayı kendine yaklaştırıp referanslara göz attı.

“En güneydeki, Missoula yakınlarında bir çiftlik arazisinde gizli. Kuzeydeki ise Kanada’nın altmış kilometre güneyinde, Yorke isimli küçük bir kasabanın yakınlarında bir vadide gizli. Neden? Bir sorun mu var?”

McGrath omuz silkti.

“Henüz bilmiyoruz.”

ADAM, GENERALİ BEKLERKEN onlara nerede kahvaltı edebileceklerini gösterip yanlarından ayrıldı. Johnson yumurtalardan sonra ama kızarmış ekmeklerden önce gelince, ajanlar kızarmış ekmeklerini bırakıp onunla birlikte ekip odasına geri döndüler. General, Webster’ın pazartesi gecesi gördüğü o enerjik adamdan epey farklıydı. Saatin erken olması ve üç gündür çektiği stres yüzünden on kilo vermiş, yirmi yaş yaşlanmış görünüyordu. Yüzü solgundu, gözleri kızarıktı. Yenilginin eşliğinde biri gibiydi.

“Evet, neler öğrendik?” dedi general.

“Olayın büyük bir kısmını çözdüğümüzü düşünüyoruz,” dedi Webster. “Şu an, kızınızın Montana’daki bir milis grubu tarafından kaçırıldığına inanıyoruz. Yerlerini aşağı yukarı biliyoruz. Kuzeybatıdaki vadilerin orada bir yerdeler.”

Johnson ağır ağır başını salladı.

“İletişim kurdular mı?”

Webster hayır anlamında başını salladı.

“Henüz kurmadılar.”

“Amaçları ne?” dedi Johnson. “Ne istiyorlar?”

Webster başıyla yanıtı bilmediğini işaret etti.

“Henüz bilmiyoruz.”

Johnson yine hafifçe başını salladı.

“Kim bu adamlar?”

McGrath elindeki zarfı açtı.

“Elimizde dört isim var. Kızınızı kaçıran adamlardan üçüne ve milis liderlerinin kim olduğuna dair sağlam kanıtlarımız var. Beau Borken ismi sizin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Borken mı?” Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Tamam,” dedi McGrath. “Peki şu adam? İsmi Peter Bell.”

McGrath generale Bell’in Lexus’un direksiyonunun başındaki fotoğrafını gösterdi. Johnson dikkatle fotoğrafa baktı ama hayır anlamında başını salladı.

“Bu adam öldü,” dedi McGrath. “Montana’ya geri dömedi.”

“Güzel,” dedi Johnson.

McGrath ona bir başka fotoğrafı uzattı.

“Steven Stewart?”

Johnson yine dikkatle fotoğrafı inceledi ama yine başını iki yana salladı.

“Bu adamı hayatımda hiç görmedim.”

“Tony Loder?” dedi McGrath.

Johnson, Loder’ın yüzüne bakıp aynı tepkiyi verdi.

“Bu üç adam ve Borken Kaliforniyalı,” dedi McGrath. “Aralarında Odell Fowler isimli bir başka adam da olabilir. Bu ismi duydunuz mu?”

Johnson hayır anlamında başını salladı.

“Bir de bu adam var,” dedi McGrath. “Onun kim olduğunu bilmiyoruz.”

İriyarı adamın fotoğrafını uzattı. Johnson fotoğrafa baktı, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. Ama sonra tekrar fotoğrafa döndü.

“Bu adamı tanıyor musunuz?” dedi McGrath.

Johnson omuz silkti.

“Tanıdık geliyor,” dedi. “Bir zamanlar gördüğüm biri olabilir mi acaba?”

“Yakın tarihte mi?”

Johnson hayır anlamında başını salladı.

“Yakın tarihte değil. Büyük ihtimalle uzun zaman önce.”

“Orduda mı?” dedi Webster.

“Olabilir,” dedi Johnson. “Gördüğüm çoğu insan ordudan.”

Yardımcısı fotoğrafa bakmak için arkadan başını uzattı.

“Bana tanıdık gelmedi. Ama bunu Pentagon’a fakslamalıyız. Bu adam ordudansa onunla aynı dönemde çalışmış birileri çıkabilir.”

Johnson yine başını iki yana salladı.

“Askeri polise fakslayın,” dedi. “Bu adam bir suçlu, öyle değil mi? Orduda da başı derde girmiştir. Birileri onu hatırlayacaktır.”

ŞAFAK SÖKTÜKTEN BİR SAAT SONRA onu almaya geldiler. Reacher kelepçeli ellerini kucağına koymuş, sert sandalyesinde uyukluyordu. Karşısında oturan Joseph Ray ise uyanıktı ve tetikteydi. Gecenin büyük bir kısmını dinamitleri düşünerek geçirmişti. Eski madencilik operasyonlarından kalma eski dinamitleri. Eline bir dinamit aldığını hayal etti. Ağırlığını hissetti. Holly'nin hücresinin duvarlarının arkasındaki boşluğun hacmini düşündü. Boş alanın eski dinamitlerle dolu olduğunu. Eski, çürümüş, her yanından nitrogliserin sızan, bozulmaya yüz tutmuş dinamitlerle. Holly'nin etrafında, belki bir ton civarında –ani bir hareketle patlayacak kadar dengesiz olmayan fakat serseri bir topçu ya da silah mermisinin etkisiyle patlayacak kadar dengesiz hale gelmiş– eski dinamitlerden vardı. Bir çekiçle sert bir darbe yiyince bile patlayabilirlerdi.

Bir grup adamın killi şist toprakta yürürken çıkardığı ayak sesleri duyuldu. Adamlar kulübenin önünde durdular. Kapı ardına kadar açıldı ve Reacher başını çevirince altı nöbetçi gördü. Sözcüleri apar topar içeri girdi ve onu kolundan tutup kaldırdı. Onu parlak sabah güneşinin altında, ellerinde otomatik

tüfeklerle yan yana bir tepeye dizilmiş beş adamın karşısına götürdüler. Hepsinde kamufraj giysiler vardı ve hepsi sakallıydı. Reacher durdu, güneşe karşı gözlerini kıstı. Tüfeklerin dipçikleriyle onu iten altı adam, onu açıklık alanın kenarından geçirip güneş almayan ormana uzanan dar bir patikaya yönlendirdi.

Elli metre ötede bir başka açıklık alan vardı. Çalılarla kaplı, dikdörtgen biçimli küçük bir alandı. Reacher kontrplaktan ve sedir ağacı kerestesinden yapılmış iki yapı gördü. İkisinin de penceresi yoktu. Nöbetçiler onu durdurdular ve sözcüleri tüfeğinin namlusuyla ona soldaki binaya gitmesini işaret etti.

“Komuta kulübesi,” dedi.

Sonra sağ taraftaki yapıyı işaret etti.

“Ceza kulübesi,” dedi. “Oradan kaçınmaya çalışırız.”

Altı adam diğerlerinden ayrıcalıklı olmanın verdiği özgüvenle güldü ve sözcüleri komuta kulübesinin kapısını tıklattı. Biraz bekleyip kapıyı açtı. Reacher sırtından bir tüfeğin namlusuyla dürtüklenerek içeri itildi.

Kulübe ıslık ıslık oldu. Ampullerin ışığı, tavandaki yosun kaplı pencerelerden yayılan yeşil gün ışığına karışıyordu. İçeride sade görünen meşe bir masa ve yine meşe sandalyeler vardı. Bunlar Reacher’ın eski filmlerdeki gazete ofislerinde ya da ilçe bankalarında gördüğü türde iri, yuvarlak sandalyelerdendi. Duvarlara çakılmış bayraklar ve flamalar dışında süs eşyası yoktu. Masanın arkasında kocaman kırmızı bir gamalı haç, diğer duvarlarda da birkaç tane buna benzer siyah beyaz gamalı haç seçiliyordu. Arka duvardaki bir panoya Montana’nın ayrıntılı bir haritası asılmıştı. Eyaletin kuzeybatı köşesinin ufacık bir bölümü siyah kalemle işaretlenmişti. Çıplak zeminde bir grup broşür ve kitap duruyordu. Bir tanesinin üstünde şöyle yazıyordu: Kurut, Hoşuna Gidecek. Kitap, yiyeceklerin bir kuşatmada hayatta kalabileceğiniz şekilde nasıl muhafaza edildiğini anlatıyordu. Bir diğeri ise gerillaların yolcu trenlerini nasıl raydan çıkarabildiğini.

Kulübeye uymayacak kadar şık, cilalı maun bir kitaplık da vardı ve raflar kitaplarla doluydu. Aralık duran kapıdan sızan gün ışığı kitaplara vuruyor, bez ciltli sırtlarını ve altın renkli büyük harflerle yazılmış isimlerini aydınlatıyordu. Savaş sanatına dair Almanca ve Japoncadan tercüme edilmiş standart tarih kitapları dikkat çekiyordu. Bir rafın tamamı Pearl Harbor’la ilgili kitaplara ayrılmıştı. Bunlar Reacher’ın çok çok uzun zaman önce incelediği kitaplardı.

Reacher kıpırdamadan durdu. Borken masada oturuyordu. Saçı ışıktaki parlak beyaz, siyah üniformasıysa gri görünüyordu. Sessizce ona bakıyordu. Sonra, bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Nöbetçilere ise dışarıda beklemelerini söyledi.

Reacher sandalyeye çöktü. Yorgunluktan bitkin düşmüştü ve içinde kabaran adrenalini midelerini yakıyordu. Nöbetçiler hızla kulübeden çıktılar. Kapıyı yavaşça kapadılar. Borken eğilip bir çekmeceyi açtı. Eski bir tabanca çıkardı. Bunu gürültülü bir şekilde masanın üzerine koydu.

“Kararımı verdim,” dedi. “Yaşayıp yaşamayacağınla ilgili.” Masadaki eski tabancayı işaret etti.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Reacher gözlerini kamaştıran ışıktaki tabancaya bakıp başını salladı.

“Bir Marshal Colt,” dedi.

Borken başını salladı.

“Aynen öyle. Tıpkı ABD süvarilerine verilenler gibi, orijinal bir 1873 Marshal Colt. Özel silahım.”

Borken sağ eliyle tabancayı alıp ağırlığına baktı.

“Kaçlık mermi attığını biliyor musun?”

Reacher yine başını salladı.

“Kırk beşlik. Altı atış.”

“İlk seferinde bildin. Dokuz santimetrelilik bir namludan saniyede iki yüz metre mesafeye altı kırk beşlik atıyor. Bu mermilerin sana ne yapabileceğini biliyor musun?”

Reacher omuz silkti.

“Bana isabet edip etmemesine bağlı.”

Borken boş bir ifadeyle ona baktı. Ardından sıırttı. Islak dudakları yukarı kıvrıldı ve etli yanakları yukarı kalkınca gözleri ufalıp kapandı.

“İsabet eder. Ben ateş ediyorsam ölürsün.”

Reacher yine omuz silkti.

“Belki o mesafeden.”

“Her yerden,” dedi Borken. “Ben ateş ediyorsam, buradan, on beş metreden, elli metreden sana isabet eder.”

“Sağ elini kaldır,” dedi Reacher.

Borken ona yine boş bir ifadeyle baktı. Sonra tabancasını masaya koydu ve bir tanıdığına el sallayacakmış ya da bir yemin edecekmiş gibi iri beyaz elini kaldırdı.

“Yalan,” dedi Reacher.

“Yalan mı?”

“Kesinlikle. O tabanca oldukça iyidir ama dünyanın en iyi silahı değildir. Bununla bir adama elli metreden ateş edip hedefi vurabilmek için çılgınlar gibi pratik yapmak gerekir. Ama sen yapmadın.”

“Öyle mi?” dedi Borken.

“Evet, yapmadın. Şuna baksana. 1879’larda üretilmiş, değil mi? Eski fotoğrafları gördün mü? İnsanlar o zamanlar çok daha ufak tefeklerdi. Avrupa’dan yeni göç eden, nesillerdir açlıktan kırılan sıksa insanlardı. Minyon yapıllardı, elleri ufaktı. Şunun dipçığıne baksana. Dar bir kıvrımı var, sana göre çok ufak. Tabancayı eline aldığında parmakların muz gibi görünüyor. Dahası, o dipçik yüz yirmi senelik ceviz bir parça. Bir kaya gibi sert. Dipçığın arka tarafı ve horozun altındaki çerçevenin uç kısmı fena geri teper. O tabancayı sık sık kullanmış olsaydın başparmağınla işaret parmağın arasında buradan bile görebileceğim büyük bir nasır olurdu. Fakat kullanmadın. Bu yüzden

bana pratik yaptığını ya da pratik yapmadan keskin bir nişancı olduğunu söyleme.”

Borken dik dik ona baktı. Sonra yine gülümsedi. Islak dudakları aralandı ve gözleri yine ince birer çizgi halini aldı. Masanın diğer tarafındaki çekmeceyi açıp başka bir tabanca çıkardı. Bu seferki bir Sig-Sauer 9 milimetrelikti. Beş senelik olabilirdi. Sık kullanılmış ama iyi bakılmıştı. İri bir ele uygun iri bir kabzası vardı.

“Yalan söyledim,” dedi. “Özel silahım bu. Şimdi, ben de bir şey biliyorum. Doğru kararı verdiğimi anladım.”

Reacher’ın ona kararının ne olduğunu sormasını bekledi. Reacher ağzını açmadı. Çenesini kapalı tuttu. Ağzından çıkan son cümle olacak olsa bile ona bir şey sormayacaktı.

“Gayet ciddiyiz,” dedi Borken. “Oyun oynamıyoruz. Neler olup bittiği hakkında da yanılmıyoruz.”

Reacher’ın ona neler olup bittiğini sormasını bekledi. Reacher yine bir şey demedi. Bakışlarını boşluğa dikti.

“Amerika’da despot bir hükümet var,” dedi Borken. “Dışarıdan, düşmanlarımız tarafından kontrol edilen bir diktatörlük. Şu anki başkanımız, hayatımızı gizlice kontrol eden bir dünya hükümetinin üyesi. Federal sistemi tam kontrole yönelik bir sis bulutu. Bizi silahsızlandırmayı ve köleleştirmeyi planlıyorlar. Çoktan başladı. Bu konuda kesinlikle bir yanlış anlaşılma olmasın.”

Duraksadı. Eski tabancayı yine eline aldı. Reacher onun kabzasının elinde nasıl durduğunu incelediğini gördü. Her yanından yayılan karizmayı hissetti. O yumuşak, hipnotik sesi dinlemek zorundaymış gibi.

“İki temel yöntem var,” dedi Borken. “Birincisi, sivil nüfusu silahsızlandırmak. Anayasamızın ikinci maddesi silah taşıma özgürlüğünü garanti eder ama bunu kaldıracaklar. Silahla ilgili yasalar, suç, cinayet, uyuşturucu savaşlarıyla ilgili bu saçmalıkların hepsi bizim gibi insanları silahsızlandırmakla ilgili.

Silahsızlandırıldığımızda bizimle dilediklerini yapabilirler, öyle değil mi? Zaten bu yüzden Anayasa’da bu madde var. Bu yaşlı adamlar çok zekiler. Bir hükümeti kontrol edebilecek tek şeyin insanların onları silahlarla vurma isteği ve becerisi olduğunu biliyorlardı.”

Borken yine duraksadı. Reacher onun arkasında asılı olan gamalı haça baktı.

“İkinci yöntem, küçük işletmeleri yok etmek,” dedi Borken. “Bu, benim şahsi teorilerimden biri. Hareket’le ilgili konuşmalarda bunu pek duymazsın. Fakat ben fark ettim. Anlayış açısından diğerlerinden çok daha ilerideyim.”

Borken bekledi ama Reacher sessiz kaldı. Bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Bariz, değil mi?” dedi Borken. “Dünya hükümeti aslında komünist bir hükümettir. Küçük işletmelerin güçlü bir sektör olmasını istemiyorlar. Ama Amerika’da aynen böyle oldu. Kendi işinin sahibi olan, canla başla çalışarak ekmeğini kazanan milyonlarca insan var. Sayıları vakit geldiğinde bir anda öldüremeyecekleri kadar çok. Dolayısıyla önce sayıyı düşürmeleri gerekiyor. Federal hükümete bu amaçla küçük işletmelerin sahiplerini zora koşma emri verildi. Bir sürü düzenlemeyi, yasayı ve vergiyi yürürlüğe geçirdiler, piyasayı manipüle ettiler, işletme sahiplerini çaresiz bıraktılar. Bankalara da cazip kredilerle devreye girmelerini emrettiler. Kredi belgelerindeki imzalar kurur kurumaz faizleri artırdılar, zavallı insanlar borçlarını ödeyemeyecek hale gelene kadar piyasayı sıkıştırdılar. İşlerini ellerinden aldılar. Böylece vakit geldiğinde gaz fırınına atacak insanlar azaldı.”

Reacher ona baktı. Bir şey demedi.

“İnan ki doğru. Âdeta önceden bir cesetten kurtulma sorununu çözmeye çalışıyorlar. Orta sınıftan şimdi kurtulurlarsa daha sonra o kadar çok toplama kampı gerekmeyecek.”

Reacher onun gözlerine odaklanmıştı. Parlak bir ışığa bakmaktan farksızdı.

“Dediğim gibi diğerlerinden çok öndeyiz,” dedi Borken. “Olaakları gördük. Merkez Bankası başka ne işe yarıyor? Tüm olayın anahtarı bu. Amerika esas olarak iş yapma temeli üstüne kurulmuş bir ülkeydi, değil mi? İş kontrol edersen her şeyi kontrol edersin. Peki bunu nasıl kontrol edersin? Bankaların kontrolünü elinde tutarsın. Saçma bir Merkez Bankası sistemi kurarsın. Bankalara ne yapacaklarını söylersin. Püf noktası bu. Dünya hükümeti Merkez Bankası aracılığıyla her şeyi kontrol ediyor. Bunu gördüm.”

Gözleri irileşmişti. Beyaz bir parıltı saçıyordu.

“Babama yaptıklarını gördüm!” diye bağırdı. “Zavallı ruhu huzur bulsun. Merkez Bankası onu iflasa sürükledi.”

Reacher bakışlarını güçlükle ondan ayırdı. Kulübenin köşesine bakıp omuz silkti. Bir şey demedi. Borken’in şık maun kitaplığındaki kitapların isimlerini hatırlamaya çalıştı. Eski Çin’den Rönesans İtalyası’na ve Pearl Harbor’a kadar yaşanan savaşlarla ilgili kitapların isimlerini. İçinden soldan sağa doğru kitapların isimleri saymayı, Borken’in dikkatle ona baktığını görmezden gelmeyi denedi.

“Ciddi bir iş yapıyoruz,” diyordu Borken yine. “Bana bakıp bir despot, bir kült lideri ya da dünya bana ne etiket yapıştırmak istiyorsa öyle olduğumu düşünebilirsin. Fakat öyle değilim. Ben iyi bir liderim, bunu inkâr edemem. Hatta ilham bulmuş bir liderim. Bana sezgileri güçlü, zeki bir adam olduğumu söylersen bunu reddetmem. Gerçi öyle olmama gerek yok. Yanımdakilerin teşviğe ihtiyacı yok. Çok fazla liderliğe ihtiyaçları yok. Yol gösterilmesine ve disipline ihtiyaçları var ama yine de bunlar seni yanıltmasın. Ben kimseyi bir şey yapmaya zorlamıyorum. Bu insanların iradesini hafife almak gibi bir hata yapma. Daha iyiye gitmek için değişim istiyor olmalarını göz ardı etme.”

Reacher sessizce oturuyordu. Hâlâ kitaplara odaklanmış haldeydi ve Japonların bakış açısından 1941'in Aralık ayında meydana gelen olayları düşünüyordu.

“Bizler suçlu değiliz,” diyordu Borken. “Bir hükümet kötüye gittiğinde ona karşı gelenler sadece en iyiler olur. Yoksa hepimizin koyun gibi davranması gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Reacher cesaretini toplayıp tekrar ona baktı. Tekrar konuştu.

“Çok seçicisin,” dedi. “Yani buradaki insanlarla ilgili.”

Borken omuz silkti.

“Benzer kişiler birbirlerini çekerler. Doğa da böyle işlemiyor mu? Siyahiler Afrika kıtasının tamamına sahipler. Bizim topraklarımız da burası.”

“Peki ya Yahudi dişçiler? Onların yeri neresi?”

Borken yine omuz silkti.

“O olay operasyonel bir hataydı. Loder ortalık sakinleşene dek beklemeliydi. Ama hatalar yapılabilir.”

“Ben gidene kadar da beklemeliydi.”

Borken başını salladı.

“Haklısın. Senin için daha iyi olurdu. Ama beklemedi ve şu an buradasın.”

“Beyaz olduğum için mi?”

“Beni yargılama. Beyaz insanların geriye sadece birkaç değerli hakkı kaldı.”

Reacher dikkatle ona baktı. Parlak, nefret dolu kulübeye göz attı. Ürperdiğini hissetti.

“Zorbalığı çok iyi araştırdım. Bununla nasıl savaşmak gerektiğini de. İlk kural, özgür yaşamak ya da ölmek arasında kesin bir karar vermektir. Özgür yaşamak ya da ölmek. İkinci kural, bir koyun gibi davranmamaktır. Kendini koruyup onlara direnirsin. Sistemlerini inceleyip bundan nefret etmeyi öğrenirsin. Sonra eyleme geçersin. Ama nasıl? Cesur insanlar savaşırlar. Karşılık verirler, değil mi?”

Reacher omuz silkti. Sessiz kaldı.

“Cesur insanlar karşılık verirler. Ama hem cesur hem zeki olanlar farklı davranırlar. Önce karşılık verirler. Karşı taraftan önce. İlk darbeleri indirirler. Onların beklemediği şeyleri beklenmeyen zamanlarda ve yerlerde yaparlar. Burada yaptığımız şey bu. Önce biz karşılık vereceğiz. Bu, onların savaşı olabilir ama ilk darbeyi biz indireceğiz. Onlara beklemedikleri şeyi vereceğiz. Planlarını tepetaklak edeceğiz.”

Reacher tekrar kitaplığa baktı. Beş bin sayfa aynı şeyi söylüyordu: Onların beklediği şeyi yapma.

“Git, haritaya bak,” dedi Borken.

Reacher kelepçeli ellerini öne uzattı ve güçlükle sandalyeden kalktı. Duvardaki Montana haritasına yaklaştı. Sol üst köşede Yorke kasabasını buldu. Siyah kalemle işaretlenmiş alanın içinde kalıyordu. Ölçeği ve gölgelendirilmiş alanları, renkleri inceledi. Joseph Ray’in sözünü ettiği nehir, yüksek dağların diğer tarafında, batıya kırk beş kilometre uzaklıktaydı. Haritada aşağı uzanan kalın mavi renkli bir çizgiydi. Kuzeyde, Kanada’ya kadar devasa kahverengi dağlar vardı. Kuzeye giden tek yol Yorke’tan geçiyor, terk edilmiş madenlerin orada sona eriyordu. Sık ormanda doğuya doğru birkaç ince yol uzanıyordu. Güney yönünde, gölgelendirilmiş alanlar birleşiyor ve uçsuz bucaksız, doğu batı yönünde bir dağ geçidini gösteriyordu.

“Bölgeye bak, Reacher,” dedi Borken alçak sesle. “Sana ne anlatıyor?”

Reacher haritaya dikkatle baktı. Harita ona oradan kaçamayacağını anlatıyordu. Ne yürüyerek ne de Holly’yle birlikte. Doğuya ve kuzeye doğru haftalarca durmadan yürümeleri gerektirdi. Batıda ya da güneyde doğal engeller vardı. O bölge, dikenli tellerden ya da mayın tarlalarından çok daha iyi bir hapisti. Glasnost’tan sonra Sibirya’da bulunup kayıp Koreli askerlerle ilgili eski öyküleri dinlemişti. Bütün çalışma kampları açılmıştı.

Teller, bariyerler yoktu. Ev sahiplerine dikenli tellerin nerede olduğunu sormuştu. Ruslar karla kaplı kilometrelerce alanı işaret etmişler, teller bunlar, demişlerdi. Kaçacak bir yer yoktu. Reacher tekrar haritaya baktı. Bölgenin kendisi bariyerdi. Oradan kaçabilmek için bir araç gerekiyordu. Ve çok şanslı olmak.

“Bu bölgeye giremezler,” dedi Borken. “Bizi aşamazlar. Bizi durduramazlar. Zaten durdurulmamamız gerekiyor. Aksi gerçekten tarihi ölçekte bir felaket olur. Kırmızı ceketlilerin 1776 Amerikan Devrimi’ni durdurduklarını düşünebiliyor musun?”

Reacher küçük kulübeye baktı ve ürperdi.

“Bu, Amerikan Devrimi değil,” dedi.

“Değil mi? Ne açıdan farklı? Zorba bir hükümetten kurtulmak istiyorlardı. Biz de bunu istiyoruz.”

“Siz katilsiniz.”

“1776’dakiler de katildi,” dedi Borken. “İnsanları öldürdüler. Yerleşik sistem de cinayet işlemelerini gerektiriyordu.”

“Siz ırkçısınız.”

“1776’da da öyleydi. Jefferson ve kölelerini unuttun mu? Siyahların onlardan daha aşağıda olduğunu biliyorlardı. O zamanlar da tıpkı bizim gibilerdi. Ama sonra kırmızı ceketlilere dönüştüler. Ağır ağır, seneler içinde. Her şeyi eski haline döndürmek bizim görevimiz. Özgür yaşamak ya da ölmek, Reacher. Asil bir amaç. Her zaman öyleydi, değil mi?”

İri cüssesini masaya dayayıp öne eğilmişti. Elleri havadaydı. Cansız gözleri parılıyordu.

“Ama 1776’da pek çok hata yaptılar,” dedi. “Tarihi inceledim. İki taraf da mantıklı davranmış olsaydı savaş çıkmayabilirdi. Savaştan her zaman kaçınmak gerek, sence de öyle değil mi?”

Reacher omuz silkti.

“Her zaman gerekli olmayabilir.”

“Ah, sen bizim savaştan kaçınmamıza yardım edeceksin. Kararım bu. Benim temsilcim olacaksın.”

“Neyin olacağım?”

“Sen bağımsızsın. Bizden biri değilsin. Şahsi bir gayen yok. Onlar gibi bir Amerikalısın, üstün bir vatandaşınsın ve sabıkasızsın. Sezgileri güçlü ve zeki birisin. Etrafında olup bitenleri fark ediyorsun. Sana kulak asacaklardır.”

“Ne?” dedi Reacher yine.

“Bizler burada oluşumumuzu tamamladık. Bir ülke olmaya hazırız. Bunu anlamın gerek. Bir ordumuz, bir hazinemiz, mali rezervlerimiz, yasal bir sistemimiz, demokrasimiz var. Bugün sana bunların hepsini göstereceğim. Sana bağımsızlık için, özgür yaşamak ya da ölmek için hazır olan ve bunu yapmasına sadece bir gün kalmış bir toplumu göstereceğim. Sonra da seni Amerika’nın güneyine yollayacağım. Onlara bizim güçlü bir pozisyonda olduğumuzu, kendilerinin çaresiz bir durumda kaldıklarını söyleyeceksin.”

Reacher ona bakakaldı.

“Onlara Holly’den de söz edebilirsin,” dedi Borken alçak sesle. “Özel bir odada kaldığını anlatabilirsin. Gizli silahım ve sigorta poliçem olduğunu da.”

“Sen aklını yitirmişsin.”

Kulübeye sessizlik çöktü. İçerisi derin bir sessizlikle doldu.

“Neden?” diye fısıldadı Borken. “Tam olarak neden aklımı yitirmişim?”

“Düzgün düşünmüyorsun. Holly’nin hiçbir anlamı olmadığını anlamıyor musun? Başkan göz açıp kapayıncaya kadar Johnson’ı görevden alacak. Seni bir böcek gibi ezecekler ve Holly sadece bir başka kayıp olacak. Onu benimle birlikte yollamalısın.”

Borken iri başını mutlu mutlu, kendinden emin bir tavırla sallıyordu.

“Hayır. Bunu yapmayacağım. Holly sadece babası yüzünden önemli değil. Sana bunu söylemedi mi?”

Reacher ona baktı, Borken kol saatine göz attı.

“Gitme vakti,” dedi. “Yasal sistemimizin nasıl işlediğini göreceksin.”

HOLLY KAPININ ÖNÜNDE hafif ayak sesleri duyunca yavaşça yataktan kalktı. Kilit bir klik sesiyle açıldı ve alnında yara izi olan genç asker odaya girdi. Parmağını dudaklarına götürünce, Holly başını salladı. Topallayarak banyoya geçti, boş küvetin üstündeki duşu sonuna kadar açtı. Genç asker de içeri girip kapıyı kapadı.

“Bunu günde sadece bir kez yapabiliriz,” diye fısıldadı Holly. “Sık sık suyu açtığımı duyarlarsa şüphelenirler.”

Genç adam başını salladı.

“Bu gece kaçacağız,” dedi. “Sabah saatlerini ayarlayamadım. Hepimiz Loder’ın duruşmasında görevliyiz. Hava karardıktan hemen sonra bir ciple geleceğim. Karanlıkta son sürat kaçacağız. Güneye. Riskli ama başarabiliriz.”

“Reacher olmadan olmaz,” dedi Holly.

Genç adam başını iki yana salladı.

“Söz veremem. Şu an Borken’in yanında. Kim bilir başına neler gelecek.”

“Ben gidersem o da gelir.”

Genç asker endişeyle ona baktı.

“Peki. Deneyeceğim.”

Banyonun kapısını açıp sessizce dışarı çıktı. Holly onun gidişini izledi ve suyu kapadı. Arkasından bakakaldı.

GENÇ ADAM ÖNCE KUZEY YÖNÜNDE, sonra batı yönünde ilerledi ve yine ormandaki uzun yoldan geri döndü. Fowler’ın anayoldan dört buçuk metre ötedeki ağaçların arasında gizlenmesi için yolladığı gözcü onu hiç görmedi. Fakat arkadaki ağaçlık alanda gizlenen gözcü gördü: Kamufajlı biri çalıların

arasında yürüyordu. Hızla saklandığı yerden çıktı ama yüzünü göremeyecek kadar geç kalmıştı. Omuz silkip ne yapacağını düşündü. Bunu kendine saklamaya karar verdi. Adamın yüzünü göremediğini rapor etmektense bunu göz ardı etmek çok daha iyiydi.

Böylece yara izli genç adam hızla geri döndü ve komutanına duruşmada eşlik etmesi gereken zamandan iki dakika önce kulübeye vardı.

GÜN IŞIĞINDA, terk edilmiş Yorke kasabasının güneydoğu köşesindeki adliye binası, Reacher'ın Amerika'nın kırsal kesimlerinde gördüğü yüzlerce diğer adliye binasından farksızdı. Yüzyılın başlarında inşa edilmişti. Büyük, beyaz renkli, sütunlu, süslemeli bir yapıydı. Ciddi amacını yansıtacak kadar sağlam, kare biçimli bir binaydı fakat ona şık bir hava katan ayrıntıları sayesinde yeteri kadar hoş da görünüyordu. Reacher binanın tepesinde bir kubbe gördü. İçinde güzel bir saat vardı. Büyük ihtimalle uzun zaman önce unutulmuş bir nesilden para toplanarak inşa edilmişti. Diğer yüzlerce adliye binası gibiydi ama çatısı bazılarından daha sivriydi ve daha büyüktü. Reacher, Montana'nın kuzeyinde çatıların bu şekilde inşa edildiğini tahmin etti. Çatı kış ayları boyunca yüzlerce ton kar taşıyor olmalıydı.

Reacher cılız kuzey güneşinin altında bir buçuk kilometre yürüdükten sonra terlemişti. Borken ondan ayrı gitmişti. Reacher'ı aynı altı seçkin nöbetçi ormandan geçirmişti. Hâlâ kelepçeliydi. Onu ön basamaklardan çıkarıp içeri soktular. İlk katın iç kısmı, ikinci katı destekleyen sütunlarla bölünmüş, iri çam kerestelerinden kesilmiş büyük, pürüzsüz panellerle kaplı geniş bir alandı. Ahşabın rengi yıllanmış ve cilalanmış olmasından dolayı biraz kararmıştı, bu yüzden paneller kaba, basit görünüyordu.

İçerideki bütün sandalyeler doluydu. Bütün sıralarda birileri oturuyordu. Salon bir kamuflaj yeşili denizi gibiydi. Erkekler ve

kadınlar vardı. Dimdik oturmuşlar, tüfeklerini dikey bir şekilde dizlerinin arasına koymuşlardı. Heyecanla bekliyorlardı. Sessiz, şaşkın ifadeli birkaç çocuk da seçiliyordu. Reacher'ı kalabalığın önüne, salonun ortasına yerleştirilmiş bir masaya götürdüler. Fowler orada bekliyordu. Stevie yanındaydı. Başıyla bir sandalyeyi işaret etti. Reacher oturdu. Nöbetçiler arkasına geçtiler. Bir dakika sonra çift kanatlı kapılar açıldı ve Beau Borken yargıç kürsüsüne ilerledi. Eski parke zemin iri cüssesinin altında gıcırdadı. Reacher dışında herkes ayağa kalktı. Görünmez bir işaret verilmiş gibi hazır ola geçip selam verdiler. Borken kemeri ve çizmeleriyle tamamladığı o siyah üniformasıyla hâlâ. Sig-Sauer'ini büyükçe bir silah kılıfına koymuştu. Elinde ince, deri kaplı bir kitap tutuyordu. Etrafında yarım daire oluşturan altı silahlı adam bulunuyordu. Muhafızlar kürsünün önüne dizilip hazır ola geçtiler ve boş bakışlarını ileri diktiler.

Herkes tekrar yerine oturdu. Reacher tavana baktı ve tavanı bölümlere ayırdı. Güneydoğu köşesini anlamaya çalıştı. Kapılar tekrar açıldı ve herkes aynı anda derin bir nefes çekti. Loder'ı içeri soktular. Etrafında altı asker vardı. Onu Fowler'ın masasının karşısındaki masaya ittiler. Sanık masasına. Askerler arkasında durup onu omuzlarından tuttular ve oturmaya zorladılar. Korkudan benzi atmış olsa da yüzü kan lekeleriyle kaplıydı. Burnu kırılmış, dudağı patlamıştı. Borken karşıdan ona baktı. Yargıç sandalyesine çöktü ve iri ellerini avuçları aşağı bakacak şekilde kürsüye dayadı. Sessiz salona göz atıp konuşmaya başladı.

“Hepimiz burada neden toplandığımızı biliyoruz,” dedi.

HOLLY ALT KATTA BÜYÜK BİR KALABALIĞIN toplandığını anlamıştı. Hareket etmeden, sessizce oturan insanların hafif kısırtılarını hissedebiliyordu. Fakat yaptığı işe ara vermedi. Büro'nun adamının başarısız olması için bir neden yoktu ama günü yine de hazırlanarak geçirecekti. Her ihtimale karşın.

İşine yarayabilecek bir alet aramaya başladıktan sonra yanında getirdiği şeyi kullanabileceğini fark etmişti. Metal değneği. Dirseğe geçen bir kısmı, bir de tutacak yeri olan iki buçuk santim genişliğinde bir değnekti. Sapı fazla geniş, metali fazla yumuşak olduğu için onu bir levye olarak kullanamazdı. Ama ucundaki lastik kısmı çıkarırsa tüpün açık ucunu flanşları sökmek için bir bijon anahtarı gibi şekillendirebilirdi.

Ama önce flanşların etrafındaki kalın boya katmanını soyması gerekiyordu. Boya pürüzsüzdü, kaygandı ve vidaları yatağın iskeletine mıhlamıştı. Değneğin dirseğe geçen kısmının kenarını kullanarak üst katmanı soymuştu. Sonra çıplak metali görene dek alt katmanı kazımişti. Sıra topallaya topallaya banyoya gidip gelerek havluyu sıcak suya batırmaya gelmişti. Havluyu sıkıca vidaların üstüne bastıracak, suyun sıcaklığının metali genişletmesini ve yumuşatmasını sağlayacaktı. Değneğin yumuşak metal kısmıysa işin geri kalanını çözmeye yetecekti.

“MİSYONUMUZU DÜŞÜNCESİZCE TEHLİKEYE ATTIN,” dedi Beau Borken.

Sesi alçak ve hipnotik çıkıyordu. Salon sessizdi. Yargıç kürsüsünün ön tarafındaki adamlar öne çıktılar. En sondaki asker dikkatle Reacher’a bakıyordu. Düzgün bir sakalı, alnında yara izi olan adam, Reacher’ın önceki gece Loder’ın başında nöbet tuttuğunu gördüğü gençti. Merakla Reacher’ı süzüyordu.

Borken ince, deri kaplı cildi kaldırdı ve bir el feneriymiş de tüm salonu parlak ışıyla aydınlatmak istiyormuş gibi soldan sağa doğru yavaşça salladı.

“ABD Anayasası,” dedi. “Ne yazık ki suistimal edildi ama insanoğlunun bugüne dek tasarladığı en muhteşem politik sistem. Bizim anayasamızın modeli.” Kitabın sayfalarını çevirdi. Kalın kâğıtların hışırtısı sessiz salona yayıldı. Okumaya başladı.

“Haklar Bildirgesi,” dedi. “Beşinci madde, kamu güvenliği-nin tehlikeye girdiği durumlarda görevde bulunan milis kuvvet-lerinde ortaya çıkacak davalar hariç, hiç kimsenin büyük jüri tarafından hazırlanan suç duyurusu veya iddianamesi olmadan ölüm cezası gerektiren veya yüz kızartıcı başka bir suçtan yargı-lanmayacağını, yasal gerekler yerine getirilmeden yaşamından, özgürlüğünden veya malından yoksun bırakılamayacağını, özel mülkün, hakça bir tazminat ödenmeden kamulaştırılamayacağı-nı belirtir. Altıncı maddeyse, sanık suçun işlendiği eyalet ve daha önce yasaca saptanacak bölgenin tarafsız bir jürisi tarafından kamuya açık hızlı bir yargılanma için avukat tutma hakkına sa-hip olacaktır, der.”

Borken duraksadı. Salonda etrafına bakındı. Kitabı havaya kaldırdı.

“Bu kitap bize yapmamız gerekeni açıklıyor. Bu yüzden bir jüriye ihtiyacımız var. Kaç kişilik olduğunu söylemiyor. Bence üç kişi yeter. Gönüllü olmak isteyen var mı?”

Bir sürü kişi elini havaya kaldırdı. Borken gelişigüzel üç kişi seçti. Adamlar öne çıktılar, tüfeklerini bir kenara bırakıp jüri locasına oturdular. Borken sandalyesinde onlara döndü.

“Beyler... Bu, örgütümüzü ilgilendiren bir mesele ve insanla-rımız tehlike altında. Bu konuda hemfikir miyiz?”

Seçilmiş jüri üyeleri başlarını salladılar. Borken önüne döndü ve masasında tek başına oturan Loder’a baktı.

“Sana tavsiye verildi mi?”

“Bana şu an avukat mı teklif ediyorsun?” dedi Loder.

“Burada avukat yok. Amerika’nın geri kalanıyla ilgili sorun zaten avukatlar. Burada avukat olmayacak. Danışmanlık hiz-meti alabilirsin. Danışmanlık tavsiye anlamına gelir. Benim söz-lüğüm böyle diyor. Tavsiye aldın mı? Tavsiye verilmesini ister misin?”

“Senin tavsiyen var mı?”

Borken başını salladı, buz gibi bir ifadeyle gülümsedi.

“Suçlu olduğunu itiraf et.”

Loder başını iki yana sallayıp bakışlarını yere çevirdi.

“Tamam,” dedi Borken. “Bu durumda suçunu kabul etmiyorsun, öyle mi?”

Loder başını salladı. Borken tekrar kitabına baktı. En başa döndü.

“Bağımsızlık Bildirgesi. Eski yönetimi değiştirmek ya da düşürmek, yeni bir yönetim kurmak ve bu yeni yönetimin yetkileriyle dayandığı temelleri, güvenliği ve mutlululuğu sağlayacak biçimde düzenlemek, halkın hakkıdır.”

Susup kalabalığa baktı.

“Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Eski yasalar artık geçerli değil. Artık yeni yasalarımız var. Her şeyi yeni yöntemlerle yapıyoruz. İki yüz senelik hataları düzeltiyoruz. Başından beri olmamız gereken yere geri dönüyoruz. Bu, yepyeni bir sistem altında ilk duruşmamız. Daha iyi bir sistem. Çok daha adil bir sistem. Bunu yapma hakkımız var ve yaptığımız şey doğru.”

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Reacher kimsenin karşı gelmediğini fark etti. Herkes hipnotize olmuş durumdaydı. Öğle vakti kavurucu bir sıcaklığın altındaki sürüngenler gibi Borken’in parlak ışığının keyfini çıkarıyorlardı. Borken, Fowler’a başıyla bir işaret verdi. Fowler, Reacher’ın yanına geçti ve jüri locasına döndü.

“Gerçekler şunlar,” dedi. “Komutan, Loder’ı geleceğimiz için son derece önemli bir göreve yolladı. Loder başarısız oldu. Sadece beş gün burada değildi ama beş ciddi hata yaptı. Bunlar, tüm girişimi mahvedebilecek hatalar. Başta, iki aracı yakarak geride iz bıraktı. Sonra, iki operasyonun zamanlamasını yanlış hesapladı ve bu yüzden iki sivil kaçırdı. Son olarak, Peter Bell’in kaçmasına izin verdi. Beş ciddi hata.”

Fowler durdu. Reacher telaşla ona baktı.

“Bir tanık çağırmak istiyorum,” dedi Fowler. “Stevie Stewart.”

Küçük Stevie hızla ayağa kalktı. Fowler ona yargıç kürsüsünün yanında ama aşağıda kalan şahit kürsüsüne geçmesini işaret etti. Borken eğilip ona siyah bir kitap uzattı. Reacher kitabı göremedi ama İncil olmadığından emindi – tabii ciltlerinde gamalı haçlar olan İnciller üretmeye başlamadıysa.

“Gerçeği söyleyeceğine yemin ediyor musun?” diye sordu Borken.

Stevie başını salladı.

“Evet efendim.”

Kitabı masaya koydu ve ilk soruyu yanıtlamaya hazır bir ifadeyle Fowler’a döndü.

“Sözünü ettiğim beş hata vardı... Loder’ı bu beş hatayı yaparken gördün mü?”

Stevie yine başını salladı.

“Bu hataları yaptı.”

“Bunların sorumluluğunu üstlendi mi?”

“Elbette. Biz oradayken hep patron gibi davrandı.”

Fowler ona başıyla masasına geri dönebileceğini işaret etti. Mahkeme salonu sessizdi. Borken jüri üyelerine bilmiş bir ifadeyle gülümsedi ve tepeden Loder’a baktı.

“Kendini savunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?” diye sordu alçak sesle.

Bunu öyle bir söylemişti ki herhangi birinin o tür suçlamalara karşı kendini savunması mümkün değildi. Salon hâlâ sessizdi. Kimse kıpırdamıyordu. Borken kalabalığı izliyordu. Herkesin bakışları Loder’ın ensesine kilitlenmişti.

“Söylecek bir şeyin var mı?” dedi Borken yine.

Loder gözlerini ileriye dikti. Yanıt vermedi. Borken jüri locasına döndü ve eski, yıpranmış sıralarda oturan üç adama baktı. Bir soru sorarmış gibiydi. Üç adam kafa kafaya verip fısıldaştı. Sonra soldaki adam ayağa kalktı.

“Suçlu efendim,” dedi. “Kesinlikle suçlu.”

Borken bunu duyduğuna memnun olmuş gibi başını salladı.

“Teşekkür ederim beyler.”

Kalabalıktan heyecan dolu sesler yükseldi. Borken dönüp onları bir bakışla susturdu.

“Şimdi ceza vermek zorundayım,” dedi. “Birçoğunuzun bildiği üzere Loder eski bir tanıdığımdır. Çok eskiden beri birbirimizi tanırız. Çocukluk arkadaşydık. Ve arkadaşlık benim için çok önemlidir.”

Duraksayıp Loder’a baktı.

“Ama başka şeyler daha önemli,” dedi. “Görevlerimi yerine getirmem daha önemli. Var olmaya başlayan bu ülkeye karşı sorumluluklarım daha önemli. Bazen devlet adamlığının, bir insanın önem verdiği tüm değerlerden daha öncelikli olması gerekir.”

Salon sessizdi. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Borken uzunca bir süre kımıldamadan oturdu. Sonra, Loder’ın başının üstünden arkasındaki askerlere baktı ve kafasını sallayarak hafif bir işaret verdi. Adamlar Loder’ı dirseklerinden tutup ayağa kaldırdılar. İki yanına geçip onu dışarı çıkardılar. Borken ayağa kalkıp kalabalığa baktı. Arkasına dönüp kapılara doğru yürüdü ve salondan çıktı. Sıralarda oturan insanlar ayaklanıp onun peşine takıldılar.

Reacher askerlerin Loder’ı adliye binasının dışındaki küçük bahçedeki bir bayrak direğine doğru götürdüklerini gördü. Borken hızlı adımlarla arkalarından ilerliyordu. Askerler bayrak direğine vardılar ve Loder’ı direğe dönük şekilde öne ittiler. Bileklerini tutup çekerek onu direğe mıhladılar. Borken arkasından ona yaklaştı. Sig-Sauer’ı kılıfından çıkardı. Emniyet kilidini açtı. Şarjörü doldurdu. Namluyu Loder’ın ensesine dayayıp tetiği çekti. Etrafa pembe kanlar sıçradı ve ateş sesi dağlara çarpıp yankılandı.

“İSMİ, JACK REACHER,” dedi Webster.

“Bravo, General,” dedi McGrath. “Sanırım onu hatırladılar.”
Johnson başını salladı.

“Askeri polis iyi kayıt tutar.”

Peterson Hava Kuvvetleri Üssü’nde, toplantı odasına dönüş-
türülmüş ekip odasındalardı hâlâ. 3 Temmuz, Perşembe günü-
dü ve saat sabah ondu. Faks makinesinden uzunca bir yanıt geli-
yordu. Fotoğraftaki yüz hemen teşhis edilmişti. Adamın hizmet
kayıtları da doğruca Pentagon’un bilgisayarından bulunmuş,
ismiyle birlikte onlara fakslanmıştı.

“Şimdi bu adamı hatırladınız mı?” diye sordu Brogan.

“Reacher’ı mı?” dedi Johnson dalgın dalgın. “Bilemiyorum.
Ne yapmış?”

Webster’la generalin yardımcısı makinenin başına geçmiş,
faks makinesinden çıkan raporu okuyorlardı.

“Ne yapmış?” dedi McGrath merakla.

“Hiçbir şey,” dedi Webster.

“Hiçbir şey mi? Bir şey yapmadıysa neden kayıtlarda var?”

“Onlardan biriymiş,” dedi Webster. “Binbaşı Jack Reacher,
askeri polis.”

Generalin yardımcısı hızla bilgileri okumaya başladı.

“Gümüş Yıldız,” dedi. “İki Bronz, Mor Kalp. Bu muhteşem bir sicil efendim. Tanrı aşkına, bu adam bir kahramanmış.”

McGrath elindeki zarfı açtı ve kaçırma olayının orijinal video görüntülerinden elde edilen siyah beyaz, büyütülmemiş fotoğrafları çıkardı. Reacher’ın görüldüğü ilk fotoğrafı seçti. Fotoğrafta Holly’nin değneğini ve kuru temizleme torbalarını elinden alıyordu. Fotoğrafı masaya koyup öne doğru itti.

“Büyük kahraman,” dedi.

Johnson eğilip fotoğrafı inceledi. McGrath bir sonraki fotoğrafı masaya koydu. Bu karede Reacher, Holly’nin kolunu tutuyor, onun saldırganlardan uzaklaşmasını engelliyormuş gibi görünüyordu. Johnson fotoğrafı alıp dikkatle inceledi. McGrath onun Reacher’ı mı yoksa kızını mı incelediğinden emin olamadı.

“Otuz yedi yaşında,” dedi generalin yardımcısı rapora göz atarak. “On dört ay önce ordudan ayrılmış. West Point’te okumuş, on üç sene orduya hizmet vermiş. Görevinin başlarında, Beyrut’ta büyük kahramanlıklar yapmış. Efendim, on sene önce ona bir Bronz Madalya takmışsınız. Baştan sona muazzam bir sicili var. Tarihte Wimbledon’ı kazanan, Deniz Kuvvetleri askeri olmayan ilk kişi bu adam.”

Webster başını kaldırdı.

“Tenis mi?”

Adam hafifçe gülümsedi.

“Tenis Wimbledon’ı değil,” dedi. “Deniz Kuvvetleri Keskin Nişancılık Okulu, Wimbledon Kupası isimli bir yarışma düzenler. Keskin nişancılar için. Herkese açıktır ama hep bir Deniz Kuvvetleri mensubu kazanır. Fakat bir sene Reacher kazanmış.”

“O halde neden keskin nişancı olarak görev yapmamış?” dedi McGrath.

Generalin yardımcısı omuz silkti.

“En ufak bir fikrim yok. Bu kayıтта birçok garip şey var. Neden ordudan ayrılmış ki? Onun gibi bir adam en tepeye kadar yükselebilir.”

Johnson iki eline birer fotoğraf almış, dikkatle inceliyordu.

“Neden ayrılmış o zaman?” dedi Brogan. “Bir sorun mu çıkmış?”

Generalin yardımcısı bilmediğini anlatmak istercesine başını iki yana salladı. Raporu okumaya devam etti.

“Kayıtlarda nedeni yazmıyor. Bir neden belirtilmemiş. O zamanlar asker sayımızı azaltıyorduk fakat bunun amacı başarısız olanları elemekti. Onun gibi bir adamın ordudan ayrılmaması gerekirdi.”

Johnson yeni bir bakış açısı arıyormuş gibi ellerindeki fotoğrafların yerini değiştirdi.

“Onu iyi tanıyan biri çıkar mı?” dedi Milosevic. “Konuşabileceğimiz biri olabilir mi?”

“Eski komutanını bulmaya çalışabiliriz,” dedi generalin yardımcısı. “Ama ona ulaşmamız bir gün sürebilir.”

“Arayın,” dedi Webster. “Bilgiye ihtiyacımız var. Şu an en ufak bir bilgi bile faydalı olabilir.”

Johnson fotoğrafları masaya koyup McGrath’e doğru itti.

“Doğru yoldan şaşmış olmalı,” dedi. “Bazen bu tür durumlarla karşılaşırız. İyi adamlar doğru yoldan şaşabiliyor. Zaman zaman buna kendi gözlerimle de şahit oldum. Büyük sorun yaratabiliyorlar.”

McGrath masadaki fotoğraflara dikkatle baktı.

“Doğru diyorsunuz,” dedi.

Johnson ona baktı.

“Fotoğraf bende kalabilir mi?” diye sordu. “İlki.”

McGrath başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Bir fotoğraf istiyorsanız onu ben çekeceğim. Kızınızla birlikte bu hergelenin mezar taşının önünde dururken.”

DÖRT ADAM, LODER'IN CESEDİNİ SÜRÜKLÜYORDU ve kalabalık sessizce dağılıyordu. Reacher altı askerle ve Fowler'la birlikte adliye binasının basamaklarında duruyordu. Fowler nihayet onun kelepçesini çıkarmıştı. Reacher omuzlarını yuvarlıyor, esneme hareketleri yapıyordu. Bütün gece ve sabah kelepçeli kaldığı için her yanı tutulmuştu, sızlıyordu. Kol bileklerinde sert metalin sıyırdığı yerler su toplayıp kızarmıştı.

“Sigara?” dedi Fowler.

Paketi ona uzattı. Dostane bir hareketti. Reacher hayır anlamında başını salladı.

“Holly’yi görmek istiyorum.”

Fowler itiraz etmek üzereyken biraz düşündü ve başını salladı.

“Tamam. İyi fikir. Onunla biraz yürü. Onunla konuş. Ona nasıl davrandığımızı sor. Kesinlikle sana da sorulacak olan bir soru bu. Bu, onlar için çok önemli olacak. Onlara yanlış bir izlenim vermeni istemiyoruz.”

Reacher basamakların dibinde bekledi. Güneş solmuştu, bulanıklaşmıştı. Kuzeyde ince bir pus tabakası belirmeye

başlamıştı. Ama gökyüzünün bir kısmı hâlâ masmaviydi ve beraktı. Beş dakika sonra Fowler, Holly'yi getirdi. Holly aksak bir ritimle ağır ağır yürüyordu ve sağlam bacağının adımlarını yerde tok bir ses çıkaran değneğiyle destekliyordu. Kapıdan dışarı çıktı ve basamakların tepesinde durdu.

“Sana bir şey soracağım, Reacher,” diye seslendi Fowler. “Sırtında elli dört kiloluk bir ağırlıkla yarım saatte ne kadar koşabilirsin?”

Reacher omuz silkti.

“Çok uzağa gidemem sanırım,” dedi.

Fowler başını salladı.

“Evet. Mümkün olmaz. Otuz dakika içinde burada olmazsan sizi aramaya başlarız. Üç kilometre çapında bir alan diyelim.”

Reacher biraz düşünüp başını salladı. Sırtında elli dört kilo ağırlıkla yarım saatte üç kilometreden fazla yürüyebilirdi. Büyük ihtimalle üç kilometre kötümser bir tahmindir. Ama sonra Borken'ın duvarındaki haritayı düşündü. Zorlu bölgeyi. Nereye kaçabilirdi ki? Abartılı bir hareketle kol saatine göz attı. Fowler eski ofis binasının arkasına doğru gitti. Nöbetçiler silahlarını omuzlarına asıp rahat duruşa geçtiler. Holly saçını düzeltti. Soluk güneşe döndü.

“Bir süre yürüyebilir misin?” dedi Reacher.

“Ağır ağır yürüyebilirim,” dedi Holly.

Boş sokağın ortasında kuzeye doğru yürümeye başladı. Reacher onun yanına geçti. Diğerlerinden uzaklaşana dek beklediler. Birbirlerine baktılar. Sonra, birbirlerine dönüp kucaklaştılar. Holly'nin değneği yere düştü, Reacher ona sıkı sıkı sarılarak ayaklarını yerden kesti. Holly de sıkıca boynuna sarılıp yüzünü onun boynuna gömdü.

“Orada çıldırmak üzereyim,” dedi Holly.

“Kötü haberler var.”

“Nedir?”

“Chicago’da bir yardımcıları var.”

Holly şaşkınlıkla ona baktı.

“Buradan sadece beş gün ayrı kalmışlar. Fowler duruşmada öyle dedi. Loder’ın sadece beş gün burada olmadığını söyledi.”

“Yani?”

“Yani seni uzun süre izleyecek kadar vakitleri olmamış. Seni izlememişler. Biri ne zaman nerede olacağını söylemiş. Yardım almışlar, Holly.”

Holly’nin yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. Ardından yerini şaşkınlık dolu bir ifadeye bıraktı.

“Beş gün mü?” dedi. “Emin misin?”

Reacher başını salladı. Holly sessizdi. Dikkatle düşünmeye başlamıştı.

“Kim biliyordu?” dedi Reacher. “Pazartesi günü saat on iki-de nerede olacağını kim biliyordu? Bir ev arkadaşı? Yakın bir arkadaş?”

Holly gözlerini kırıştırdı. Olasılıkları düşünüyordu.

“Kimse bilmiyordu,” dedi.

“Hiç izlendiğin oldu mu?”

Holly çaresizlik içinde omuz silkti. Reacher onun, evet, izlendiğim oldu, yanıtını vermek istediğini görebiliyordu. Çünkü hayır yanıtının düşünemeyeceği kadar korkunç olduğunu biliyordu.

“İzlendin mi?” dedi yine.

“Hayır,” dedi Holly fısıldayarak. “Onlar gibi ahmaklar tarafından mı? Asla. Bunu mutlaka fark ederdim. Beni izleyebilmeleri için bütün gün Federal Bina’nın dışında beklemeleri gerekirdi. Onları anında fark edip yakalardık.”

“Yani?”

“Öğle yemeğine farklı saatlerde çıkardım. Bazen birkaç saat önce ya da sonra. Asla aynı saatte çıkmazdım.”

“Yani?” dedi Reacher yine.

Holly ona baktı.

“Yani içeriden yardım almışlar. Büro’dan. Öyle olmalı. Düşünsene, başka bir seçenek yok. Ofisteki biri çıktığını görüp haber vermiş olmalı.”

Reacher bir şey demedi. Holly’nin hayal kırıklığını belli eden yüzüne baktı.

“Chicago’daki bir köstebek,” dedi Holly. “Büro’dan biri. Başka seçenek yok. Lanet olsun, buna inanamıyorum.”

Ardından gülümsedi. Acı dolu bir ifadeyle.

“Ama burada da bir köstebek var. İronik, değil mi? Alnında yara izi olan genç bir adam. Büro adına çalışan, gizli görevde biri. Bu grupların birçoğunda adamımız olduğunu söyledi. Acil bir durum olduğu takdirde devreye gireceklerini anlattı. Kaldığım odanın duvarlarının arasına dinamit koyduklarını söyledi.”

Reacher ona bakakaldı.

“Dinamitlerden haberin var mı?”

Holly yüzünü buruşturup başını salladı.

“Orada çıldırmana şaşmamalı. Peki bu gizli ajan kime rapor veriyor?”

“Butte’daki ofisimize,” dedi Holly. “Sadece bir uydu ofisi. Orada tek bir ajan çalışıyor. Buradaki adamımız telsizle iletişim kuruyor. Ormanda bir yere gizlediği bir vericisi var. Fakat şu an vericiyi kullanamıyor. Frekansları taradıklarını söyledi.”

Reacher ürperdi.

“Peki Chicago’daki köstebeğin kimliğinin ifşa olmasına ne kadar kaldı?”

Holly’nin yüzü daha da soldu.

“Yakında, sanırım. Biri bu yönde ilerlediğimizi anladığı an. Chicago, Montana’dan gelen raporları incelemek için bilgisayarlar kaydedilen mesajları taramaya başlayacaktır. Buradaki ajanın mesajları en üstte olacak. Tanrım, Reacher, senin ona daha önce ulaşman gerek. Onu uyarmalısın. İsmi Jackson.”

Geri döndüler. Hayalet bölgede güney yönünde yürümeye başladılar.

“Beni kaçırabileceğini söylüyor,” dedi Holly. “Bu gece, bir ciple gelecek.”

Reacher keyifsizce başını salladı.

“Onunla gitmen gerek.”

“Sensiz gitmem.”

“Beni zaten başka bir yere yollayacaklar. Bir temsilci olacakmışım. Seninkilere durumun umutsuz olduğunu söylememi istiyorlar.”

“Bunu yapacak mısın?”

Reacher başını iki yana salladı.

“Mümkün olursa yapmayacağım. Sensiz gidemem.”

“Gitmelisin,” dedi Holly. “Beni merak etme.”

Reacher yine başını salladı.

“Senin için endişeleniyorum.”

“Git. Beni unut ve kaç.”

Reacher omuz silkti. Bir şey demedi.

“Eline bir fırsat geçerse git, Reacher. Ciddiyim.”

Holly gerçekten ciddi görünüyordu. Dikkatle ona bakıyordu.

“Ancak önce sen gidersen giderim,” dedi Reacher en sonunda. “Sen kaçana dek burada olacağım. Seni bu manyaklarla bırakmaya niyetim yok.”

“Ama burada kalamazsın. Ben kaçtığımda çıldıracaklar. Her şey değişecek.”

Reacher ona baktı. Borken’ın, Holly sadece babası yüzünden önemli değil, dediğini duyar gibi oldu.

“Neden Holly? Neden her şey değişsin? Kimsin sen?”

Holly yanıt vermedi. Bakışlarını kaçırdı. Tam o sırada Fowler kuzey yönünden sigara içerek onlara doğru yürümeye başladı. Yanlarına geldi. Karşılarında durdu. Cebinden paketini çıkardı.

“Sigara?”

Holly yere baktı. Reacher başını iki sana salladı.

“Sana anlattı mı?” dedi Fowler, Reacher’a. “Ne kadar rahat olduğunu anlattı mı?”

Nöbetçiler hazır ola geçmişlerdi. Adliye binasının basamaklarında şeref kıtası gibi duruyorlardı. Fowler, Holly’yi onlara götürdü. Holly’ye başını salladı. Sonra görüşürüz, der gibiydi. Ardından Holly’yi üst kata çıkardılar.

“ŞİMDİ, SIRA BÜYÜK TURA GELDİ,” dedi Fowler. “Yanımdan ayrılma. Beau’nun emri. Ama soru sorabilirsin, tamam mı?”

Reacher başını salladı. Arkasındaki altı nöbetçiyi süzdü. Basamakları inip duraksadı. Bayrak direğine baktı. Binanın önündeki kare biçimli bakımlı bahçenin tam ortasına dikilmişti. Direğe gidip Loder’ın kanlarının arasında durdu ve etrafa göz gezdirdi.

Yorke kasabası neredeyse tamamen terk edilmişti. Eski hali de pek bir şeye benziyormuş gibi görünmüyordu. Yol kuzeyden güneye uzanıyordu ve yarlarda iki doğu, iki batı yönünde toplam dört blok vardı. Adliye binası güneydoğu bloğunun tamamını kaplıyor ve güneybatı bloğunda ilçe ofisini andıran bir binaya bakıyordu. Sokağın batı tarafı daha yüksekti. Zemin eğimliydi. İlçe ofis binasının temeli, adliye binasının ikinci katıyla neredeyse aynı seviyedeydi. Benzer tipte bir yapıydı ancak harabeye dönmüştü. Boyaları soyulmuştu ve kaplaması parçalanmış, altındaki gri demirler görünmeye başlamıştı. Hiçbir pencerede cam yoktu. Etrafındaki eğimli tepecik çalılarla kaplanmıştı. Çalıların tam ortasında bir süs ağacı vardı. Uzun zaman önce kurumuştı ve yaklaşık iki metrelik bir idam direği gibi dümdüz kalmıştı.

Kuzeydeki bloklar, rengi solmuş, pencereleri tahtalarla kapatılmış katlardan ibaretti. Eskiden kare biçimli sade binaları gizleyen süslü girişler, seneler içinde yıpranıp cepheleri gibi mat

bir kahverengiye dönmüştü. Kapıların üstündeki tabelaların yazıları da silinmişti. Kaldırımlar bomboştu. Araç gürültüsü, herhangi bir hareket, hiçbir şey yoktu. Tüm bu alan, Vahşi Batı zamanında terk edilmiş bir kovboy kasabasını andırıyordu.

“Burası bir maden kasabasıydı,” dedi Fowler. “Daha çok kurşun, biraz da bakır çıkarılıyordu. Birkaç tane de kaliteli gümüş yatağı keşfedilmişti. Kesinlikle iyi para kazanmışlardı.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Reacher.

Fowler omuz silkti.

“Maden kasabalarına ne olur? Bir süre sonra madenler tükenir. Elli sene önce, insanlar yarınlar hiç gelmeyecekmiş gibi o eski ilçe ofisine şikâyetlerini bildiriyorlar, eski adliye binasında çözüm buluyorlardı. Sokağın iki yanında barlar, bankalar ve dükkânlar vardı. Sonra, metal yerine toprak çıkarmaya başladılar ve başka yerlere gittiler. Geride bunlar kaldı.”

Fowler etraflarını saran kasvetli manzaraya bakarken Reacher onun bakışlarını takip etti. Ardından bakışlarını birkaç derece yukarı kaldırdı ve ufka uzanan devasa dağlara baktı. Heybetli ve geçit vermez, temmuz ayının ilk günlerinde bile karla kaplı dağlardı. Geçitlerin üstüne çöken pus sık kozalaklı ağaçların arasında süzülüyordu. Fowler yürümeye başlayınca Reacher harap olmuş ilçe ofisinin arkasında kalan kuzeybatı yönündeki dik bir patika da onun peşine takıldı. Nöbetçi askerler tek sıra haline onları izlediler. Reacher bunun önceki gece karanlıkta iki üç kez tökezlediği patika olduğunu fark etti. Yüz metre kadar sonra ağaçların arasındalardı. Patika ormandan yukarı doğru kıvrılıyordu. Ağaçların arasından sızan yeşil gün ışığında yürümek daha kolaydı. Bir buçuk kilometre yürüdükten sonra yarım kilometre kadar düz bir yolda ilerleyip önceki gece beyaz kamyonetin girdiği açıklık alana varmışlardı. Alanın ortasında silahlı, üniforma giymiş, hazır olda bekleyen küçük bir nöbetçi birliği vardı. Fakat beyaz kamyonet orada değildi. Oradan götürülmüştü.

“Buraya Burç deriz,” dedi Fowler. “Satın aldığımız ilk dönümler bunlardı.”

Gündüz vakti, etraf farklı görünüyordu. Burç dedikleri yer, çalılarının arasında, kasabanın doksan metre kadar üstünde, tepelerin arasına sıkışmış açıklık bir alandı. Etrafında insan yapımı bir bariyer yoktu. Bariyerler bir milyon sene önce kutuplardan süzülen devasa buzdağları tarafından oluşturulmuştu. Kuzey ve batı yanları dağlıktı, doğruca dik tepelere uzanıyordu. Reacher yine rüzgârın kuzeye bakan tepelere taşıdığı karları gördü. Temmuz ayında kar varsa senenin on iki ayı var demekti.

Patikanın açıldığı ağaçların arasından kasabanın güneybatısını biraz görebiliyorlardı. Reacher o mesafeden maketleri andıran harabeye dönmüş ilçe binasını ve beyaz adliye binasını da görebiliyordu. Tam güney yönünde, dağ yamaçlarında sık bir orman başlıyordu. Ağaçların olmadığı yerde dik dağ geçitleri seçiliyordu. Reacher sessizce bu geçitlere baktı. Fowler orayı işaret etti.

“Bazıları otuz metre derinliğinde. Muslarla ve iri boynuzlu koyunlarla dolu. Bol miktarda kara ayı da var. Aramızda dağ aslanları görenler de oldu. Geceleri etraf sessizliğe büründüğünde kükremelerini duyabiliyorsun.”

Reacher başını salladı ve derin sessizliği dinledi. Geceleri etrafın daha ne kadar sessizleşebileceğini tahmin etmeye çalıştı. Fowler arkasına dönüp birkaç yeri işaret etti.

“İşte, bunları inşa ettik,” dedi. “Şimdilik.”

Reacher yine başını salladı. Açıklık alanda on bina vardı. Hepsi kontrplak panellerden ve sedir ağacı kerestelerinden yapılmış, sağlam beton temellere oturtulmuş büyük, işlevsel binalardı. Aralarından geçen uzun kalın bir kabloyla her birine elektrik veriliyordu.

“Elektrik kasabadan temin ediliyor. Bir buçuk kilometre uzunluğunda bir elektrik kablosu var. Milis örgütümüzün

çabalarıyla plastik borularla saf bir dağ gölünden içme suyu da temin ettik.”

Reacher gecenin büyük bir kısmını geçirdiği kulübeyi gördü. Diğerlerinden daha küçüktü.

“İdari kulübe,” dedi Fowler.

Kulübelerden birinin çatısında uzun bir çubuk anten vardı. Bir kısa dalga anteni idi. Reacher kalın elektrik hattına bağlı daha ince bir kablo da görebiliyordu. Bu kablo da aynı kulübeye giriyor ama diğer tarafından dışarı çıkmıyordu.

“Telefonunuz var mı?” diye sordu. “Kayıtlı değildir, değil mi?”

Orayı işaret edince, Fowler bakışlarını izledi.

“Telefon hattı mı? Diğer kabloyla birlikte Yorke’tan buraya uzanıyor. Ama telefon yok. Dünya hükümeti aramalarımızı takip edebilir.”

Reacher’ı antenli hattın sona erdiği kulübeye yönlendirdi. Dar kapıdan içeri girdiler. Fowler gururlu bir ifadeyle ellerini iki yana açtı.

“İletişim kulübesi.”

Kulübe karanlıktı ve altı metreye üç buçuk metre kadardı. İçeride iki adam vardı. Biri, bir kayıt cihazının başına çömelmiş kulaklıkla bir şey dinliyor, diğeri bir frekans tarayıcısının kadranını ağır ağır çeviriyordu. Kulübenin her iki uzun duvarına sade ahşap masalar yerleştirilmişti. Reacher yan duvara bakınca telefon kablusunun duvara açılmış bir delikten geçirildiğini gördü. İçerideki kısmı bir modeme güç veriyordu. Modem, ekranları açık iki masaüstü bilgisayara bağlıydı.

“Ulusal Milis İnterneti,” dedi Fowler.

İkinci bir kablo masaların altından geçiyordu ve bir faks makinesine bağlıydı. Makine o sırada hafif bir uğultu çıkararak çalışıyor, ağır ağır kıvrık bir faks kâğıdı çıkarıyordu.

“Milliyetçi Faks Ağı,” dedi Fowler.

Reacher başını sallayıp o tarafa gitti. Faks makinesi bir başka bilgisayarın ve büyükçe bir kısa dalga telsizinin yanında bir masada duruyordu.

“Bu, gölge medya,” dedi Fowler. “Amerika’da olup biten gerçek olayları öğrenmek için bu cihazlara güveniyoruz. Gerçekleri başka türlü öğrenemezsin.”

Reacher son kez etrafa bakıp omuz silkti.

“Karnım acıktı,” dedi. “Benim geçğim de bu. Bana akşam yemeği ve kahvaltı vermediniz. Kahve bulabileceğim bir yer var mı?”

Fowler ona dönüp sırtıttı.

“Elbette. Yemekhanede gün boyu yemek olur. Ne olduğumuzu sanıyorsun? Bir grup vahşi yerli mi?”

Fowler altı nöbetçiyi yolladı ve Reacher’a ilerlemesini işaret etti yine. Yemekhane iletişim kulübesinin yanındaydı. Fakat diğer kulübeden iki misli uzun ve iki misli geniş olduğu için dört misli boyutlardaydı. Parlak renkli, galvanize edilmiş metalden yapılmış büyükçe bir bacası vardı. İçerisi düzgünce dizilmiş sade demir iskeletli masalarla, altlarına özenle itilmiş ahşap sıralarla doluydu. Mekân büyük yemekhanelerde olduğu gibi yemek ve toz kokuyordu.

İçeride üç kadın çalışıyordu. Masaları siliyorlardı. Zeytin yeşili üniforma giymişlerdi. Üçü de temiz, uzun saçlıydı. Üçü de makyajsızdı. Üçü de hiç takı takmamıştı. Fowler ve Reacher içeri girince, duraksadılar. Çalışmayı kestiler ve birlikte durup onlara baktılar. Reacher içlerinden birini mahkemeden hatırlıyordu. Kadın ona temkinli bir ifadeyle başını sallayarak selam verdi. Fowler öne çıktı.

“Misafirimiz kahvaltı saatini kaçırdı.”

Selam veren kadın başını salladı.

“Elbette. Size ne getirebilirim?” diye sordu.

“Herhangi bir şey olabilir. İçinde kahve olduğu sürece sorun değil.”

“Beş dakikada hazır olur,” dedi kadın.

Diğer iki kadını arka taraftaki mutfağın kapısına götürdü. Fowler bir masaya oturunca Reacher onun karşısına geçti.

“Burası günde üç kez yemek vakitlerinde kullanılır. Geri kalan zamanda, yani öğleden sonraları ve geç saatlerde, toplanma yeridir. Beau masaya çıkar ve herkese yapılması gereken işleri söyler.”

“Şu an nerede?”

“Gitmeden önce onu göreceksin. Bundan emin olabilirsin.”

Reacher yavaşça başını salladı ve küçük pencereden dağlara baktı. Bu yeni açıdan yetmiş beş kilometreye kadar daha da ilerisini görebiliyordu. Yer ve gökyüzü arasında tertemiz havadan başka bir şey yoktu. Sessizlik hâlâ çok derindi.

“Herkes nerede?” diye sordu.

“Çalışıyorlar,” dedi Fowler. “Çalışıyorlar ve eğitimdeler.”

“Çalışıyorlar mı? Ne yapıyorlar?”

“Güney perimetreyi inşa ediyorlar. Dağ geçitleri bazı yerlerde daha sık. Oralardan tanklar geçebilir. Bir ağaç barikatının ne olduğunu biliyor musun?”

Reacher boş bir ifadeyle ona baktı. Bir ağaç barikatının ne olduğunu elbette biliyordu. Okuma yazması olan her bilinçli West Point mezunu ne olduğunu bilirdi. Ama Fowler’a neyi ne kadar bildiğini belli etmek istemiyordu. Bu yüzden neden söz ettiğini bilmiyormuş gibi ona bakmaya devam etti.

“Birkaç ağaç kesersin,” dedi Fowler. “Her beş altı ağaçta bir, bir ağaç kesersin. Düşmanın aksi yönünde yere devirirsin. Buradaki ağaçların büyük bir kısmı yabani çamdır ve dalları yukarı doğru büyür. Dolayısıyla devrildiklerinde dallar düşmana değil, diğer tarafa dönük olur. Tank ağacın kesik ucunun üstüne çıkar, onu sürüklemeye çalışır. Ama dallar kesilmemiş ağaçlara takılır. Çok geçmeden tank iki üç ağacı itmeyi dener. Sonra dört beş ağaç olur. İlerlemek mümkün değildir. Abrams gibi büyük

bir tank bile o barikatı aşamaz. O tanklarda bin beş yüz beygir gücünde, altmış üç ton ağırlığında gaz türbinleri vardır ve o ağaçları itmeye çalışırken tıkanır. Bize karşı o büyük Rus tanklarını yollasalar bile barikatı aşamazlar. İşte, ağaç barikatı budur, Reacher. Doğanın gücünü onlara karşı kullanıyoruz. Kesinlikle o lanet ağaçları aşamazlar. Sovyetler 2. Dünya Savaşı'nda aynı yöntemi Hitler'e karşı kullanmıştı. Eski bir komünist numarası. Şimdi, biz de bunu onlara karşı kullanıyoruz.”

“Ya piyadeler?” dedi Reacher. “Tanklar tek başına gelmeyecektir. Yanlarında piyade birlikleri olacaktır. Tanklardan inip ağaçları dinamitle patlatabilirler.”

Fowler sıırttı.

“Bunu deneyebilirler. Ama sonra vazgeçerler. Ağaç barikatlarının elli metre kuzeyinde makineli tüfekli adamlarımız var. Onları paramparça ederler.”

Reacher'a selam veren kadın elinde bir tepsiyle mutfaktan çıktı. Tepsiyi Reacher'ın önüne koydu. Emaye bir tabakta yumurta, domuz pastırması, kızarmış patates ve fasulye vardı. Metal bir demlikte üstünden buhar tüten kahve de getirmişti. Hepsi ucuz şeylerdi.

“Afiyet olsun,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Bana kahve yok mu?” dedi Fowler.

Kadın arka tarafı işaret etti.

“Kendin alabilirsin,” dedi.

Fowler, Reacher'a, ah şu kadınlar dermiş gibi bir bakış atıp ayağa kalktı. Reacher ona boş boş bakmaya devam etti. Fowler mutfaka gidip içeri girdi. Kadın onun arkasından baktıktan sonra elini Reacher'ın koluna koydu.

“Seninle konuşmam gerek,” diye fısıldadı. “Bu gece ışıklar söndükten sonra beni bul. Mutfak kapısının önünde seni bekleyeceğim, tamam mı?”

“Şimdi konuş,” dedi Reacher. “O vakte kadar gitmiş olabilirim.”

“Bize yardım etmen gerek,” diye fısıldadı kadın.

Tam o sırada Fowler geri döndü ve gözlerinde dehşet dolu bir ifade beliren kadın sırtını dikleştirip telaşla mutfağa gitti.

YATAĞIN İSKELETİNİ OLUŞTURAN uzun boruların her birinde altı vida vardı. Bunlardan ikisi, şilteyi tutan tel kafese çakılmıştı. Her birinin ucundaki ikişer vida, uzun boruyu bacaklara bağlayan dik açılı flanşlarla sabitlenmişti. Holly uzunca bir süre yatağın iskeletini inceledi ve aklına bir fikir geldi. Ek yerlerindeki flanşlardan birini borunun ucunda bırakabilirdi. Böylece sağlam, dik açılı bir kanca elde edebilirdi.

Ama geriye hâlâ altı vida kalıyordu. Ek yerindeki flanş kesinlikle sökmesi gerekiyordu. Hızla işe koyuldu. Jackson’ın glemeyeceğini düşünmek için bir neden yoktu ama şansı çarpıcı bir şekilde azalmıştı. Ciddi ölçüde.

YEMEKHANENİN YANINDA YATAKHANELER VARDI. Dört büyük binadan oluşuyordu ve her biri tertemizdi, boştu. Bunlardan ikisi bekâr erkekler ve bekâr kadınlar içindi. Diğer ikisi ise kontrplak panellerle bölmelere ayrılmıştı. Buralarda aileler, çift olan yetişkinler kalıyordu, çocuklara ise kapısız bir yatakhane alanı ayrılmıştı. Çocukların demir karyolaları düzgünce sıralanmıştı. Küçük yataklarının ucunda küçük ayakkabılıklar vardı. Duvarlarda resimler, etrafta oyuncaklar yoktu. İçerideki tek süs, Washington DC’nin bir turist posteriydi. Güneşli bir ilkbahar günü kuzeyden, havadan çekilmiş bir fotoğraftı; sağ ön tarafta Beyaz Saray, Milli Park ve solda Kongre Binası görölüyordu. Plastik bir çerçevenin içindeki posterin turistlere yönelik mesajı kâğıtla kapatılmış, kâğıdın üzerine yeni bir başlık yazılmıştı. Yeni başlık şöyle diyordu: Düşmanınız.

“Çocuklar nerede?” diye sordu Reacher.

“Okuldalar. Kışın yemekhaneyi kullanırlar. Yazın ormanda olurlar.”

“Neler öğreniyorlar?”

Fowler omuz silkti.

“Bilmeleri gereken şeyleri.”

“Ne bilmeleri gerektiğine kim karar veriyor?”

“Beau. Her şeye o karar verir.”

“Peki bu konuda neye karar verdi?”

“Bu konuyu derinlemesine inceledi. Çocuklar, İncil, Anayasa, tarih, beden eğitimi, marangozluk, av ve av silahları hakkında bilgi sahibi oluyorlar.”

“Onlara bu konuları kim öğretiyor?” diye sordu Reacher.

“Kadınlar.”

“Çocuklar burada mutlular mı?”

Fowler yine omuz silkti.

“Mutlu olmak için değil, hayatta kalmak için buradalar,” dedi.

Bir sonraki kulübe, köşedeki bir masanın üstünde duran bilgisayar terminali dışında boştu. Reacher bu bilgisayara bağlı büyük bir klavye gördü.

“Ah, burası hazinemiz sayılır,” dedi Fowler. “Bütün paramız Cayman Adaları’nda. Para gerektiğinde bu bilgisayarla dilediğimiz yere yollayabiliyoruz.”

“Ne kadar paranız var?”

Fowler sır veriyormuş gibi gülümsedi.

“Çok fazla,” dedi. “Hamiline senet olarak yirmi milyon. Bugüne kadar birazını harcadık. Ama daha çok var. Sıkıntıya düşmeyiz.”

“Çalıntı para mı?”

Fowler başını iki yana sallayıp sırtıttı.

“Ele geçirilmiş para. Düşmanlarımızdan. Yirmi milyon.”

Son iki bina depoydu. Biri son yatakhaneyle aynı hizadaydı. Diğer biraz daha uzaktaydı. Fowler, Reacher'ı daha yakın olan kulübeye götürdü. İçerisi malzemelerle doluydu. Ve duvarlardan birinin önüne su dolu kocaman plastik variller dizilmişti.

“Fasulye konservesi, mermi, bandaj. Beau'nun sloganı bu. Er ya da geç bir kuşatmayla karşı karşıya kalacağız. Orası kesin. Hükümetin yapacağı ilk şey bu, değil mi? Su sistemimizi besleyen göle mikrop taşıyan topçu mermileri atacaklar. Bu yüzden içme suyu stokladık. Yirmi dört bin galon. Önceliğimiz buydu. Sonra, iki sene yetecek kadar konserve yiyecek aldık. Bize katılan daha çok insan olursa yetmez ama yine de iyi bir başlangıç.”

Depo olarak kullanılan kulübe gerçekten tıkabasa doluydu. Bir köşeye, zeminden tavana kadar giysi istiflenmişti. Tanıdık zeytin yeşili üniformalar, kamuflaj ceketleri, postallar. Hepsi bir ordu çamaşırhanesinde yıkanıp ütülenmiş, paketlenmişti.

“Giysilerden ister misin?” dedi Fowler.

Reacher yoluna devam etmek üzereyken kıyafetlerine baktı. Pazartesi sabahından beri üstünü değiştirememişti. Tam üç gündür. Zaten kıyafetleri kaliteli değildi. Üç günün ardından daha da fena görünüyordu.

“Tamam,” dedi.

En büyük bedenler en alttaydı. Fowler giysileri güçlkle kaldırıp iterek en alttan bir pantolon, gömlek ve ceket çıkardı. Reacher parlak postalları istemedi. Kendi ayakkabılarını seviyordu. Soyunup ahşap zeminin üstünde ağırlığını bir ayağından diğerine vererek pantolonu giydi. Gömleğin düğmelerini ilikle-yip ceketini üstüne geçirdi. Kıyafetler üstüne uymuştu. Bir ayna aramadı. Asker giysileri içinde neye benzediğini gayet iyi biliyordu. Senelerce zaten hep bu tarz giyinmişti.

Kapının yanında, raflara tıbbi malzemeler dizilmişti. Travma kitleri, plazma, antibiyotikler, bandajlar. Hepsi kolaylıkla erişilebilecek durumdaydı. Aralarında yeteri kadar boşluk olacak biçimde

güzelce sıralanmışlardı. Belli ki Borken gerekli olacak şeyleri hızla bulmaya yönelik herkese acil durum tatbikatı yaptırmıştı.

“Fasulye ve bandaj. Ya mermiler?” dedi Reacher.

Fowler uzaktaki kulübeyi işaret etti. “Orası cephanelik,” dedi. “Gel, göstereyim.”

Cephanelik diğer depodan daha büyüktü. Kapısında kocaman bir kilit vardı. Reacher uzun süredir bu kadar çok silah gördüğünü hatırlamıyordu. Alanda yüzlere tüfek ve makineli tüfek göze çarpıyordu. Keskin bir silah yağı kokusu duyuluyordu. Mermi kutuları zeminden tavana dek uzanıyordu. El bombası sandıkları da. Raflar tabancalarla doluydu. Bir piyadenin taşıyabileceğinden daha ağır bir şey yoktu ama yine de gerçekten etkileyici bir manzaraydı.

TEL KAFESE ÇAKILI İKİ VİDAYI çıkarmak en kolayıydı. Bunlar diğerlerinden daha küçüktü. İskeleti bir arada tutan vidalarsa tüm yükü taşıyordu ve her biri daha büyüktü. Holly havluyu vidaların üstüne sıkıca bastırıp suyun sıcaklığının metali genişletmesini ve yumuşatmasını sağladı. Sonra, değneğin ucundaki lastik kısmı çıkardı ve tüpün açık ucunu bijon anahtarı gibi kullandı. Ancak değnek vidanın üstünden kaydı. Holly içinden bir küfür savurarak değneği iki eliyle kavradı. Bir kez daha denedi. Vida döndü.

AHŞAP BİNALARDAN KUZEYE UZANAN toprak bir yol vardı. Fowler, Reacher’ı bu yola soktu. Yol bir atış sahasına çıkıyordu. Ağaç ve çalılardan özenle temizlenmiş saha, uzun, düz bir alandı. O sırada boştu. Yirmi metre genişliğindeydi ve bir kilometre uzunluğundaydı. Bir ucunda, talim yapanların uzanıp dinlenebilecekleri minderler duruyordu. Reacher uzaktaki hedefleri görebiliyordu. O tarafa doğru ağır ağır yürümeye başladı. Hedefler orduda kullanılan standart kontrplaklardandı – koşan,

çömelen askerler biçiminde kesilmişlerdi. Tasarımları 2. Dünya Savaşı'ndan kalmaydı. Kaba baskıda, kömür kovası biçimli miğferiyle, yüzünde vahşi bir ifadeyle gülümseyen bir Alman askeri resmedilmişti. Ama Reacher yaklaştıkça bu hedeflerin üzerine eklemeler yapıldığını fark etti. Göğüslerine sarı boyayla yeni nişanlar konmuştu. Her nişanda üç harf seçiliyordu: Dördünde FBI, dördünde ATF. Hedefler sahanın arkasına doğru üç yüz metre ila sekiz yüz metreye kadar kademeli biçimde yerleştirilmişlerdi. Yakındaki hedefler mermi delikleriyle doluydu.

“Herkesin üç yüz metredeki hedefleri vurabilmesi gerekir,” dedi Fowler. “Bu burada vatandaş olmanın koşullarından biridir.”

Reacher omuz silkti. Bundan etkilenmemişti. Üç yüz metre ciddi bir mesafe değildi. Yürümeye devam etti. Dört yüz metredeki hedefler hasar almıştı, beş yüz metredekiler daha az hasarlıydı. Reacher altı yüz metrede on sekiz, yedi yüz metrede yedi, sekiz yüz metrede sadece iki mermi deliği saydı.

“Bu hedefler ne zamandır burada?” diye sordu.

Fowler omuz silkti.

“Bir aydır. Belki iki. Üstünde çalışıyoruz.”

“Çalışsanız iyi olur.”

“Uzak mesafeye ateş edeceğimizi düşünmüyoruz. Beau, BM güçlerinin gece geleceğini tahmin ediyor. Dinlendiğimizi düşündükleri saatte. Perimetremizi bir dereceye kadar aşabilirler. Yedi yüz elli metre kadar. Ben aşabileceklerini sanmıyorum fakat Beau temkinli bir adamdır. Üstelik tüm sorumluluk onda. Dolayısıyla taktiklerimiz gece karanlıkta onları kuşatmaya yönelik. Ormanda BM güçlerinin etrafını çevirip çapraz ateşe tutmayı planlıyoruz. Yakından ve samimi bir şekilde. Eğitim iyi gidiyor. Karanlıkta ışık yakmadan, ses çıkarmadan sorunsuzca ve hızla ilerleyebiliyoruz.”

Reacher ormana baktı ve az önce gördüğü cephaneliği düşündü. Borken'in buranın aşılmasıyla ilgili nasıl

böbürlendiğini hatırladı. Bir ordunun zorlu bir arazide silahlı ve kararlı gerillalarla karşılaştığında yaşadığı zorlukları anımsadı. Hiçbir şey imkânsız değildi ama burayı ele geçirirken oldukça fazla kayıp verecekleri kesindi.

“Bu sabah üzülmediğini umarım,” dedi Fowler.

Reacher ona baktı.

“Loder’la ilgili.”

Reacher omuz silkti. Beni zahmetten kurtardınız, diye geçirdi içinden.

“Sıkı bir disiplin gerekiyor. Yeni ülkeler bu tür dönemlerden geçerler. Sıkı kurallar, sıkı disiplin. Beau tarihi metinleri inceledi. Şu an bu konu çok önemli. Ama rahatsız edici de olabilir sanırım.”

“Esas sen üzölmelisin,” dedi Reacher. “Joseph Stalin’i duymuş muydun?”

Fowler başını salladı.

“Sovyet diktatör.”

“Evet. O da bunu yapardı.”

“Neyi?”

“Potansiyel rakiplerini elerdi. Uydurmasyon suçlamalarla elerdi.”

Fowler hayır anlamında başını salladı.

“Suçlamalar doğruydu. Loder hata yaptı.”

Reacher omuz silkti.

“Pek sayılmaz. Aslında işini gayet iyi yaptı.”

Fowler bakışlarını kaçırdı.

“Sırada sen varsın,” dedi Reacher. “Arkanı kollasan iyi olur. Er ya da geç bir hata yapmakla suçlanacaksın.”

“Biz çok eskiden tanışıyoruz. Beau ve ben.”

“Beau ve Loder... Onlar da eski arkadaşlardı, değil mi? Stevie’ye bir şey olmaz. O bir tehdit değil. Fazla salak. Ama bu konuyu biraz düşün: Sırada sen varsın.”

Fowler bir şey demedi. Yine bakışlarını kaçırdı. Bir kilometrelik yoldan birlikte geri döndüler. Bir başka toprak yola girdiler. Sıra halinde yürüyen çocuklara yol vermek için kenara çekildiler. Erkekli kızlı çift sıra olmuş çocuklara, sıranın başında ve sonunda asker giysili birer kadın eşlik ediyordu. Çocuklara bedenlerine uygun asker giysileri dikilmişti ve hepsinin sağ elinde uzun bir değnek vardı. Yüzleri sakın, huzurlu görünüyordu. Kızların saçları uzundu, erkeklerinse ters kâse şeklinde kısacık kesilmişti. Reacher durup geçmelerini bekledi. Çocuklar yürürken bakışlarını yoldan ayırmadılar. Kimse ona kaçamak tek bir bakış dahi fırlatmadı.

Bu yeni toprak yol, bir sıra ağacın arasından yukarı doğru uzanıyordu. Elli metre uzunluğunda, elli metre genişliğinde dümdüz bir alanda sona eriyordu. Alan, insan gücüyle düzleştirilmişti. Geriye kalan doğal taşlar beyaza boyanmış, belirli aralıklarla kenarlara dizilmişti.

“Geçit töreni alanımız,” dedi Fowler yüzünü buruşturarak.

Reacher başını sallayıp boş alanın etrafına göz attı. Kuzey ve batı yönünde yüksek dağlar vardı. Doğu yönünde sık ağaçlıklı, el değmemiş bir orman. Güney yönündeyse ağaçların arasından uzaklardaki kapanmış dağ geçitlerinin önündeki kasaba seçiliyordu. Sert esen rüzgâr yeni ceketini ve gömleğini dalgalandırınca Reacher ürperdi.

BÜYÜK VIDALARI ÇIKARMAK çok daha zordu. Bunlarda iki metal parçayı birleştiren daha fazla temas alanı vardı. Daha çok boyanın kazınması gerekiyordu. Çevirmek için de daha fazla güç gerekiyordu. Holly güç harcadıkça değneğin ucu daha fazla kayıyordu. Ayakkabısını çıkarıp çekiç gibi kullanarak değneğin ucunu yeniden şekillendirdi. Bir kez daha denedi. Nefesini tutup değneği çevirdi ve hangisinin önce pes edeceğini görmeyi bekledi: parmakları mı yoksa vida mı?

REACHER'IN CEKETİNİ DALGALANDIRAN RÜZGÂR, beraberinde hafif sesleri de getirmişti. Reacher, Fowler'a göz attı ve geçit töreni alanının batı kenarına döndü. Ağaçların arasında ilerleyen insanların seslerini duyabiliyordu. Tam o sırada bir grup adam ormandan dışarı fırladı.

Bir anda, yana yana dizilmiş, otomatik tüfeklerini öne doğrultmuş altı adam ağaçların arasından çıktı. Altısı da sakallıydı. Üzerlerinde kamuflaj giysiler vardı. Aynı altı asker, o sabah yargıç kürsüsünün önünde durmuştu. Borken'in özel korumalarıydı. Reacher dikkatle adamların yüzüne baktı. Alnında yara izi olan genç, sıranın sol ucundaydı. FBI'nın gizli ajanı Jackson. Adamlar duraksayıp yön değiştirdiler. Alanda Reacher'a doğru koşmaya başladılar. Onlar yaklaşırken Fowler, Reacher'ı kolay hedef gibi bırakıp geri çekildi. Adamlardan beşi Reacher'ın etrafında büyükçe bir yarım daire oluşturdu. Beş tüfeğin namlusu göğsüne çevrildi. Altıncı adam, Fowler'ın karşısına geçti. Ona selam vermedi fakat neredeyse aynı anlama gelebilecek saygılı bir ifade takındı.

“Beau bu adamı geri götürmemizi istiyor,” dedi asker. “Acil bir durum varmış.”

Fowler başını salladı.

“Götürün. Beni kızdırmaya başlamıştı zaten.”

Askerler tüfeklerinin dipçikleriyle öne ittirdikleri Reacher'ı hızla güneye doğru götürdüler. Atış sahasından geçtiler ve Burç'a uzanan toprak yolu izlediler. Batıya sapıp cephaneliğin önünden geçtiler, ormana girip komuta kulübesine yürüdüler. Reacher adımlarını açıp hızlanmak zorunda kaldı. Hızla ilerlemeye çalıştı. Ama ayağı bir bitki köküne takılınca taşların üstüne düştü. Ona yardım etmek için yanına gelen kişi Jackson'dı. Genç asker hemen onu kolundan tuttu.

“Chicago'daki köstebek,” diye fısıldadı Reacher.

“Kalk ayağa, sersem!” diye bağırdı Jackson.

“Bu gece gizlen ve hızla kaçın,” diye fısıldadı Reacher. “Çok dikkatli olun, tamam mı?”

Jackson ona baktı ve kolunu sıkarak yanıt verdi. Ardından onu ayağa kaldırıp açıklık alanda öne doğru itti. Beau Borken komuta kulübesinin kapısında duruyordu. Üstüne bol, leş gibi olmuş, kırıışmış kamuflaj giysileri vardı. Sıkı bir antrenman yapmış gibiydi. Reacher yaklaşırken, dikkatle onu süzdü.

“Sana yeni giysiler vermişiz,” dedi.

Reacher başını salladı.

“Kılığım için özür dilerim,” dedi Borken. “Telaşlı bir gün.”

“Fowler söyledi. Ağaç barikatları kuruyormuşsunuz.”

“Ağaç barikatları mı? Doğru.”

Sonra sessizleşti. Reacher, adamın iri beyaz ellerini açıp kapadığını fark etti.

“Misyonun iptal edildi,” dedi Borken alçak sesle.

“Öyle mi? Neden?”

Borken iri cüssesiyle öne adım atıp ona yaklaştı. Reacher, adamın parıldayan gözlerine odaklanmış olduğundan gelen darbeyi görmedi. Borken yüz seksen kiloluk cüssesinden güç alarak karnına sert bir yumruk indirdi. Reacher bir ağaç gibi yere devrildiğinde ise ayağını sırtına dayadı.

“İSMİ JACKSON,” dedi Webster.

“Ne kadar zamandır orada?” diye sordu Milosevic.

“Neredeyse bir senedir.”

3 Temmuz, Perşembe sabahı, saat on birdi ve Peterson’dalardı. Quantico’daki bölüm başkanı, Andrews’daki hava kuvvetlerinin güvenli faks ağından elinden geldiğince hızlı bir şekilde bilgileri fakslıyordu. Milosevic ve Brogan bilgileri makinelerden alıyorlar, incelemeleri için Webster’a ve McGrath’e uzatıyorlardı. Masanın diğer tarafında, General Johnson ve yardımcısı, Montana’nın kuzeybatı köşesinin bir haritasını gözden geçiriyorlardı.

“Tüm bu gruplarda ajanlarınız mı var?” dedi Johnson.

Webster hayır anlamında başını sallayıp gülümsedi.

“Hepsinde yok. Çok fazla grup var, yeteri kadar adamımız yok. Sanırım, şanlıyız.”

“O grupta bir ajanımız olduğunu bilmiyordum,” dedi Brogan. Webster hâlâ gülümsüyordu.

“Birçok kişinin bilmediği birçok şey var,” dedi. “Böylesi daha güvenli, değil mi?”

“Peki Jackson denen ajan ne diyor?” diye sordu Brogan.

“Holly’den söz etmiş mi?” dedi Johnson.

“Orada neler olduğunu anlatmış mı?” dedi Milosevic.

Webster yanağlarını şişirdi ve eliyle faks makinesinde kıvrılmış olan kâğıtları işaret etti. McGrath belgeleri düzenlemekle meşguldü. Kâğıtları iki ayrı gruba ayırıyordu. İlki rutin bilgileri, diğeri önemli gizli bilgileri içeriyordu. Rutin olanlar daha fazlaydı. Gizli bilgiler daha azdı.

“Analiz, Mack?” dedi Webster.

McGrath omuz silkti.

“Bir noktaya kadar her şey normal görünüyor.”

Johnson ona baktı.

“Normal mi?”

Webster başını salladı.

“Normal olan şu ki...” dedi. “Ülkenin dört bir yanında bu gruplardan var. Zaten o yüzden hepsine adam yollayamıyoruz. Sayıları çok fazla. Son saydığımızda elli eyalette toplam dört yüzün üstünde grup vardı. Çoğu amatör manyak fakat bazılarının hükümet karşıtı ciddi teröristler olduğunu düşünüyoruz.”

“Peki bu grup?” dedi Johnson.

McGrath ona baktı.

“Bu grup oldukça ciddi,” dedi. “Yüz kişiler, ormanda gizleniyorlar. Silahlılar, çok iyi organize olmuşlar, kendi kendilerine yetiyorlar. Dahası, paraları var. Jackson posta yoluyla dolandırıcılık, sahte ödeme emirleri, düşük ölçekte kalpazanlık gibi aktiviteleri olduğunu rapor etti. Büyük ihtimalle silahlı soygun da yapmışlardır. Kaliforniya’nın kuzeyinde zırhlı bir aracı soyduklarını, yirmi milyon değerinde hamiline senet çaldıklarını düşünüyoruz. Ayrıca diğcr çatlaqlara posta yoluyla video kasetler ve kitaplar satıyorlar. Bu şu an çok kârlı bir endüstri. Doğal olarak, gelir vergisi ödemekten, araçlarına plaka almaktan ya da masraf çıkaracak diğcr her şeyden kaçınıyorlar.”

“Esasında Yorke kasabasının kontrolünü ele geçirmiş durumdalar,” dedi Webster.

“Bu nasıl olabilir?” dedi Johnson.

“Çünkü orada başka kimse yok. Hiç oraya gittiniz mi? Ben gitmedim. Jackson oranın tamamen terk edilmiş olduğunu söylüyor. Uzun zaman önce herkes oradan elini ayağını çekmiş. Kilometreler boyunca birkaç düzine vatandaşı orada yaşadığını söylüyor. İflas etmiş çiftçiler, geriye kalan madenciler, yaşlılar. Etkin bir yönetimi yok. Borken elini kolunu sallaya sallaya oraya gidip bölgeye el koymuş.”

“Yaptığı şeyi bir deney olarak görüyormuş,” dedi McGrath. “Yepyeni bir ülke için bir prototip diye tanımlıyormuş.”

Johnson boş bir ifadeyle başını salladı.

“Holly ne olacak?” diye sordu.

Webster kâğıtları toparlayıp elini yığının üstüne koydu.

“Ondan bahsetmiyor,” dedi. “En son, Holly’nin kaçırıldığı gün aramış. Bir hücre inşa ettiklerini söylemiş. Holly için hazırladıklarını tahmin ediyoruz.”

“Ajanımız arayabiliyor mu?” dedi Brogan. “Telsizle mi?”

Webster başını salladı.

“Ormana bir verici gizledi. Mümkün olduğunda gizlice oraya gidip arıyor. Zaten aramaları o yüzden bu kadar düzensiz. Ortalama haftada bir kez arayabiliyor. Oldukça deneyimsiz ve ona temkinli hareket etmesi söylendi. Onun da gözlemlendiğini düşünüyoruz. Kesinlikle yepyeni bir dünya var orada.”

“Biz onu arayabiliyor muyuz?” dedi Milosevic.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi Webster. “Oturup bekleyeceğiz.”

“Kime rapor veriyor?” diye sordu Brogan.

“Butte’daki ajanımıza,” dedi Webster.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Johnson.

Webster omuz silkti. Odaya sessizlik çöktü.

“Şu an, hiçbir şey,” dedi. “Bir pozisyon elde etmemiz gerek.”

Kimse bir şey demedi ve Webster dikkatle Johnson’a baktı. Bakışmaları şöyle diyordu: *Bu işler nasıldır bilirsin.* Johnson uzunca bir süre, ne düşündüğünü belli etmeden ona baktı. Sonra başını hafifçe salladı. Şunu demesine yetecek kadar: *Şu an için biliyorum.*

Johnson’ın yardımcısı öksürerek sessizliği böldü.

“Yorke’un kuzeyinde füzelerimiz var. Şu an güney yönünde ilerliyorlar. Yirmi asker, yüz Stinger, beş kamyonet. Her an doğruca Yorke’un içinden geçebilirler. Onlardan faydalanabilir miyiz?”

Brogan hayır anlamında başını salladı.

“Yasalara aykırı. Ordu polisin işine karışamaz.”

Webster onu duymazdan geldi ve Johnson’a bakıp yanıtını bekledi. Askerler onun adamlarıydı, Holly onun kızıydı. Onun vereceği yanıt mühimdi. Kısa bir sessizlikten sonra Johnson başını iki yana salladı.

“Hayır. Plan yapmak için zamana ihtiyacımız var.”

Yardımcısı ellerini iki yanına açtı.

“Plan yapabiliriz,” dedi. “Karadan karaya telsiz bağlantımız var. Bunu denemeliyiz, General.”

“Yasalara aykırı,” dedi Brogan yine.

Johnson bir şey demedi. Derin düşüncelere dalmıştı. McGrath yığını karıştırdı ve Holly’nin hücresinin duvarlarına yerleştirilmiş dinamitlerle ilgili olan kâğıdı buldu. Yazıları görünecek biçimde masaya koydu. Fakat Johnson yine başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi yine. “Yirmi adama karşı yüz kişi mi? Onlar cephe askerleri değiller. Piyade takımı değiller. Stinger’ların da bir faydası olmaz. Bu teröristlerin bir hava kuvvetleri yok, değil mi? Hayır, bekleyeceğiz. Füze birliğini daha hızlı bir şekilde buraya getirin. Bu olaya karışmayacaklar.”

Yardımcısı pes etmiş gibi omuz silkti. McGrath dinamit raporunu tekrar yerine koydu. Webster etrafına bakınıp ellerini hafifçe masaya vurdu.

“DC’ye geri dönüyorum,” dedi. “Bir pozisyon elde etmem gerek.”

Johnson sesini çıkarmadı. Bir pozisyon elde etmek için DC’yi ziyaret etmeden hiçbir şeyin başlayamayacağını biliyordu.

Webster, McGrath’e döndü.

“Siz üçünüz Butte’a gidin. Oradaki ofise yerleşin. Jackson denen ajan ararsa en yüksek acil durum kurallarını uygulamasını söyleyin.”

“Sizi oraya helikopterle götürebiliriz,” dedi generalin yardımcısı.

“Etrafı gözlemlememiz de gerekiyor,” dedi Webster. “Hava kuvvetlerinin Yorke üstünden kameralı uçakları geçirmesini sağlayabilir misiniz?”

Johnson evet anlamında başını salladı.

“Orada olacaklar,” dedi. “Günün yirmi dört saati. Butte’a canlı video görüntüleri aktarırız. Bir fare osursa bile haberiniz olur.”

“Müdahale yok,” dedi Webster. “Henüz vakit gelmedi.”

HOLLY ALTINCI VİDAYI SÖKERKEN koridorda ayak sesleri duydu. Hafif adımlardı. Gelen, Jackson değildi. Dikkatle yürüyen bir adam değildi. Normal adımlarla yürüyen bir kadındı. Kapının önünde durdu. Kısa süreli bir sessizlik oldu. Holly değneği yatağın iskeletinin üstüne koydu. Kilide bir anahtar girdi. Holly yatağı hemen yerine çekti. Üzerine battaniyeyi serdi. Kısa süreli bir sessizlik daha oldu. Kapı açıldı.

İçeri bir kadın girdi. Diğer kadınlar gibi beyaz tenli, ince yapılı, uzun saçlı, makyajsız, takısız, sert ifadeli, elleri kızarmış bir kadındı. Üzerine beyaz örtü serilmiş bir tepsi tutuyordu. Silahsızdı.

“Öğle yemeği,” dedi.

Holly başını salladı. Kalbi hızla çarpıyordu. Kadın elinde tepsiyle karşısında durmuş odaya bakıyor, yeni çam panelleri inceliyordu.

“Nereye koyayım? Yatağa mı?”

Holly başını iki yana salladı.

“Yere,” dedi.

Kadın eğilip tepsiyi yere koydu.

“Bir masa olsaydı iyi olurdu,” dedi. “Bir de sandalye.”

Holly tepsideki şeylere bakıp, aletler, diye düşündü.

“Sana bir sandalye getirmelerini söylememi ister misin?”

“Hayır.”

“Ama işine yarardı. Yemeğini bitirene kadar beklemem gerekiyor. Çatal bıçakları almayacağından emin olmak için.”

Holly hafifçe başını salladı ve kadın etrafından dolanırken açık duran kapıya baktı. Kadın bunu fark edince güldü.

“Kaçacak hiçbir yer yok. Her yerden uzağız ve engellerle dolu bir bölgedeyiz. Kuzey yönünde, yiyecek yeteri kadar bitki kökü, böğürtlen ve böcek bulabilirsen birkaç haftada Kanada’ya varabilirsin. Batı yönünde, nehri yüzerek geçmen gerekir. Doğu yönünde, ya ormanda kaybolursun ya da bir ayıya yem olursun. Yem olmasan bile Montana’ya kadar bir ay yürümen gerekir. Güney yönünde, seni vururuz. Sınır nöbetçi kaynıyor. Hiç şansın yok.”

“Yol kapalı mı?”

Kadın gülümsedi.

“Köprüyü havaya uçurduk,” dedi. “Artık yol falan yok.”

“Ne zaman? Buraya kamyonetle geldik.”

“Az önce. Duymadın mı? Bu duvarlar yüzünden sanırım.”

“Reacher’ı ne zaman yollayacaklar? Bir mesaj iletmesi gerekiyormuş.”

Kadın yine gülümsedi.

“Plan değişti. Görev iptal edildi. Bir yere gitmiyor.”

“Neden?”

Kadın ona uzun uzun baktı.

“Peter Bell’e ne olduğunu öğrendik.”

Holly bir şey demedi.

“Onu Reacher öldürdü,” dedi kadın. “Boğarak. Kuzey Dakota’da. Bize yeni haber geldi. Ama sen bunu biliyorsundur zaten, değil mi?”

Holly, kadına baktı. Reacher'ın başı büyük dertte, diye düşündü. Onun kelepçelenip tek başına bir yere hapsedildiğini gözünün önüne getirdi.

“Olanları nasıl öğrendiniz?” diye sordu alçak sesle.

Kadın omuz silkti.

“Pek çok dostumuz var.”

Holly ona bakmaya devam etti. Köstebek, diye düşündü. Kuzey Dakota'da olduğumuzu biliyorlar. Bir harita ve cetvel alıp tam olarak nerede olduğumuzu anlayacaklar. Bilgisayar klavyelerinde bir şeyler yazıldığını, ekranlarda Jackson'ın isminin belirdiğini gözünün önüne getirdi.

“Reacher'a ne olacak?” diye sordu.

“Cana can,” dedi kadın. “Buranın kuralı. Aynı şey, herkes gibi arkadaşın Reacher için de geçerli.”

“Tamam ama ona ne olacak?” diye sordu Holly yine.

Kadın güldü.

“Hayal gücü gerekmiyor. Ya da belki de gerekiyordur. Basit bir şey olacağını sanmıyorum.”

Holly başını iki yana salladı.

“Nefsi müdafaaydı,” dedi. “Adam bana tecavüz etmeye kalktı.”

Kadın küçümseyici bir ifadeyle ona baktı.

“Nefsi müdafa mı? Ona tecavüz etmeye kalkmadığına göre? Ayrıca muhtemelen aranan sendin.”

“Ne?”

“Ona kuyruk sallamışsındır. Senin gibi şehir sürtüklerini iyi biliriz. Zavallı Peter'ın hiç şansı yoktu.”

Holly ona bakakaldı. Sonra bakışlarını kapıya çevirdi.

“Reacher şu an nerede?”

“En ufak bir fikrim yok. Bir yerde bir ağaca zincirlemişlerdir.”

Sırıttı.

“Ama nereye gideceğini biliyorum. Geçit töreni alanına. Bu tür işleri genelde orada hallederler. Hepimize oraya gidip eğlenmeyi izlememiz emredildi.”

Holly onun yüzüne baktı. Yutkundu. Başını salladı.

“Yatağı düzeltmeme yardım eder misin? Bir gariplik var.”

Kadın duraksadı. Holly’nin peşinden yatağa gitti.

“Ne gibi bir sorun var?”

Holly battaniyeyi çekip şilteyi yere attı.

“Vidalar biraz gevşek galiba.”

“Hangi vidalar?” dedi kadın.

“Şuradakiler.”

Holly iki eliyle uzun değneği kavradı. Yukarı kaldırıp savurdu ve kadının başının yan tarafına kör bir mızrak gibi indirdi. Değneğin şekillendirdiği uç kısmı, kadının yüzüne metal bir yumruk gibi indi. Derisini deldi ve dikdörtgen biçimli küçük bir kemik beynine saplandı. Kadın yatağa çarpıp sekti, yere düşmeden öldü. Holly dikkatle yemek tepsisinin üstünden geçti ve sakın adımlarla toplayarak açık kapıya doğru gitti.

HARLAND WEBSTER, Perşembe günü öğleden sonra Doğu Yakası zamanıyla saat üçte Colorado'dan Hoover Binası'na geri döndü. Doğruca özel ofisine gidip mesajlarına göz attı. Sonra sekreterini aradı.

“Araba,” dedi.

Özel asansörüyle garaja inip şoförüyle buluştu. Birlikte limuzine bindiler.

“Beyaz Saray,” dedi Webster.

“Başkanla görüşmeniz mi var?” dedi şoförü şaşkınlıkla.

Webster, adamın başının arkasına bakıp kaşlarını çattı. Başkanla görüşmeye gitmiyordu. Onu sık sık görmezdi. Bunun hatırlatılmasına gerek yoktu, özellikle de böyle bir olasılık olduğuna şaşıran lanet bir şoför tarafından.

“Adalet Bakanı'yla görüşeceğim. Kendisi şu an Beyaz Saray'da.”

Şoför sessizce başını salladı. Patavatsızlık ettiği için kendine lanetler okudu. Konuşmaksızın yola devam etti. Hoover Binası ve Beyaz Saray arasındaki mesafe tam olarak bin beş yüz metreydi. Tam olarak bir buçuk kilometre. Limuzinin ön panelindeki

küçük hız ölçeri açmaya bile değmezdi. Yürüyerek gidilse daha çabuk varılırdı. Daha maliyetsiz olurdu. Soğuk V8'i ısıtmak ve kurşun geçirmez camlı ağır aracı bir buçuk kilometre götürmek epey benzin yakacaktı. Ama direktör hiçbir yere yürüyerek gidemezdi. Teoride suikasta uğrayabilirdi. İşin aslıysa, şehirde onu tanıyabilecek sekiz kişi olduğuydu. Gri takımı, sade kravatıyla, DC'deki tipik adamlardan biri gibi görünüyordu. Göze çarpmıyordu. Yaşlı Webster'ın huysuz olmasının bir başka nedeni de bu, diye düşündü şoför.

WEBSTER, ADALET BAKANINI İYİ TANIYORDU. Kadın onun patronuydu fakat tanışıklıkları yüz yüze yaptıkları toplantılardan kaynaklanmıyordu. Asıl etken, Büro'nun onun göreve geleceği sırada hakkında yaptığı incelemelerdi. Büyük ihtimalle Webster onun hakkında herkesten daha çok şey biliyordu. Ailesi, arkadaşları ve eski meslektaşları, hepsi ayrı bir bakış açısına sahipti. Webster tüm bunları bir araya getirmişti ve resmin tamamını görmüştü. Adalet Bakanı'nın Büro dosyası, kısa bir romanın kaplayacağı disk alanı kadardı. Dosyadaki hiçbir şey ondan hoşlanmamasına neden olmamıştı. Kariyerinin başında biraz radikal bir avukat olan Bakan, iyi bir kariyer inşa edip yargıçlığa yükselmişti ve kanun uygulayıcıları asla rahatsız etmemiş, ağzından köpükler saçan baş belası bir tipe dönüşmemişti. Kusursuz bir adaydı ve inceleme süreci sorunsuz geçmişti. O zamandan beri de iyi bir patron ve dost olduğunu kanıtlamıştı. İsmi Ruth Rosen'dı ve Webster'ın onunla ilgili tek sorunu, Ruth'un ondan on iki yaş genç olması, çok güzel olması ve çok daha tanınmış olmasıydı.

Randevuları saat dörtteydi. Webster onu Oval Ofis'ten iki kat ve sekiz Gizli Servis ajanı uzakta küçük bir odada tek başına buldu. Rosen onu gergin bir gülümsemeyle ve zarif başını hızla eğerek karşıladı.

“Holly?” dedi.

Webster başını salladı. Ona baştan sona her şeyi anlattı. Rosen onu dikkatle dinledi ve en sonunda yüzü bembeyaz bir halde, dudaklarını birbirine bastırarak ona baktı.

“Orada olduğundan emin miyiz?” diye sordu.

Webster yine başını salladı.

“Kesinlikle.”

“Peki. Burada bekle, olur mu?”

Rosen küçük odadan çıktı. Webster beklemeye başladı. Aradan on dakika, yirmi dakika derken tam yarım saat geçti. Webster kalkıp volta atmaya başladı. Pencereden dışarı baktı. Kapıyı açıp koridora baktı. Bir gizli servis ajanıyla göz göze geldi. Adam öne doğru bir adım attı. Webster onun sesli olarak sormadığı soruya başını iki yana sallayarak yanıt verdi ve kapıyı kapadı. Yerine oturup beklemeye devam etti.

Ruth Rosen bir saat dışarıda kaldı. Geri döndü, içeri girip kapıyı kapadı. Ardından yüzünde bir şok ifadesiyle küçük odanın ortasında durdu. Bir şey demedi. Webster’a büyük bir sorun olduğunu anlatmaya çalıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Webster.

“Bu olaya karışmamı istemiyorlar.”

“Ne?”

“Beni devre dışı bıraktılar. Yanlış tepki verdim. Buradan sonrası Dexter’a ait.”

“Dexter mı?” Dexter, başkanın Beyaz Saray özel kalemiydi. Eski usul yetişmiş, politik bir arabulucuydu. Bir çivi kadar sert, duygusuz bir adamdı. Ama başkanın popüler oyların büyük bir kısmını alarak Oval Ofis’te oturmasının esas nedeni oydu.

“Çok üzgünüm Harland,” dedi Ruth Rosen. “Birazdan burada olacak.”

Webster keyifsizce başını salladı. Ruth odadan çıkıp onu yine yalnız bıraktı.

FBI'İN GERİ KALANIYLA BUTTE, Montana'daki Saha Ofisi arasındaki ilişki, lafın gelişi Moskova ve Sibirya arasındaki ilişkiye benziyordu. Sıklıkla yapılan bir Büro esprisiydi bu. İşleri berbat edersen Butte'a yollanırsın, denirdi. Bir tür sürgün gibi. KGB'de işleri batıranların Sibirya'da park cezası yazmaya yollanmaları gibi.

Fakat 3 Temmuz, Perşembe günü, Butte'daki Saha Ofisi, McGrath, Milosevic ve Brogan için evrenin merkezi olmuştu. Üçü de daha önce oraya hiç gitmemişti. Ne iş ne de tatil için. Oraya gitmek akıllarından bile geçmemişti. Ama şimdi, hava kuvvetleri helikopterinden Sihirli Krallık'a giden çocuklar gibi heyecanla dışarı bakıyorlardı. Aşağıdaki bölgeyi inceliyorlar, Yorke'un uzaklardaki bulanık pusların arasında gizlendiğini bildikleri kuzeybatı yönüne bakıyorlardı.

Butte'daki sorumlu ajan, Hoover Binası'ndan Harland Webster'la telefonda görüşmesinin ardından hâlâ kendine gelememiş olan bir Büro emektarıydı. Ona üç Chicago ajanını karşılayıp ofisine götürmesi, yolda bilgi vermesi, bir yere yerleştirilmesi, birkaç cip kiralaması, yeni bir talimat gelene dek işlerine karışmaması emredilmişti. Dolayısıyla kirli siyah hava kuvvetleri helikopteri uğuldayarak piste inerken sorumlu ajan Silver Bow İlçe Havaalanı'nda onları bekliyordu. Ajanları devletin tahsis ettiği Buick'e bindirdi ve kuzeye, kasabaya doğru yola çıktı.

"Bu bölgede mesafeler uzundur," dedi McGrath'e. "Bunu sakın unutmayın. Yorke'tan hâlâ üç yüz doksan kilometre uzaktayız. Bizim yollarımızda bu en az dört saat sürer. Yerinizde olsam birkaç mobil birimle daha yakına giderdim. Orada işler kızızmaya başlarsa burayı merkez olarak kullanmanın size bir faydası dokunmaz."

McGrath başını salladı.

"Jackson'dan yeni bir haber var mı?"

“Pazartesi gününden beri yok,” dedi sorumlu ajan. “En son dinamit olayını bildirmişti.”

“Bir dahaki sefere, benimle konuşacak, tamam mı?” dedi McGrath.

Butte ajanı başını salladı. Arabayı sürerken ellerinden birini cebine soktu. Küçük bir telsiz çıkardı. McGrath telsizi ondan alıp kendi cebine koydu.

“Nasıl isterseniz,” dedi adam. “Şu an, Webster’in talimatıyla izindeyim. Ama fazla heyecanlanmayın. Jackson sık sık aramaz. Çok temkinli davranıyor.”

Saha Ofisi iki katlı bir belediye binasının ikinci katında yer alan bir odadan ibaretti. İçeride bir çalışma masası, iki sandalye, bir bilgisayar, duvarda Montana’nın büyük bir haritası, geniş bir dosyalama alanı ve o sırada çalmakta olan bir telefon vardı. McGrath telefona yanıt verdi. Hattın ucundaki kişiyi dinleyip homurdandı. Telefonu kapadı ve Butte ajanının odadan çıkmasını bekledi.

“Tamam, tamam, gidiyorum,” dedi yaşlı adam. “Silver Bow Cipleri size birkaç araç getirecek. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Mahremiyet,” dedi Brogan.

Yaşlı adam başını salladı, ofisinde etrafına bakındı. Ardından gitti.

“Hava kuvvetleri oraya birkaç casus uçağı yollamış,” dedi McGrath. “Uydu malzemeleri kara yoluyla geliyor. General ve yardımcısı da geliyorlar. Sanırım burada misafirimiz olacaklar. Buna bir şey diyemeyiz, öyle değil mi?”

Milosevic duvardaki haritayı inceliyordu.

“Buna karşı çıkmak doğru olmaz,” dedi. “Ondan birkaç iyilik isteyeceğiz. Hayatınızda bundan daha berbat bir yer görmüş müydünüz?”

McGrath ve Brogan yanına gidip haritaya baktılar. Milosevic'in parmağı Yorke'un üstündeydi. Kasabanın etrafı koyu yeşil ve kahverengiyle işaretlenmişti.

“On bin üç yüz kilometrekare,” dedi Milosevic. “Sadece bir tane anayol ve tek bir patika var.”

“İyi bir yer seçmişler,” dedi Brogan.

“**BAŞKANLA KONUŞTUM,**” dedi Dexter.

Arkasına yaslanıp sustu. Webster ona baktı. Başka ne yapacaktı ki? Dexter da ona bakıyordu. Ufak tefek, bronz tenli, her günün her dakikasını olabilecek her açığı göz önüne alarak geçiren biri gibi sabırsız ve aksi bir adamdı.

“Ve?” dedi Webster.

“Bu ülkede tam altmış altı milyon insanın silahı var,” dedi Dexter.

“Yani?”

“Analistlerimiz hepsinin ortak bazı yanları olduğunu düşünüyorlar.”

“Hangi analistler? Hangi ortak yanlar?”

“Bir anket yaptılar,” dedi Dexter. “Size bir kopya yollamış mıydık? Her beş yetişkinden biri, gerekli olduğu takdirde hükümete karşı silah kullanma taraftarı.”

“Yani?” dedi Webster yine.

“Bir başka anket daha var. Herkesin iç sesine güvenerek basit bir soruyu yanıtlamasını istemişler: Hükümet mi haklı, milis örgütler mi?”

“Ve?”

“On iki milyon Amerikalı milis güçlerin tarafını tutmuş.”

Webster ona baktı. Mesajı bekledi.

“Bu da on iki ila altmış altı milyon oy veren anlamına gelir.”

“Ne olmuş oy verenlere?”

“Nerede bu insanlar?” dedi Dexter. “New York’ta, Boston’da,

DC ya da LA'de değiller. Asimetrik bir örneklem. Bazı yerlerde azınlıklar. Garip tipler olarak kabul ediliyorlar. Bazı yerlerde çoğunluklar. Bazı yerlerdeyse tamamen normal kabul ediliyorlar, Harland.”

“Yani?”

“Bazı yerlerde ilçeleri kontrol ediyorlar. Hatta eyaletleri.”

Webster ona bakakaldı.

“Tanrı aşkına, Dexter. Politikadan söz etmiyoruz. Mesele Holly.”

Dexter duraksadı ve Beyaz Saray'daki küçük odada etrafına bakındı. Kirli beyaza boyanmıştı. Başkanlar gelip giderken birkaç senede bir aynı sade renk tercih edilmişti. Dexter bir uzman edasıyla gülümsedi.

“Ne yazık ki her şey politika.”

“Mesele Holly.”

Dexter başını iki yana salladı. Hafifçe.

“Bu, duygu. Vatansever, direniş, bozgun, yeraltı, mücadele, baskı, birey, güvensizlik, isyankâr, isyan, devrim, hak gibi sözcükleri düşün. Bu sözcükler asalete sahip, değil mi? Amerika bağlamında diyorum.”

Webster başını iki yana salladı yine.

“Kadınları kaçırmanın asil bir yanı yok. Yasadışı silahların, yasadışı orduların, çalıntı dinamitlerin de öyle. Politika değil bu.”

Dexter hayır anlamında yine başını salladı. Yine belli belirsiz bir hareket yapmıştı.

“Farklı konular bir anda politikaya dönüşürler,” dedi. “Ruby Ridge’i düşün. Waco’yu düşün, Harland. Bu da politika değildi, değil mi? Ama göz açıp kapayıncaya kadar öyle oldu. Kendimize belki altmış altı milyon oy verenle zarar verdik. Bu konuda aptallık ettik. Bu insanların istediği şey büyük tepkiler. Sert tepkilerin insanları üzeceğini, yanlarına daha çok insan toplamayı

sağlayacağını düşünüyorlar. Biz de onlara büyük tepkiler verdik. Ateşlerini körükledik. Büyük hükümet, küçük adamı ezmek için can atıyormuş gibi bir tavır sergiledik.”

Odaya sessizlik çöktü.

“Anketler daha iyi bir yaklaşımı benimsememiz gerektiğini söylüyor. Şu an bunu bulmaya çalışıyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz. Beyaz Saray sırf Holly işin içinde diye bu çabadan vazgeçerse ne olur? Hem de şimdi. 4 Temmuz’da. Hiçbir şey anlamıyor musun? Biraz düşün, Harland. Tepkiyi düşün. İntikamcı, bencil, öç, şahsi gibi sözcükleri düşün, Harland. Bu sözcüklerin anketlerimize ne yapacağını düşün.”

Webster şok içinde ona bakıyordu. Kirli beyaz duvarların üstüne üstüne geldiğini hissediyordu.

“Tanrı aşkına, bu mesele Holly’yle ilgili. Anketlerle ilgili değil. General ne olacak? Başkan tüm bunları ona söyledi mi?”

Dexter hayır anlamında başını salladı.

“Ben söyledim,” dedi. “Şahsen. Onlarca kez. Her saat başı beni arıyor.”

Webster şöyle düşündü: Artık başkan bile Johnson’ın telefonlarına çıkmayacak. Dexter onu fena köşeye sıkıştırmış.

“Ve?” dedi.

Dexter omuz silkti.

“Bence prensibi anlıyor. Ama doğal olarak şu an kararları biraz önyargılı. Mutlu bir adam değil.”

Webster sustu. Derin düşüncelere daldı. Onları yenemezsen onlarla taraf olursun ilkesini bilecek kadar zeki bir bürokrattı. İnsanın kendini onlar gibi düşünmeye zorlaması gerekiyordu.

“Yine de onu kurtarmanın size büyük faydası dokunur,” dedi. “Hem de çok büyük bir faydası. Güçlü, kararlı, sadık, ne yaptığını bilen taraf gibi görünürsünüz. Avantajlı olabilir. Anketlerde yani.”

Dexter başını salladı.

“Sana sonuna kadar katılıyorum. Ama bu bir kumar, değil mi? Gerçekten büyük bir kumar. Hızlı bir zafer iyi, işleri berbat etmekse bir felaket olur. Anketleri tehlikeye atmamız söz konusu. Şu an, o hızlı zaferin elde edilebileceğinden şüpheliyim. Şu an, fevri davranıyorsun. Dolayısıyla paramı işin berbat olmasına yatırıyorum.”

Webster bir şey demedi.

“Üstüne alınma, Harland. Böyle düşünmem için bana para ödüyorlar.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Webster. “Rehine kurtarma ekibini derhal yollamam gerek.”

“Hayır,” dedi Dexter.

“Hayır mı?” dedi Webster hayretle.

Dexter başını iki yana salladı.

“İzin yok,” dedi. “Şu an için.”

Webster nutku tutulmuş halde ona baktı.

“Bir pozisyona ihtiyacım var,” dedi.

Oda sessizleşti. Sonra, Dexter bakışlarını kirli beyaz duvarda Webster’ın sandalyesinin solunun bir metre kadar ötesinde bir noktaya dikti.

“Durumun kontrolü sende,” dedi. “Hafta sonu tatili yarın başlıyor. Gel de pazartesi günü konuşalım. Hâlâ bir sorun varsa tabii.”

“Şu an bir sorun var. Şu an seninle konuşuyorum.”

Dexter yine hayır anlamında başını salladı.

“Hayır, konuşmuyorsun. Bugün görüşmedik. Ben de başkanla konuşmadım. Bugün bu olaydan haberimiz yoktu. Bize bunları pazartesi günü anlat, Harland. Tabii, hâlâ bir sorun olursa.”

Webster oturduğu yerde kalakaldı. Oldukça zeki bir adamdı fakat o an hayatının teklifi mi yapılıyordu, yoksa bir intihar hapi mi veriliyordu, işte bundan emin değildi.

JOHNSON VE YARDIMCISI bir saat sonra Butte’a vardılar. Onlar da aynı şekilde, Peterson’dan havalanan hava kuvvetleri helikopteriyle Silver Bow İlçe Havaalanı’na indiler. Milosevic onlar yaklaşırken helikopterden gelen aramaya yanıt verdi ve yerel bayiden kiralanan iki senelik bir Grand Cherokee’yle onları karşılamaya gitti. Kasabaya yaptıkları kısa yolculuk boyunca kimse konuşmadı. Milosevic sadece cipi sürdü, iki askeri görevli ise Johnson’ın yardımcısının yanındaki büyük deri çantadan çıkardığı çizelgelerle haritaları incelediler. Bunları değiş tokuş ettiler, yorum yapmak gereksizmiş gibi başlarını sallamakla yetindiler.

Belediye binasının ikinci katındaki oda bir anda kalabalıklaştı. Beş kişilerdi ve iki sandalye vardı. Odanın tek penceresi güneydoğu yönünde sokağa açılıyordu. Beş adamsa istemsizce karşı taraftaki boş duvara bakıyordu. Holly o duvarın üç yüz doksan kilometre ötesindeydi.

“Oraya yaklaşmamız gerek,” dedi General Johnson.

Yardımcısı başını salladı.

“Burada kalmanın bir anlamı yok.”

McGrath bir karar almıştı. Bu adamlarla güç savaşına girmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Ajanı, Johnson’ın kızıydı. Yaşlı adamın ne hissettiğini anlıyordu. Kimin patron olduğunu kanıtlamak için zamanını ve enerjisini harcamayacaktı. Ayrıca yaşlı adamın yardıma da ihtiyacı vardı.

“Tesisleri paylaşmamız gerek,” dedi. “Şu an için.”

Kısa bir sessizlik oldu. General ağır ağır başını salladı. Washington’ı bu üç sözcüğü tutarlı bir şekilde yorumlayacak kadar iyi biliyordu.

“Elimde fazla tesis yok,” dedi. “Hafta sonu. ABD ordusunun yüzde yetmiş beşi izinli.”

Yine sessizlik oldu. Bu sözlerin anlamını çözme ve başını ağır ağır sallama sırası McGrath’teydi.

“İzinleri iptal etme yetkiniz yok mu?” dedi.

General hayır anlamında başını salladı.

“Az önce Dexter’la konuştum,” dedi. “Dexter da başkanla konuşmuş. Bu olayı pazartesi gününe kadar askıya almak istiyorlar.”

Kalabalık oda sessizliğe gömüldü. Adamın kızının başı dertteydi ve Beyaz Saray görevlisi politika oyunu oynuyordu.

“Webster’a da aynı şey söylendi,” dedi McGrath. “Henüz buraya rehine kurtarma ekibi bile getiremiyoruz. Şu an için üçümüz yalnızız.”

General ona bakarak başını salladı. Samimi bir hareketti ve şu mesajı veriyordu: Birbirimize karşı dürüst davrandık, ikimiz de bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyoruz ve bu dürüst tavrı takdir ediyoruz.

“Yine de hazırlıklı olmanın bir zararı dokunmaz,” dedi general. “Ordu gizli manevralar konusunda rahattır. Bay Dexter’ın asla bilmemesi gereken birkaç özel iyilik isteyeceğim.”

Odadaki gergin sessizlik biraz hafifledi. McGrath merakla ona baktı.

“Şu an buraya doğru gelmekte olan mobil bir komuta merkezi var,” dedi general.

Yardımcısından büyükçe bir harita alıp masaya koydu.

“Tam şurada onlarla buluşacağız,” dedi.

Parmağıyla Yorke’un hemen sınırındaki, kuzeybatı yönünde Montana’daki son yerleşim noktasını işaret etti. Burası, dağ geçidinin üstündeki köprünün sadece dokuz kilometre ilerisinde, ilçeye uzanan yoldaki geniş bir kıvrımdı.

“Uydu kamyonetleri doğruca buraya geliyor,” dedi. “Harekete geçip komuta merkezini kurarız ve yolu arkamızdan kapatırız diye düşündüm.”

McGrath kıpırdamadan haritaya bakıyordu. Buna evet dediği takdirde kontrolü tamamen orduya bırakacağını farkındaydı.

Hayır derse kendi ajanıyla, bu adamın kızıyla aşağılık bir oyun oynamış olacaktı. Sonra, generalin parmağının çok daha iyi bir bölgenin biraz güneyinde durduğunu fark etti. Biraz daha kuzeyde, yol çarpıcı bir şekilde daralıyordu. Kuzeyin ve güneyin net olarak görülebileceği kadar düzleşiyordu. Arazi o noktada sıkıştıyordu. Bir yol barikatı kurmak için çok daha iyi bir noktaydı. Bir komuta merkezi kurmak için de. Generalin bunu görmediğine şaşırdı. Ardından içi minnetle doldu. General orayı görmüştü. Sadece McGrath'ın söylemesi için ona bir fırsat veriyordu. Karşılıklı fikir alış verışı için açık kapı bırakıyordu. Tam kontrol sahibi olmak istemiyordu.

“Ben şurayı tercih ederim,” dedi McGrath.

Bir kalemle daha kuzeydeki noktayı işaret etti. General orayı inceliyormuş gibi yaptı. Yardımcısı etkilenmiş göründü.

“İyi fikir,” dedi general. “Buluşma yerini yeniden düşüneceğiz.”

McGrath gülümsedi. Kamyonetlerin tam olarak gösterdiği yere gittiğini biliyordu. Belki çoktan oraya varmışlardı. General de ona gülümsedi. Tören dansı tamamlanmış oldu.

“Cusus uçakları bize ne gösterebilir?” diye sordu Brogan.

“Her şeyi,” dedi generalin yardımcısı. “Fotoğrafları görene dek bekleyin. O bebeklerdeki kameralar inanılmazdır.”

“Hoşuma gitmedi,” dedi McGrath. “Gerilmelerine neden olacak.”

Generalin yardımcısı başını iki yana salladı.

“Orada olduklarını bile anlamayacaklar. Uçaklardan ikisini kullanıyoruz. Dümdüz doğudan batıya, batıdan doğuya uçacaklar. On bir bin iki yüz metre yüksekte olacaklar. Karadan kimse onları fark edemez.”

“On bir kilometre demek bu,” dedi Brogan. “Kameralar o yükseklikten ne görebilir ki?”

“Sistemleri çok iyi,” dedi generalin yardımcısı. “Size on bir

kilometreden kaldırımdaki bir sigara paketini gösterebilirler. Her şey otomatik. Uçaktakiler bir düğmeye basacaklar, kamera izlemesi gereken şeyi izlemeye başlayacak. Karada istediğiniz yeri gösterecek, uydu aracılığıyla yüksek kaliteli görüntüler aktaracak, sonra uçak aksi yöne döndüğünde kamera da dönüp her şeyi baştan yapacak.”

“Uçakları fark etmek mümkün değil mi?” dedi McGrath.

“Yolcu uçaklarına benziyorlar,” dedi generalin yardımcısı. “Gökyüzüne baktığınızda incecik bir iz görür, TWA bir yere uçuyor diye düşünürsünüz. Hava kuvvetlerinin ayakkabılarınızı cilalayıp cilalamadığınızı kontrol ettiği aklınızdan geçmez.”

“On bir kilometrede, insanların saç tellerini görürsünüz,” dedi Johnson. “O savunma paralarını nereye harcadığınızı sanıyorsunuz? Tarım uçaklarına mı?”

McGrath başını salladı. Kendini çıplak hissetti. O an için, kaldırımın kenarında bekleyen, iki senelik birkaç kiralık cipten başka sunabileceği bir şey yoktu.

“Borken denen adamın bir profilini çıkarıyoruz,” dedi. “Quantico’daki psikologlar şu an bunun üstünde çalışıyorlar.”

“Jack Reacher’ın eski komutanını bulduk,” dedi Johnson. “Pentagon’da masa başı görevde. Bize katılıp bilgi verecek.”

McGrath başını salladı.

“Tedbiri elden bırakmamak gerek.”

Telefon çaldı. Generalin yardımcısı yanıt verdi. Telefona en yakın kişi oydu.

“Ne zaman gidiyoruz?” dedi Brogan.

McGrath onun bunu doğrudan Johnson’a sorduğunu fark etti.

“Sanırım hemen,” dedi Johnson. “Hava kuvvetleri bizi oraya uçuracak. Arabayla altı saat gitmekten daha iyi, değil mi?”

Yardımcısı telefonu kapadı. Böğrüne bir tekme yemiş gibiydi.

“Füze birliği,” dedi. “Yorke’un kuzeyinde telsiz bağlantısı kopmuş.”

HOLLY KORİDORDA DURAKSADI. Gülümsedi. Kadın tüfeğini kapının hemen yanına dayamıştı. Demek bu yüzden içeri hemen girmemişti. Anahtarı kilide sokmuş, tepsiyi yere bırakmış, silahını indirip duvara yaslamış ve sonra tepsiyi tekrar alıp kapıyı itmişti.

Demir değneği bırakıp tüfeği kaptı. Bu, daha önce kullanmadığı bir silahtı. O sırada da kullanmak istemiyordu. Hafif bir makineli tüfektir. Bir Ingram MAC 10'du. Eskiden orduda kullanılan bir türdü. Artık kullanılmamasının geçerli bir nedeni vardı. Holly'nin Quantico'daki sınıf arkadaşları buna gülmüşler, bunun bir telefon kulübesi silahı olduğunu söylemişlerdi. O kadar kötü nişan alan bir silahtı ki ıskalamamak için hedefle birlikte bir telefon kulübesinde olmanız gerekiyordu. Kötü bir espriydi. Ayrıca fazla hızlı ateş ediyordu. Dakikada bin mermi atıyordu. Tetiğe değdiğiniz an şarjör boşalıyordu.

Yine de eski bir yatağın iskeletinden çok daha iyi bir silahtı. Şarjörü kontrol etti. Doluydu, içinde otuz kovan vardı. Haznesi temizdi. Tetiğe hafif basınca mekanizmanın kıpırdadığını gördü. Silah, olabilecek en iyi durumdaydı. Askısını düzelterip omzuna

astı. Tetik kolunu ateş etme pozisyonuna getirdi ve kabzasını sıkıca kavradı. Sonra, değneğine yaslanıp merdivenin başına gitti.

Kıpırdamadan durdu. Kulak kesildi. Çıt çıkmıyordu. Ingram'ı önüne çevirerek basamakları teker teker, ağır ağır inmeye başladı. Son basamağı da inmesinin ardından durup tekrar kulak kesildi. Ses yoktu. Lobiden geçip kapıya gitti. Kapıyı yavaşça açıp dışarı baktı.

Sokak boştu. Ama epey genişti. Gözüne kocaman bir şehir bulvarı gibi görünüyordu. Karşı tarafa ulaşması dakikalar sürecekti. Dakikalarca açıkta olacaktı. Mesafeyi hesaplamaya çalıştı. Derin bir nefes alıp değneğini sıkıca kavradı. Ingram'ı önünde tuttu. Tekrar derin bir nefes alıp öne atıldı ve koşmaya başladı. Değneği yere bastırıp sağlam bacağından güç alırken tüfeği iki tarafı da kontrol etmek için sağa sala çevirdi.

Kendini harap ilçe ofisinin önündeki tepeciğe attı. Tepeceğin arkasına, kuzey yönüne tırmandı ve çalıları aşarak ilerledi. Anayola paralel, ancak oradan otuz metre ötedeki ormana girdi. Bir ağaca yaslandı, eğildi ve sarf ettiği çaba, korku, heyecan yüzünden nefesini düzenlemeye çalıştı.

Bu, gerçektir. Hayatı onu bu noktaya getirmişti. Zihninde babasının anlattığı savaş öyküleri yankılanıyordu. Vietnam ormanları. Yeşil bitki örtüsünün arasında vurulma korkusuyla soluk soluğa ilerleme. Atılan her güvenli adımın, katedilen her metrenin zaferi. Çocukken askeri üslerde tanıdığı o sert ve sessiz adamların yüzleri gözünün önünden geçti. Quantico'daki öğretmenlerini düşündü. Chicago'da güvenli bir masa başı işine verildiğinde yaşadığı hayal kırıklığını anımsadı. Generalin kızı olmasından ötürü tüm eğitiminin boşa gittiğini sanmıştı. Ama artık durum farklıydı. Sırtını dikleştirdi. İçine derin bir nefes çekti. Sonra, bir nefes daha. Genlerinin içinde kaynadığını hissetti. Önceden onları istenmeyen, davetsiz misafirler olarak görürdü. Fakat artık içini ısıtıyorlar, müthiş bir his veriyorlardı. Babasının kızı mıydı? Hem de nasıl.

REACHER OTUZ METRELİK BİR ÇAM AĞACININ gövdesine kelepçelenmişti. Dar yolda sürüklenerek Burç'a götürülmüştü. Öfkeden köpürüyordu. Erken çocukluk döneminden beri ilk kez yumruk ve tekme yemişti. Öfke hissi acı hissini bastırıyordu. Bir yandan da zihnini bulandırıyordu. Cana can, demişti şişko hergele. Reacher yerde kıvranmıştı ve bu sözcükler onun için hiçbir şey ifade etmemişti.

Ama artık bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Orada dururken, insanlar yanına geri gelmişlerdi. Erkekler ve kadınlar salına salına yanına gelmişler, gülümsemişlerdi. Benzer gülümsemeleri çok uzun zaman önce başkalarında görmüştü. Issız bir yerde, bir askeri üste yaşayan, kasabaya sirk geleceğini öğrenen canı sıkkin çocuklarda.

HOLLY DİKKATLE DÜŞÜNDÜ. Reacher'ın nerede olduğunu tahmin etmesi gerekiyordu. Geçit töreni alanının nerede olduğunu da. Nerede olduğunu bilmediği bu iki noktanın orta yerini bulması ve bir tuzak kurması da. Zeminin kulübelerin bulunduğu açıklık alana doğru dik bir şekilde yukarı eğim kazandığını biliyordu. Bir tepeden indirilerek adliye binasına götürüldüğünü hatırlıyordu. Geçit töreni alanı, büyükçe dümdüz bir alan olmalıydı. Dolayısıyla daha yükseğe, kuzeybatı yönündeki dağ çanağında zeminin düzleştiği yere gitmeliydi. Kulübelerin biraz ötesinde kalan bir yere. Ağaçların arasından yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Anayolun nereden geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Birkaç metrede bir duruyor, güneye göz atıyor, ormanda ağaçların kesildiği yerlerdeki boşluklardan bir şeyler görebilmek için sağa sola bakınıyordu. Böylece yolun yönünü tespit edebiliyordu. Kuzey yönünde, otuz kırk metre mesafeden yola paralel yürürken ağaçların gövdelerinden yanlamasına çıkmış ince dalların arasından geçiyordu. Dik bir yokuştur ve epey zorluydu. Değneğini

bir kayıkçının küreği kullandığı gibi kullanıyor, sıkıca toprağa bastırıp kendini yukarı, değneğe doğru itiyordu.

Aslında dizinin o durumda olması işine yarıyordu. Ağır ağır, adımlarına dikkat ederek tırmanıyordu. Ses çıkarmıyordu. Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Quantico'daki derslerden değil, eski Vietnam öykülerinden öğrenmişti. Akademi şehirlerde yaşanabilecek durumlara odaklanmıştı. Büro ona bir şehrin sokağında ya da karanlık bir binada nasıl ses çıkarmadan iz süreceğini öğretmişti. Bir ormanda aynı şeyi yapmaksa daha eski bir hafıza katmanından anımsadığı bir beceriydi.

BAZILARI YANINDAN GEÇİP GİTTİ ama bazıları yanında kaldı. On beş dakika sonra, çoğunlukla erkeklerden oluşan on beş on altı kişilik küçük bir grup etrafını çevreliyordu. Bir araba kazasına şahit olan, görünmez bir polis kordonunun arkasında duran insanlara benziyorlardı. Sessizce ona bakıyorlardı. İfadeleri ne düşündüklerini belli etmiyordu.

Reacher da onlara baktı. Hepsini tek tek, birkaç saniye süzdü. Ellerini arkasında olabildiğince yüksekte tutmaya çalışıyordu. Aralarından biri gösteriyi erken başlatmayı denerse diye ayaklarının eyleme geçmek için serbest olmasını istiyordu.

HOLLY İLK GÖZCÜNÜN KOKUSUNU HİSSETTİ. Adam rüzgâra karşı ilerliyor, ona doğru geliyordu. Sigara ve yıkanmamış üniforma kokusunu alır almaz Holly sessizce sağ tarafa çekildi. Bekledi. Adam tepeden inip uzaklaştı.

İkinci gözcü onu duydu. Holly bundan emindi. Adamın durup kulak kesildiğini biliyordu. Ne yapacağını düşündü. Ingram'ı kullanmak istemiyordu. Güvenilir bir silah değildi. Iskalayacağı kesindi. Ayrıca feci bir ses çıkarırdı. Eğilip yerden iki küçük taş aldı. Çocukluğunda öğrendiği eski bir numaradan faydalanacaktı. İlk taşı altı metre kadar soluna fırlattı. Bekledi.

İkincisini dokuz metre öteye fırlattı. Gözcünün solda bir şeyin ağır ağır hareket ettiğini düşündüğünü anladı. Adam o yöne ilerlemeye başladı. Holly sağ taraftan yola devam etti. Geniş bir daire çizdi ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen tepeyi tırmandı.

FOWLER YARIM DAİRE BİÇİMİNDE dizilmiş olan insanların arasından geçti. Reacher'ın karşısına geçti. Sert bir ifadeyle ona baktı. Sonra, altı nöbetçi yanlarına geldi. Beşinin elinde tüfek, diğerinde zincir vardı. Fowler kenara çekildi ve beş tüfegün namlusu sert bir şekilde Reacher'ın karnına dayandı. Reacher tüfeklere göz attı. Emniyet kilitleri açtı, hepsi ateşlenmeye hazırды.

“Gitme vakti,” dedi Fowler.

Ağacın kalın gövdesinin arkasına geçince, Reacher kelepçenin çıkarıldığını hissetti. Ağaçtan öne doğru eğilince namlular bu harekete uyarak geri çekildi. Sonra, yeniden kelepçelendi ve zincir kelepçeye sabitlendi. Fowler zinciri eline aldı ve Reacher'ı beş askere bakacak şekilde Burç'ta sürüklemeye başladı. Nöbetçiler tüfeklerini baş seviyesinde tutarak geri geri yürüyorlardı. İnsanlar etraflarını sardılar. Reacher aralarından sürüklenirken, öfkeli sesler çıkarıp bir şeyler mırıldandılar. Ardından uzaklaşıp geçit töreni alanına doğru koşmaya başladılar.

ÜÇÜNCÜ GÖZCÜ ONU YAKALADI. Dizi Holly'yi yüzüstü bıraktı.

Dik bir kayalığa tırmanmak zorundaydı ve bacağı yüzünden bunu geri geri adımlar atarak yapması gerekmişti. Bir sandalyeymiş gibi kayalığa oturmuş, sağlam bacağı ve değneğini kullanarak kendini adım adım yukarı itmişti. En tepeye varınca yana dönüp nefes nefese sırtüstü yere uzanmıştı. Sonra, güçlükle doğrulup ayağa kalktığı anda gözcüyle burun buruna gelmişti.

Bir an için şaşkınlıktan ve şoktan ne yapacağını bilemedi. Adamsa şaşkın falan değildi. Kayalığın tepesinde durmuş, onun

güçlükle yukarı çıkışını izlemişti. Ama atik değildi. Holly gibi bir rakibin karşısında hızlı davranması gerekirdi. Hazır olması. O daha kolunu kaldıramadan Holly harekete geçti. Temel eğitimi devreye girdi. Ne yaptığını bile düşünmedi. Yumruğunu sıktı ve ona hızlı bir aparkatla karşılık verdi. Yumruğu adamın kasığına isabet etti. Adam iki büklüm olunca Holly sol kolunu onun boğazına sardı ve sağı kolunu ensesine dayayıp onu  ne itti. Omurgasının kırıldığını ve gevşediğini hissetti. Avuçlarını adamın kulaklarına bastırıp başını sert bir şekilde iki yana çevirdi. Adamın omuriliğı koptu ve Holly onu diğ r yöne çevirip kayalıktan aşığı itti. Gözcü cansız kolları ve bacakları savrulurak d ne d ne aşığı yuvarlandı.

Holly durup birkaç küfür savurdu. Gözcünün tüfeğini almış olması gerekirdi. O tüfek on iki tane Ingram'a bedeldi. Fakat aşığı inip silahı alması imkânsızdı. Tekrar yukarı tırmanması çok vakit alırdı.

GEÇİT TÖRENİ ALANI İNSANLARLA DOLUYDU. Herkes güzelce dizilmişti. Reacher orada yüz kişi olduğunu tahmin etti. Erkekli kadınlı toplanmışlardı. Hepsi  niformalıydı. Silahlıydı. Silahları ciddi bir ateş gücüne sahipti. Her biri sol omzuna ya tam otomatik bir tüfek ya da bir makineli tüfek asmıştı. Her birinin kemerinde otomatik bir tabanca vardı. Kalın dokuma kemerlerine asılmış mermi keseleri ve el bombaları da. Ve çoğı yüzüne gece kamuflajı boyası sürmüştü.

 niformaları, ABD ordusunun ihtiyaç fazlası üniformaları kullanılarak hazırlanmıştı. Kamuflaj ceketleri, kamuflaj pantolonları, orman postalları ve yeşil kasketler dikkat çekiciydi. Reacher'ın depoda g rd ğı türde giysilerdi. Fakat her üniformaya bir şey eklenmişti: her cekete düzgünce bordo iplikle ve zarif harflerle işlenmiş Montana Milis  rg t  yazan omuz şeritleri. Ceketlerin sahibinin ismi zeytin yeşili bir kumaşa elle

yazılmış, göğüs cebinin üstüne dikilmişti. Erkeklerden bazılarının göğüs cebinin üstüne tekli krom yıldızlar zımbalanmıştı. Bir tür rütbe olmalıydı.

Beau Borken düzleştirilmiş alanın batı kenarında sırtını ormana vermiş, iri cüssesiyle yüzü birliklerine dönük bir şekilde ters çevrilmiş tahta bir sandığın üstüne çıkmıştı. Fowler'ın Reacher ve askerlerle ağaçların arasından çıktığını gördü.

“Hazır ol!” diye bağırdı.

Yüz milis askeri hazır ola geçerken giysileri hışırdadı. Reacher havada kanvas kumaş kokusu duydu. Yüzlerce ihtiyaç fazlası üniformanın kokusunu. Borken kalın kollarından birini sallayınca Fowler zincirle Reacher'ı kalabalığın önüne doğru çekti. Yanlarında gelen askerler Reacher'ı kollarından ve omuzlarından tutup sandığın yanına götürdüler. Yüzü kalabalığa dönük olacak biçimde orada tek başına bıraktılar.

“Hepimiz neden burada toplandığımızı biliyoruz,” diye seslendi Borken.

HOLLY NE KADAR MESAFE KATETTİĞİNİ bilmiyordu. Kilo-metrelerce yürümüş gibiydi. Yokuş yukarı yüzlerce adım atmıştı. Ama hâlâ ormanın ortasındaydı. Ana yol solunda, kırk metre kadar güneyinde kalmıştı. Dakikalar geçerken giderek paniğe kapıldığını hissetti. Değneği sıkıca kavradı ve cesaret edebildiği kadar hızla kuzeybatıya doğru ilerledi.

Çok geçmeden karşısında bir bina gördü. Ağaçların arasından ahşap kulübeyi seçebiliyordu. Yabani otlar yerini taş kaplı bir alana bırakıyordu. Ormanın kenarına kadar gidip durdu. Nefesinin uğultusunu bastırarak kulak kabarttı. Bir şey duymadı. Değneğini sıkıca tuttu ve omzuna asılı Ingram'ı önüne çevirdi. Topallayarak taş kaplı alandan geçip kulübenin köşesine gitti. Etrafına bakındı.

Burası önceki gece vardıkları açıklıkalandı. Geniş, daire biçiminde bir yerdi. Taş kaplıydı. Etrafı kulübelerle çevriliydi. Görünürde kimse yoktu. Sessizdi. Yeni terk edilmiş gibi alana derin bir sessizlik hâkimdi. Kulübenin arkasından çıkıp topallayarak açıklık alana girdi ve Ingram'la geniş bir daire çizerek civardaki ağaçları taradı. Hiçbir şey olmadı. Orada da kimse yoktu.

Biri batıya uzanan, diğeri daha geniş ve kuzeye uzanan iki yol gördü. Kuzeye dönüp tekrar ağaçların arasına girdi. Elinden geldiğince hızlı adımlar atarken artık ses çıkarıp çıkarmadığını umursamıyordu.

“HEPİMİZ NEDEN BURADA TOPLANDIĞIMIZI biliyoruz,” diye seslendi Borken yine.

Düzgünce sıralanmış insanlar kıpırdandılar ve bir fısıltı dalgası ağaçlara kadar yayıldı. Reacher karşısındaki insanların yüzlerine baktı. Ön sırada Stevie'yi gördü. Göğüs cebinin üstünde krom bir yıldız vardı. Küçük Stevie bir subay olmuştu. Yanında Joseph Ray duruyordu. Jackson'ı aradı. Alnında yara izi olan kimse yoktu. Kalabalığa tekrar göz attı. Her yeri taradı. Jackson kesinlikle burada değildi. Gülümsediği belli olmasın diye dişlerini sıktı. Jackson gizleniyordu. Holly kaçmayı hâlâ başarabilirdi.

HOLLY ONU GÖRDÜ. Ormanda gizlendiği yerden, yüz kişinin başının üstünden, onun Borken'in yanında durduğunu gördü. Elleri arkadan kelepçelenmişti. Kalabalığı süzüyordu. Yüzünde belirgin bir ifade yoktu. Holly sadece Borken'in, hepimiz neden burada toplandığımızı biliyoruz, dediğini duydu. Evet, ben neden burada olduğumu biliyorum, diye düşündü. Çok iyi biliyorum. Sağa sola bakındı. Tüfekli, makineli tüfekli, tabancalı, el bombalı yüz kişi vardı. Borken bir sandığın üstüne çıkmış, kollarını havaya kaldırmıştı. Reacher onun yanında öylece bekliyordu.

Ağaçların arasında kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken onları izledi. Sonra derin bir nefes aldı. Ingram'ı bir kez ateşlemek üzere ayarladı ve havaya ateş açtı. Ağaçların arasından fırladı. Tekrar tetiğe bastı. Tekrar. Havaya üç el ateş açmıştı. Üç mermisi gitmiş, şarjörde yirmi yedi mermi kalmıştı. Ingram'ı tekrar otomatiğe aldı, silahı tehditkâr bir şekilde etrafta gezdirerek ağır ağır kalabalığın arasına girdi.

Yüz kişinin arasında ağır adımlar atan yalnız bir kadındı. İnsanlar temkinli bir şekilde ona yol verdiler, silahlarını omuzlarından indirip emniyet kilitlerini açtılar ve onun sırtına doğrulttular. Mekanik klik sesleri bir dalga gibi arkasından onu izledi. Ön sıraya ulaştığında yüz tane silah sırtına çevrilmişti.

“Ateş etmeyin!” diye bağırdı Borken. “Bu bir emirdir! Kimse ateş etmesin!”

Sandıktan yere atladı. Yüzünde panik dolu bir ifade belirmişti. Kollarını iki yana açıp çaresizlik içinde iri cüssesiyle Holly'yi korumaya çalıştı. Kimse ateş etmedi. Holly topallayarak onun yanından geçti ve kalabalığa döndü.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Borken. “O küçücük şeyle yüz kişiyi vurabileceğini mi sanıyorsun?”

Holly başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi sakın bir ses tonuyla.

Sonra Ingram'ı kendi bedenine çevirip göğsüne dayadı.

“Ama kendimi vurabilirim.”

KALABALIK SESSİZDİ. Nefes sesleri o müthiş dağ sessizliği tarafından yutuluyordu. Herkes Holly'ye bakıyordu. Ingram'ı kendine çevirmiş, namluyu kalbinin üstüne dayamıştı. Başparmağı gergin bir şekilde tetiğin üstünde duruyordu. Borken'in yuvarlak suratı panikten gerilmişti. İri cüssesi sarsılıp titriyordu. Ters çevrilmiş tahta sandığın etrafında zıplıyor, fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu. Holly kayıtsızca onu süzdü.

"Ben bir rehineyim, değil mi?" dedi ona. "Holly Johnson olduğum için onlar ve senin için önemliyim. Her türlü insan için farklı açılardan önemliyim. Beni hayatta tutabilmek için bir şeyler yapmalarını bekliyorsun. O yüzden sıra sende. Beni hayatta tutmak için yapmaya hazır olduğun şeylerden söz edelim."

Borken onun Reacher'a baktığını fark etti.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Holly'ye. Ses tonu paniğini yansıtıyordu. "Bu adamı öldürmeyeceğim. Hayatta kalacak. Durum değişti."

"Nasıl değişti?" dedi Holly sakince.

"Hakkında verdiğim kararı açıklamak üzereydim," dedi Borken. Hâlâ telaşlıydı. "Bu yüzden burada toplandık. Tam

kararımı açıklamak üzereydim. Onun kim olduğunu biliyoruz. Yeni öğrendik. Bize daha yeni bilgi geldi. Ordudaymış. Binbaşı Jack Reacher. Bir kahraman. Gümüş Yıldız almış.”

“Yani?” diye sordu Holly.

“Bir grup deniz piyadesini kurtarmış,” dedi Borken telaşla. “Beyrut’ta. Sıradan askerler. Onları yanan bir barakadan çıkarmış. Reacher buradayken deniz piyadeleri bize asla saldırmaz. Asla. Onu da rehine olarak tutacağım. Onlara karşı çok iyi bir sigorta. Ona ihtiyacım var.”

Holly ona baktı. Reacher da.

“Kararımı verdim,” dedi Borken yine. “Beş sene hapis cezası alacak. O kadar. Başka bir şey yok. Kesin kararım bu. Ona sağ ihtiyacım var.”

Borken bir sorunu çözmüş satıcı misali Holly’ye baktı. Holly bir ona bir Reacher’a göz atıyordu. Reacher kalabalığı izliyordu. İnsanlar öfkeliydiler. Sirk, gösteriden önce kasabadan ayrılmıştı. Reacher herkes ona doğru bir adım atmış gibi hissetti. Borken’in üzerlerindeki gücünü sınıyorlardı. Holly korkuyla onu süzdü. Başını salladı. Belli belirsiz bir hareketti. Ne olursa olsun, güvende olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Kimliği onu görünmez sihirli bir pelerin gibi koruyordu. Reacher da başını salladı. Arkasına dönmeden geride kalan ağaçlara kadar ne kadar mesafesi olduğunu hesaplamaya çalıştı. Altı metre kadar vardı. Ön tarafta duran Fowler’ı geriye itip zinciri çekerse ve son sürat koşmaya başlarsa kimse silahını doğrultmadan ağaçların arasına girebilirdi. Fowler’a omuz atmanın hızını kullanarak dört beş adımda, belki üç dört saniyede dokuz metre kaçabilirdi. Ağaçların arasında mermilere karşı şansı olabilirdi. Eğilerek kaçarken mermilerin iki yanındaki ağaçların gövdelerine saplandığını hayal etti. Orman, bir kaçağın en iyi dostuydu. Ağaçların arasında koşan birini vurabilmek için oldukça şanslı olmak gerekirdi. Ağırlığını diğer ayağına verince kaslarının

gerildiğini hissetti. İçinde yükselen adrenalini. Ya kaçacaktı ya da savaşıacaktı. Fakat tam o an Borken kollarını yine iki yana açtı. Bir meleğin kanatları gibi kollarını iki yanda tuttu ve gözlerinin muazzam gücünü topluluğun üstünde kullandı.

“Kararımı verdim. Anlıyor musunuz?” diye seslendi.

Uzun bir sessizlik oldu. Aradan saniyeler geçti.

Sonra, yüz kişi başını geriye attı.

“Evet efendim!” diye bağıldılar.

“Anlıyor musunuz?” diye seslendi yine Borken.

Yüz kişi yine başını geriye attı.

“Evet efendim!” diye bağıldılar.

“Beş sene hapis cezası alacak,” dedi Borken. “Fakat kim olduğunu kanıtlayabilirse. Bize bu adamın tarihte Deniz Kuvvetleri Keskin Nişancı Yarışması’nı kazanan, Deniz Kuvvetleri askeri olmayan ilk kişi olduğu bildirildi. Yüz metre ötedeki gümüş bir doları altı mermiyle delebileceği söylendi. Bu yüzden onunla yarışacağım. Kazanırsa sağ kalacak. Kaybederse ölecek. Anladınız mı?”

Yüz kişi başını geriye attı.

“Evet efendim!” diye bağıldılar.

Kalabalıktan yine sesler yükseldi. Bu kez olanlar ilgilerini çekmiş gibiydi. Reacher içten içe gülümsedi. Zeki hamle, diye düşündü. İnsanlar bir gösteri istiyorlardı ve Borken onlara bunu sunuyordu. Fowler derin bir nefes verdi ve cebinden bir anahatar çıkardı. Reacher’ın arkasına geçip kelepçeyi açtı. Zincir yere düştü. Reacher soluklanıp bileklerini ovuşturdu.

Bunun üzerine Fowler kalabalığın arasından Holly’nin yanına gitti. Onun tam karşısına geçti. Holly uzunca bir süre kıpırdamadı fakat sonra Borken’a baktı. Borken başını salladı.

“Söz veriyorum,” dedi elinden geldiğince asil bir tavırla.

Holly, Reacher’a göz attı. Reacher omuz silkip başını salladı. Holly de ona başını salladı ve Ingram’ın emniyet kilidini

kapayıp kayışını omzundan çıkardı. Sırtarak tüfeği yere bıraktı. Fowler eğilip tüfeği aldı. Borken sessiz olunması için kollarını yine havaya kaldırdı.

“Atış sahasına,” diye seslendi. “Düzenli yürüyün. Rahat.”

Holly topallayarak Reacher’ın yanına gitti.

“Wimbledon’ı mı kazandın?” diye sordu alçak sesle.

Reacher başını salladı.

“Bunu kazanabilir misin?”

Reacher yine başını salladı.

“Başıma çuval geçirilmiş halde bile kazanabilirim.”

“Bu iyi bir fikir mi sence? Onun gibi bir adam yenilgiyi hoş karşılamayacaktır.”

Reacher omuz silkti.

“Büyük bir gösteri istiyor, istediği olacak. Şu an sarsılmış durumda. Bunu sen başlattın, ben de devam ettirmek istiyorum. Uzun vadede işimize yarayacak.”

“Tamam, kendine dikkat et.”

“Edeceğim,” dedi Reacher.

ATIŞ SAHASININ EN UCUNA yan yana iki yeni hedef yerleştirildi. Borken’in sol taraftaki hedef askerinin göğsünde ATF yazıyordu. Reacher’ın sağ taraftaki hedef askerinin kalbinin üstündeyse FBI. Sert hasır paspas en uzun atış mesafesini sağlamak için geri çekilmişti. Reacher yaklaşık sekiz yüz otuz metre olduğunu tahmin etti. Neredeyse bir kilometreydi. Bu oldukça uzun bir mesafeydi.

Kalabalık hasır paspasın arkasına ve yanına yarım daire biçiminde dizilmişti. Birkaç kişi dürbününü çıkardı. Hedefe baktılar ve sonra heyecanlı mırıltılar dinerken alana beklenti dolu bir sessizlik çöktü.

Fowler aşağıdaki açıklık alandaki cephaneliğe gitti. İki elinde birer tüfekte geri geldi. Birini Borken’a, diğerini Reacher’a

uzattı. Tüfekler tıpatıp aynıydı. Tek bir tanesi küçük bir aile arabası değerindeydi: .50 inçlik 90 Model Barrett. Hemen hemen yüz yirmi santim uzunluğunda ve on kilodan daha ağırlardı. Kurmalı kesintisiz ateşleme sistemi tam bir buçuk santim çapında mermi atabiliyordu. Bir tüfek mermisinden çok topçu mermisi gibi.

“Her birinde bir şarjör olacak,” dedi Borken. “Altı atış hakkımız var.”

Reacher silahı alıp ayaklarının önüne koydu. Küçük Stevie hasır paspasa kimsenin yaklaşmaması için kalabalığı geriye yönlendirdi. Borken tüfeğini kontrol etti, çatal ayakları açıp şarjörü taktı. Sonra silahı yavaşça hasır paspasın üstüne bıraktı.

“Önce ben ateş edeceğim,” dedi.

Dizlerinin üstüne çöktü, iri cüssesini tüfeğe yasladı. Kabzasını kendine çekip sıkı sıkı tuttu. Çatal ayakları biraz sola alıp dipçiği biraz sağa çekti. Mekanizmayı kapatıp açtı ve karınüstü yere uzandı. Yanağını tüfeğin kabzasına, gözünü nişan dürbününe dayadı. Joseph Ray kalabalığın kenarından öne çıkıp Reacher’a dürbününü uzattı. Reacher sessizce başını sallayıp dürbünü aldı. Elinde hazır tuttu. Borken’in parmağı tetiğe karşı gerildi. Ardından ilk atış yapıldı.

Barrett’in iri namlusu yana ve aşağı gaz püskürttü. Hasır paspasta geriye doğru toprak parçaları savruldu. Tüfek geri tepti ve mermiyi fırlattı. Muazzam bir ses ağaçların arasından geçti, saniyeler sonra dağlara çarpıp geri geldi. Yüz çift göz Borken’den hedefe çevrildi. Reacher dürbününü kaldırıp sekiz yüz otuz metre ötedeki hedefe odaklandı.

Iskalamıştı. Hedef hasar almamıştı. Borken nişan dürbününden ona bakıp yüzünü buruşturdu. Tekrar başını önüne çevirdi ve toz bulutunun dağılmasını bekledi. Reacher onu izledi. Borken sadece bekliyordu. Düzenli nefes alıp veriyordu. Rahattı. Sonra parmağını gerdi. İkinci atışını yaptı. Tüfek geri tepti,

mermiyi fırlattı ve bir toz bulutu daha oluşturdu. Reacher yine dürbünüyle baktı. Bu kez hedefi vurmuştu. Hedefin sağ omzunda tırtıklı bir delik açılmıştı.

Kalabalık mırıldanmaya başladı. Dürbünler elden ele geçirildi. Fısıltılar yükselip alçaldı. Toz bulutu dağıldı. Borken yine ateş etti. Fazla acele etmişti. Reacher onun bu hatayı yapışını izledi. Dürbünle bakmadı. Bir buçuk santim çapındaki merminin Idaho'ya kadar gittiğini biliyordu.

Kalabalıktan yine fısıltılar yükseldi. Borken öfkeyle nişan dürbününden hedefe baktı. Reacher onu izliyordu. Borken artık o kadar rahat görünmüyordu. Omuzları gerilmişti. Dördüncü atışını yaptı. Reacher dürbünü kenarda bekleyen Joseph Ray'e geri verdi. Bakması gerekmiyordu. Borken'in geri kalan atışları iskalayacağından emindi. O haldeyken, dört yüz metreden bile iskalardı. İki yüz metreden de.

Borken beşinci ve altıncı atışını da yapıp ağır ağır ayağa kalktı. Büyük tüfeği kaldırdı ve herkesin gördüğü şeyi görmek için nişan dürbününden hedefe baktı.

"Tek isabet," dedi.

Tüfeği indirip Reacher'a göz attı.

"Sıra sende. Hayatta kalacaksın ya da öleceksin."

Reacher başını salladı. Fowler ona şarjörünü uzattı. Reacher başparmağıyla yayı kontrol etti. İlk mermiyi şarjöre soktu ve hafifçe yaylandığını hissetti. Mermiler parlaktı. Elle parlatılmışlardı. Keskin nişancı mermileriydi. Eğilip ağır tüfeği kaldırdı. Diklemesine tutup şarjörü taktı. Borken'in yaptığı gibi sert bir şekilde değil. Avcuyla yavaşça aşağı iterek.

Teker teker çatal ayakları açtı. Her bir mandalın klik sesini duydu. Atış sahasına baktı ve tüfeği paspasın üstüne koydu. Seri bir hareketle silahın yanına çömelip yere uzandı. Kollarını yukarı kaldırıp tüfeğin etrafına doladı ve ölü bir adam gibi kıpırtısız kaldı. Uzunca bir süre böyle uzanabilirdi. Öyle yorgundu ki.

İnanılmaz derecede yorgundu. Fakat toparlandı ve yanağını yavaşça tüfeğin kabzasına yasladı. Sağ omzunu dipçiğe yaklaştırdı. Parmakları nişan dürbününün altına gelecek şekilde sol eliyle namluyu kavradı. Sağ elini yavaşça tetiğe götürdü. Sağ gözünü dürbüne dayadı. Derin bir nefes verdi.

Bir keskin nişancı tüfeğiyle uzaktaki bir hedefe ateş etmek, pek çok şeyi bir araya getirirdi. Kimyayla başlardı. Makine mühendisliğiyle devam ederdi. Buna optik bilim, jeofizik ve meteoroloji dahildi. İnsan biyolojisi de.

Kimya kısmı, patlamalarla ilgiliydi. Kovandaki merminin arkasındaki barutun kusursuzca, öngörüldüğü gibi güçlü bir şekilde ve anında patlaması gerekirdi. Azami hızda mermiyi namludan ileri itmesi gerekirdi. Barrett'ın haznesindeki bir buçuk santim çapındaki mermi, elli altı gramdan biraz daha ağırdı. Bir dakika hareketsiz kalıp saniyenin binde biri kadar sonra saatte yaklaşık üç bin kilometre hızla namludan fırlayıp hedefe uçardı. Önce barutun hızla, tamamen ve şiddetli bir şekilde patlaması gerekirdi. Zor bir kimyasal işlemdi. Merminin ağırlığında olan barutun gezegendeki en iyi patlamayı gerçekleştirmesi gerekirdi.

Ardından makine mühendisliği devreye girerdi. Merminin kusursuz, ufak bir şahaser olması gerekirdi. O güne dek üretilmiş her ürün kadar mükemmel olması. Her mücevherden daha iyi şekil verilmiş olması. Boyut ve ağırlık açısından tamamen kusursuz olması. Kusursuz bir yuvarlaklığa sahip olması ve kompakt olması. Namlunun içindeki yiv çentiklerinin hızla dönüşüne dayanabilmesi. Hiç sarsılmadan, duraksamadan dönerek havada uçuşması gerekirdi.

Ve namlunun dar, düz olması gerekirdi. Daha önceki ateşlemenin namluyu ısıtması ve şeklini bozması işi bozardı. Namlunun kıpırtısız duracak kadar ağır, kusursuz bir metal parçası olması şarttı. Tüfek mekanizmasının, tetiğin ve ateşleme piminin hafif titreşimlerini durduracak kadar ağır olması da. Zaten bu

yüzden Reacher'ın elindeki Barrett ucuz bir sedan değeriindeydi. Bu yüzden Reacher'ın sol eli gevşekçe silahın üstünde duruyordu. Oluşabilecek şokları bu şekilde hafifletecekti.

Optik bilimi de büyük bir rol oynardı. Reacher'ın sağ gözü bir Leupold & Stevens nişan dürbünün iki buçuk santim gerisindeydi. Çok iyi bir dürbündü. Hedef, merceğe işlenmiş ince veri çizgilerinin arkasında ufak görünüyordu. Reacher hedefe dikkatle baktı. Sonra dipçığı indirdi ve hedefin kaybolduğunu, gökyüzünün belirliğini gördü. Tekrar derin bir nefes verip gökyüzüne baktı.

Çünkü jeofizik de çok önemliydi. Işık, düz bir çizgide seyahat ederdi. Ama böyle ilerleyen tek şeydi. Mermi öyle değildi. Mermi tüm diğer fiziksel şeyler gibi doğa kanunlarına itaat eden maddesel bir şeydi. Dünyanın kavisini izlerdi. Sekiz yüz otuz metre ciddi bir kavisti. Mermi namludan çıkar, görüş alanının üstüne yükselir, içinden geçer ve altına düşerdi. Dünya gibi kusursuz bir kavis çizerdi.

Oysa bu tam olarak kusursuz bir kavis değildi çünkü mermi fırladıktan sonraki ilk milisanide, yerçekimi onu küçük, ısrarcı bir el gibi aşağı çekerdi. Mermi buna karşı koyamazdı. Neredeyse saatte üç bin kilometre hızla havada uçan 50 gramlık bakır kaplı bir kurşun mermi de olsa yerçekimi yapacağını yapardı. İlk başta pek başarılı olamazdı ama sonra en yakın dostu devreye girerdi: friksiyon. Yolculuğunun ilk milisaniesinden itibaren, hava friksiyonu mermiyi aşağı iter ve yerçekimine gidecek daha fazla güç verirdi. Friksiyon ve yerçekimi el ele vererek mermiyi aşağı çekmek için uğraşırlardı. Bu yüzden çok yükseğe nişan almak gerekirdi. Hedefin belki on adım üstüne nişan alırdınız ve sekiz yüz otuz metre sonra, dünyanın kavis ve yerçekiminin gücü o mermiyi istediğiniz yere götürürdü.

Hedefin doğrudan üstüne de nişan alamazdınız. Bu durumda meteorolojiyi hiçe saymış olurdunuz. Mermi havada uçar ve

hava hareket eder. Hava nadiren kıpırtısızdır. Hava bir şekilde hareket eder. Sola sağa, aşağı yukarı ya da herhangi bir kombinasyonda.

Reacher ağaçların yapraklarını izliyor, kuzeyden hafif ama kesintisiz bir esintinin geldiğini görebiliyordu. Kuru hava görüş alanında ağır ağır sağdan sola doğru gidiyordu. Bu yüzden merminin girmesini istediği noktanın yaklaşık sekiz adım sağına, on adım yukarısına nişan aldı. O mermiyi fırlatacaktı, ardından doğanın onu sola ve aşağı çekmesini sağlayacaktı.

İnsan biyolojisi engel teşkil eden tek şeydi. Keskin nişancılar insandır. İnsanlar ürperen, titreyen et ve kas yığınlarıdır. Kalp kocaman bir pompa gibi atar, ciğerler fazla miktarda havayı içeri alır ve dışarı verir. Her sinir ve kas mikroskobik enerjiyle titreşir. Kimse tamamen kıpırtısız olamaz. En sakin insan bile aslında çılgınlar gibi titreşim saçar. Diyelim ki tüfegin ateşleme pimi ve namlusu arasında bir metre var... Namlu biraz kıpırdarsa mermi sekiz yüz otuz metre sonra hedefi sekiz yüz otuz ufak fraksiyonla ıskalar. Çarparak artan bir etki yaratır. Ateş eden kişinin titreşimi namluyu 0.025 milimetre kadar bile kıpırdatırsa mermi hedeften yirmi bir santim şaşar. Bir adamın başının genişliği kadar. Dolayısıyla Reacher'ın tekniği sadece beklemekten ibaretti. Nefes alıp veriş düzenli hale gelene, kalp atışları yavaşlayana kadar. Ardından tetiği germek için parmağını hafifçe dayaması ve biraz daha beklemesi gerekiyordu. Ondan sonra kalp atışlarını sayacaktı. Bir, iki, üç, dört. Ritim yavaşlayana kadar beklemeye devam edecekti. Ve vuruşlar arasında ateş edecekti. Bir insanın titreşimi mümkün olduğunca hafifken.

Bekledi. Nefesini uzun uzun, ağır ağır dışarı verdi. Kalbi bir kez attı. Bir kez daha. Ateş etti. Tüfek omzuna geri tepti ve görüş alanı namlunun altındaki paspastan yükselen tozla kapandı. Gök gürültüsünü andıran ses dağların yamacına çarpıp ve kalabalıktan yükselen bir fısıltı dalgasıyla birlikte Reacher'ın

kulaklarına geri döndü. İskalamıştı. Hedef tahtasının üstünde eğilerek koşuyormuş gibi görünen, göğsünde FBI yazan asker hasar almamıştı.

Toz bulutunun dağılmasını bekleyip ağaçlara baktı. Rüzgâr kesilmemişti. Dêrin bir nefes verip kalp atışlarını sakinleştirdi. Tekrar ateş etti. İri tüfek geri teperken kulakları sağır eden bir ses koptu. Bir toz bulutu daha oluştu. Hedefe bakan kalabalıktan yine fısıltılar yükseldi. Yine ıskalamıştı.

İkinci kez.

Düzenli nefes alıp verdi ve tekrar ateş etti.

İskaladı.

Yine ateş etti. Yine ıskaladı.

Uzunca bir süre duraksadı. Ritmi tekrar yakaladı ve beşinci atışını yaptı.

Yine ıskaladı.

Kalabalık heyecandan kıpırdanmaya başlamıştı. Borken hemen yanına gitti.

“Her şey son atışına bağılı,” dedi sırtarak.

Reacher yanıt vermedi. Konuşarak dengeyi fiziksel açıdan bozmak gibi bir tehlikeyi göze alamazdı. Nefes alıp veriş ritmini bozarsa sonuç ölümcül olurdu. Bekledi. Kalbi attı. Tekrar attı. Altıncı atışını yaptı.

İskaladı.

Gözlerini nişan dürbününden ayırıp hedefe baktı. Hasar almamıştı.

Borken dikkatle onu izliyordu. Merakla onu süzüyordu. Reacher dizlerinin üstünde doğrulup tüfeğı kaldırdı. Boş şarjörü çıkardı. Mekanizmayı aşağı itti. Parmaklarından birini kabzanın yan tarafındaki düzgün yazıların üstünde gezdirdi. Çatal ayakları katladı. Silahı yavaşça hasır paspasın üstüne bıraktı. Kalkıp omuz silkti.

Borken ona, ardından Fowler’a baktı.

Fowler şaşkıındı. Bir adamın canını kurtarmak için bir hedefe ateş edişini ve hedefi altı kez ıskalayışını izlemişlerdi.

“Kuralları biliyordun,” dedi Borken alçak sesle.

Reacher kıpırdamadan durdu. Onu duymazdan geldi. Mavi göğre baktı. Gökyüzünde, ta stratosferde ince tebeşir çizgilerini andıran bir çift uçak izi vardı.

“Bir dakika efendim,” diye seslendi Joseph Ray.

Kalabalığın arasından öne çıktı. Telaşlı görünüyordu. Söyleyeceğı önemli şeyler vardı. Burç’ta gerçekten orduda görev yapmış birkaç adamdan biriydi ve diğerlerinin gözden kaçırdığı şeyleri görmekle övünürdü. Bunun ona farklı bir hava kattığını düşünürdü. Belirli konularda faydalı olmasını sağladığına inanırdı.

Hasır paspası dikkatle inceledi ve Reacher’ın uzandığı yere uzandı. Hedeflerin olduğu yeri inceledi. Gözlerinden birini kapatıp bir teleskopmuş gibi dürbününün tek merceğinden ileri baktı. Hedef tahtasındaki koşan askere odaklandı. Sonra bakış açısını azıcık değıştirdi ve hedefin omzunun kıvrımının hemen arkasındaki noktaya göz attı. Kendi kendine başını salladı.

“Olamaz,” dedi.

Ayağı kalktı, hedeflere doğru koşmaya başladı. Fowler onun peşinden gitti. Sekiz yüz otuz metre sonra Ray hedeflerin yanından geçti. Koşmaya devam etti. Fowler hâlâ peşindeydi. Elli metre. Yüz metre. Ray dizlerinin üstüne çöktü ve arkasına baktı. Hedefin ve uzakta kalan hasır paspasın hizasına geçti. Arkasına döndü ve koluyla parmağını bir tüfek namlusu gibi kaldırdı. Tekrar ayağı kalkıp bir ağaca doğru elli metre kadar yürüdü.

Tek başına kalmış bir huş ağacıydı. Uzun çam ağaçlarının arasında ısrarla hayatta kalabilmeyi başarmıştı. Gövdesi ışığa ve havaya ulaşabilme çabasıyla önce bir yana, sonra diğer yana eğilmişti. Gövdesi dardı, on yedi on sekiz santimden daha geniş olamazdı. İki metre yüksekliğindeki gövdesinde altı tane mermi

deliği vardı. Bunlar yeni açılmış, iri, bir buçuk santim çapında deliklerdi. Üçü olsa olsa on yedi santim yüksekte, kusursuz dikey bir çizgi halinde ağaca saplanmıştı. Diğer üçüyse, en üstteki, ortadaki ve en alttaki deliğin hizasında sağ tarafa doğru gevşek bir kavis çizmişti. Joseph Ray dikkatle mermi deliklerini inceledi. Sonra bunların ne olduğunu anladı. Sırıttı. Altı delik, ağacın beyaz gövdesinde kusursuz bir B harfi çizmişti. Harf aşağı yukarı on yedi santime on iki santimlik bir alanı kaplıyordu. Şişman bir adamın yüzü kadardı.

Fowler, Ray'ın yanından geçip ağacın gövdesine yaslandı. Sırtını dikleştirip başının arka tarafını tırtıklı deliklere yasladı. Dürbünü gözlerine tuttu, tekrar paspasın olduğu noktaya baktı. Hedefin yaklaşık yüz elli metre arkasında duruyordu. Hedef, paspastan sekiz yüz metreden daha ilerideydi. Bir hesap yaptı.

“Bin metre,” dedi şaşkınlıkla.

Fowler ve Joseph Ray, Borken'a doğru yürürken mesafeyi adımlarıyla ölçtüler. Ray adımlarını uzun tuttu. Tam bir metrelik adımlar attı. Fowler onun adımlarını saydı. Mesafe dokuz yüz doksan adım, yani dokuz yüz doksan metreydi. Borken paspasın üstüne eğilip Ray'ın dürbünüyle o yönü taradı. Gözlerinden birini kapadı ve hedefin arkasına baktı. Beyaz ağacı belli belirsiz görebiliyordu. Reacher onun şaşkınlığını gizlemeye çalıştığını fark etti. Büyük bir gösteri istiyordun, istediğin oldu, dedi içinden. Hoşuna gitti mi, şişman çocuk?

“Tamam,” dedi Borken. “Bakalım şimdi ne kadar zeki davranabileceksin.”

JACKSON YANLARINDAYKEN altı olan beş asker yan yana dizildi. Öne adım atıp Reacher'ın ve Holly'nin etrafını sardılar. Kalabalık usulca dağılmaya başladı. Postalları taş zeminde gıcırdadı ve kaydı. Bir süre sonra bu ses de kesildi ve atış sahası sessizliğe büründü.

Fowler durup silahları aldı. İkisini de teker teker eliyle tarttı ve ağaçların arasına girip gözden kayboldu. Beş asker silahlarını omuzlarından indirdi, tahtaya ve metale sürten avuçlarının çıkardığı ses etrafta yankılandı.

“Tamam,” dedi Borken yine. “Sıra cezaya geldi.”

Holly’ye döndü.

“Ve sen,” dedi. “Ona yardım edebilirsin. Benim için bir şey yapmasını isteyeceğim.”

Askerler öne çıktılar. Reacher’ı ve Holly’yi Borken’in arkasından ağır ağır ağaçların arasından geçirip Burç’a, ardından toprak yoldan komuta kulübesinin bulunduğu açıklık alana götürdüler. Orada durdular. İkisi uzaklaşıp depolara doğru gitti. Beş dakika sonra ikisi de silahlarını omuzlarına asmış halde geri geldi. İlk askerin sol elinde bir kürek, diğer elinde bir levye vardı. İkinci askerse elinde iki tane asker gömleği tutuyordu. Borken gömlekleri ondan alıp Reacher’a ve Holly’ye döndü.

“Gömleklerinizi çıkarın,” dedi. “Bunları giyin.”

Holly dik dik ona baktı.

“Neden?” diye sordu.

Borken gülümsedi.

“Oyunun bir parçası. Hava kararana dek dönmezseniz köpekleri serbest bırakacağız. Kokularınızı üstünüzdeki gömleklerden alabilecekler.”

Holly başını iki yana salladı.

“Burada soyunmam.”

Borken ona bakıp başını salladı.

“Arkamızı döneceğiz,” dedi. “Ama tek bir şansın var. Gömleği giymezen bu adamlar sana giydirirler, anlaşıldı mı?”

Askerlerine emir verdi ve adamlar geniş bir daire çizerek ağaçlara doğru döndüler. Borken, Reacher’ın da arkasını dönmelerini bekleyip hızla diğer tarafa döndü ve başını göğe çevirdi.

“Hadi, soyun.”

Adamlar onun düğmelerini açtığını ve pamuklu gömleğin hışırtısını duydular. Eski gömleğin yere düştüğünü, Holly'nin yeni gömleği üstüne geçirdiğini. Düğmelere çarpan tırnaklarının sesini.

“Tamam,” diye mırıldandı Holly.

Reacher ceketini ve gömleğini çıkardığında dağ esintisinde ürperdiğini hissetti. Borken'dan yeni gömleği alıp üstüne geçirdi. Ceketini omzuna attı. Borken başıyla işaret verince asker Reacher'a kürekle levyeyi verdi. Borken bakışlarını ormana çevirdi.

“Yüz metre kadar batıya yürüyün,” dedi. “Sonra yüz metre kuzeye. Oraya vardığınızda ne yapacağınızı anlayacaksınız.”

Holly, Reacher'a baktı. Reacher ona bakıp başını salladı. Birlikte ağaçların arasına girip batı yönünde yürümeye başladılar.

ORMANA GİRDİKTEN OTUZ METRE SONRA, diğerlerinin onları göremeyeceği noktaya vardıklarında Holly durdu ve Reacher'ın dönüp yanına gelmesini bekledi.

“Borken,” dedi. “Kim olduğunu biliyorum. İsmi dosyalarımızda gördüm. Onu Kuzey Kaliforniya'daki bir soygunla ilgili kayıtlara geçmişlerdi. Yirmi milyon dolar değerinde hamiline senet çalınmış. Zırhlı aracın şoförü öldürülmüş. Sacramento ofisi inceleme yapmış ama kanıt bulamamışlar.”

Reacher başını salladı.

“O yaptı,” dedi. “Fowler itiraf etti. Cayman Adaları'nda yirmi milyon dolarları olduğunu, düşmanlarından çaldıklarını söyledi.”

Holly yüzünü buruşturdu.

“Chicago'daki köstebek durumu açıklıyor,” dedi. “Borken bankada yirmi milyon dolarla çok iyi bir rüşvet verebilir, öyle değil mi?”

Reacher yine ağır ağır başını salladı.

“Rüşvet alabilecek birini tanıyor musun?”

Holly omuz silkti.

“Hepsi maaşlardan şikâyetçi.”

Reacher hayır anlamında başını salladı.

“Hayır. Maaşlardan şikâyet etmeyen birini düşün. Borken’in hamiline senetlerini almış olan kişi artık para konusunda endişeli değildir.”

Holly yine omuz silkti.

“Bazıları pek şikâyet etmiyor. Bazıları da idare ediyor. Benim gibi. Ama ben farklıyım sanırım.”

Reacher ona baktı. Yürümeye devam etti.

“Farklısın,” dedi. “Orası kesin.”

Reacher bunu düşünceli, dalgın bir ifadeyle söylemişti. On metre daha gittiler. Reacher normalden daha ağır yürüyordu ve Holly yanında topallayarak ilerlemeye çalışıyordu. Reacher düşüncelere dalmıştı. Borken’in tiz sesi kulaklarındaydı: Holly sadece babası yüzünden önemli değil. Holly’nin bıkkın sesi zihninde çınladı: Neden herkes başıma ne gelirse bunun babam yüzünden olduğunu düşünüyor? Durup Holly’nin yüzüne baktı.

“Kimsin sen, Holly?”

“Kim olduğumu biliyorsun.”

Reacher yine başını iki yana salladı.

“Hayır, bilmiyorum. İlk başta, kadının teki olduğunu düşündüm. Sonra, isminin Holly Johnson olduğunu öğrendim. Sonra, bir FBI ajanı ve General Johnson’ın kızı olduğunu. Daha sonra, Borken bana bundan daha fazlası söyledi. Holly sadece babası yüzünden önemli değil, dedi. Sen ortaya çıktığında altına etmek üzereydi. Sen üç yıldızlı çok değerli bir rehinesin Holly. Başka kimsin peki?”

Holly ona baktı. İç çekti.

“Uzun hikâye,” dedi. “Yirmi sekiz sene önce başlamış bir hikâye. Babam bir Beyaz Saray Geçici Görevi’ne atanmış. Eskiden umut vaat eden kişiler için bu tür şeyler yaparlarmış. Orada biriyle arkadaş olmuş. Kongre üyesi olmayı amaçlayan bir politik analistmiş. Annem bana hamileymiş, onun karısı da o sırada hamileymiş. Annemle babamdan vaftiz ebeveynleri olmalarını isteyince, babam da onlardan aynı şeyi istemiş. Dolayısıyla babamın arkadaşını vaftiz törenimde bulunmuş.”

“Sonra?”

“İyi bir kariyer yaptı. Hâlâ Washington’da. Büyük ihtimalle ona oy vermişsindir. Kendisi ABD Başkanı.”

REACHER AFALLAMIŞ BİR HALDE yürümeye devam etti. Sürekli Holly’ye bakıyor, adımlarını onunkilere uydurmaya çalışıyordu. Ceza kulübesinin yüz metre kadar batısında, ağaçsız çıplak bir kayalık vardı. Orada yön değiştirip esintiye, kuzeye doğru ilerlemeye başladılar.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Holly. Sesi endişeliydi.

Reacher aniden durdu. Nereye gittiklerini biliyordu. Yanıt esintide saklıydı. Ürperdiğini hissetti. Teni karıncalandı. Elindeki aletlere daha önce bu tür şeyler görmemiş gibi şaşkınlıkla baktı.

“Burada bekle,” dedi.

Holly başını salladı.

“Hayır. Nereye gidiyorsan ben de geliyorum.”

“Lütfen, Holly. Burada bekler misin?”

Holly onun ses tonuna şaşırdı ama yine de başını iki yana salladı.

“Seninle geliyorum,” dedi yine.

Reacher ona dik bir bakış fırlattı ve kuzeye doğru yürümeye devam ettiler.

Reacher kendini o yöne doğru gitmeye zorluyordu. Elli metre. Her adımda iradesini zorluyordu. Altmış metre. Arkasına

dönüp kaçmak istiyordu. Koşmak ve durmamak. Kendini nehrin azgın sularına atmak ve yok olmak. Yetmiş metre.

Reacher durdu.

“Burada bekle, Holly,” dedi yine. “Lütfen.”

“Neden?”

“Bunu görmene gerek yok,” dedi Reacher mutsuz bir ifadeyle.

Holly yine başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Reacher ona yetişti. O manzarayı görmeden, kokusunu aldılar. Hafif, iç bulandırıcı, unutulması mümkün olmayan bir kokuydu. İnsanoğlunun uzun ve korkunç tarihinde, en yaygın, en korkunç kokulardan biriydi. Taze insan kanı kokusu. Bu kokuyu hissettikten yirmi adım sonra sesi duydular. Milyon tane sineğin vızıltısı kulaklarını tırmaladı.

Jackson iki küçük çam ağacının arasına gerilmişti. Elleri iki yana açılmış, avuçlarından ve bileklerinden ağaçlara mihlanmıştı. Ayakucuna kalkmaya zorlanmıştı ve tabanları dümdüz ağaçların gövdelerine çivilenmişti. Çıplaktı ve yaralıydı. Ölmesi birkaç dakika sürmüştü. Reacher bundan emindi.

Kıpırtısız bir halde üstünde gezinen mavi parlak sineklere bakıyordu. Holly değneğini yere fırlatmıştı. Yüzü bembeyazdı. Dizlerinin üstüne çöküp öğürdü. O korkunç manzaraya arkasını dönüp yüzüstü yere kapaklandı. Gözlerini açmadan ormanın toprak zeminini tırmıkladı. Başını geriye attı, sineklerin vızıltısı arasında çığlık attı. Çığlık attı ve ağladı.

Reacher sinekleri izledi. Gözlerinde donuk bir ifade vardı. Yüzü duygudan yoksundu. Bir şey hissettiğini ele veren tek şey, çenesinin kenarında seğiren kasti. Birkaç dakika boyunca kıpırtısız kaldı. Holly’nin sessizleştiğini fark edince levyeyi yere attı. Ceketini alçak bir dala astı. Cesedin tam karşısına geçip yeri kazmaya başladı. Sessiz bir öfkeyle işine odaklandı. Küreği var gücüyle toprağa sapladı. Ağaç köklerini sert darbelerle tek

seferde kopardı. Kürek kayalara denk geldiğinde, kayaları çıkarıp bir kenara yığdı.

Holly doğrulup onu izledi. Reacher'ın donuk yüzünde alev alev parıldayan gözlerini ve kollarındaki kabarmış kasları. Küreğin durmak bilmeyen ritmini. Bir şey demedi.

Reacher terlemişti. Sinekler onun etrafına üşüşmeye başlamıştı. Jackson'ın cesedini bırakmışlar, Reacher'ın başının etrafında vızıldıyorlardı. Reacher onları duymazdan geldi. Kendini zorlayarak bir buçuk metreyi aşan bir çukur kazmayı başardı. Sonra küreği bir ağaca yasladı. Koluyla yüzünü sildi. Konuşmadı. Levveyi alıp cesede yaklaştı. Sinekleri kovdu. Cesedin sol elindeki çivileri çıkardı. Jackson'ın vücudu yana kaydı. Sol kolu garip bir şekilde çukuru işaret ediyormuş gibi kalktı. Sinekler öfkeyle havalandılar. Reacher cesedin sağ tarafına geçti. Çivileri çıkardı. Cesedi itip ayaklarındaki çivileri de çıkardı. Ceset serbest kalıp çukura yuvarlandı. Reacher kayarak çukura girdi, cesedin pozisyonunu düzeltti. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Çukurdan çıktı. Hiç durmadan küreği aldı, çukuru doldurmaya koyuldu. Mola vermeden çalıştı. Sinekler ortadan kayboldu. İşini bitirdiğinde yeni kapatılan mezarlarda olduğu gibi bir tümsek oluşmuştu. Kürekle tümseği düzleştirdi ve küreği yere fırlattı. Eğilip bir köşeye yığıldığı taşları aldı ve bunları mezarın kenarına dizdi. En büyük olanı bir mezar taşı gibi çukurun başına yerleştirdi.

Sonra, üstü başı toz toprak ve ter içinde kalmış bir halde, nefes nefese durdu. Holly ona bakıyordu.

“Dua edelim mi?” dedi.

Reacher başını iki yana salladı.

“Bunun için çok geç kaldık,” diye fısıldadı.

“İyi misin?”

“Köstebek kim?” dedi Reacher.

“Bilmiyorum.”

“O halde kim olabileceğini düşün,” dedi Reacher asabi bir sesle.

Holly ona sert bir bakış fırlattı.

“Düşünmediğimi mi sanıyorsun? Son bir saattir ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Kim o?” dedi Reacher.

Hâlâ öfkeliydi. Holly konuşacak gibi oldu. Tekrar sustu.

“Herhangi biri olabilir,” dedi. “Chicago’da yüz tane ajan var.”

Ormanda perişan bir halde otururken ufacık görünüyordu. Birlikte çalıştığı insanlara güvenmişti. Bunu Reacher’a söylemişti. Saf bir güven hissetmişti. Onlara güveniyorum, demişti. Reacher bu yüzden ona üzüldü. Bu his içini bir dalga gibi kapladı. Acıma ya da endişe değil, sadece parlak yeni dünyası birden lekelenen ve çöken iyi yürekli bir insan için şefkat duydu. Holly’nin bunu göreceğini umarak ona baktı. Holly gözleri dolarak ona döndü. Reacher ona ellerini uzattı. Holly onun ellerini tuttu. Reacher onu ayağa kaldırdı. Ayaklarını yerden kesip ona sıkı sıkı sarıldı. Gözyaşları boynuna aktı.

Sonra Holly, Reacher’ın ensesini tutup onu kendine çekti. Yüzünü buruşturdu ve onu öptü. Onu öfkeyle dudaklarından öptü. Kollarını sıkıca boynuna dolamıştı. Reacher onun kesik kesik nefes alıp verdiğini duydu. Eğilip onu yavaşça toprak zemine yatırdı. Holly’nin elleri Reacher’ın gömleğinin düğmelerine kaydı. Reacher’ın kolları da onun düğmelerine. Telaşla, tutkuyla, ölüme meydan okuyormuş gibi aç bir şekilde ormanda cırılçıplak seviştiler. Ardından nefes nefese birbirlerinin kollarında uzandılar ve yaprakların arasından sızan gün ışığına baktılar.

REACHER ONUN SAÇINI OKŞARKEN, artık daha düzenli nefes almaya başladığını hissetti. Uzunca bir süre sessizce onu kollarının arasında tuttu, başına vuran gün ışığında dönüp duran toz zerreciklerini izledi.

“Pazartesi günü ne yapacağını kim biliyordu?” diye sordu.

Holly biraz düşündü. Yanıt vermedi.

“Peki kim Jackson’dan haberdar değildi?”

Yanıt gelmedi. •

“Kim para sıkıntısı çekmiyor?”

Yanıt gelmedi.

“Kim daha yeni?” dedi Reacher. “Kim satın alınabilecek kadar bir yerde Beau Borken’la yakınlaşmış olabilir? Eskiden. Belki de Kaliforniya’daki şu soygunu araştırırken.”

Holly, Reacher’ın kollarının arasında ürperdi.

“Dört soru, Holly. Kim bu özelliklere uyuyor?”

Holly bütün olasılıkları düşündü. Bu, bir algoritma tutturmaya çalışmak gibiydi. Yüz ismi dikkatle düşündü. İlk soruda çoğunu eledi. İkinci soruda birazını daha eledi. Üçüncü soruyla birkaç kişiyi daha eledi. Karar vermesini sağlayacak olan soru dördüncüsüydü. Yine ürperdi.

“Sadece iki olasılık var,” dedi.

MILOSEVIC VE BROGAN hava kuvvetleri helikopterinin arkasında emniyet kemerlerini takmış yan yana oturuyorlardı. McGrath, Johnson ve generalin yardımcısı ortadaki koltuklardı. Uçuş ekibi önde omuz omuzaydı. Silver Bow'dan havalanıp pervanelerin gürültüsü arasında kuzeybatıya yönelmişlerdi. Helikopter burnunu aşağı sarkıtmış alçak bir irtifada Butte'a doğru uçarken, azami bir hızda gitmeye çalışıyordu. Motoru yenilenmiş eski bir Bell'di ve saatte yüz doksan kilometre hızla gittiği için içeride motor sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Dolayısıyla McGrath ve Johnson seslerini duyurabilmek için telsiz mikrofonlarına bağırarak konuşuyorlardı.

McGrath, Hoover Binası'yla iletişim halindeydi. Harland Webster'la konuşmaya çalışıyordu. Bir elini mikrofonun etrafına dolamıştı, diğer eliyle kulaklığı başına bastırıyordu. Füze birliğinden söz ediyordu. Webster'ın onu duyup duymadığını bilmiyordu. Mesajını elinden geldiğince yüksek sesle birkaç kez tekrarlardı. Sonra, düğmeye basıp kulaklığı çıkardı. Yardımcı pilota fırlattı.

Johnson, Peterson'la konuşuyordu. Telsiz bağlantısı yeniden kurulamamıştı. Bu yüzden, güvenli sabit hattın iki saat içinde,

mobil komuta merkezinden güncelleme istemeye karar verdi. Yanıtı anlayamadı. Kulaklığını çıkardı ve merakla McGrath'e baktı. McGrath omuz silkti. Helikopter gürültüyle yola devam etti.

HARLAND WEBSTER TİZ SESİN kesildiğini duydu. Ofisine aniden çöken sessizlikte telefonu kapadı. ne eğilip sekterini aradı.

“Araba,” dedi.

Ofisten çıkıp asansöre gitti ve garaja indi. Limuzinine doğru yürüdü. Şoför kapıyı amış onu bekliyordu.

“Beyaz Saray,” dedi.

Şoför bu kez sesini çıkarmadı. Motoru çalıştırıp garajdan çıktı. Öğleden sonra trafiğine girdi. Hiç konuşmadan bir buçuk kilometre yol aldılar. Webster yine aynı kirli beyaz duvarlı odaya yönlendirildi. On beş dakika bekledi. Dexter içeri girdi. Bu kadar kısa sürede onu tekrar gördüğüne memnun olmamış gibiydi.

“Füzelerden bazılarını çalmışlar,” dedi Webster.

“Hangi füzeleri?”

Webster elinden geldiğince ayrıntılı bir şekilde bildiklerini anlattı. Dexter sadece dinledi. Başını sallamadı. Soru sormadı. Tepki vermedi. Sadece ona odada beklemesini söyledi.

HAVA KUVVETLERİ HELİKOPTERİ, Yorke'a uzanan yolun iki yüz metre güneyinde çakıl taşlarıyla kaplı yola indi ve burnunu tepelere çevirdi. Pilot motoru durdurmadı. Beş yolcu eğilip helikopterden indi ve dönen pervanelerin cereyanından uzaklaşana dek doğrulmadan koşarak oradan uzaklaştı. İlerideki yolda araçlar vardı. Asfalt yola gelişgzel park edilmiş askeri araçları gördüler. İçlerinden biri yolda yavaşça dönüyordu. Kayalık duvarların arasındaki dar alanda dönüşünü tamamladı ve onlara

yaklaşmaya başladı. Elli metre ötelerinde duraksadı. General Johnson öne çıktı. Araba ilerleyip onun tam karşısında durdu. Mat zeytin yeşiline boyanmış yeni bir Chevrolet'ydi. Yan taraflarındaki beyaz harfler ve şekiller dikkat çekiyordu. Bir subay araçtan indi. Generale selam verdi ve tek tek bütün kapıları açmak için diğer tarafa geçti. Beş adam koltuklara sığıştı ve araba tekrar diğer yöne dönüp asfalta sıralanmış araçların iki yüz metre kuzeyine doğru gitti.

“Komuta merkezi yolda efendim,” dedi subay. “Kırk dakika burada olması gerek. Uydu kamyonetleri de bir saat içerisinde. Araçta beklemenizi öneririm. Hava giderek soğuyor.”

“Füze birliğinden haber var mı?” diye sordu Johnson.

Subay karanlıkta başını iki yana salladı.

“Haber yok efendim.”

WEBSTER BİR SAATE YAKIN BEKLEDİ. Sonra, kirli beyaz duvarlı küçük odanın kapısı aralandı. Bir gizli servis ajanı girişte belirdi. Kulaklık setinin kıvrık kablosu yakasından sarkan, mavi takımlı bir adamdı.

“Lütfen benimle gelin efendim,” dedi ajan.

Webster ayağa kalktı. Adam elini kaldırıp mikrofonuna bir şey söyledi. Webster sessiz koridorda onun peşine takılıp asansöre bindi. İlk kata indiler. Bir başka sessiz koridora adım attılar ve beyaz bir kapının önünde durdular. Ajan kapıyı bir kez tıklatıp açtı.

Başkan, masasında oturuyordu. Sandalyesi diğer yöne çevrilmişti ve sırtını odaya vermişti. Kurşun geçirmez camlardan bahçeye çökmeye başlayan karanlığa bakıyordu. Dexter bir berjerdeydi. İkisi de ona oturmasını söylemedi. Başkan ona yüzünü bile dönmedi. Kapının kapandığını duyduğu an konuşmaya başladı.

“Bir yargıç olduğumu hayal et,” dedi. “Diyelim ki sen de bir polis memurusun ve bir arama izni için bana geldin.”

Webster onun kalın camlara yansıyan aksini görebiliyordu. Aksi sadece pembe bir leke gibi görünüyordu.

“Peki efendim,” dedi Webster.

“Elinde ne var?” dedi başkan. “Ve ne yok? Kesin olarak Holly’nin orada` olduğunu bile bilmiyorsun. Orada bir ajanın var fakat o bile bunu teyit etmedi. Yalnızca tahminde bulunuyorsun. Ya o füzeler? Ordu telsiz bağlantısını kaybetti. Geçici bir durum olabilir. Birçok başka neden olabilir. Ajanın bunlardan da söz etmemiş.”

“Şu an zor bir durumda olabilir efendim,” dedi Webster. “Ayrıca ona temkinli davranması tembihlendi. Önemli bir şey olmadıkça aramaz. Ne de olsa gizli görevde. Her dilediğinde ormana girip ortadan kaybolamaz.”

Başkan başını salladı. Camdaki pembe leke aşağı yukarı kıpırdandı. Anlayışlı bir ifadeye benziyordu.

“Bunu anlıyoruz, Harland,” dedi. “Gerçekten anlıyoruz. Fakat bu kadar ciddi bir durumda daha fazla çaba sarf eder diye düşünüyorduk. Ve hiç haber alamadın. Bize tahminden başka bir şey sunmuyorsun.”

Webster ellerini iki yana açtı. Doğrudan başkanın başının arkasına bakarak konuştu.

“Efendim, bu çok ciddi bir durum. Milis Örgütü silahlanıyor, bir rehine aldılar ve Birlik’ten ayrılmaktan söz ediyorlar.”

Başkan başını salladı.

“Esas sorunun bu olduğunu anlamıyor musun?” dedi. “Bu mesele ormandaki bir kulübeye gizlenmiş, bombalı üç manyaktan ibaret olsaydı seni derhal oraya yollardık. Ama öyle değil. 1860’tan beri yaşanan en ciddi anayasal kriz sayılabilir.”

“O halde bana hak veriyorsunuz. Onları ciddiye alıyorsunuz.”

Başkan başını iki yana salladı. Üzgün ama Webster meseleyi anlamadığı için şaşırmamış gibiydi.

“Hayır. Onları ciddiye almıyoruz. Bu olay bu yüzden çıkmaza

girdi. Onlar her yerde bir komplo, bir entrika gören, bir karış değersiz arazi için bağımsızlıktan söz eden, hayal âleminde yaşayan bir grup gerzek. Esas soru şu: Olgun demokratik bir ülke buna nasıl tepki vermeli? Hepsini katletmeli mi, Harland? Olgun bir ülke böyle mi tepki verir? Yanılsama içindeki birkaç salak vatandaşa karşı ölümcül bir güç mü yollar? Bir nesil boyunca Sovyetler'i bunu yaptığı için kınadık. Biz de aynı şeyi mi yapacağız?”

“Onlar suçlular efendim.”

“Evet, öyleler,” dedi başkan sabırla. “Kalpazanlar, yasadışı silahları var, federal vergi ödemiyorlar, ırkçı nefreti besliyorlar, hatta zırhlı bir aracı soymuş olabilirler. Fakat bunlar ayrıntı, Harland. Büyük resme bakacak olursak birkaç mutsuz vatandaş var orada. Buna nasıl tepki vereceğiz? Doğu Avrupa'daki mutsuz vatandaşları haklarını savunmaya ve bağımsızlıklarını ilan etmeye teşvik ediyoruz, değil mi? Peki kendi mutsuz vatandaşlarımızla nasıl başa çıkacağız, Harland? Onlara savaş mı açacağız?”

Webster dişlerini sıktı. Sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Ayaklarının altındaki kalın halı, sade duvar boyası ve Oval Ofis'e hâkim yabancı koku onu boğuyordu sanki.

“Onlar suçlular,” dedi yine. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

Başkan başını salladı. Hâlâ anlayışlı bir tavır sergiliyordu.

“Evet, öyleler,” dedi yine. “Ama büyük resme bak, Harland. Esas suçlarını düşün. Esas suçları, hükümetlerinden nefret etmeleri. Bu yüzden onlara sert bir karşılık verirsek bir krizle karşı karşıya kalabiliriz. Dediğimiz gibi hemen hemen altmış milyon Amerikalı bir olay çıkmasını bekliyor. Bu yönetim bunun oldukça farkında, Harland. Bu yönetim çok temkinli adımlar atacak.”

“Holly ne olacak? Onu feda edemezsiniz.”

Uzun bir sessizlik oldu. Başkan hâlâ pencereye dönüktü.

“Holly yüzünden de tepki veremem,” dedi alçak sesle. “Bunu şahsi bir mesele olarak göremem. Bunu anlamıyor musun? Kişisel, duygusal ve öfkeli bir yanıt yanlış olur. Kötü bir hata olur. Biraz bekleyip düşünmem gerek. Bunu genelle konuştum. Saatlerce konuştuk. Açıkçası, Harland, general bana kızgın ve haksız da değil. Kendisi en eski arkadaşımdır ve bana oldukça kızgın. O yüzden bana fedakârlıktan söz etme, Harland. Çünkü bu ofis sırf fedakârlıkla ilgili. Çoğunluğun iyiliğine arkadaşlıktan, tüm çıkarlarından daha fazla öncelik verirsin. Bunu sürekli yaparsın. Başkan olmanın anlamı bu.”

Yine uzun bir sessizlik oldu.

“Bana tam olarak ne söylüyorsunuz efendim?” diye sordu Webster.

Yine uzun bir sessizlik oldu.

“Sana hiçbir şey söylemiyorum,” dedi başkan. “Sadece durumun kontrolünün sende olduğunu söylüyorum. Sorun hâlâ devam ediyor olursa pazartesi sabahı gelip Bay Dexter’la konuşmanı söylüyorum.”

KİMSE ARABADA BEKLEMEDİ. Herkes fazlasıyla gergindi. Serin dağ havasına çıktılar ve volta atmaya başladılar. Johnson ve yardımcısı, şoförle birlikte kuzeye doğru yürüyüp komuta merkezi için önerilen yeri incelediler. McGrath, Brogan ve Milosevic bir arada durdular. McGrath düşünceli bir ifadeyle sigara içiyordu. Zaman zaman ordu Chevrolet’sine girip araç telefonunu kullanıyordu. Montana Eyalet Polisi’ni, elektrik şirketini, telefon şirketini, Orman Hizmetleri’ni çoktan aramıştı.

Brogan ve Milosevic kuzeye doğru yürüdüler. Zırhlı bir araç gördüler. Bir tank değil, özel bir ordu aracıydı. Aracıyla onları karşılayan subay ve yedi sekiz asker oradaydı. Askerler iriyarı, sessiz tiplerdi. Kayalıkların dibine tenteler kuruyorlardı. Brogan ve Milosevic onlara başlarıyla selam verip geri döndüler. McGrath’in yanına gidip beklediler.

Kırk dakika içinde, güney yönünden gelen bir motor uğultusu duyular. Uğultu giderek arttı ve dönemecin orada gök gürültüsüne benzer bir sese dönüştü. Kamyonetlerden oluşan küçük bir konvoydu. Devasa transmisyonların üstündeki büyük tekerlekleri gıcırdayarak dönen kutu şeklinde araçlardı. Kükrer gibi, düşük viteste ağır ağır onlara yaklaştılar. Onları karşılayan subay kamyonetlere yöneldi. Nerede durmaları gerektiğini işaret etti. Araçlar ikişer ikişer gürültülü bir şekilde onun yanından geçtiler ve yolun bir kayalıkla sona erdiği noktada yavaşça durdular.

Dört araç vardı. Siyah yeşil kamuflaj desenine boyanmışlardı, yanlarına beyaz renkte rakamlar ve tekli büyük yıldızlar çizilmişti. Öndeki iki kamyonetin her yeri antenlerle ve uydu çanaklarıyla doluydu. Arkadaki iki araçsa konaklama amaçlıydı. Her aracın dört köşesindeki hidrolik krikolar inerken lastiklerdeki ağırlık kalktı. Krikolar yolun kavisi üstünde kaydı ve zemine oturdu. Motorlar sustu ve gürültü yerini dağların sessizliğine bıraktı.

Sürücüler araçlardan indiler. Kamyonetlerinin arka tarafına koşup kapıları açtılar. İçeri uzanıp portatif kısa alüminyum merdivenleri indirdiler. Kamyonetlere girip ışıkları yaktılar. Dört aracın içi de yeşil bir ışıkla aydınlandı. Tekrar araçlardan indiler. Bir araya gelip subaya selam verdiler.

“Araçlar hazır efendim,” dedi sözcü.

Subay başını salladı. Chevy’yi işaret etti.

“Arabayla geri dönün. Buraya geldiğinizi de unutun.”

Sözcü yine selam verdi.

“Anlaşıldı efendim.”

Dört asker Chevy’ye yöneldi. Postallarının sesi sessizlikte yankılandı. Arabaya bindiler ve motoru çalıştırdılar. Yolda diğer tarafa döndüler ve güney yönünde gözden kayboldular.

KENDİ OFİSİNE DÖNEN WEBSTER, masasında Borken'in profiliyle ve odasında onu bekleyen bir misafirle karşılaştı. Altmış altmış beş yaşında, demir grisi kirli sakallı, haki renkte bir pardösünün altına yeşil üniforma giymiş, kolunun altında eski görünen kahverengi bir evrak çantası ve ayaklarının dibinde yine eski görünen kumaş bir valiz duran bir adamdı.

"Benimle görüşmek istediğiniz söylendi," dedi. "Ben General Garber. Senelerce Jack Reacher'ın komutanıydım."

Webster başını salladı.

"Montana'ya gidiyorum," dedi. "Benimle orada konuşabilirsiniz."

"Tahmin etmiştik," dedi Garber. "Büro bizi Kalispell'e uçurabilirse hava kuvvetleri yolun geri kalanında bizi helikopterle götürür."

Webster yine başını salladı. Sekreterini aradı. Kadın izinliydi.

"Lanet olsun," dedi Webster.

"Şoförüm bekliyor," dedi Garber. "Bizi Andrews'a götürebilir."

Webster yolda telefon açtı ve havaalanında Büro'nun onları bekleyen Lear jetine bindiler. Webster, Beyaz Saray'dan ayrıldıktan sonra yirmi dakika içinde şehrin tepesinde batıya doğru yol almaya başladı. Başkanın o kalın kurşun geçirmez camlardan jetin motor sesini duyup duymadığını merak etti.

HAVA KUVVETLERİ TEKNİSYENLERİ, komuta merkezi kurulduktan bir saat sonra uydu kamyonetleriyle geldiler. Konvoylarında iki araç vardı. İlki mobil komuta merkezine benziyordu: Büyük, ağır, her köşesinde hidrolik krikolar ve arkasında kısa alüminyum bir merdiven olan kutu gibi bir araçtı. İkincisi, karmaşık bir mekanizmanın üstünde kocaman bir uydu çanağı bulunan uzun, yanları ve üstü açık bir kamyonetti. İkinci araç

durup pozisyon alır almaz mekanizma devreye girdi ve kararmakta olan gökyüzünde dokuz kilometre yüksekteki uçakları bulabilmek için çanağı yükseltti. Çanak sabitlendi, hassas elektronik mekanizma hareket halindeki sinyalleri izlemeye başladı. Gözle görülemeyecek kadar yavaş bir şekilde hafif bir daire çizerken kesintisiz bir motor sesi çıkarıyordu. Teknisyenler kamyonetin arkasından ince bir ağacın gövdesi kalınlığında bir kablo çıkardılar ve bunu diğer kamyonetin yan tarafındaki bir bağlantı noktasına taktılar. Sonra araca doluştular ve monitörlerle kayıt cihazlarını açtılar.

McGrath askerlerle birlikte zırhlı araca bindi. Gümbür gümbür motor sesi arasında güneye doğru bir buçuk kilometre gittiler ve yolda bekleyen bir Montana Eyalet Polisi devriye arabasıyla buluştular. Eyalet polisi McGrath'le konuştuktan sonra bagajını açtı. Kırmızı işaret fişekleriyle dolu bir kutu ve birkaç tane geçici yol tabelası çıkardı. Askerler güney yönüne koştular ve üstünde, Tehlike, Yol Kapalıdır yazan bir tabelanın iki yanına iki işaret fişegi koydular. Kuzey yönüne geri döndüler ve üstünde, Köprü Kapalıdır yazan bir tabelanın yanına, asfalt yola üç işaret fişegi bıraktılar. Elli metre daha kuzeyde, daha fazla işaret fişegiyle yolu tamamen kapadılar. Arkalarına, Yol Kapalıdır tabelaları koydular. Eyalet polisi güney yönüne dönüp gözden kaybolduğunda askerler araçtan baltalar çıkarıp ağaçları kesme işine giriştiler. Zırhlı araç ağaçları ileri itmelerini sağladı. Ağaç gövdeleriyle kaba bir zikzak çizdiler. Aradan bir araç geçebilirdi fakat bunu ancak çok yavaşlarsa yapabilirdi. İki askeri yolun kenarında nöbet tutmaları için bıraktılar. Diğer altı asker McGrath'le birlikte kuzeye döndü.

Johnson komuta aracındaydı. Telsizle Peterson'la görüşüyordu. Haberler kötüydü. Sekiz saati aşkın bir süredir füze birliğiyle telsiz iletişimi kurulamıyordu. Johnson'ın bir kuralı vardı. Bunu Vietnam ormanlarında acı deneyimlerle öğrenmişti. Kuralı

şuydu: Sekiz saatten fazla bir birlikle telsiz iletişimi koparsa o birliği tamamen kayıp olarak değerlendirir.

WEBSTER VE GARBER, havada konuşmadılar. Bu, Webster'ın tercihiydi. Garber'dan duyacağı her şeyi, bütün ekip toplandığında baştan duyacağını bilecek kadar deneyimli bir bürokrattı. O yüzden jetin uğultusu arasında sessizce oturdu ve Borken'in Quantico tarafından yollanan profilini okudu. Garber'ın meraklı bakışlarını görmezden geldi. Ona bir şey açıklamaya kalkarsa her şeyi McGrath ve Johnson için en baştan anlatması gerekecekti.

Geceleyin, Kalispell'de pistten hava kuvvetleri helikopteri Bell'e binmek için yaptıkları kısa yürüyüş boyunca hava soğuktu ve gökyüzü griydi.

Garber asfalt piste kısa bir merdiven sarkıtan yardımcı pilota kendini tanıttı. Webster'la hızla helikoptere bindiler ve gösterilen yere oturdular. Yardımcı pilot emniyet kemerlerini bağlamalarını ve yolculuğun yirmi beş dakika süreceğini işaret etti. Webster başını salladı ve yükselirlerken pervanelerin ritmini dinledi.

BELL'İN YAKLAŞTIĞINI DUYAN General Johnson, Beyaz Saray'la görüşmesini henüz sonlandırmıştı. Komuta aracının kapısında durdu ve helikopterin iki yüz metre ötedeki alana inmesini izledi. Helikopterden inen iki kişinin eğilerek hızla uzaklaştığını gördü. Ardından helikopter yükseldi, sarsılarak güneye döndü.

Araçtan inip onları yarı yolda karşıladı. Garber'a başını salladı, Webster'ı kenara çekti.

“Bir haber var mı?” diye sordu.

Webster hayır anlamında başını salladı.

“Bir değişiklik yok. Beyaz Saray temkinli davranıyor. Sizde bir değişiklik var mı?”

“Hiçbir şey yok,” dedi Johnson.

Webster yine başını salladı. Söyleyecek başka bir şey yoktu.

“Burada durum nasıl?”

“Beyaz Saray’ın hiçbir şeyden haberi yok,” dedi Johnson.

“Havada iki casus uçağımız var. Resmi olarak tatbikat yapıyorlar. Sekiz deniz kuvvetleri piyadesi ve bir zırhlı aracımız var. Onlar da tatbikat yapıyorlar. Birlik komutanları nerede olduklarını biliyor fakat onlar neden burada olduklarını bilmiyorlar ve soru sormuyorlar.”

“Yolu kapadınız mı?” dedi Webster.

Johnson evet anlamında başını salladı.

“Burada bir tek biz varız.”

REACHER VE HOLLY ORMANDA sırtlarını yan yana duran iki çam ağacına vermişlerdi. Jackson'ın mezarının üstündeki tümseğe bakıyorlardı. Öğleden sonra güneşi silinip yok olana dek orada oturdular. İkisi de konuşmadı. Ormanda hava serinlemeye başladı. Karar verme anı gelmişti.

“Geri dönüyoruz,” dedi Holly.

Bunu soru sorar gibi söylememişti. Sesinden derin bir teslimiyet okunuyordu. Reacher yanıt vermedi. Hafif hafif nefes alıp veriyor, dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. Zihninde onun tadını ve kokusunu yeniden alıyordu. Saçını ve gözlerini... Dudaklarını... Altındaki güçlü, diri ve ateşli vücudunu düşünüyordu.

“Hava kararınca,” dedi Holly.

“Hemen değil.”

“Mecburuz. Köpekleri serbest bırakacaklar.”

Reacher başka bir şey demedi. Gözlerini ileriye dikmiş bir halde oturdu.

“Gidecek başka bir yer yok,” dedi Holly.

Reacher ağır ağır başını salladı ve ayağa kalktı. Gerindi, yorgun kasları sızlayınca derin bir nefes aldı. Holly'nin ayağa

kalkmasına yardım etti ve ağaca astığı ceketini alıp giydi. Lev-yeyi küreğin yanında yerde bıraktı.

“Bu gece gidiyoruz,” dedi. “Yarın ortalık karışacak. Bağımsızlık Günü.”

“Tabii ama nasıl?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Benim adıma riske girme,” dedi Holly.

“Buna değersin.”

“Ben olduğum için mi?”

Reacher başını salladı.

“Sen olduğun için. Baban yüzünden değil. Ya da vaftiz baban başkan olduğu için değil. Bu arada ona oy vermedim.”

Holly parmak ucuna yükselip onu dudaklarından öptü.

“Kendine dikkat et Reacher.”

“Sen sadece hazır ol,” dedi Reacher. “Gece yarısına doğru.”

Holly başını salladı. Güney yönünde yüz metre kadar kayalık alana yürüdüler. Sonra doğuya dönüp yüz metre kadar açıklık alana yürüdüler. Ormandan doğruca onları beklemekte olan, yardım daire biçiminde dizilmiş askerlerin önüne çıktılar. Dört tüfekleri vardı. Ortadaki adam Joseph Ray’di. Elindeki Glock 17’yle onlardan sorumlu olan kişi oydu.

“O, hücrelerine gidecek,” dedi Holly’yi kastederek. “Sen de ceza kulübesine.”

Askerler pozisyon aldılar. İkisi Holly’nin iki yanına geçti. Holly’nin gözlerinden âdeta ateş fışkırdığı için dirseklerini tutmaya cesaret edemediler. Yanında yavaş yavaş yürüdüler. Holly dönüp Reacher’a baktı.

“Sonra görüşürüz Holly,” diye seslendi Reacher.

“Bundan o kadar emin olmayın, Bayan Johnson,” dedi Joseph Ray gülümseyerek.

Reacher’a ceza kulübesinin kapısına kadar eşlik etti. Bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açtı. Kapıyı araladı. Silahını öne

doğrultup ateş etmeye hazır bir halde Reacher'ı içeri itti. Sonra kapıyı kapatıp tekrar kilitledi.

Ceza kulübesi, Borken'in komuta kulübesiyle aynı boyutlardaydı ve şekildeydi. Fakat içerisi tamamen boştu. Duvarlar çıplaktı, pencere yoktu, ampullerin etrafı kalın tellerle çevriliydi. Yerde, bir köşeye yakın bir noktada, otuza otuz santim boyutlarında sarı renkli kusursuz bir kare vardı. Bunun dışında kulübede hiçbir şey yoktu.

“Sen o karede dur,” dedi Ray.

Reacher başını salladı. Bu prosedüre aşinaydı. Saatlerce kıpırdamadan aynı noktada durmaya zorlanmak etkili bir cezaydı. Zaman zaman bundan söz edildiğini duymuştu. Hatta bir keresinde sonucunu görmüştü. İlk birkaç saatin ardından ağrı başlıyordu. İnsanın sırtı tutuluyordu, sonra ağrı baldırlardan yukarı doğru çıkıyordu. İkinci ya da üçüncü gün, ayak bilekleri şişip genişliyordu, kalça kemikleri yukarı kayıyordu ve boyun çöküyordu.

“O zaman geç oraya,” dedi Ray.

Reacher kulübenin köşesine doğru gitti. Abartılı hareketlerle ellerine bulaşan tozları silkeledi. Döndü ve duvarların arasındayken rahatça yere çöktü. Bacaklarını önüne uzattı, ellerini başının arkasında kenetledi. Ayak bileklerinden birini diğerinin üstüne attı ve gülümsedi.

“Karenin üstünde durman gerekiyor,” dedi Ray.

Reacher ona baktı. Ray ona, tanklardan anlarım, demişti. Demek eskiden bir askerdi. Motorize bir birlikte bir piyadeydi. Yükleyici ya da bir şoför olabilirdi.

“Ayağa kalk,” dedi Ray.

Bir piyadeye bir görev verdiğinizde en çok neden korkardı? Başarısız olup bir subaydan azar işitmekten!

“Lanet olsun, ayağa kalk,” dedi Ray.

Reacher kımıldamadı. Dünya tarihinde hiçbir piyade, bunu yapmam efendim, dememişti subayına.

“Sana ayağa kalkmanı söylüyorum Reacher,” dedi Ray alçak sesle.

“Kalkmamı mı istiyorsun?” dedi Reacher.

“Evet. Ayağa kalk.”

Reacher hayır anlamında başını salladı.

“Beni senin kaldırman gerek Joe,” dedi.

Ray bunu düşünmeye başladı. Düşünme süreci oldukça ağırdı. Beden dili bunu ele veriyordu. Önce, Glock’unu kaldırdı. Sonra, indirdi. Bir mahkûmu vurmak, başarısız olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi. Ona laf dinletemedim efendim, demekle aynı şeydi. Elllerine baktı. Reacher’a baktı. Bakışlarını kaçırdı. Karşısındaki kişi silahsızken hiçbir şey yapamazdı. Kararsızlıkla olduğu yerde kaldı.

“Nerede görev yaptın?” diye sordu Reacher.

Ray omuz silkti.

“Orada burada.”

“Mesela nerelerde?”

“İki kez Almanya’da. Çöl Fırtınası’nda ordudaydım.”

“Şoför müydün?”

“Yükleyiciydim,” dedi Ray.

Reacher başını salladı.

“İyi iş çıkardınız,” dedi. “Ben de Çöl Fırtınası’ndaydım. Neler yaptığınızı gördüm.”

Ray başını salladı. Reacher’ın tahmin ettiği gibi konu ilgisini çekmişti. Onları yenemiyorsanız size katılmalarını sağladınız. Ray rahat bir tavırla onun soluna geçip yere oturdu ve sırtını kapıya verdi. Glock’unu bacağına dayadı. Yine başını salladı.

“Onları bozguna uğrattık,” dedi.

“Kesinlikle. Ciddi bir bozguna uğrattınız. Demek Almanya ve çöl. Oraları sevdin mi?”

“Pek sevmedim,” dedi Ray.

“Sistemleri hoşuna gitti mi?”

“Hangi sistemleri?”

“Hükümetleri,” dedi Reacher. “Yasaları, özgürlükleri.”

Ray şaşırdı.

“Fark etmedim. Bunlara hiç dikkat etmedim.”

“O halde bizden daha iyi olduklarını nereden biliyorsun?” diye sordu Reacher.

“Daha iyi olduklarını kim söylüyor?”

“Sen,” dedi Reacher. “Dün gece bana Amerika’da her şeyin ne kadar kötü olduğunu söyledin. Başka yerler daha iyi olmalı, öyle değil mi?”

Ray hayır anlamında başını salladı.

“Sana asla böyle bir şey demedim.”

“Öyle mi, demedin mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Ray. “Büyük ihtimalle demedim. Amerika’da pek çok şey yanlış.”

Reacher başını salladı.

“Pek çok şey. Haklısın. Ama şundan emin olabilirsin: Amerika’da durum birçok yerden daha iyi. Bunu biliyorum çünkü her yere gittim. Her yer daha kötü. Çok daha kötü. Amerika’da yanlış olan çok şey var fakat başka yerlerde yanlış olan daha çok şey var. Siz, hepiniz bunu düşünmelisiniz.”

Ray karanlıkta ona baktı.

“Yanıldığınızı mı söylüyorsun?”

Reacher başını salladı.

“Yanıldığınızı biliyorum. Kesinlikle. Bana anlattığın şeylerin hepsi saçmalık. Hepsi. Dediklerin olmayacak.”

“Oluyor bile. Beau öyle diyor.”

“Biraz düşün Joe. Ordudaydın. Her şeyin nasıl işlediğini gördün. O adamların tüm bunları yapıp sır olarak saklayabileceklerini mi düşünüyorsun? Sana burada ayaklarına tam uyan postallar verdiler mi?”

Ray güldü.

“Pek sayılmaz.”

“Evet. Postalları bile doğru ayarlayamıyorlarsa Beau’nun sözünü ettiği diğer şeyleri nasıl ayarlayacaklar? Ya yeni arabalara gizlenmiş şu vericiler? Detroit’in bunları yapabileceğine inanıyor musun? Arabaları sadece iyi işlemedikleri için hatırlarlar. Kumar oynar mısın Joe?”

“Neden sordun?”

“Yüzde kaç ihtimal var? Böylesine büyük bir komplo kurup senelerce sır olarak saklamaları yüzde kaç ihtimal?”

Ray’in yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayılmaya başlayınca Reacher konuşmasının işe yaramadığını anladı. Bu bir duvarla konuşmaktan farksızdı. Bir şempanzeye okuma öğretmek gibiydi.

“Ama bunu sır olarak saklamadılar ki...” dedi Ray bilmiş bir ifadeyle. “Biz neler yaptıklarını öğrendik. Dediğim gibi Beau’nun elinde kanıtlar var. Belgeler var. Sır falan değil. Bu yüzden buradayız. Beau kesinlikle yanılmıyor. O çok zeki bir adamdır.”

Reacher gözlerini yumup derin bir iç çekti.

“Umarım öyledir. Öyle davranması gerekecek.”

“Çok zeki bir adamdır,” dedi Ray yine. “Dahası, dayanma gücüne sahip. Hepimizi bir araya getiriyor. Burada bir düzine grup vardı. Liderleri pes edip gittiler. Onların takipçileri geldiler ve güvendikleri için Beau’ya katıldılar. O çok zeki bir adam ve geriye kalan tek umudumuz. Kimsenin onunla ilgili fikrini değiştiremezsin. Bunu unutsan iyi olur. Biz onu seviyoruz ve doğru şeyi yapacağına inanıyoruz.”

“Ya Jackson? Sence o konuda doğru olanı mı yaptı?”

Ray omuz silkti.

“Jackson bir casustu. Böyle boktan olaylar olur. Beau tarihi inceledi. 1776’da aynı şey olmadı mı? Kırmızı ceketlilerin her yerde casusları vardı. Onlar da asılmışlardı. Doğuda, ön bahçelerinde eski meşe ağaçları olan bir sürü yaşlı kadın yaşıyor. Bunlar kırmızı ceketli casusların asıldığı ağaçlar. Bazıları bir buçuk

dolara bu ağaçları gösteriyor. Biliyorum çünkü bir kez oraya gittim.”

“Burada ışıklar saat kaçta sönüyor?” dedi Reacher.

“Onda. Neden sordun?”

Reacher duraksadı. Ona baktı. Konuşmalarını düşündü. Ray’ın ince yüzünü inceledi. Kaşlarının altındaki çılgın gözlerini.

“Işıklar söndükten sonra bir yere gitmem gerek,” dedi Reacher.

Ray yine güldü.

“Sana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Reacher başını salladı.

“Sağ kalmak istiyorsan,” dedi.

Ray bacağına dayadığı silahını kaldırdı ve tekeliyle Reacher’ın başına doğrulttu.

“Silahı olan kişi benim,” dedi.

“Tetiği çekecek kadar sağ kalmayacaksın.”

“Tetik tam burada,” dedi Ray. “Ve sen karşımdasın.”

Reacher sözlerine kulak vermesini istermiş gibi elini kaldırdı. Öne eğilip fısıldayarak konuştu.

“Aslında sana bunu söylememem gerekiyor,” dedi. “Bizi ortalamadan daha zeki birkaç kişiyle karşılaşacağımıza dair uyardılar. Operasyonel şartlar uygun olduğu takdirde onlara birkaç şeyi açıklamamamıza da izin verdiler.”

“Hangi şartlar?” dedi Ray. “Hangi şeyler?”

“Haklıydın,” dedi Reacher. “Söylediklerinin birçoğu doğru. Birkaç tutarsızlık var ama arada sırada yanlış bilgiler yaydık.”

“Sen neden söz ediyorsun?” dedi Ray.

Reacher sesini alçalttı.

“Ben Dünya Ordusu’ndanım,” dedi. “Öncü birliğin komutanıyım. Ormanda beş bin askerlik bir BM birliği var. Genel olarak Ruslar, birkaç da Çinli. Sizi uydularla gözetliyorduk. Şu

an bu kulübeyi izleyen bir X-ray kamerası var. Başını hedef alan bir lazer ışını var. Stratejik Savunma İnisiyatifi'nin bir parçası.”

“Dalga geçiyorsun,” dedi Ray.

Reacher başını iki yana salladı. Gayet ciddi bir ifadeyle ona baktı.

“Mikroçipler konusunda haklıydın. Sana bir şey göstereceğim,” dedi.

Yavaşça ayağa kalktı ve gömleğini yukarı sıyırdı. Karnındaki büyük yara izini görebilmesi için yana döndü.

“Modern olanlardan daha büyükler. Son teknoloji ürünü olanlar hiç yara izi bırakmıyor. Bebeklere yerleştirdiklerimiz yani. Ama eskiler de işi görüyor. Dediğin gibi uydular her zaman nerede olduğumuzu biliyorlar. O tetiği çekecek olursan lazer başını havaya uçurur.”

Ray'in gözleri parıldıyordu. Bakışlarını Reacher'ın yara izinden ayırdı ve endişeyle çatıya baktı.

“*Suis pas américain,*” dedi Reacher. “*Suis un soldat français, agent du gouvernement mondial depuis plusieurs années, parti en mission clandestine il y a deux mois. Il faut évaluer l'élément de risque que votre bande représente par ici.*”*

Elinden geldiğince hızlı konuşmaya çalışırken sözcükleri eğitilmiş Parisli bir kadın gibi dile getirdi. Ölen annesinin konuşma tarzı gibi.

Ray ağır ağır başını salladı.

“Yabancı mısın?”

“Fransızım. Uluslararası birlikleri yönetiyoruz. Sizin bizim için oluşturduğunuz risk derecesini anlamak için burada olduğumu söyledim.”

---

* “Amerikalı değilim,” dedi Reacher. “Fransız ordusunda bir askerim, birkaç yıldır dünya hükümetinin ajanı olarak çalışıyorum ve iki ay önce gizli bir göreve çıktım. Çetenizin buradaki risk unsurunu değerlendirmem gerekiyor.”

“Nasıl ateş ettiğini gördüm,” dedi Ray. “Çok iyi gördüm. Bin metreden.”

“Uydular beni yönlendirdi,” dedi Reacher. “Dediğim gibi mikroçip aracılığıyla. Hepimiz üç kilometreden kusursuz skor elde edebiliyoruz.”

“Tanrım...” dedi Ray.

“Saat onda dışarıda olmam gerek. Bir güvenlik prosedürü. Burada bir karın var mı?”

Ray başını salladı.

“Ya çocukların? Gördüğüm çocuklar arasında seninkiler de var mı?”

Ray yine başını salladı.

“Elbette. İki oğlum var.”

“Saat ona kadar dışarıda olmazsam hepsi ölecek,” dedi Reacher. “Tutsak alınırsam burası havaya uçurulacak. Mikroçipimin ele geçirilmesini önlemem gerek. Onlara sizin mikroçipin nasıl işlediğini bilmediğinizi söyledim ama şefim bana bazıları-nızın düşündüğümünden daha zeki olabileceğini söyledi. Ve sanırım haklı çıktı.”

Ray gururla başını salladı. Reacher saatine baktı.

“Saat yedi buçuk, değil mi?” dedi. “İki buçuk saat uyuyacağım. Uydu beni tam onda uyandıracak. Bekle de gör.”

Yere uzandı ve kolunu başının altına dayadı. Zihnindeki alarmı ona iki kalaya kurdu. Bu akşam beni yarı yolda bırakma, dedi içinden.

“BUNA İNANAMIYORUM,” dedi General Garber.

“O da bu işin içinde,” dedi Webster. “Kesinlikle işin içinde. Elimizde net fotoğraflar var.”

Garber başını iki yana salladı.

“Kırk sene önce teğmenliğe terfi ettim. Artık üç yıldızlı bir generalim. Binlerce adamı komuta ettim. On binlercesini. Birçoğunu yakından tanıdım. Onlar arasında, Jack Reacher bu tür bir olaya karışabilecek son kişidir.”

Garber mobil komuta merkezindeki masada sırtı dimdik oturuyordu. Haki pardösüsünü çıkarmış, kırışık üniforma ceketıyla kalmıştı. Bir ömür boyu orduya hizmet etmesinin karşılığında kazandığı madalyaları taşıyan bir ceketti. Üstü nişanlarla ve kurdelelerle doluydu. Kırk sene tek bir hata bile yapmayan bir adamın ceketiydi.

Johnson onu dikkatle izliyordu. Garber’ın gri saçlı başı kıpırdamıyordu. Gözlerinde sakın bir ifade vardı. Ellerini gevşekçe masaya koymuştu. Sesi kararlı ama alçaktı. Ondan gökyüzünün mavi, çimenin yeşil olduğunu savunması istenmiş gibi özgüvenliydi.

“Generale fotoğrafları göster Mack,” dedi Webster.

McGrath başını sallayıp zarfı açtı. Dört fotoğrafı masadan Garber’a doğru itti. Garber fotoğrafları tek tek aldı, tepeden yayılan yeşil ışığa tuttu. Johnson onun gözlerini izliyordu. Bir şüphe, ardından teslimiyet ifadesi görmeyi bekliyordu. Fakat ikisini de göremedi.

“Bunlar yoruma açık,” dedi Garber.

Sesi hâlâ sakindi. Johnson onun sesinde bir askerin sevdiği bir askerini sadık bir şekilde savunduğunu duydu. Webster ve McGrath ise şüpheli bir polis memurunun sesini duydular. Kırk senelik deneyimin bu adama sesini duyurma hakkı verdiğini düşündüler.

“Nasıl yoruma açık?” diye sordu Webster.

“Bir dizinin dört soyutlanmış anı,” dedi Garber. “Bize yanlış bir öykü anlatıyor olabilirler.”

Webster öne eğilip ilk fotoğrafı işaret etti.

“Onun eşyalarını alıyor,” dedi. “Ne yaptığı bariz.”

Garber başını iki yana salladı. İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Sadece aracın elektronik sisteminin uğultusu duyuluyordu. Johnson ufacık bir şüphe parıltısı yakaladı. Ama Garber’ın değil, McGrath’in gözlerinde. Derken, Brogan telaşla merdivenden çıktı. Başını eğip kamyonete girdi.

“Gözlem kayıtları,” dedi. “Uçakların daha önce çektiği görüntüleri inceliyorduk. Gelip görmemiz gerek.”

Tekrar eğildi ve dört adam birbirine bakıp ayağa kalktı. Gecenin soğukunda kısa bir mesafeyi yürüyüp uydu kamyonetine gittiler, merdivenden çıktılar. Milosevic gömleğinin kollarını sıyırmıştı ve yan yana sıralanmış ekranların mavi ışığı üstüne vuruyordu. Cihazlara bir kaset takıp oynatma düğmesine bastı. Dört ekranda küçük bir kasabanın net bir görüntüsü belirdi. Görüntü kalitesi muhteşemdi. Kusursuz bir film gibiydi ancak yatay değil, dikey olarak tepeden çekilmişti.

“Yorke,” dedi Milosevic. “Alt sağ tarafta eski adliye binası var. Şimdi, şunu izleyin.”

Hızlı ileri sarma düğmesine bastı ve ekranın altındaki sayaca baktı. Görüntüyü yavaşlatıp kaydı tekrar oynattı.

“Yaklaşık iki kilometre mesafeden,” dedi. “Kamera kuzey-batı yönünü çekmiş. Bir geçit töreni alanı var, şurası da bir atış sahası.”

Kamera bölgenin geniş bir görüntüsüne odaklandı. Güney yönünde kulübelerin olduğu açıklık bir alan, kuzeydeyse düz bir geçit töreni alanı vardı. Bunların arasında, bitki örtüsünün arasında uzanan, yaklaşık bir kilometrelik ve yirmi metre genişliğinde dar bir yol vardı. Kamera bir an için sağa, sonra da sahanın doğu kenarındaki bir kalabalığa odaklandı. Ardından kahverengi hasır paspasın üstünde duran gruba. Orada dört adam olduğu açıkça görülüyordu. Bir de kadın. General hayret dolu bir ses çıkarıp kızına bakakaldı.

“Bu görüntü ne zaman çekilmiş?” diye sordu.

“Birkaç saat önce,” dedi Milosevic. “Hayatta ve iyi.”

Görüntüyü dondurdu ve tırnağını arka arkaya dört kez ekrana vurdu.

“Reacher,” dedi. “Stevie Stewart. Şu adamın Odell Fowler olduğunu düşünüyoruz. Şişman adamsa Beau Borken. Kaliforniya’daki dosya fotoğrafıyla eşleşiyor.”

Oynatma düğmesine bastı. Kamera dokuz kilometre yukarıdan hasır paspasa odaklandı. Borken iri cüssesiyle yere uzanıp kıpırtısız kaldı. Sonra, tüfeğinin namlusunun altında bir toz bulutu oluştu.

“Sekiz yüz metreden biraz daha uzun bir mesafeden atış yapıyorlar,” dedi Milosevic. “Bir tür yarışma sanırım.”

Borken’ın son beş atışını ve Reacher’ın tüfeğini almasını izlediler.

“Bir Barrett,” dedi Garber.

Reacher kıpırtısız yerde kaldı ve altı atış yaptı. Kalabalık etrafına toplandı ve en sonunda Reacher güneydeki ağaçların arasında gözden kayboldu.

“Tamam,” dedi Webster. “Bunu nasıl yorumlamak istersiniz, General Garber?”

Garber omuz silkti. Yüzünde kararlı bir ifade belirmişti.

“Onlardan biri olduğu bariz,” dedi Webster. “Giysilerini fark ettiniz mi? Üniformalı. Bir atış sahasında gösteri yapıyor. Onlardan biri olmasaydı üniforma giydirip yarışması için eline tüfek verirler miydi?”

Johnson kasedi geri sarıp dondurdu. Uzunca bir süre Holly’ye baktı. Ardından kamyonetten indi. Başını çevirip Webster’a seslendi.

“Direktör, işe koyulmamız gerek,” dedi. “Bir acil durum planı çıkarmak istiyorum. Hazırlık yapmamamız için hiçbir neden yok.”

Webster onun peşinden gitti. Brogan ve Milosevic oldukları yerde kaldılar. McGrath, General Garber’ı izliyordu. Garber hâlâ ekrana bakıyordu.

“Buna hâlâ inanmıyorum,” dedi.

Başını çevirince, McGrath’le göz göze geldi. Başıyla dışarı çıkmalarını işaret etti. İki adam gecenin sessizliğinde yürümeye başladı.

“Bunu size kanıtlayamam,” dedi Garber. “Ama Reacher bizim tarafımızda. Bunu şahsen size garanti ediyorum.”

“Ama öyle görünmüyor,” dedi McGrath. “Klasik bir tip. Standart profilimize tıpatıp uyuyor. İşsiz eski asker, mutsuz, çocukluğu farklı yerlerde geçmiş, büyük ihtimalle bir sürü sıkıntı yaşamış.”

Garber başını hayır anlamında salladı.

“Dediklerinizin hiçbiri değil. İşsiz eski asker olması dışında. İyi bir askerdir. Gördüğüm en iyi askerlerden biriydi. Büyük bir hata yapıyorsunuz.”

McGrath generalin yüzündeki ifadeyi gördü.

“O halde ona güveniyor musunuz? Şahsen ona güveniyor musunuz?”

Garber ciddiyetle başını salladı.

“Hayatım üstüne yemin edecek kadar. Neden orada olduğunu bilmiyorum fakat onlarla bir ilgisi olmadığına ve sadece ne yapması gerekiyorsa onu yaptığına, sonuna kadar da yapacağına yemin edebilirim.”

KUZEY YÖNÜNDE, tam dokuz kilometre ileride, Holly de aynı içgüdüye güveniyordu. Parçaladığı yatağı odadan çıkardıkları için zemine serdiği ince şiltenin üstünde yatıyordu. Ceza olarak banyodan sabunu, şampuanı ve havluyu almışlardı. Ölü kadının başından akan kanın oluşturduğu kan birikintisini temizlemişlerdi. Şiltenin bir metre ötesi kanla kaplıydı. Holly böyle yaparak gözünü korkutmaya çalıştıklarını düşünüyordu. Ama yanılıyorlardı. Bu onu mutlu ediyordu. Kanın kuruyup siyaha dönmesini izlemek onu mutlu etmişti. Jackson aklındaydı ve Rorschach lekesine benzeyen kurumuş kan ona âdeta şöyle diyordu: Artık gölgelerin arasından çıkıyorsun Holly.

WEBSTER VE JOHNSON OLDUKÇA BASİT bir acil durum planı çıkardılar. Coğrafi özelliklere dayalı bir plandı. Borken’ı Yorke’u kalesi olarak seçmeye iten şeyin de aynı coğrafi bölge olduğunu varsaydılar. Coğrafyaya dayalı tüm planlar gibi, bu plan da bir harita kullanılarak geliştirilmişti. Harita kullanılarak geliştirilen tüm planlar gibi, bu da ancak haritanın doğruluğu kadar iyi bir plandı. Ve çoğu harita gibi, ellerindeki harita da güncelliğini yitirmişti.

Montana’nın büyük ölçekli bir haritasını kullanıyorlardı. İçerdiği bilgilerin büyük bir kısmı güvenilir değildi. Ama temel özellikler doğrudu. Batıdaki engeli açıkça görebiliyorlardı.

“Nehrin aşılabilir olduğunu varsayıyoruz, değil mi?” dedi Webster.

“Evet,” dedi Johnson. “İlkbaharda karların erimesiyle seviyesi yükselecek. Pazartesi gününden önce yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ancak o zaman ekipman bulabiliriz.”

Yollar sanki bir insan sağ avcunu kâğıda bastırmış gibi kırmızıyla işaretlenmişti. Kalispell ve Whitefish isimli kasabalar avcun içinde kalıyordu. Yollar parmaklar gibi farklı yönlerde uzanıyordu. İşaret parmağı Eureka denen yerden Kanada sınırına kadar gidiyordu. Başparmak kuzeybatı yönünde Yorke’a kayıyor ve eski madenlerde sona eriyordu. Bu başparmak artık ilk ekleminden kesilmiş haldeydi.

“Yoldan gideceğinizi düşünüyorlar,” dedi Johnson. “O yüzden öyle yapmayacaksınız. Doğuya, Eureka’ya gideceksiniz ve ormandan çıkacaksınız.”

Kalemini başparmağın altına indirdi ve elin üstünde gezdirdi. Ardından tekrar işaret parmağından yukarı çıkarıp Eureka’da durdu. Yetmiş beş kilometrelik ormanlık alan, Eureka ve Yorke arasında kalıyordu. Haritada geniş yeşil bir leke olarak görünüyordu. Derin ve büyük bir alandı. Yeşilin ne anlama geldiğini biliyorlardı. Etraflarına bakarak bunu anlayabiliyorlardı. Bölge el değmemiş ormanlarla doluydu. Ormanlık alanlar dağ yamaçlarını olduğu gibi kaplıyordu. Çoğu alanda bitki örtüsü o kadar sıktı ki bir insan ağaçların gövdelerinin arasından güçlüklerle geçebildi. Fakat Yorke’un doğusunda yeşille gösterilen alan bir milli ormandı. Orman Hizmetleri’nin malıydı ve bu kurum tarafından işletiliyordu. Bu alanın içinden geçen bir yol ağı vardı. Ve bunlar Orman Hizmetleri’nin kullandığı yollardı.

“Dört saat içinde ajanlarımı buraya getirebilirim,” dedi Webster. “Rehine kurtarma ekibi. İş o raddeye gelirse kendi inisiyatifimi kullanırım.”

Johnson başını salladı.

“Doğruca ormandan geçebilirler,” dedi. “Büyük ihtimalle araçlarla.”

Webster başını salladı.

“Orman Hizmetleri’ndekileri aradık. Bize ayrıntılı bir plan getirecekler.”

“Harika,” dedi Johnson. “İşler ters giderse ekibinizi çağırın, doğruca Eureka’ya yollayın. Güney bölgesinde biraz gürültü yaparız, onlar da doğudan doğruca içeri girerler.”

Webster başını salladı. Acil durum planı hazırdı. Milli Orman görevlisi komuta merkezinin alüminyum merdiveninden çıkana dek. McGrath onu Milosevic ve Brogan’la birlikte kamyonete getirmişti. Webster ona durumu anlattı, Johnson sorular sordu. Adam anında başını iki yana sallamaya başladı.

“Bu yollar yok,” dedi adam. “En azından çoğu yok.”

Jackson haritayı işaret etti.

“Haritada var.”

Adam omuz silkti. Kolunun altında kalın bir topografik plan kitabı vardı. Kitabın ilgili sayfasını açtı. Haritanın üstüne koydu. Ölçek çok daha büyüktü ve yollardan oluşan ağın farklı bir şekle sahip olduğu belliydi.

“Haritayı yapan kişiler yolları biliyorlar,” dedi. “Bu yüzden bunları haritalara dahil ediyorlar.”

“Tamam,” dedi Johnson. “Sizin haritalarınızı kullanırız.”

Adam yine başını iki yana salladı.

“Bizimkiler de yanlış,” dedi. “Bir noktada tutarlı olabilirler ama şu an hepsi yanlış. Senelerce o yolların çoğunu kapadık. Ayı avcılarının bölgeye girmesini engellememiz gerekiyordu. Çevreciler bizden bunu talep ettiler. O yolların çoğuna buldozerlerle tonlarca toprak yığdık. Diğer yolların da büyük bir kısmını kapadık. Şimdiye kadar tamamen bitki örtüsüyle kaplanmışlardır.”

“Tamam, hangi yollar kapalı?” diye sordu Webster.

Planı kendine çevirmişti, inceliyordu.

“Bilmiyoruz,” dedi adam. “Ayrıntılı kayıtlar tutulmadı. Sadece buldozerleri o bölgeye yolladık. Bir sürü adamımızın sırf yakında oldukları için yanlış yolları kapadığını ya da kolayca kaçıp hiç kapamadığını fark ettik. Karmakarışık bir iş oldu.”

“Oraya girmenin bir yolu yok mu?” dedi Johnson.

Görevli omuz silkti.

“Olabilir de olmayabilir de. Denemedikçe bunu öğrenmenin bir yolu yok. Birkaç ay sürebilir. Ama oraya girmeyi başırırsanız kayıt tutun ve bize de haber verin, olur mu?”

Johnson ona bakakaldı.

“Şunu açıklığa kavuşturalım,” dedi. “Sen lanet olası Orman Hizmetleri’nde çalışıyorsun ve kendi yollarınızın nerede olduğunu bizim mi söylememizi istiyorsun?”

Adam başını salladı.

“Aşağı yukarı. Dediğim gibi kayıtlarımız tutarlı değil. Bunu kimsenin önemseyeceğini düşünmedik.”

Generalin yardımcısı onu yol barikatına geri götürdü. Komuta aracına sessizlik çöktü. McGrath, Brogan ve Milosevic haritayı incelediler.

“Biz de bu yolları aşamıyoruz, onlar da aşamıyorlar,” dedi McGrath. “Onları oraya sıkıştırmış durumdayız. Bunu lehimize kullanmamız gerek.”

“Nasıl?” dedi Webster.

“Onları kontrol ederek,” dedi McGrath. “Yollarını zaten kontrol ediyoruz. Elektrik ve telefon hatlarını da kontrol edebiliriz. Hatlar yolu izliyor. Kalispell’den çıkan ayrı hatlar var. Telefon hattını burada, bu aracın içinde sonlanacak şekilde kesmemiz gerekiyor. Bizden başka kimseyle iletişim kuramaları gerek. Sonrasında onlara elektriklerini kontrol ettiğimizi

söyleyeceğiz. Pazarlık yapmadıkları takdirde elektriği kesmekle tehdit edeceğiz.”

“Pazarlık mı yapmak istiyorsunuz?”

“Bir oyalama taktiği istiyorum,” dedi McGrath. “Beyaz Saray yumuşayana kadar.”

Webster başını salladı.

“Tamam, bunu yapın,” dedi. “Telefon şirketini arayıp hattı buradan geçirin.”

“Onları aradım bile,” dedi McGrath. “Yarın sabah ilk iş bunu yapacaklar.”

Webster esnedi. Saatine bakıp başını salladı.

“Uyumak için bir nöbet listesi çıkarmamız gerek. Önce siz uyuyun. İki vardiya şeklinde, her seferinde dörder saat uyuyacağız.”

Milosevic ve Brogan başlarını salladılar. Bu konuda mutlu görünüyorlardı.

“Sonra görüşürüz,” dedi McGrath. “İyi uykular.”

İki ajan kamyonetten inip kapıyı yavaşça kapadı.

Johnson hâlâ haritayı inceliyordu. Masada çeviriyordu.

“Telefon hattı işini hızlandıramazlar mı?” dedi. “Bu akşam yapılamaz mı?”

Webster biraz düşünüp başını salladı. Her savaşın yüzde ellisi, komuta yapısını uyumlu tutmaya bağlıydı.

“Onları tekrar ara Mack,” dedi. “Hemen yapılmasına ihtiyacımız olduğunu söyle.”

McGrath onları tekrar aradı. Dirseğinin yanındaki telefonu kullandı. Kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapatıp hafifçe gülümsedi.

“Acil durum görevlilerini yollayacaklar,” dedi. “Birkaç saate işi tamamlamış olurlar. Ama bunun için ücret alacaklar. Fatu-rayı Hoover Binası’na yollamalarını söyledim. Adam binanın nerede olduğunu sordu.”

Kalkıp kapı eşişinde beklemeye başladı. Johnson ve Webster masada kaldılar. Başlarını haritaya eğmişlerdi. Güneydeki dağ geçidini inceliyorlardı. Dünya bir milyar ton buzun ağırlığı altında kırıldığında, bir milyon sene önce oluşmuştu. Bunun haritada tutarlı bir şekilde gösterildiğini varsaydılar.

REACHER SAAT ONA İKİ KALA UYANDI. Her zamanki gibi hızla, kıpırdamadan, nefes alıp verişinde herhangi bir değişiklik olmadan uyanmıştı. Kolunun başının altında olduğunu hissetti ve gözlerini elinden geldiğince az araladı. Ceza kulübesinin diğer tarafında, Joseph Ray hâlâ sırtını kapıya vermiş halde oturuyordu. Glock yanında duruyordu. Saatine bakıyordu.

Reacher içinden doksana kadar saydı. Ray kulübenin tavanına ve saatine göz atıyordu. Sonra Reacher'a döndü. Reacher seri bir hareketle doğruldu. Elini gizli bir mesaj dinliyormuş gibi kulağına bastırdı. Ray'in gözleri kocaman açıldı. Reacher başını sallayıp ayağa kalktı.

"Tamam. Kapıyı aç Joe."

Ray cebinden bir anahtar çıkardı. Kilidi açtı. Kapıyı ardına kadar itti.

"Glock'u almak istiyor musun?" diye sordu.

Kabzasını ona çevirerek silahı uzattı. Endişeli görünüyordu. Reacher gülümsedi. Böyle olacağını tahmin etmişti. Ray o kadar da aptal değildi. Her şeyi düşünmek için iki buçuk saati olmuştu. Bu, son testti. Reacher silahı alırsa yalan söylediğini

belli ederdi. Silahın dolu olmadığından, şarjörün Ray’ın cebinde olduğundan emindi.

“Silaha ihtiyacım yok,” dedi Reacher. “Her yer kuşatılmış durumda. İnan ki bir dokuz milimetrelikten daha güçlü silahlarım var Joe.”

Ray başını salladı ve sırtını dikleştirdi.

“Lazer ışınlarını unutma,” dedi Reacher. “Bu kulübeden dışarı çıktığın an ölü bir adam olursun. Şu an, bu konuda bir şey yapamam. *Vous comprenez, mon ami?*”*

Ray yine başını salladı. Reacher karanlığa adım attı. Ray kاپıyı hemen kapadı. Reacher sessizce yan tarafa yürüdü ve kulübenin gölgesinde beklemeye başladı. Yere eğilip küçük bir taş buldu. Bunu eline alıp Ray’ın dışarı çıkmasını bekledi.

Ray peşinden gelmedi. Reacher sekiz dakika bekledi. Uzun deneyimleri ona, düşmanın altı dakika sonra peşine düşmediği takdirde hiçbir zaman düşmeyeceğini öğretmişti. İnsanlar saatlerin tasarımı yüzünden beş dakikalık kesitler halinde düşünürlerdi. Beş dakika bekleyeceğim, derlerdi. Sonra, temkinli olmak adına bir dakika daha beklerlerdi. Bunun akıllıca olduğunu sanırlardı. Reacher beş dakika bekledi, bir dakika daha bekledi ve emin olmak için iki dakika daha bekledi. Fakat Ray gelmedi. Peşinden gelmeyecekti.

Reacher açıklık alandan uzak durdu. Ağaçların arasından ilerledi. Ormandaki açıklık alana da yaklaşmadı. En sık kullanılan toprak yolları kullanmadı. Köpeklerle ilgili endişeli değildi. Onları serbest bırakmamışlardı. Fowler dağ aslanlarından bahsetmişti. Ortalıkta cirit atan dağ aslanları varken kimse köpekleri serbest bırakmazdı. Bu sadece sabahleyin ortalıkta köpek kalmaması için kesin bir çözüm olurdu.

---

* Anladın mı dostum?

Ağaçların arasında gizlenerek Burç'un etrafında bir tur attı. Işıklar sönüktü ve alan sessizdi, kıpırtısızdı. Yemekhanenin arkasında durdu. Mutfak kare biçimli bir kulübeydi ve ana yapının arka tarafına gelişigüzel ilştirilmişti. Işıklar açık değildi ancak kapı aralıktı ve ona kahvaltı servis eden kadın gölgelerin arasında bekliyordu. Reacher onu izledi. Beş dakika bekledi. Bir dakika daha. Hiçbir yerde kıpırtı yoktu. Küçük taşı kadının solundaki patikaya fırlattı. Kadın sesi duyunca irkildi. Reacher alçak sesle ona seslendi. Kadın gölgelerin arasından çıktı. Yalnızdı. Ağaçlara yöneldi. Reacher onu dirseğinden tuttuğu gibi karanlığa çekti.

“Oradan nasıl kaçtın?” diye fısıldadı kadın.

Kadının kaç yaşında olduğunu söylemek imkânsızdı. Yirmi beş yaşında da olabilirdi kırk beş de. İnce yapılı, uzun saçlıydı ama yıpranmış ve endişeli olduğu her halinden belliydi. Korkusunun ardında cesur ve azimli biri olduğu anlaşılıyordu. Yüz sene önce Oregon yürüyüş yolunda rahatlıkla, korkmadan ilerlemiş olabilecek türde bir kadındı.

“Nasıl kaçtın?” diye fısıldadı yine.

“Kapıdan dışarı çıktım,” diye fısıldadı Reacher.

Kadın boş bir ifadeyle ona baktı.

“Bize yardım etmelisin,” dedi.

Sonra durup ellerini ovuşturdu, başını sağa sola eğdi ve korkuyla karanlığa baktı.

“Nasıl yardım edebilirim? Neden yardım istiyorsun?”

“Hepsi aklını yitirmiş,” dedi kadın. “Bizi kurtarman gerek.”

“Nasıl?”

Kadın yanıt barızmış ya da söze nereden veya nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi kollarını iki yana açtı.

“En baştan anlat,” dedi Reacher.

Kadın iki kez başını salladı, yutkundu, toparlanmaya çalıştı.

“İnsanlar ortadan kayboldular,” dedi.

“Hangi insanlar? Nasıl ortadan kayboldular?”

“Bir gün bir anda sırta kadem bastılar. Borken. Her şeye el koydu. Uzun hikâye. Çoğumuz diğer gruplarla buraya gelmiştik ve kendi başımıza, ailelerimizle birlikte hayatta kalmaya çalışıyorduk. Ben Kuşeybatı Özgür İnsanlar grubundaydım. Derken Borken yanımıza gelmeye, birleşmekten söz etmeye başladı. Bunu hararetle savundu. Diğer liderler onun görüşleriyle hemfikir değillerdi. Sonra teker teker ortadan kayboldular. Çekip gittiler. Borken onların bu hıza ayak uyduramadıklarını iddia etti. Ortadan kayboldular. Borken ona katılmamız gerektiği konusunda ısrarcıydı. Ona göre başka bir seçeneğimiz yoktu. Bazılarımız burada tutsaktan farklı değiliz.”

Reacher başını salladı.

“Şimdi de madenlerde bir şey oluyor,” dedi kadın.

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Kötü şeyler sanırım. Oraya gitmemiz yasak. Yolum bir buçuk kilometre ötesinde ama oraya girmemiz yasak. Bugün orada bir şey oldu. Güneyde, sınırda çalıştıklarını söylediler fakat öğle yemeği yemek için geri döndüklerinde kuzey yönünden geldiler. Mutfak penceresinden gördüm. Gülümsüyor, gülüşüyorlardı.”

“Kimler?”

“Borken ve güvendiği adamlar. Aklını yitirmiş. Bağımsızlığımızı ilan ettiğimizde bize saldıracaklarını ve karşılık vermek zorunda olduğumuzu söylüyor. Yarın başlayacakmış. Hepimiz korkuyoruz. Hepimizin ailesi var. Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ona karşı çıkarsan ya sürgüne yollanırsın ya da görüşlerini kabul ettirene dek nutuk çeker. Kimse ona karşı çıkacak cesareti bulamıyor. Hepimiz kontrol altındayız.”

Reacher yine başını salladı. Omuzları çöken kadın ağlamaya başladı.

“Kazanamayız, değil mi?” dedi. “Bize saldırırlarsa kazanamayız. Eğitim almış sadece yüz kişi var. Yüz kişiyle bir orduyu yenebilir miyiz? Hepimiz öleceğiz.”

Kadının gözleri irileşmişti, yüzü bembeyazdı, hali çaresizdi.

Reacher omuz silkti. Başını iki yana salladı ve sakın, cesaret veren bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

“Bir kuşatma olacak,” dedi. “O kadar. Yüz yüze gelinecek. Pazarlık yapacaklardır. Daha önce de bu tür şeyler yaşandı. Ordu değil, FBI gelecek. FBI bu tür şeyler karşısında ne yapacağını bilir. Sizlere bir şey olmayacak. Sizi öldürmeyecekler. Burada birini öldürmek için gelmeyecekler. Bu sadece Borken’in propagandası.”

“Özgür yaşamak ya da ölmek. Sürekli olarak bunu söylüyor.”

“FBI bununla başa çıkacaktır,” dedi Reacher yine. “Kimse sizi öldürmek istemiyor.”

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı, dolan gözlerini sıkı sıkı yumdu ve başını hızlı hızlı iki yana salladı.

“Hayır, bizi Borken öldürecek. Onlar değil, Borken. Özgür yaşamak ya da ölmek. Anlamıyor musun? Bize saldırırlarsa hepimizi öldürecek. Ya da intihar etmemizi sağlayacak. Toplu intihar gibi. Bunu bize zorla yaptıracığını biliyorum.”

Reacher ona bakakaldı.

“Konuşmalarını duydum,” dedi kadın. “Sürekli fısıldaşarak gizli planlar yapıyorlar. Kadınların ve çocukların öleceğini söylediler. Bunun tarihi bir öneme sahip olduğunu, şartların bunu gerektirdiğini söylediler.”

“Onları duydun mu? Ne zaman?”

“Her zaman bunu konuşuyorlar,” diye fısıldadı kadın. “Hep plan yapıyorlar. Borken ve güvendiği adamları. Kadınların ve çocukların ölmesi gerektiğini söylüyorlar. Bizden intihar etmemizi isteyecekler. Toplu intihar. Ailelerimiz. Çocuklarımız. Madenlerde. Sanırım bizi madenlere götürecekler ve intihar etmeye zorlayacaklar.”

REACHER GEÇİT TÖRENİ ALANININ en kuzeyine ulaşana dek ormandan çıkmadı. Sonra, Yorke'tan ileri uzanan yolu görene kadar doğu yönünde ilerledi. Delik deşik bir yoldu ve ay ışığında gri görünüyordu. Ağaçların gölgeleri arasında kaldı ve kuzeye yöneldi.

Yol keskin dönemeçlerle bir dağın yamacına uzanıyordu. Kayda değer bir yere uzandığı belliydi, aksi takdirde o yolu inşa etmek için bu kadar çaba harcamazlardı. Bir buçuk kilometre yürümesinin ve üç yüz metre yüksekliğe çıkmasının ardından son dönemeç bomboş bir stadyum büyüklüğünde kâse gibi bir alana açıldı. Yarı doğal oluşmuştu, yarı dinamitlerle patlatılarak yapılmıştı ve devasa yamaçların tam orta yerindeydi.

Kâse biçimindeki alanın arka duvarları dik kayalıklardı. Bunların üstüne belirli aralıklarda yarım daire biçiminde delikler açılmıştı. Devasa fare deliklerini andırıyorlardı. Bazıları üstü kapalı girişler oluşturmak amacıyla etraftaki taşlardan yapılmıştı. Girişlerden ikisi üstlerinde tahta çatılar olan dev taş barakalar oluşturacak kadar genişletilmişti.

Kâse biçimindeki alanın zemini gevşek killi şistle kaplıydı. Her yerde toprak ve moloz yığınları vardı. Her yerde yabancı otlar ve filizler bitmişti. Reacher başlangıç noktası belli olmayan, birkaç metre uzunluğundaki paslı tren raylarını görebiliyordu. Ormanın derinliklerinde bir ağacın yanına eğildi ve alanı izlemeye başladı. Orada herhangi bir şey olmuyordu. Alan terk edilmiş gibiydi ve sessizdi. İşlek bir yer terk edildiğinde geriye kalan ses yoksunluğunu yansıtıyordu. Doğal sesler uzun süre önce kesilmişti. Sallanan ağaçlar kesilmiş, gürül gürül akan nehirlerin yönü değiştirilmiş, hışırdayan uzun otlar yakılmış, bunların yerine gürültülü makineler ve bağırıp çağıran insanlar gelmişti. İnsanlar ve makineler de gittikten sonra geride onların yerini alacak bir ses kalmamıştı. Reacher kulak kesildi fakat hiçbir şey duymadı. Alan ay kadar sessizdi.

Reacher ormandan çıkmadı. Oraya güneyden yaklaşmak, tepelere çıkmak anlamına geliyordu. Batı yönünde yürüdü ve bir otuz metre daha yükseğe çıktı. Durup yeni bir bakış açısıyla kâse biçimindeki alana baktı.

Yine değişik bir şey görmedi. Ama bir ara bir şey olmuştu. Kısa süre önce bir şeyler yapılmıştı. Ay ışığı killi topraktaki lastik izlerini aydınlatıyordu. Taş barakalardan birine girilip çıkıldığını ele veren bir sürü iz vardı. Bunlar birkaç senelik olmalıydı. Bir taşıt parkı da vardı. Diğer taş barakanın önünde daha yeni izler gördü. Bu, daha büyük olan barakaydı. İzler de daha büyüktü. Biri o barakaya doğru büyük araçlar sürmüştü. Hem de yakın zamanda.

Hızla ormandan çıkıp killi toprağa ayak bastı. Sessiz gecede, ayak sesleri ufak düz taşların üstünde tüfek ateşi sesi gibi çıkıyordu. Sesler dik duvarlara çarpıp gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Reacher kendini bir kâbusta bir futbol sahasında çıplak yürüyen biri gibi savunmasız hissetti. Etrafını çevreleyen dağlar, tribünlerden sessizce ona bakan yoğun bir kalabalıklımış gibi geldi. Bir kaya yığınının arkasına durdu, yere çömelip kulak kesildi. Ayak seslerinin yankısı dinmiş, etrafa yine sessizlik çökmüştü. Tek bir ses bile duymadı. Çıt çıkmıyordu.

Ses çıkararak daha küçük olan barakanın kapısına gitti. Yakından büyük bir yapı olduğunu fark etti. Büyük ihtimalle büyük makineleri ve pompa motorlarını muhafaza etmek için kullanılıyordu. Kapılar üç buçuk metre uzunluğunda görünüyordu. Kapının kanatları zımparalanmış ve demirle birbirine tutturulmuş kütüklerden yapılmıştı. Kütükten bir evin bir dağın yamacına menteşelenmiş yan cephelerine benziyorlardı.

Kapıda kilit yoktu. Zaten bir kilit olduğunu hayal etmek bile zordu. Reacher bu büyüklükte bir kapıya uyabilecek bir kilit hiç görmemişti. Sırtını kapının sağ kanadına dayadı ve ayağıyla sol kanadı itti. Demir menteşe kalın bir yağ katmanı arasında kolay açıldı. Aralıktan yanlamasına içeri girdi.

İçerisi zifiri karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordu. Durup gece görüşünün devreye girmesini bekledi. Ama bu da olmadı. İnsan gözlerini açabildiği kadar açsa dahi etrafta ışık yoksa hiçbir şey göremezdi. Burnuna keskin bir rutubet ve çürümüş bir şeylerin kokusu geldi. Karşısında uzun bir oda ya da tünel varmış gibi sessizliğin dağın derinliklerine doğru kaybolduğunu duyabiliyordu. Kör bir adam gibi ellerini öne uzatarak yürümeye başladı.

Bir araç buldu. Baldırını ön tampona çarptı, elleri kaporta-ya değdi. Yüksek bir araçtı. Bir kamyon ya da arkası açık bir kamyonet olabilirdi. Sivildi. Boyası parlaktı. Askeri araçlar gibi mat bir rengi yoktu. Parmaklarını aracın ön tarafından kenarına götürdü. Yan tarafını yokladı. Arkası açık bir kamyonetti. Diğer tarafa geçti. Eliyle sürücü kapısını bulmaya çalıştı. Kilitli değildi. Kapıyı açtı. Tavan ışığı etrafı milyon mum gücünde bir el feneri gibi aydınlattı. Etrafta tuhaf gölgeler oluştu. Devasa bir mağaradaydı. Diğer ucu seçilmiyordu. Doğrudan yamaca açılıyordu. Kaya tavanı giderek alçalıyor, sonu görünmeyen daracık bir tüneli örtüyordu.

Aracın farlarını yaktı. Işıklar karşıdaki taş duvara yansdı. Düzgünce park edilmiş on on iki tane araç gördü. Eski sedanlar ve arkası açık kamyonetler. Kamuflaj boyasıyla boyanmış ihtiyaç fazlası cipler. Tavanında delikler olan beyaz Econoline. Chicago'dan buraya yaptığı efsanevi yolculuktan sonra hüzünlü ve terk edilmiş haldeydi. Yıpranmıştı ve lastiklerinin havası biraz sönmüştü. Üzerlerinden aletler sarkan çalışma tezgâhları da vardı. Bir sürü boya tenekesi ve yağ varili. Yığınlar halinde dizilmiş araç lastikleri ve paslanmış gaz kaynağı tankları.

En yakındaki araçları inceledi. Hepsinin anahtarı üstündeydi. Kontrol ettiği üçüncü aracın torpido gözünde bir el feneri buldu. Feneri aldı. Arkası açık kamyonete geri dönüp farları söndürdü. Yüksek tahta kapılara gidip karanlığa çıktı.

Durup etrafı dinledi. Yine çıt çıkmıyordu. Kapıyı kapatıp daha büyük barakaya yöneldi. Ayaklarının ses çıkardığı killi toprak zeminde yüz metre kadar yürüdü. Daha büyük barakanın da kapıları kütüktendi. Kanatları daha da büyüktü. Dahası kapı kilitliydi. Reacher hayatında gördüğü en büyük kilitle karşılaşıyordu. İki demir köşebendin üstüne yerleştirilmiş ve zincirlenmiş eski, eğri bir kütükten ibaretti. Zincirler iki büyük asma kilitle sabitlenmişti. Reacher bunlarla ilgilenmedi. Asma kilitleri açacak kadar vakti yoktu. Kütüğün yamukluğunu kullanarak kapıyı açabileceğini düşündü. Kapının kanatlarını en alttaki birleşim noktasından zorladı. Köşebentlerin üzerindeki kütüğün yamuk kısmı, kanatları bir ayak boyu kadar araladı. Önce kollarını, sonra başını ve omuzlarını aralıktan soktu. Ayaklarıyla kendini biraz itince içeri girmeyi başardı. İçeride durup feneri açtı.

Bir başka devasa mağaradaydı. Yine kapkaranlıktı. Aynı rutubet ve çürümüşlük kokusunu hissetti. Burada da arka tarafa doğru alçalan ve alçak bir çatı oluşturan eğimli bir tavan vardı. Alana sanki tüm sesler dağın içine çekilmiş gibi derin bir sessizlik çökmüştü. Burası da aynı amaçla hazırlanmıştı. Araçları muhafaza etmek için. Fakat buradaki araçların hepsi bir örnekti. Beş araç vardı. Beş tane ABD ordu kamyoneti. Ordu hava savunma topçularının beyaz damgalarıyla işaretlenmişlerdi. Yeni sayılmazlardı ama yine de bakımlılardı. Arka tarafları temiz kanvas örtülerle kapatılmıştı.

Reacher ilk kamyonetin arkasına doğru gitti. Taşıma aksamlarına çıktı ve arkaya baktı. Boştu. İki tarafında da tahta sıralar vardı. Bir birliği taşımak için kullanılan bir araçtı. Reacher buna benzer sıralarda sallanarak, bakışlarını çelik zemine dikerek ve gideceği yere varmayı bekleyerek kaç kez yolculuk ettiğini hatırlamıyordu bile. Çelik zemin lekeliydi. Kamyonetin temiz dış kaplamasıyla tezat oluşturunuyordu. Yerde siyah lekeler seçiliyordu.

Kıvamlı bir sıvı yer yer kuruyup leke bırakmıştı. Reacher lekelere baktı. Şimdiye dek kaç tane buna benzer leke gördüğünü de anımsamıyordu. Aşağı atlayıp ikinci araca koştu. Taşıma aksamına çıkıp feneri kamyonetin arkasına tuttu.

İkinci aracın arkasında tahta sıralar yoktu. İki yanına raflar çakılmıştı. Bunlar özenle ölçülmüş, köşebent demirleriyle yapılmış, çelik kelepçelerle tutturulmuş ve hassas yüklerini taşımaları için kalın kauçukla kaplanmış raflardı. Soldaki rafta beş füze fırlatıcısı vardı. Yaklaşık iki metre, mat siyah metalden yapılmış, büyük bir elektronik sistem kutusu, açık bir dürbün ve ön tarafının ucunda bir tabanca kabzası olan ince tüplerdi. Beşi birbirine paralel, düzgünce rafa sıralanmıştı.

Sağdaki rafta yirmi beş tane Stinger füzesi duruyordu. Aralarında sadece birkaç santimlik olanlar kauçuk kaplamanın üstüne yan yana dizilmişti. Kontrol yüzeyleri arkaya kıvrılmıştı ve yüklenmeye hazırlardı. Üzerlerine seri numaraları damgalanmış mat bir alaşımla kaplanmışlardı ve yakıt kısımlarının etrafına parlak turuncu boyayla geniş bir bant çizilmişti.

Diğer üç kamyonete koştu. Her biri aynıydı. Beş füze fırlatıcısı, yirmi beş füze. Toplamda yirmi fırlatıcı ve yüz füze vardı. Bunlar kocaman bir hava savunma mobil birliğinin ihtiyaç duyacağı türde silahlardı. Yirmi kişilik bir birliğin. İlk kamyonete gidip zemindeki kan lekelerine baktı. Sonra farelerin sesini duydu. İlk önce, killi toprakta ayak sesleri duyduğunu sandı. Feneri kapadı. Ardından seslerin daha yakından, arkasından geldiğini fark etti. Mağaranın arka kısmına doğru kaçışan farelerden. Tekrar feneri yaktı, hafifçe koşarak mağarada ilerledi ve o yirmi adamı buldu.

Askerler çatı ayakta durulamayacak kadar alçalmadan önce üst üste istiflenmişlerdi. Yirmi ölü asker. Korkunç bir manzaraydı. Hepsi sırtından vurulmuştu. Reacher bunu görebiliyordu. Bir yerde grup halinde dururlarken arkalarından ağır makineli

tüfeklerle vurulmuşlardı. Eğilip güçlkle birkaçını diğer tarafa çevirdi. Gördüğü en güçlü askerler değillerdi. Sakin, dostane bir bölgenin derinliklerinde ıssız bir üsse yollanmış yedek askerlerdi. Silahları için tuzağa düşürölmüş, katledilmişlerdi.

Ama nasıl? Reacher bu sorunun yanıtını biliyordu. Montana'nın kuzeyinde konuşlanmış, modası geçmek üzere eski bir karadan havaya birlik. Soğuk Savaş paranoyasından artakalma. Muhtemelen hizmet dışı bırakılacak bir birlik. Büyük ihtimalle güneye, Colorado'daki Peterson Havaalanı'na gidiyordu. Büyük olasılıkla, telsizle son emirlerini almıştı. İletişim kulübesindeki frekans tarayıcıyı hatırladı. Yanındaki telsizci sabırla kadranı çeviriyordu. Askerlere telsizle verilen geri dönme emrinin yanlışlıkla iletildiğini, telsizcinin Borken'a koşup bu haberi verdiğini, Borken'ın toparlak suratının fırsatçı bir gülümsemeye aydınlandığını hayal etti. Sonra hemen bir plan yapmıştı ve tepelerde bir yerde acımasız bir tuzak kurmuşlardı. Yirmi adam vurulmuş, kendi kamyonetlerine atılıp bu mağaraya getirilmişti. Doğrulup dehşet verici manzaraya baktı. Feneri tekrar kapadı.

Çünkü duyduğu ses konusunda yanılmamıştı. Dışarıda, killi toprakta gerçekten ayak sesleri duymuştu. Ayak seslerini yine duydu. Sesler giderek yaklaşıyordu. Gecenin karanlığında kullakları tırmalıyordu. Doğruca barakaya geliyorlardı. Kaç kişi olduklarını anlamak mümkün değildi. Devasa kapıların önünde durduklarını duydu.

Anahtarlar şingirdadı. Asma kilitler sarsıldı. Zincirler çekildi ve kütük kenara itildi. Kapılar bel vererek açıldı. Reacher yere atladı. Yüzüstü yere yattı ve soğumuş, bozulmaya yüz tutmuş cesetlere yanaştı.

Dört ayak gördü. İki farklı ses işitti. Sesleri çok iyi tanıyordu. Fowler ve Borken. Alçak sesle konuşuyorlar, kendilerinden emin adımlar atıyorlardı.

Reacher ceset yığınının yanında yere yapıştı. Elinin üstünden bir fare geçti.

“Ne zaman olduğunu söyledi mi?” diyordu Fowler.

Birden sesi kaya duvarlara çarpıp fazla yüksek çıktı.

“Yarın sabah ilk iş,” dedi Borken. “Telefon şirketi ne zaman adam yollayacakmış? Sekiz gibi mi? Yedi buçuk gibi mi?”

“Temkinli olalım,” dedi Fowler. “Yedi buçuk diye düşünelim. Yapacakları ilk şey telefon hattını kesmek olacak.”

Ellerinde fenerler vardı. Yürürlerken fenerlerin ışığı sağa sola gidiyordu.

“Sorun değil,” dedi Borken. “Burada saat yedi, Doğu Yakası’nda dokuz demektir. Kusursuz zamanlama. Yedide harekete geçeceğiz. Önce DC, sonra New York, ardından Atlanta. On çeye kadar her şey bitmiş olacak. Dünyayı sarsan bir on dakika, değil mi? Yirmi dakikamız olacak.”

İkinci kamyonetin arkasında durdular. Kasa kapağı sert bir biçimde indirildi.

“Sonra?” dedi Fowler.

“Bekleyip göreceğiz,” dedi Borken. “Şu an burada sadece sekiz deniz kuvvetleri piyadesi var. Ne yapacaklarını bilmiyorlar. Ormandan emin değiller. Beyaz Saray tıpkı tahmin ettiğimiz gibi kaçak güreşiyor. Onlara bir karar vermeleri için on iki saat versen en erken yarın akşama kadar bir şey deneyemezler. Zaten sonra burası öncelik listelerinde son sıralarda yer alacak.”

Kamyonetin arka tarafını kaplayan kanvas örtü yüzünden sesleri boğuk çıkıyordu.

“Füzeye de ihtiyacı var mı?” dedi Fowler.

“Sadece fırlatıcıyı istedi,” dedi Borken. “Elektronik kısımda.”

Reacher etrafta koşturan farelerin arasında yatarken kilitlerin açıldığını duydu. Sonra bir füze fırlatıcısı durduğu yerden çıkarılırken kauçuğun gıcırdadığını işitti. Kasa kapağı tekrar sert

bir şekilde kapandı. Ayak sesleri uzaklaştı. Fenerlerin ışıkları tekrar kapıya çevrildi.

Menteşeler gıcırdadı ve iri kütük kapılar kapandı. Fırlatıcı yavaşça killi toprağa bırakıldı, ardından iki adam sızlanarak kütük sürgüyü yerine yerleştirdi. Zincirler şingırdadı, asma kilit sarsıldı. Ayak sesleri uzaklaştı.

Reacher yuvarlanarak cesetlerden uzaklaştı ve bir fareye vurdu. Elinin tersiyle sert bir darbe indirdiğinde hayvan cıyaklayarak karanlıkta gözden kayboldu. Reacher kalkıp yavaşça kapıya gitti. Kulak kesildi. Altı dakika bekledi. Ellerini kapı kanatlarının altındaki boşluğa sokup iki yana itti.

Kanatlar iki buçuk santimden fazla aralanmadı. Derin bir nefes aldı. Bir ağacı devirmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Bir dakika kadar denemeyi sürdürdü. Kapılar sıkışmıştı. Aniden bunun nedenini fark etti. Kütüğü ters yerleştirmişlerdi. Yamuk kısmı şu an ona dönüktü. Daha önceki gibi bir adım aralanmak yerine kapının kanatlarını daha da sıkı birbirine yapıştırmıştı.

Reacher kütüğü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Bir adımdan daha kalındı, yamuktu ancak kuruyup demir gibi olmuştu. Yamuk kısmın dışa dönük olması sorun değildi. Fakat içe dönük olduğu için kütüğü kıpırdatmak imkânsızdı. Ordu kamyonetlerine baktı. Aracı kapılara hızla çarpabileceği kadar alan yoktu. Kamyonet büyük bir dizel motorun gücüyle kanatları ittirdi ama bu yine de yeterli olmazdı. Eski kütüğü kırmak için ne kadar güç gerektiğini kestiremiyordu.

Füzelerden birini kullanmayı düşündü. Vazgeçti. Fazla ses çıkardı ve işe yaramazdı. Füze yerden dokuz metre yükselene kadar tehlikeli hale gelmezdi. Dahası sadece üç kilo patlayıcı taşırdı. Havadaki bir jet uçağını parçalayabilirdi ama eski bir kütüğe üç kiloluk patlayıcı atmak onu bir tırnak törpüsüyle kazımdan farksız olabilirdi. İçeri hapsolmuştu ve Holly onu bekliyordu.

Fakat Reacher'ın doğasında paniğe kapılmak yoktu. Asla olmamıştı. Sakin bir adamdı ve uzun eğitimi daha da sakin olmasını sağlamıştı. Ona değerlendirme ve inceleme yapması, başarılı olabilmesi için saf irade gücünü kullanması öğretilmişti. Sen Jack Reacher'sın, demişlerdi. Her şeyi yapabilirsin. Bunu ona önce annesi, sonra babası söylemişti. Ve eğitim aldığı okullardaki o sessiz, tehlikeli adamlar. Reacher onlara inanmıştı.

Ama bir yandan da zihninin bir parçası her zaman şöyle demişti: Sadece şanslıydın. Her zaman şanslısın. Sakin zamanlarda oturup şansının tükenmesini beklerdi. Sırtını kapılara yaslanıp taş zemine oturdu ve kendine şansının tükenip tükenmediğini sordu.

Feneri etrafa tuttu. Fareler ondan uzak duruyorlardı. Arka taraftaki karanlık alanla ilgileniyorlardı. Beni terk ediyorlar, diye düşündü. Batan gemiden kaçıyorlar. Sonra bir anda fikrini değiştirdi. Tünellerle ilgileniyorlar, dedi kendi kendine. Çünkü tüneller bir yere açılırlardı. Kâse biçimli alanın kuzey duvarında, kayalığın üstündeki devasa fare deliklerini hatırladı. Belki de bunların hepsi mağaranın arka tarafındaki dar tünellerle birbirine bağlanıyordu.

Tekrar mağaranın arka tarafına doğru koştu, kamyonetlerin ve korkunç ceset yığınının yanından geçti. Ayakta duramayacağı noktaya kadar ilerledi. Bir fare yandaki tünele kaçtı. Reacher yere uzanıp feneri önünde tutarak farenin arkasından sürünmeye başladı.

Sürünürken bir iskelete çarptı. Ayaklarıyla kendini öne itince sırttan bir kafatasıyla burun buruna geldi. Ardından bir iskelet daha gördü. Tünelde dört beş iskelet üst üste duruyordu. Kemikleri bir yığın oluşturmuştu. Şok içinde biraz geriye kaydı. Dikkatle yığına baktı. Fenerin ışığında yakından inceledi.

Hepsi erkekti. Beş pelvis kemiğinden bunu anlamıştı. Kafataslarında mermi delikleri vardı. Hepsi şakağından vurulmuştu.

Giriş çıkış delikleri temizdi. Yüksek hızlı, tabanca mermileri idi. Yakın bir tarihte, kesinlikle bir sene içinde öldürülmüşlerdi. Etleri çürümemişti. Fareler tarafından yenmişti. Farelerin kemiklerin üstünde bıraktığı paralel sürtünme izleri barizdi.

Kemiklerin hepsi dağılmıştı. Fareler onları yemek için çekiştirmişlerdi. Orada burada giysilerinin parçaları duruyordu. Bazılarının göğüs kafesleri hâlâ örtülüydü. Fareler giysileri fazla ellememişlerdi. Gövdeleri fazla didiklememişlerdi. Bunu neden yapacaklardı ki? Önce iç organlardan başarlardı. Önce yumuşak kısımları yerlerdi. Ardından kaburgalara doğru ilerlerlerdi.

Giysilerden geriye kalan parçalar haki ve zeytin yeşiliydi. Siyah ve gri kamuflaj giysisi parçaları da vardı. Reacher renkli bir iplik gördü. Kemirilmiş bir kürek kemiğinin altında kalan bir omuz rozetine ait olduğunu anladı. İpek işlemeli, kıvrık bir keçe rozetti. Kuzeybatı Özgür İnsanları yazıyordu üzerinde. İskeletin ceketini çekti. Göğüs kafesi parçalandı. Göğüs cebinde üç krom yıldız vardı.

Reacher karınüstü yere yatmış, koltuk altlarına kadar kemiklerin içine girmiş bir halde hepsini inceledi. Beş ayrı üniforma vardı. İki rozet daha buldu. Beyaz Hıristiyanlar Grubu yazıyordu birinin üzerinde. Diğerindeyse: Montana Anayasal Milis Örgütü. Parçalanmış beş kafatasını yan yana dizdi. Dişlerini kontrol etti. Kafatasları orta yaşlı, büyük ihtimalle kırk kırk beş yaş arasında beş erkeğe aitti. Beş lidere. Ortadan kaybolan liderlere. Oradaki hıza alışmamış olanlara. Gruplarının üyelerini Beau Borken'a bırakmış olan liderlere.

Tavan Reacher'ın kemiklerin üstünden sürünemeyeceği kadar alçaktı. Kemikleri kenara itip aralarında sürünmesi gerekti. Fareler onunla ilgilenmediler. Kemikleri çoktan sıyrıp tertemiz yapmışlardı. Yeni ziyafetleri mağaranın ön tarafındaydı. Sürü halinde o tarafa gittiler. Reacher feneri önüne tuttu ve cıyaklayan farelere karşı sürünmeye devam etti.

Yön algısını yitirdi. Batı yönünde ilerlediğini umuyordu ama bundan emin değildi. Tavan birkaç adım alçalmıştı. Çok uzun zaman önce maden çıkarmak için açılmış eski bir jeolojik tünelde sürünüyordu. Çok geçmeden tavan biraz daha alçaldı. Bir buçuk adım yüksekliğinde kaldı. Soğuktu. Ve tünel giderek daralıyordu. Sonunda kollarını geri çekemeyeceği kadar daraldı. Üzerinde milyarlarca tonluk bir dağ olan ince bir kaya tüpünde sürünüyor ve hangi yöne gittiğini bile bilmiyordu. Dahası fenerin ışığı azalmıştı. Piller zayıflamıştı. Işık artık donuk turuncu bir parıltı saçıyordu.

Nefes nefeseydi. Titriyordu. Yorulduğu için bu durumda değildi. Dehşet ve korku hissi yüzünden titremeye başlamıştı. Böyle bir durumla karşılaşmayı hesaba katmamıştı. Geniş, terk edilmiş bir tünelde ilerleyeceğini sanmıştı. Sürünerek en kötü çocukluk kâbusuna yaklaşıyordu. Reacher pek çok tehlikeli durumdan kurtulmuş, kolay kolay korkmayan bir adamdı. Ama çocukluğundan beri iri vücudunu kıpırdatamayacağı kadar karanlık ve dar bir yerde mahsur kalmaktan korktuğunu biliyordu. Bütün ürkütücü çocukluk kâbusları dar alanlarda mahsur kalmakla ilgiliydi. Karınüstü uzanıp gözlerini sımsıkı yumdu. Soluklanmaya çalışsa da öğürdü. Sıkışan boğazını zorlayıp nefes almaya çalıştı. Sonra, yaklaşan kâbusa doğru gıdım gıdım sürünmeye devam etti.

Tünelde yüz metre kadar ilerledikten sonra fener tamamen sönmüştü. Etraf artık zifiri karanlıktı. Tünel daralmaya devam ediyordu. Omuzlarını daha da indirmesi gerekmişti. Onun için gerçekten fazla dar olan bir alana sığmaya çalışıyordu. Yüzünü yana çevirmek zorunda kaldı. Sakin olmaya çalıştı. Borken'a ne dediğini hatırladı: İnsanlar o zamanlar çok daha ufak tefeklerdi. Avrupa'dan yeni göç eden, nesillerdir aklıktan kırılan sıksa insanlardı. Reacher'ın yarısı kadar olan insanlar, belki de sırtüstü sürünerek kayalığın tabanındaki parlak mavi damarları kırmışlardı.

Sönen feneri kör bir adamın bir değneği kullandığı gibi kullanılıyordu. Fener iki adım ötede taşlara çarpıp parçalandı. Nefes seslerinin arasında camın parçalandığını duydu. Güçlkle devam edip elleriyle önünü yokladı. Bir duvar vardı. Tünel tıkanıyordu. Geriye gitmeye çalıştı. Milim kıpırdayamadı. Elleriyle kendini geriye itebilmek için göğsünü kaldırıp güç alması gerekiyordu. Fakat tavan bunu yapamayacağı kadar alçaktı. Omuzları tavana dayanıyordu. Güç alabileceği kadar boşluk yoktu. Ayakları onu öne itebiliyor ama geriye çekemiyordu. Panik hissiyle kaskatı kesildi. Boğazının sıkıştığını hissetti. Başı tavana çarptı, yanağı toprak zemine sürtündü. Hızlı hızlı nefes alırken çılgık atmamak için kendini zor tuttu.

Geri dönmesi gerekiyordu. Ayakuçlarını toprak zemine sapladı. Ellerini içe çevirip başparmaklarını yere yapıştırdı. Kendini ayakuçlarıyla geriye çekip başparmaklarıyla arkaya itti. Biraz geriye kayınca taş duvarlar vücudunun iki yanını sıkıştırdı. Ağırlığını geriye itebilmek için omuzlarını birbirine yaklaştırdı ve kaya duvarların arasında kıpırdamaya çabaladı. Derin bir nefes verip kollarını gevşetti. Yeniden denedi. Omuzları daha da sıkıştı. Kalçasını oynattı. İki yanında birkaç santimlik boşluk vardı. Ellerini killi toprağa geçirip kendini yine arkaya itti. Vücudu bir kapının altına sıkıştırılmış takoz gibi tünele sıkışmış haldeydi. Yana dönmeye çalışınca yanağı tavana sürttü. Başını indirince diğer yanağı zemine sürtündü. Duvarlar kaburgalarını eziyordu. Bu kez çılglığını bastıramadı. Kendini serbest bırakmak zorundaydı. Ağzını açtı ve dehşet içinde haykırdı. Ciğerlerindeki hava göğsünü zemine, sırtını tavana itti. Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu bilemiyordu. Ayaklarıyla kendini öne itti ve aştığı iki buçuk santimlik mesafeyi kapadı. Kollarını uzattı. Yine önünü yokladı. İleri gitmesi imkânsızdı. Ama geri de gidemiyordu.

Dağın içine hapsolmuş halde ölecekti. Bunu biliyordu. Fareler de biliyorlardı. Arkasından yaklaşmışlar, onu kokluyorlardı.

Ona yaklaşıyorlardı. Ayaklarının orada olduklarını hissedebiliyordu. Bir tekme atınca cıyaklayarak kaçıştılar. Ama sonra geri geldiler. Bacaklarına tırmandılar. Omuzlarına kadar çıktılar. Koltuk altlarına girdiler. Üstünden geçerlerken, tüyleri yüzüne sürtündü. Koşarlarken, kuyrukları yüzüne çarptı.

Nereye gidiyorlardı? Hangi yöne gittiklerini anlayabilmek için kıpırdamadan durdu. Üstünden geçerek zifiri karanlıkta bir yere gidiyorlardı. Yine önünü yokladı. Hayvanların sola doğru gittiğini hissetti. Hareketleri bir hava akımı oluşturuyordu. Soğuk bir akım. Yüzünün terle kaplı sol tarafına hafifçe vuruyordu. Kendini var gücüyle sağ tarafındaki duvara yasladı, sol kolunu ileriye ve yana attı. Sol taraftaki duvarı yokladı. Fakat orada duvar yoktu. Tünellerin arasındaki bir kesişim noktasına varmıştı. İçinde bulunduğu tünelle kesişen yeni bir tüneldi bu. Dar, incecik bir tünel. Doksan derecelik bir açıda. Başparmaklarını zorlayarak kendini olabildiğince geriye itti. Kollarını sol taraftaki boşluğa attı ve bacaklarını kendine çekti.

Yeni tünel öncekinden daha iyi değildi. Daha geniş değildi. Tavan yine çok alçaktı. Nefes nefese, ter içinde, titreyerek kendini öne itti. Ayaklarından güç alıp kendini gıdım gıdım itmeye çalıştı. Fareler hâlâ yanından geçiyorlardı. Kaya duvarlar iki yanına ve sırtına sürtünüyordu. Ve hafif esinti hâlâ yüzüne vuruyordu. Tünel bir yere açılıyordu. Güçlükle, hızlı hızlı nefes alıp vererek sürünmeye devam etti. Yeni tünel bir anda genişlemeye başladı. Gerçi hâlâ çok alçaktı. Tükenmiş haldeydi. Elli metre. Yüz metre. Ve tavanın birden yükseldiğini hissetti. Ayakuçlarıyla kendini hızla öne itti ve havanın aniden değiştiğini fark etti. Araç parkı olarak kullanılan mağaraya girmişti. Gözleri açıktı ve beyaz Econoline karanlıkta tam karşısında duruyordu.

Sırtüstü uzandı ve killi toprağın üstünde soluklanmaya çalıştı. Kesik kesik nefes alıp veriyor, titriyordu. Sonra, sendeleyerek ayağa kalktı ve geriye baktı. Geldiği tünel görünmüyordu.

Gölgelerin arasında kalıyordu. Beyaz kamyonete kadar gitmeyi başardı ve yan tarafına yaslandı. Saatinin karanlıkta parıldayan kolları ona tam üç saattir tünellerde olduğunu gösterdi. Bu sürenin büyük kısmını panikten ter içinde geçirmişti. Üç saatlik dehşet verici bir kâbus yaşamıştı. Pantolonu ve ceketini lime lime olmuştu. Vücudundaki bütün kaslar yanıyordu. Yüzü, elleri, dirsekleri ve dizleri kanıyordu. Fakat onu esas korku hissi mahvetmişti. Oradan çıkamayacağını düşünmesi onu tüketmişti. Sırtını ve göğsünü sıkıştıran duvarları hâlâ hissedebiliyordu. Kiburgalarının ezildiğini. Doğruldu ve sendeleyerek kapıya gitti. Kapının kanatlarını aralayıp ay ışığına çıktı. Kollarını iki yana açıp çılgın bir ifadeyle tatlı gece havasını derin derin içine çekti.

KÂSE BİÇİMLİ ALANI YARILADIĞINDA aklına bir şey geldi. Geriye koşup bir kez daha araç parkına daldı. Aradığı şeyi buldu. Araçlardan birinin çekme kancasının orada duruyordu. Bir römorkun elektrik devrelerine güç vermeye hazır, kalın ve sert bir teldi. Bunu çekip aldı ve dışındaki koruyucu tabakayı dişleriyle soydu. Tekrar dışarı koştu.

Yorke'a kadar yoldan uzaklaşmadan ilerledi. Ağaçların arasında yirmi dakika kadar ağır tempoda koşarak üç kilometrelik bir mesafeyi aştı. Yıkık kuzeydoğu bloğunu dolandı ve arkadan adliye binasına yaklaştı. Binanın etrafında usulca bir tur attı. Durup etrafı dinledi. Borken gibi düşünmeye çalıştı. Halinden memnundu. Bölgesinden emindi. FBI'daki köstebekten sürekli bilgi alıyordu. Reacher ceza kulübesinde, Holly hücresinde, diye düşünüyordu. Dışarıya nöbetçi diker miydi? Bu gece bunu yapmazdı. Ertesi gün ve sonrasında ortalığın karışmasını beklerken yapmazdı. Adamlarının dinlenmiş olmasını isterdi. Reacher başını salladı ve doğru tahminde bulunduğunu umdu.

Adliye binasının basamaklarına vardı. Etrafta kimse yoktu. Kapıyı yokladı. Kilitliydi. Gülümsedi. Kimse kilitli bir kapının

ardına nöbetçi dikmezdi. Teli küçük bir kanca şeklinde büktü ve kilide soktu. İki dişli eski bir kilitti. Açması sekiz saniye sürdü. İçeri adım attı. Durup kulak kesildi. Çıt çıkmıyordu. Üst kata çıktı.

Holly'nin kapısına yeni bir kilit takılmıştı. Ama ucuz bir şeydi. Ses çıkarmadan kilidi açmaya koyuldu. Kilit otuz saniyede bir klik sesiyle döndü. Kapıyı yavaşça araladı ve yükseltilmiş zeminden odaya adım attı. Temkinli bir şekilde duvarlara baktı. Holly yere serdiği şiltenin üstünde yatıyordu. Giyinikti ve hazydı. Uyanıktı ve ona bakıyordu. İri gözleri karanlıkta parılıyordu. Reacher ona dışarı çıkmasını işaret etti. Arkasına döndü ve dışarı çıkıp koridorda onu bekledi. Holly değneğini aldı ve topallayarak ilerleyip onun yanında durdu.

“Merhaba Reacher,” diye fısıldadı. “Nasılsın?”

“Daha iyi olduğum günler olmuştu,” diye fısıldadı Reacher. “Zaman zaman.”

Holly dönüp hücreesine baktı. Reacher onun bakışlarını takip edince zemindeki koyu renkli lekeyi gördü.

“Bana öğle yemeği getiren kadın,” dedi Holly.

Reacher başını salladı.

“Neyle?” diye sordu.

“Yatağın iskeletinin bir parçasıyla.”

Reacher onun yüzündeki kendinden emin ifadeyi görünce gülümsedi.

“İşe yarar,” dedi alçak sesle. “Yatak iskeletleri bu açıdan faydalıdır.”

Holly hücreye son bir kez baktı ve yavaşça kapıyı kapadı. Reacher'ın peşinden karanlıkta merdivenden indi. Birlikte çift kanatlı kapılardan geçip parlak ay ışığının aydınlattığı sessiz alana çıktılar.

“Tanrım,” dedi Holly telaşla. “Ne oldu sana?”

Reacher ay ışığı altında üstünü başını inceledi. Tepeden tırnağa toz toprak içindeydi. Giysileri lime limeydi. Yüzü terle ve kanla kaplıydı. Ve hâlâ biraz titriyordu.

“Uzun hikâye,” dedi. “Chicago’da güvendiğin biri var mı?”

“McGrath,” dedi Holly hemen. “Şefim. Neden sordun?”

Geniş sokağı kol kola, sağa sola bakınarak geçtiler. Yıkık ofis binasının önündeki tepeciğin etrafından dolandılar. Kuzey-batıya uzanan yolu buldular.

“Ona bir faks yollaman gerekiyor. Ellerin de füzeler var. Onu uyarman gerek. Bu gece uyarman gerek çünkü sabah telefon hatları erkenden kesilecek.”

“Köstebek mi haber vermiş?”

Reacher başını salladı.

“Nasıl? Onlarla nasıl iletişim kuruyor?”

“Kısa dalga telsizle. Öyle olmalı. Diğer her şeyi takip edebilirler.”

Reacher bir ağaca yaslandı. Ona baştan sona bildiklerini anlattı.

“Lanet olsun,” dedi Holly. “Karadan havaya füzeler mi? Toplu intihar mı? Bir kâbus bu.”

“Bizim kâbusumuz değil. Kaçacağız.”

“Burada kalıp onlara yardım etmemiz gerek. Ailelere yardım etmeliyiz.”

Reacher başını iki yana salladı.

“Bizim için en iyisi kaçmak. Belki seni kaybettikleri için planlarını değiştirirler. Onlara buranın planını anlatabiliriz.”

“Bilemiyorum.”

“Ben biliyorum. İlk kural, önceliklere bağlı kalmaktır. Öncelik sensin. Gidiyoruz.”

Holly omuz silkip başını salladı.

“Hemen mi?”

“Hemen,” dedi Reacher.

“Nasıl?”

“Ciple ormandan kaçacağız. Araçları gizledikleri yeri buldum. Oraya gidip bir cip çalacağız. O zamana kadar hava etrafı görebileceğimiz kadar aydınlanmış olur. Borken’in ofisinde bir harita gördüm. Ormanın doğusundan geçen bir sürü yol var.”

Holly başını sallayınca Reacher harekete geçti. Burç’a uzanan kıvrımlı yolda ilerlemeye başladılar. Karanlıkta bir buçuk kilometre gittiler. Taşlara takılıp tökezlediler, nefeslerini sadece yürümeye harcadılar. Açıklık alan karanlıktı ve sessizdi. Yemekhanenin yanından iletişim kulübesinin arkasına yöneldiler. Ağaçların arasından çıktıklarında Reacher kulübeye yaklaşıp kulağını duvara yasladı. İçeriden ses gelmiyordu.

Yine telle kilidi açtı ve on saniyede içeri girmeyi başardılar. Holly kâğıt kalem buldu. Mesajını yazdı. Chicago’nun faks numarasını çevirdi ve kâğıdı makineye yerleştirdi. Makine itaatkâr bir şekilde kâğıdı içine çekti. Sonra, ön tarafından çıkarıp Holly’nin uzattığı eline düşürdü. Holly teyit almak için bir düğmeye bastı. Makineden bir kâğıt daha çıktı. Mesajın yollandığı numaranın doğru olduğunu gösteriyordu. Ve mesajın 4 Temmuz, Cuma günü, sabah beşe on kala gittiğini. Holly iki kâğıdı da ufak parçalara ayırıp çöp tenekesinin en altına soktu.

Reacher uzun tezgâhın üstündeki şeylerin arasından bir ataş aldı. Holly’nin peşinden dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Binanın yan tarafına geçip kısa dalga telsize uzanan kabloyu buldu. Ataşı kırana kadar bükte. Kırık ucu bir iğne gibi kablodan geçirdi. Her iki ucu kablonun iki yanından çıkana dek ataşı itti. Metal, kablonun içindeki tele temas ederek telsizi kısa devre yaptıracaktı. Bir telsizi etkisiz hale getirmenin en iyi yolu buydu. Kırak olursanız tamir edilirdi. Ama bu şekilde, bıkkın bir teknisyen kabloyu kontrol etmeyi akıl edene dek sorunun kaynağını anlayamazlardı.

“Silah bulmamız gerek,” diye fısıldadı Holly.

Reacher başını salladı. Sessizce cephaneliğin kapısına gittiler. Reacher kilide baktı. Açmayı denemedi. Kocaman bir şeydi. Açması mümkün değildi.

“Başımda nöbet tutan adamdan Glock’u alacağım,” diye fıslıladı.

Holly başını salladı. Tekrar ağaçların arasına dalıp bir sonraki açıklık alana gittiler. Reacher neden geri döndüğünü Joseph Ray’e nasıl açıklayacağını düşündü. BM’e ısınlandığı gibi bir şey uydurabilirdi. Yüksek hızda ışınlamanın insanı biraz hırpaladığını söyleyebilirdi. Ceza kulübesinin arkasına yanaşıp kulak kesildiler. Etraf sessizdi. Köşeyi döndüler ve Reacher kapıyı açtı. Bir dokuz milimetrelik burun buruna geldiler. Bu kez silah bir Glock değildi. Bir Sig-Sauer’di. Ve Joseph Ray’e değil, Beau Borken’a aitti. Borken yanında sırıtan Küçük Stevie’yle birlikte karşılarında duruyordu.

WEBSTER SABAH DÖRT BUÇUKTA nöbet değişimi için fazlasıyla hazırды. Johnson, Garber ve generalin yardımcısı sandalyelerinde uyukluyorlardı. McGrath telefon şirketinden gelen adamlarla dışarıdaydı. İşlerini henüz bitirmişlerdi. Düşündüklerinden daha uzun sürmüştü. Bir tür arayüz sorunu çıkmıştı. Yorke'tan uzanan telefon kablosunu kesmişler, sert bakır teli bir direğin altına yerleştirdikleri geçici bir santral kutusuna çekmişlerdi. Ardından santral kutusundan çıkan kabloyu yol boyunca döşemişler ve mobil komuta aracındaki iletişim portlarından birine bağlamışlardı.

Ama işe yaramamıştı. Daha doğrusu, anında işe yaramamıştı. Adamlar multimetrelerle uğraşmışlardı, empedans ve kapasitanslarla ilgili bir şeyler söylemişlerdi. Tam üç saat çalışmışlardı. Ordu kamyonetinin yetersiz olduğunu söylediklerinde akıllarına geri dönüp geçici santral kutusunu kontrol etmek gelmişti. Sorun oradaydı. Bileşenlerden biri arızalıydı. Yedek bir parça takmışlardı ve devre kusursuz bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Webster sabah saat dört otuz beşte kamyonetten inerken McGrath adamlarla el sıkışıyor, onlara gizlilik yemini

ettiriyordu. Sonunda adamların arabalarıyla uzaklaşmalarını izlediler. Kamyonetin sesi dönemecin orada hafifledi. Webster ve McGrath parlak ay ışığının altında beklediler. McGrath bir sigara yakınca beş dakika daha beklediler. Konuşmadılar. Sadece kuzey yönüne bakıp düşündüler.

“Seninkileri uyandır,” dedi Webster. “Oturup konuşalım.”

McGrath başını salladı ve konaklama kamyonetlerine doğru gitti. Milosevic’le Brogan’ı uyandırdı. İkisi de giyinik bir halde ranzasında yatıyordu. Kalkıp esnediler. Merdivenden indiklerinde, Webster’ı Johnson ve yardımcısıyla buldular. Garber ise arkalarında duruyordu.

“Telefon hattı tamam,” dedi Webster.

“Bu saatte mi?” dedi Brogan. “Sabah yapılacağını sanıyordum.”

“Bir an önce yapmanın daha iyi olacağını düşündük,” dedi Webster.

Başını General Johnson’a çevirdi. Adam endişeleniyor, diyen bir hareketi bu.

“Tamam,” dedi Milosevic. “Hatta dikkat ederiz.”

“Bizi sekizde uyandırın,” dedi Webster. “Gerekirse daha önce uyandırın, tamam mı?”

Brogan başını salladı ve kuzey yönündeki komuta aracına doğru yürümeye başladı. Milosevic onun peşinden gitti. Ay ışığında durup dağlara baktılar. Onlar orada dikilirken faks makinesi çalışmaya başladı. Mesajını mesaj tepsisine ters bir şekilde bıraktı. 4 Temmuz, Cuma günü, sabah saat beşe on vardı.

BROGAN BİR SAAT ON DAKİKA SONRA saat tam altıda General Johnson’ı uyandırdı. Konaklama kamyonetinin kapısına gürültülü bir şekilde vurdu. Yanıt gelmeyince içeri girip yaşlı adamı omuzlarından sarsarak kaldırdı.

“Peterson Hava Kuvvetleri Üssü,” dedi. “Sizinle konuşmaları gerekiyormuş efendim.”

Johnson üstünde gömleği ve pantolonuyla uykulu bir halde komuta aracına gitti. Milosevic ona biraz mahremiyet vermek için alacakaranlıkta Brogan’ın yanında bekledi. Johnson beş dakika sonra kamyonetin arkasında belirdi.

“Bir toplantı yapmamız gerek,” diye seslendi.

Tekrar kamyonete girdi. Milosevic diğer araca gidip herkesi uyandırdı. Webster ve generalin yardımcısı esneyip gerinerek, Garber sırtı dimdik iletişim aracına girdiler. McGrath sigara içiyordu. Uyumaya çalışmamış gibi görünüyordu. Masanın etrafında yerlerine oturdular. Her birinin gözleri kızarmış, saçında yastık izi çıkmıştı.

“Peterson aradı,” dedi Johnson. “Hava aydınlanır aydınlanmaz füze birliğini aramak için bir helikopterle arama kurtarma ekibi yollayacaklar.”

Yardımcısı başını salladı.

“Standart prosedür,” dedi.

“Bir varsayımla hareket ediyorlar,” dedi Johnson. “Birliğin bir tür mekanik ve elektronik arızayla karşılaştığını düşünüyorlar.”

“Nadiren görülen bir durum değil,” dedi yardımcısı. “Telsizleri bozulursa prosedürlere göre tamir ederler. Aynı anda bir kamyonet de bozulursa grup halinde yardım gelmesini beklerler.”

“Araçların etrafına mı dizilirler?” dedi McGrath.

Generalin yardımcısı yine başını salladı.

“Aynen. Yolun kenarına geçip bir helikopter beklerler.”

“Onlara ne diyeceğiz?” dedi McGrath.

Generalin yardımcısı hafifçe öne eğildi.

“Esas sorun da bu,” dedi. “Onlara tam olarak ne diyeceğiz? Bu manyakların onları yakaladığından bile emin değiliz. Gerçekten bir telsiz ve kamyonet arızası olabilir.”

“Hiç sanmam,” dedi Johnson.

Webster omuz silkti. Bu tür durumlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

“İşin olumlu yanı ne?” dedi.

“Bunun olumlu bir yanı yok,” dedi Johnson. “Peterson’a füzelerin ele geçirildiğini, birliğin ifşa olduğunu, durumun kontrolünü kaybettiğimizi ve pazartesi gününden önce harekete geçtiğimiz için Washington’a karşı geldiğimizi söyleyeceğiz.”

“Tamam, olumsuz yanı ne?” dedi Webster.

“Teorik,” dedi Johnson. “Birliğin yakalandığını ve çok iyi bir yere gizlendiklerini varsaymamız gerekiyor. Bu durumda hava kuvvetleri onları asla bulamayacaktır. Bir süre bölgenin üstünde uçup geri dönerler ve beklerler.”

Webster başını salladı.

“Tamam. O halde olumlu ya da olumsuz bir yanı yoksa sorun da yok.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Oturup bekleyeceğiz,” dedi Johnson. “Helikopterin arama yapmasını bekleyeceğiz.”

McGrath başını iki yana salladı. Hayretler içindeydi.

“Ya füzeleri helikopteri düşürmek için kullanırlarsa?” dedi. Generalin yardımcısının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Mümkün değil,” dedi. “DDTS izin vermez.”

“DDTS mi?” dedi McGrath.

“Dost Düşman Tanıma Sistemi. Elektronik bir sistemdir. Helikopter bir sinyal yollar. Füze bunu dost olarak algılar ve yerinden kıpırdamaz.”

“Garanti mi?” dedi McGrath.

Generalin yardımcısı başını salladı.

“Yüzde yüz.”

Garber dikkatle ona baktı. Fakat bir şey demedi. Bu, onun uzmanlık alanı değildi.

“Tamam,” dedi Webster. “Uykuya geri dönelim. Bizi sekizde uyandır Brogan.”

PETERSON’DA, bir Boeing CH-47D Chinook, pistte motorlarının ısınmasını bekliyordu ve sekiz yüz elli sekiz galonluk yakıtının ilk yudumlarını içiyordu. Bir Chinook, ikiz pervaneleri otuz metre uzunluğunda ve on sekiz metre genişliğinde bir alanı kap-sayarak dönen devasa bir helikopterdi. Boşken on tondan daha ağırdı ve bir on ton daha taşıma kapasitesine sahipti. Motorlarıyla yakıt tankları tepesine ve yanlarına bağlı, uçuş ekibi önde ve yüksekte oturan kocaman uçan bir kutuydu. Her helikopter arama yapabiliirdi fakat ağır ekipmanlar söz konusu olduğunda sadece bir Chinook kurtarma operasyonuna gidebilirdi.

Bağımsızlık Günü tatili olduğundan Peterson hareket memuru iki kişilik bir ekip yollamıştı. Bir gözcüye gerek olmadığına karar vermişti. Montana’da bir yerde beş ordu kamyonetini bulmak ne kadar zor olabiliirdi ki?

“**BURADA KALMAN GEREKİRDİ**,” dedi Borken. “Öyle değil mi Joe?”

Reacher karanlıkta ceza kulübesine baktı. Joseph Ray sarı karenin üstünde hazır olda bekliyordu. Bakışlarını ileri dikmişti. Çıplaktı. Ağzından ve burnundan kan akıyordu.

“Değil mi Joe?” dedi Borken yine.

Ray yanıt vermedi. Borken yanına gidip yüzüne bir yumruk attı. Ray sendeleyip geriye doğru tökezledi. Arkadaki duvara çarptı ama apar topar tekrar sarı kareye döndü.

“Sana bir soru sordum,” dedi Borken.

Ray başını salladı. Çenesinden kan damladı.

“Reacher burada kalmalıydı,” dedi.

Borken ona yine yumruk attı. Yüzünün ortasına sert bir yumruk indirdi. Ray’ın başı geriye savruldu. Burnundan kan fışkırdı. Borken gülümsedi.

“Karenin üstüneyken konuşmak yok Joe,” dedi. “Kuralları biliyorsun.”

Borken geriye adım atıp Sig-Sauer’in namlusunu Reacher’ın kulağına dayadı. Onu iterek açıklık alana götürdü. Stevie’ye peşinden gelmesini işaret etti.

“Sen karede bekle Joe,” diye seslendi içeri doğru.

Stevie kapıyı kapadı. Borken tabancasıyla Reacher’ı dürttü.

“Fowler’a bu adamdan kurtulmasını söyle. Faydası dokunduysa bile artık miadı doldu. Kaltağı da hüccresine geri götür. Binanın etrafına nöbetçiler yerleştir. Bu işi doğru yapmamız gerek, öyle değil mi? Saçmalıklarla uğraşacak vaktimiz yok. Saat altı buçukta geçit töreni alanında olacağız. Herkes orada toplanacak. Faks çekmeden önce onlara bildiriği okuyacağım.”

MCGRATH’IN GÖZÜNE UYKU GİRMEDİ. Diğerleriyle birlikte konaklama kamyonetine yürüdü ve ranzasına uzandı ama on dakika sonra vazgeçti. Sabah yediye çeyrek kala Brogan’la ve Milosevic’le komuta aracındaydı.

“İsterseniz siz bir mola alın,” dedi. “Ben burayla ilgilenirim.”

“Gidip kahvaltılık bir şeyler alabiliriz,” dedi Brogan. “Kalisell’deki restoranlar açılmıştır.”

McGrath dalgın dalgın başını salladı. Ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı.

“Ben hallederim,” dedi Brogan. “Ben öderim. Benim ikramım olsun.”

“Peki teşekkürler,” dedi McGrath. “Kahve al. Bol miktarda.”

Brogan ve Milosevic kalkıp harekete geçtiler. McGrath kapıya çıktı ve onların bir ordu sedanıyla güneye doğru gitmelerini izledi. Arabanın sesi kesildiğinde arkasında sessizce çalışan cihazların hafif uğultusuyla baş başa kaldı. Oturmak için arkasına döndü. Saat yedi oldu. Faks makinesi bir anda çalışmaya başladı.

HOLLY ELLERİNİ Reacher orada uzanıyormuş gibi eski şiltenin üstünde gezdirdi. Yara bere içindeki seksi, sert ve kaslı vücuduyla altında olduğunu hayal etti. Dolan gözlerini kırıştırdı. Derin bir iç çekti ve bir sonraki kararına odaklandı. Reacher yoktu. Jackson yoktu. Silahı ya da aleti yoktu. Ve dışarıda, sokakta altı nöbetçi bekliyordu. Bininci kez odada etrafına bakındı ve yeniden her tarafı incelemeye koyuldu.

MCGRATH KONA KLAMA KAMYONETİNİ yumruklayarak diğerlerini uyandırdı. Ardından hızla komuta aracına koştu, makineden çıkmakta olan mesajın üçüncü kopyasını aldı.

İçeri ilk giren Webster oldu. Bir dakika sonra Johnson geldi. Garber ve generalin yardımcısı da. Merdiveni çıkıp telaşla masaya gittiler. McGrath mesajı okuyordu.

“Ne oldu Mack?” dedi Webster.

“Bağımsızlıklarını ilan ediyorlar,” dedi McGrath. “Şunu dinleyin.”

Dört adamın yüzüne baktı. Mesajı yüksek sesle okumaya başladı.

“Hükümetler insanlar arasında kurulur. Sahip oldukları gücü, idare edilen kişilerin onayıyla alırlar. Uzun süreli bir taciz ve haksız yönetimden sonra insanların hükümeti değiştirme ya da feshetme hakkı vardır.”

“Anayasadan alıntı yapmışlar,” dedi Webster.

“Kendi sözcükleriyle yeniden yazmışlar,” dedi Garber.

McGrath başını salladı.

“Şunu dinleyin,” dedi. “ABD’nin şu anki hükümetinin tarihi, insanlar üstünde mutlak bir zorbalık kurmak için tasarlanmış tekrarlayan hatalardan ve zoraki bir yönetim şeklinden ibarettir!”

“Bu da ne?” dedi Webster. “1776’ya geri mi döndük?”

“Daha da kötüye gidiyor,” dedi McGrath. “Bu yüzden eskiden Montana olarak bilinen bölgenin Yorke ilçesinde Amerika’nın Özgür Eyaletleri’nin temsilcileri olduğumuzu, bu bölgenin Birleşik Devletler’den ayrıldığını, politik bağlantısının tamamen koptuğunu, özgür ve bağımsız bir eyalet olarak savaş açma, barış yapma, toprak sınırlarını ya da hava sahasını koruma, müttefiklikler kurma, ticaret yapma gibi haklara sahip olduğunu resmen ilan ederiz.”

McGrath onlara baktı. Bir şey demeksizin üç kopyayı üst üste masaya bıraktı.

“Neden üç kopya var?” diye sordu Garber.

“Üç farklı yere yolladılar,” dedi McGrath. “Müdahale etmemiş olsaydık bu bildiri şu an her tarafa ulaşmış olacaktı.”

“Nerelere yollanmış?” dedi Webster.

“İlki bir DC numarası,” dedi McGrath. “Beyaz Saray olduğunu tahmin ediyorum.”

Johnson’ın yardımcısı sandalyesini bilgisayara yanaştırdı. McGrath ona numarayı okudu. Yardımcı numarayı girdi ve ekranda arama sonuçları belirdi. Başını salladı.

“Beyaz Saray,” dedi. “Diğeri?”

“Bir New York numarası,” dedi McGrath.

İkinci faks kâğıdındaki numarayı okudu.

“Birleşmiş Milletler,” dedi yardımcı. “Şahit istiyorlar.”

“Üçüncüsünü bilmiyorum,” dedi McGrath. “Bölge kodu 404.”

“Atlanta, Georgia,” dedi Garber.

“Atlanta, Georgia’da ne var?” dedi Webster.

Generalin yardımcısı numarayı araştırıyordu.

“CNN,” dedi. “Bunu duyurmak istiyorlar.”

Johnson başını salladı.

“Zeki hamleler,” dedi. “Canlı yayında duyurulmasını istiyorlar. Tanrım, düşünebiliyor musunuz? Birleşmiş Milletler ve

yirmi dört saat yayın yapan bir kablolu haber kanalı! Tüm dünya bunu izleyecek.”

“Ne yapacağız?” dedi Webster.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Neden hava sahasından söz ediyorlar?” diye sordu birden Garber.

“Anayasa’daki maddeleri biraz değiştirmişler,” dedi Webster. “1776’da hava sahası yoktu.”

“Füzeler,” dedi Garber. “DDTS devre dışı bırakılmış olabilir mi?”

Uzun bir sessizlik daha oldu. Bir arabanın geldiğini duydular. Brogan ve Milosevic alüminyum merdivenden çıkıp sessiz araca adım attılar. Elllerinde kahverengi kese kâğıtları ve plastik kapaklı karton bardaklar vardı.

DEVASA ARAMA KURTARMA HELİKOPTERİ CHINOOK, Colorado’daki Peterson’dan kuzeyde Montana’daki Malmstrom Hava Kuvvetleri Üssü’ne sorunsuz bir şekilde ulaştı. Piste indiğinde yakıt ikmal tankerleri yanaştı. Ekip kahve içmek için yemekhaneye gitti. Yirmi dakika sonra geri döndüler. Tekrar havalandılar ve helikopter kuzeybatıya doğru yol almaya başlamadan önce sabah havasında hafifçe sallandı.

“AÇIKLAMAMIZA HİÇ TEPKİ GELMEDİ,” dedi Fowler. “Acaba neden?”

Reacher ona bakıp omuz silkti. Komuta kulübesindelerdi. Stevie onu ağaçların arasında sürükleyerek Burç’a götürmüştü, Fowler ise iki silahlı askerle birlikte onu geri sürüklemişti. Ceza kulübesi doluydu. Joseph Ray hâlâ oradaydı. Bu yüzden komuta kulübesini kullanıyorlardı. Reacher’ı bir yere oturttular. Fowler onun sol bileğini bir kelepçeyle sandalyenin koluna bağladı. Askerler tüfeklerini ellerine alıp dikkatle iki yanına geçtiler. Sonra Fowler geçit töreni alanında Borken’la ve Stevie’yle buluşmaya gitti. Reacher bildiri okunurken uzaktan gelen hafif bağırış ve tezahürat seslerini duydu. Ardından sesler kesildi. Doksan dakika sonra Fowler tek başına geri döndü. Borken’ın masasına oturup bir sigara yaktı. Silahlı askerler hâlâ ayakta bekliyorlardı.

“Bir saat önce faksladık,” dedi. “Hiç tepki yok.”

Reacher sigara dumanını soludu ve duvarlardaki bayraklara baktı. Koyu kırmızı ve mat beyaz, parlak siyah yampiri semboller.

“Neden tepki alamadığımızı biliyor musun?”

Reacher başını iki yana sallamakla yetindi.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” dedi Fowler. “Bence telefon hattını kestiler. Telefon şirketi federal ajanlarla işbirliği yaptı. Bize bunun şabah yedi otuzda yapılacağı haberi gelmişti. Belli ki daha önce yapmışlar.”

Reacher yine omuz silkti. Sessiz kaldı.

“Bu tür bir şeyin haber verilmesini bekleriz,” dedi Fowler.

Glock’unu alıp kabzasını masaya dayadı ve bir donanma topu gibi sağa sola çevirmeye başladı.

“Ama haber verilmedi.”

“Belki de Chicago’daki dostunuz sizden vazgeçmiştir,” dedi Reacher.

Fowler hayır anlamında başını salladı. Glock’unu onun göğsüne doğrulttu.

“Bugüne kadar hep seri bir şekilde haber yolladı. Nerede olduklarını, kaç kişi olduklarını ve ne planladıklarını biliyoruz. Ama şimdi, hâlâ bilgiye ihtiyaç duyarken haber alamıyoruz. İletişimimize müdahale ediliyor.”

Reacher yanıt vermedi.

“Bu durumu araştırıyoruz. Şu an telsizi kontrol ediyoruz.”

Reacher yine sessiz kaldı.

“Bize telsizle ilgili söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Hangi telsiz?”

“Dün gayet iyi çalışıyordu. Şu an hiç çalışmıyor ve dün gece dışarıda geziniyordun.”

Fowler eğilip Borken’in Colt Marshall’ı muhafaza ettiği çekmeceyi açtı. Ama çekmecedен tabancayı çıkarmadı. Bunun yerine elinde siyah renkli ufak bir verici vardı.

“Jackson’ındı,” dedi. “Bize bunun nerede gizli olduğunu göstermek için çok hevesliydi. Hatta bize göstermek için yalvarmıştı. Çığlıklar attı, bağırdı, yalvardı. O kadar hevesliydi ki bunu çıkarabilmek için yeri kazırken tırnaklarını parçaladı.”

Gülümseyip vericiyi dikkatle cebine koydu.

“Biz de bunu açalım diye düşündük. Böylece doğrudan federal pisliklere ulaşacağız. Sürecin bu aşamasında doğrudan konuşmamız gerekiyor. Bakalım onları faks hattımızı düzeltmeye ikna edebilecek miyiz.”

“Harika bir plan,” dedi Reacher.

“Faks hattı önemli. Çok önemli. Dünyanın burada ne yaptığımızı görmesine izin verilmeli. Dünyanın olanları izlemesine ve şahit olmasına izin verilmeli. Burada bir tarih yazıldığını anlıyorsun değil mi?”

Reacher bakışlarını duvara dikti.

“Ellerinde kameralar var,” dedi Fowler. “Gözlem uçakları şu an tepede uçuyorlar. Gündüz vakti olduğu için neler yaptığımızı görebiliyorlar. Peki bundan nasıl faydalanabiliriz?”

Reacher başını iki yana salladı.

“Beni bu işe karıştırmayın,” dedi.

Fowler gülümsedi.

“Elbette seni bu işe karıştırmayacağız,” dedi. “Senin bir ağaca çivilendiğini görmeyi neden umursasınlar? Bizim için de onlar için de bir bok parçasısın. Fakat Holly Johnson ayrı bir konu. Belki onları kendi vericileriyle arar, kendi casus kameralarıyla bunu izlemelerini söyleriz. Belki o zaman biraz düşünürler. Onun sol göğsüne karşılık bir faks hattı verebilirler.”

Sigarasını söndürdü. Hafifçe öne eğildi. Alçak sesle konuşmaya devam etti.

“Gayet ciddiyyiz Reacher. Jackson’a ne yaptığımızı gördün. Bunu ona da yapabiliriz. Sana da yapabiliriz. Dünyayla iletişim kurabilmemiz gerek. O faks hattına ihtiyacımız var. Ve hatta ne yaptıklarını anlayabilmemiz için kısa dalgaya ihtiyacımız var. Bunlara acilen ihtiyacımız var. Anlıyorsun, değil mi? Gereksiz yere feci bir acı çekmek istemiyorsan, Holly’nin de çekmesini istemiyorsan bana telsize ne yaptığını söyleyebilirsin.”

Reacher yana dönüp kitaplara baktı. Pearl Harbor'la ilgili okuduğu Japonca metinlerin beceriksiz tercümelerinin ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı.

“Söyle bana,” dedi Fowler yumuşak bir ses tonuyla. “Onları senden ve Holly'den uzak tutabilirim. İkiniz de acı çekmezsiniz. Aksi takdirde bu konuda hiçbir şey yapamam.”

Glock'unu masaya koydu.

“Bir sigara ister misin?”

Paketi ona uzattı. Gülümsedi. İyi polis rolüne bürünmüştü. Müttefik. Koruyucu. Kitaptaki en eski numaraydı. Buna en eski tepkiyle karşılık vermek gerekiyordu. Reacher etrafına bakındı. İki yanında iki muhafız duruyordu. Sağ tarafındaki ona daha yakındı, sol tarafındaki neredeyse yan duvarın önündeydi. Tüfeklerini gevşek bir şekilde kollarının iç kısımlarına dayamışlardı. Reacher omuz silkip başını salladı. Serbest sağ eliyle paketten bir sigara aldı. On senedir sigara içmemiştii fakat biri size ölümcül bir silah teklif ettiğinde bunu kabul ederdiniz.

“Evet, anlat bana,” dedi Fowler. “Ama çabuk ol.”

Çakmağını çakıp ona yaklaştırdı. Reacher öne eğilip sigarasını yaktı. İçine derin bir nefes çekip arkasına yaslandı. İyi gelmişti. Aradan on sene geçmesine rağmen bundan hâlâ keyif alıyordu. Sigaradan derin bir nefes daha çekti.

“Telsizimizi nasıl devre dışı bıraktın?” dedi Fowler.

Reacher sigaradan üçüncü nefesi çekti. Dumanı burnundan dışarı verdi ve sigarayı bir nöbetçi gibi başparmağıyla işaret parmağının arasında tutup diğer parmaklarını kıvırdı. Birkaç kez hızlı nefes çekildiği takdirde bir sigaranın kömürleşen ucu birkaç bin derece sıcaklığa ulaşır. Sivrilip bir nokta gibi kalır. Avcunu sigaranın parıldayan ucuna bakıyormuş ve bir şey düşünüyormuş gibi çevirdi. Bu arada sigaranın ucu bir ok gibi sivrildi.

“Telsizimizi nasıl devre dışı bıraktın?” dedi Fowler yine.

“Söylemezsem Holly'ye zarar mı vereceksiniz?”

Fowler başını salladı. İnce dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Kesinlikle,” dedi. “Canını o kadar acıtacağım ki ölmek için yalvaracak.”

Reacher mutsuz bir ifadeyle omuz silkti. Beni dinle anlamına gelen bir hareket yaptı. Fowler başını sallayıp sandalyesinde kıpırdandı ve biraz öne eğildi. Reacher ani bir hareketle öne atılıp sigarayı onun gözüne soktu. Fowler çığlık attı. Reacher ayağa fırladığında bileğine bağlı sandalye arkasından yere devrildi. Hızla sağa dönünce sandalye geniş bir kavis çizerek savruldu, en yakındaki muhafızın başına isabet edip kırıldı. Reacher sola kaçıp daha uzaktaki asker tüfeğini kaldırmak üzereyken boğazına bir darbe indirerek onu engelledi. Hızla geriye gitti ve sandalyeyle Fowler’a vurdu. Hız kesmeden tekrar ilk askere döndü. Başına bir dirsek atarak işini bitirdi. Asker yere yığıldı. Reacher onun tüfeğini namlusundan kaptı ve doğruca diğer askere savurdu. Kafatasının tüfeğin kabzasının altında çatladığını hissetti. Tüfeği yere fırlattı, kendi etrafında döndü ve sandalyenin parçalarını Fowler’ın omuzlarına indirdi. Onu kulaklarından yakalayıp yüzünü tam üç kez masaya vurdu. Kırık sandalyenin ayaklarından birini alıp bunu yanlamasına boğazının altına dayadı. Dirseklerini sandalyenin ayağının iki yanına geçirip ellerini önde kenetledi. Tutuşunu test edip sertçe tek bir kez kuvvet uyguladı ve Fowler’ın boynunu kırdı.

İki tüfeği, Glock’u ve kelepçenin anahtarını aldı. Kapıdan dışarı fırlayıp kulübenin arka tarafına gitti. Doğruca ağaçların arasına girdi. Glock’u cebine koydu. Bileğindeki kelepçeyi çıkardı. Tüfekleri iki eline aldı. Nefes nefeseydi. Canı acıyordu. Ağır tahta sandalyeyi etrafa savururken bileğindeki kızarıklık bir yaraya dönüşmüştü. Bileğini ağzına götürüp yarayı emdi ve gömleğinin koluyla kapadı. Tam o sırada bir helikopter sesi duydu. Güneydoğu yönünde çift pervaneli, bir Boeing, bir Sea

Knight ya da bir Chinook olabilecek bir helikopterin pervanelerinin boğuk sesiydi bu. Dün gece Borken sekiz deniz kuvvetleri piyadesinden söz etmişti. Deniz kuvvetleri piyadeleri Sea Knight helikopterler kullanırlardı. Ciddi bir cephe saldırısı planlıyorlar, diye düşündü. Holly'nin hücresinin panellerden oluşan duvarları gözünün önüne gelince ağaçların arasında hızla koşmaya başladı. Burç'a kadar koşabildi. Helikopterin sesi artmıştı. Taş yola çıkmayı göze aldı. Bir Chinook'tu. Bir Sea Knight değildi. Deniz piyadeleri değil, arama kurtarma birliğiydi. Bir buçuk kilometre ötede, otuz metre yukarıda güneydoğu yolunu izliyordu, kanatlarının sert hava akımı etraftaki bitki örtüsünü aralayıp arama operasyonunu kolaylaştırıyordu. Ağır ve hantal görünüyordu, burnunu aşağı sarkıtmıştı ve yaklaşırken hafifçe iki yana sallanıyordu. Reacher helikopterin Yorke'a oldukça yakın olduğunu tahmin etti.

Sonra açıklık alana baktı ve elli metre kadar ötede bir adam gördü. Kamuflej giysili bir askerdi. Omzunda bir Stinger vardı. İki yana dönüyor, açıklık alanda nişan alıyordu. Hedefe kilitlendi. Dengesini sağladı ve bacaklarını iki yana açıp durdu. Füze fırlatıcısının aktivatörünü çıkardı. Füzenin kızılötesi sensörü açıldı. Reacher DDTS'nin sensörü kapamasını bekledi. Öyle olmadı. Füze tiz bir ses çıkarmaya başladı. Chinook'un motorlarının ısısına odaklanmıştı. Adamın tetikteki parmağı hafifçe kıpırdadı.

Reacher sol elindeki tüfeği yere attı. Diğer tüfeği kavrayıp başparmağıyla emniyet kilidini açtı. Sola adım atıp omzunu bir ağaca dayadı. Adamın başına nişan alıp ateş etti. Fakat adam ondan hızlı davranmıştı. Reacher'ın mermisi onu öldürmeden bir salise önce Stinger'ın tetiğini çekmişti. İki şey oldu. Stinger'ın roket motoru ateşlendi. Ardından Reacher'ın mermisi adamın başına saplandı. Mermi adamı yana savurdu. Füze fırlatıcısı füzenin arka kısmına kilitlenip onu ters çevirdi. Füze dışarı çıktı,

kuyruğu yere bakar şekilde bir mızrak gibi havada asılı kaldı. Neredeyse hiç kıpırdamadan fırlatıcının ucunda durdu.

Ama sonra yönünü düzeltti. Reacher dehşete kapılarak füzenin yapmak için tasarlandığı şeyi yapmasını izledi. Gövdesindeki sekiz ufak kanat açıldı. Yeniden helikoptere kilitlenirken neredeyse dikey bir şekilde havada kaldı. Ve ikinci aşama roketi devreye girince göğe fırladı. Onu fırlatan adamın cesedi daha yere değmeden saatte bin beş yüz kilometre hızla Chinook'a yöneldi.

Chinook sabit bir hızda kuzeybatı yönünde ilerliyordu. Bir buçuk kilometre mesafedeydi. Yolu izliyordu. Yol doğrudan kasabanın içinden geçiyordu. Terk edilmiş binaların arasından. Chinook'un güneydoğu köşesinde, üstünden geçtiği ilk bina adliye oldu. Hızı saatte yüz otuz kilometreydi. Stinger ise ona saatte bin beş yüz kilometre hızla yaklaşıyordu.

Saatte bin beş yüz kilometre hızda bir buçuk kilometre. Bir saatin binde biri. Üç buçuk saniyeden birkaç salise daha fazla. Bu, Reacher'a sonsuzluk gibi geldi. Füzenin yolculuğunu sonuna kadar izledi. Muhteşem, acımasız bir silahtı. Basit, engellenmesi zor bir amacı vardı: Hava taşıtlarını egzoz gazının ısıyla izlemek üzere tasarlanmıştı. Basit, üç buçuk saniyelik bir misyondur.

Chinook pilotu füzeyi önceden gördü. İlk saniyeleri donakalmış bir halde boşa harcadı. Korkudan değil, sadece Montana'da küçük, ağaçlıklı bir alandan helikoptere ısıya duyarlı bir füze atılmasına inanmadığından. Sonra içgüdüleri ve eğitimi devreye girdi. Kaç ve kaçın: Füzedan kaçması, aşağıdaki yerleşim bölgesine çarpmaktan kaçınması gerekiyordu.

Reacher onun helikopterin burnunu aşağı eğdiğini, kuyruğunu yukarıda tuttuğunu gördü. Devasa Chinook yükseldi, atmosferin geniş bir alanına egzoz gazı yaydı. Ardından kuyruğu motorların tiz sesi arasında diğer tarafa döndü ve havada bir başka kavis çizdi. Füze sabırla ilk kavisini izledi. Yarıçapını

daralttı. Chinook yavaşça alçaldı ve bir anda yükseldi. Döne döne yükselirken kasabadan uzaklaştı. Füze dönüp ikinci kavisi izledi. Bir salise önce ısıyı algıladığı noktaya vardı. Kaynağı bulamadı. Helikopterin tam altında ağır ağır bir daire çizdi. Yeni manevranın yankılarından birini algılayınca döne döne hızla o tarafa yöneldi.

Pilot bu sayede bir saniye daha kazanmıştı ama o kadardı. Stinger onu çaresizlik içinde yükselirken yakaladı. Isıyı ön motorun içine kadar izledi. Egzoz başlığına karşı sert bir patlama gerçekleşti.

On tonluk hava taşıtına karşı üç kiloluk yüksek patlayıcı söz konusuydu fakat patlayıcı her zaman kazanırdı. Reacher ön motorun, ardından arka pervane haznesinin patladığını duydu. Transmisyonun parçalanmış kısımları şarapnel gibi etrafa yağdı, pervane koptu. Chinook sadece tiz bir ses çıkaran ön pervane sayesinde havada asılı kaldı, kuyruğu yere bakar halde düşmeye başladı. Manzara, hasar almış bir geminin ağır ağır suya gömülmesi gibiydi.

HOLLY HELİKOPTERİN SESİNİ DUYDU. Duvarların arasından düşük frekanslı nabız gibi atan sesini fark etti. Sonra, ses giderek artarken patlamayı ve havaya tutunmaya çalışan ön motorun tiz sesini işitti. Ardından sesler kesildi.

Dirseğini değneğin kıvrık kısmına geçirip topallayarak bölmeye yaklaştı. Hücresinde sadece şilte vardı. Dolayısıyla araştırmasına yine banyodan başlamak zorundaydı.

“TEK BİR SORUM VAR,” dedi Webster. “Bu işi daha ne kadar gizli tutabiliriz?”

General Johnson yanıt vermedi. Yardımcısı da sessizdi. Webster karşısına oturmuş Garber’a baktı. Garber’ın ifadesi ciddi idi.

“Çok uzun süre değil,” dedi.

“Ama ne kadar?” diye sordu Webster. “Bir gün mü? Bir saat mi?”

“Altı saat,” dedi Garber.

“Neden?” dedi McGrath.

“Standart prosedür,” dedi Garber. “Araştıracaklar. Normalde bir helikopter daha yollamaları gerek. Ama karada yangın çıkma ihtimali varsa yollamazlar. Dolayısıyla kara yoluyla Malmstrom’dan gelecekler. Altı saat.”

Webster başını salladı. Johnson’a döndü.

“Onları oyalayabilir misiniz?”

Johnson hayır anlamında başını salladı.

“Sanmıyorum.” Alçak, keyifsiz bir sesle yanıt vermişti. “Bir Chinook’u kaybettiler. İki kişilik bir ekip öldü. Onları arayıp bana bir iyilik yapmalarını, bu olayı araştırmamalarını isteyemem. Gerçi bunu yine de deneyebilirim, belki ilk başta kabul ederler ama olay duyulur ve başladığımız noktaya geri döneriz. Bize bir saat kazandırabilir.”

Webster başını salladı.

“Yedi ile altı saat arasında ne fark var?” dedi.

Kimse yanıt vermedi.

“Hemen harekete geçmemiz gerekiyor,” dedi McGrath. “Beyaz Saray’ı unutun. Daha fazla bekleyemeyiz. Şu andan itibaren altı saat içinde her şey kontrolden çıkacak. Holly Johnson’ı kaybedeceğiz.”

Altı saat, üç yüz altmış dakika demektir. İlk iki saati sessizce oturarak boşa harcadılar. Johnson bakışlarını boşluğa dikti. Webster parmaklarını masaya vurdu. Garber hoşnutsuz bir ifadeyle McGrath’e baktı. McGrath haritayı inceledi. Milosevic ile Brogan ellerinde kahverengi kese kâğıtları ve karton bardaklarla öylece ayakta dikildiler.

“İsterseniz burada kahve var,” dedi Brogan.

Garber ona yaklaşmasını işaret etti.

“Kahvaltı ederken plan yapın,” dedi.

“Harita,” dedi Johnson.

McGrath haritayı masanın ortasına itti. Herkes öne eğildi. Tekrar eyleme geçmişlerdi. Geriye üç yüz elli sekiz dakika kalmıştı.

“Dağ geçidi altı kilometre kadar kuzeyimizde,” dedi generalin yardımcısı. “Elimizde sadece bir HZA-25’teki sekiz deniz piyadesi var.”

“Peki ya şu tank?” dedi McGrath.

Yardımcı başını iki yana salladı.

“Hafif Zırhlı Araç,” dedi. “HZA. Sekiz tekerlekli, tırtılı yok.”

“Kurşun geçirmez mi?” dedi Webster.

“Elbette,” dedi yardımcı. “Onunla Yorke’a kadar gidebilirler.”

“Dağ geçidini aşabilirse,” dedi Garber.

Johnson başını salladı.

“Esas soru bu,” dedi. “Gidip neler olduğuna bakmamız gerek.”

MCGRATH BİR SİVİL GÖZÜYLE Hafif Zırhlı Araca şöyle bir baktığında normal bir tank gördü. Aradaki tek fark, tırtıl yerine sekiz tekerleğin olmasıydı. Gövdesi, sağlam ve eğimli zırh plakaları birleştirilerek yapılmıştı, üzerinde silah olan bir de kulesi vardı. Sürücü ön tarafta, birlik komutanı kulede oturuyordu. Arkadaki iki sırada üçer deniz piyadesi silah portlarına dönük bir şekilde sırt sırtaydı. Her portun kendi periskobu vardı. McGrath aşılması imkânsız olan aracın paldır küldür savaşa girdiğini, o portlardan silahların fırladığını gözünün önüne getirebiliyordu. Dağ geçidinden ilerleyip diğer taraftan çıktığını, Yorke’a uzanan yoldan adliye binasına kadar gittiğini. Webster’ı bir kenara çekip telaşla konuşmaya başladı.

“Onlara söylemedik,” dedi. “Duvarların arasındaki dinamiklerden söz etmedik.”

“Şimdi de söylemeyeceğiz,” dedi Webster alçak sesle. “Yaşlı adam paniğe kapılır. Çökmek üzere zaten. Deniz piyadelerine bizzat söyleyeceğim. Bu durumla başa çıkmaları gerekecek. Johnson’ın önceden bilip bilmemesinin önemi yok.”

McGrath, Johnson’ın yanına gidip onu oyalarken, Webster zırlı araca koştu. McGrath birliğin komutanının kuleden aşağı eğildiğini gördü. Webster ona haberi verirken adamın başını salladığını, yüzünü buruşturduğunu fark etti. Sonra, generalin yardımcısı ordu Chevrolet’sini çalıştırdı. Johnson ve Garber onun yanına, ön tarafa oturdular. McGrath arkaya geçti. Brogan ve Milosevic ise onun yanındaydı.

Webster konuşmasını bitirip koşarak Chevy’ye yöneldi. Milosevic’in yanına sığıştı. HZA’nın büyük dizel motoru kap-kara dumanlar çıkararak çalıştı. Ardından vites değiştirip kuzey yönünde ilerlemeye başladı. Chevy hızla onu izledi.

KUZEY YÖNÜNDE ALTI KİLOMETRE ilerledikten sonra alçak bir tepeyi tırmanıp bir dönemece saptılar. Yavaşladılar ve kayalık açıklık bir alanın muhafazalı tarafında durdular. Birlik komutanı kuleden atlayıp kuzeye, yola doğru koştu. Webster, Johnson ve McGrath hızla peşinden gittiler. Kayalığın altından dönemecin diğer tarafına geçtiler. Oradan dağ geçidine baktılar. Göz korkutucu bir manzaraydı.

Geçit tam karşılarında uzanıyor, soldan sağa kıvrılıyordu. Dahası bu sadece bir geçit değildi. Hem bir geçitti hem de bir basamaktı. Dünyanın kabuğu tamamen çatlamıştı ve güney plakası kuzey plakasının seviyesinin altına düşmüştü. Tıpkı bir arabanın iki buçuk santim kadar yüksekte ilerlediği eski beton bir otoyolun birleşim kısmı gibi. Jeolojik boyutlarda düşünüldüğünde o iki buçuk santim on beş metrelik bir fark anlamına geliyordu.

Zeminin çatlayıp çöktüğü yerlerde, yolun kenarlarında devasa kayalar oluşmuştu. Buzulların aşındırması, bu kayaları güne-ye yuvarlamıştı. Bir milyon sene boyunca buzlar, seviye değişimi ve hava şartları çatlağı sıyrıp bir geçide dönüştürmüştü. Bazı kesimlerde yüz metrelik bir genişliğe sahipti. Bazı yerlerde ise kayaların daha sert çıkıntıları boşluğu yirmi metreye kadar daraltmıştı.

Binlerce senelik ağaçların kökleri ve kışın donan sular, kenarları aşındırmış, sonunda aşağı doğru kayalıklı bir iniş ve kuzey tarafında yine kayalıklı, başlangıç noktasından on beş metre yüksekte bir yamaç oluşturmuştu. Bodur ağaçlar, birbirine dolanmış çalılar ve kaymış kayalar vardı. Yol, beton ayaklarla kademeli olarak yükseltilmişti ve yüksekliği bir köprünün diğer tarafında daha da artıyordu. Sonra, yine beton ayaklarla kuzeyde yer seviyesine ulaşıyor ve kıvrılarak ormanın içinden dağlara doğru uzanıyordu.

Ama köprü havaya uçurulmuştu. Ortadaki iki beton ayağa yakın bir noktada dinamit patlatılmıştı. Oradaki kısmın altı metrelik bir bölümü geçidin otuz metre kadar altına düşmüştü. Açıklık alanın kenarında duran dört adam, bu parçaları geçidin dibinde görebiliyordu.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Johnson telaşla.

Birlik komutanı dürbünüyle etrafı inceliyordu. Sağa sola, yukarı aşağı baktı ve karşılarındaki araziye dikkatle gözden geçirdi.

“Boktan bir durum efendim,” dedi.

“Geçidi aşabilir misiniz?” diye sordu Johnson.

Birlik komutanı dürbünü indirdi, başını iki yana salladı.

“Mümkün değil efendim.”

Generalin yanında duracak şekilde yana adım atıp hızlı hızlı konuşmaya, alanı işaret etmeye başladı.

“Aşığı inebiliriz,” dedi. “Şuradan geçide girebiliriz. Kayaların kaydığı nokta bize yardımcı olur. Ama diğer taraftan çıkmak sorun. HZA kırk beş dereceden fazla tırmanamaz. Kuzey tarafı çok daha dik görünüyor. Tırmanılabilir alanlarsa bitkilerin altında kalmış. Şurada ağaçları kesmişler. Görüyor musunuz efendim?”

Birlik komutanı karşı yamaçtaki ağaçlıklı alanı işaret etti. Ağaçlar kesilmiş, güney yönüne bakacak şekilde dizilmişti.

“Ağaç barikatları,” dedi. “Araç orada yavaşlar. Kesinlikle hız kaybeder. O barikatlar ağır ağır bir tepeye çıkan bir tankı durdurur. Oraya girersek geçitte sıkışıp kalırız.”

“Ne yapacağız o zaman?” Johnson.

Birlik komutanı omuz silkti.

“Bana birkaç mühendis bulun. Patlattıkları alan sadece altı metre genişliğinde. Üstüne bir köprü kurabiliriz.”

“Ne kadar sürer?” diye sordu Webster.

Adam yine omuz silkti.

“Altı saat. Ya da sekiz.”

“Çok uzun bir süre,” dedi Webster.

Derken McGrath’ın cebindeki telsiz alıcısından parazitli bir ses yükseldi.

REACHER ORMANDA GİZLENİRKEN köpekler konusunda endişeliydi. Emin olmadığı tek konu buydu. İnsanlarla başa çıkabilirdi. Ama köpeklerle ilgili çok az deneyime sahipti.

Burç'un kuzeyinde, atış sahasının güneyinde ağaçların arasındaydı. Bir buçuk kilometre öteden Chinook'un yere çakıldığını duymuştu. Ağaçlıklı tepeye çarparak paramparça olmuştu. Havada yan yatmış, iki yüz metreyle adliye binasını ıskalamıştı. Patlama olmamıştı. Adliye patlamamıştı. Helikopter de. Yakıt tanklarının havaya uçtuğunu duymamıştı. Helikopterdeki uçuş ekibinin kurtulmuş olabileceğini düşünüyordu. Ağaçların ve büyük kare biçimli gövde kısmının yere çarpma gücünü hafifletmiş olması gerektiğini tahmin ediyordu. Çok daha kötü kazalardan kurtulanlar olduğunu görmüştü.

Elinde bir M-16 tüfeği, cebinde bir Glock vardı. Glock'un mermi sayısı on yediydi. M-16'nın şarjörü kısaydı. Füzeyi fırlatan adamı öldürdüğü mermiyi saymazsa mermi sayısı on dokuzdu. İkinci M-16'nın şarjörü uzundu. Mermi sayısı otuzdu. Fakat onu ağaçların arasına gizlemişti. Çünkü Reacher'ın bir kuralı vardı: İşlediğinden emin olduğu silahı kullanırdı.

İçgüdüsel bir şekilde ilgi odağının güneydoğu yönü olacağını hissetmişti. Holly orada tutuluyordu ve Chinook oraya düşmüştü. Karşıt güçler orada toplanacaklardı. İnsanların korkuyla güneydoğuya döneceklerini, Birleşik Devletler'in geri kalanını bekleyeceklerini düşünüyordu. Böylece arkasına döndü ve kuzeybatıya doğru yürümeye başladı.

Dikkatle ilerliyordu. Düşmanların büyük kısmı başka bir yerdeydi ama onu arayan birlikler olduğunu biliyordu. Fowler'ın cesedini bulduklarını biliyordu. Ormanda dolanan iki ayrı devriye görmüştü. Her birinde ağır silahlı altı adam vardı ve bitki örtüsünün arasında geziniyorlar, etrafa bakınıyorlardı. Onlara görünmemek kolaydı. Fakat köpeklere yakalanmamak zor olacaktı. Bu nedenle endişeliydi. O yüzden dikkatle ilerliyordu.

Ağaçların arasından çıkmadan atış sahasının batı ucunun etrafında dolandı. Doğu yönüne sapıp geçit töreni alanına döndü. Elli metre kuzeyde tekrar döndü ve madenlere uzanan yola paralel bir şekilde yürümeye devam etti. Ağaçların arasında hızla koşmaya başladı. Bu süreyi önceliklerini belirlemek için kullandı. Bir de bir zaman ölçeği belirledi. Üç saat kadar vakti olabilirdi. Chinook'un düşürülmesi sert bir tepkiye yol açacaktı. Bundan emindi. Yine de orduya hizmet ettiği senelerde hiçbir şeyin üç saatten daha hızlı yapıldığını görmemişti. Dolayısıyla üç saati ve aşması gereken büyük bir bölge vardı.

Taşlık zemin yukarı doğru eğim kazanmaya başladığında koşmayı kesip hızlı hızlı yürüyerek yoluna devam etti. Batı bölgesinin etrafından dolanabilmek için geniş bir tepeyi tırmandı ve doğruca madenlerin girişlerinin olduğu kâse biçimli alanın kenarına ulaştı. Dizel motorların sesini duydu. Eğilip bir kayalığın arkasına gizlendi. İleriye ve aşağı baktı.

Kâse biçimli alanın etrafını çeviren tepenin sadece yarısına kadar çıkabilmişti. Yarıçapının karşısında doğu yönü uzanıyordu. Uzaktaki barakanın kütük kapıları açık duruyordu. Füze

birliğinin kamyonetlerinden dördü killi toprak alandaydı. Arkalarındaki raflarda silah olan kamyonetlerdi bunlar. Asker taşıma kamyonetiye hâlâ mağaradaydı.

Kâse biçimli alanda adamlar vardı. Kamyonetlerin etrafına daire biçiminde dizilmişlerdi. Reacher tam sekiz kişi saydı. Üniformalı, tüfekli, gergin görünen tiplerdi. Mutfaktaki kadın ne demişti? Maden bölgesine gitmeleri yasaktı. Oraya bir tek Borken'in güvendiği adamlar girebiliyordu.

Reacher birkaç dakika boyunca onları izledi. Tüfeği omzuna astı. Aralarında yüz metre bile yoktu. Adamların etrafta dolaırken killi toprakta çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Tüfeğin selektörüne basıp tek atışlık pozisyonu seçti. Şarjörde on dokuz mermi vardı ve en az sekiz mermi atabilmesi gerekiyordu. Cephanesini ölçülü harcamalıydı.

M-16 iyi bir tüfektir. Kullanması ve bakımı kolaydı. Nişan alması da. Kabzasının üstünde arpacıktaki çentikle aynı hizaya denk gelen çentikli bir kısım vardı. Bu ayarı yaptığınızda yüz metreden gördüğünüz şeyi vurabilirdiniz. Reacher ağırlığını kayaya verdi ve ilk hedefine nişan aldı. Onu ikinci hedefe yönlendirecek olan hafif hareketi yaptı. Üçüncü hedef için de aynı hareketi uyguladı. Bu hareketi tam sekiz atışa tamamladı. Dirseğinin atışların ortasında aşağı kaymasını istemiyordu.

İlk hedefe geri döndü. Bir an bekledi ve ateş etti. Silah sesi dağlarda yankılandı. İlk kamyonetin sağ ön lastiği patladı. Reacher dürbünü ön sol lastiğe çevirdi. Tekrar ateş etti. Kamyonet paralize olup dizlerinin üstüne yıkılan bir öküz gibi öne kaydı.

Durmadan ateş etti. Daha kimse tepki veremeden beş lastiği patlatmayı başarmıştı. Altıncıdan sonra göz ucuyla nöbetçilerin gizlenmeye çalıştıklarını gördü.

Bazıları sadece kendini yere atmıştı. Diğerleriye barakaya koşuyordu. Yedinci atışı yaptı. Sekizinciden önce duraksadı. En

uzaktaki lastik, vurulması en zor hedefti. Oldukça dar bir açıdaydı. Yan duvarı göremiyordu. Doğrudan lastiğe ateş etmesi gerekiyordu. Ateş etti. Hedefi vurdu. Lastik patladı. Son kamyonetin ön tarafı da yere çöktü.

En yakındaki nöbetçi hâlâ ayaktaydı. Barakaya kaçmamıştı. Ayakta durmuş, Reacher'ın arkasına gizlendiği kayaya bakıyordu. Tüfeğini kaldırmıştı. Reacher gibi onun da elinde bir M-16 vardı. Ya cesur bir adamdı ya da salağın tekiydi. Reacher çömelip bekledi. Adam ateş etti. Silahı otomatiğe kurulmuştu. Bir anda üç mermi atmıştı. Bir saniyenin beşte biri sürede üç mermi. Mermiler Reacher'ın başının on beş adım yukarısına, ağaçlara isabet etti. İnce dallar ve yapraklar etrafına yağıp yere saçıldı. Adam on metre ileri koştu. Tekrar ateş etti. Üç mermisini daha harcadı. Mermiler Reacher'ın sol tarafından geçti. Reacher namlu patlamadan mermilerin ağaçlara saplandığını duydu. Sesten daha hızlı giden mermiler bunu yapabiliirdi. Her şeyi ters-ten duyardınız. Mermi ateş sesinden önce varacağı yere giderdi.

Reacher'ın bazı kararlar alması gerekiyordu. Adamın ne kadar yaklaşmasına izin verecekti? Bir uyarı atışı yapacak mıydı? Sonraki üç mermi daha yakınından geçti. Daha alçaktan ama daha yakından. Altı adım kadar öteden. Reacher kararını verdi: Adamın daha fazla yaklaşmasına da izin vermeyecekti, bir uyarı atışı da yapmayacaktı. Adam zaten arka arkaya ateş ediyordu. Onu uyarmak için ateş etmenin anlamı yoktu. Adamın kısa sürede sakinleşmesi mümkün değildi.

Reacher yanlamasına uzandı. Bacaklarını düzleştirdi ve kayanın dibine yasladı. Bir kez ateş etti, adamı göğsünden vurdu. Adam killi toprak zemine yığıldı. Tüfeği sağına fırladı. Reacher olduğu yerde kaldı. Dikkatle alanı izledi. Adam ölmemişti. Reacher tekrar ateş etti. Bu kez başından vurmuştu. Adamı hayatının son on dakikasında göğsünde feci bir mermi yarasıyla bırakmamak daha merhametli bir davranıştı.

Silah seslerinin yankısı yerini sessizliğe bıraktı ve hava bir anda durgunlaştı. Diğer yedi adam ortalıkta yoktu. Kamyonetlerin hepsinin ön tarafı yere çökmüştü. Kullanılmaları imkânsızdı. Kâse biçimli alandan çıksalar bile dağdaki engelleri aşamazlardı. Etkisiz hale gelmişlerdi. Reacher bundan emindi.

On metre kadar geriye sürünüp ağaçların arasında ayağa kalktı. Tepeden aşağı koşup Burç'a doğru yola devam etti. Glock'ta on yedi, tüfekte dokuz mermi kalmıştı. İlerleme kaydetmenin de bir bedeli vardı.

KÖPEKLER ONU YOLU YARILADIĞINDA BULDULAR. İki tane iri Alman Kurdu. Reacher onları, köpeklerin onu fark ettikleri an gördü. İri köpeklere has tükenmek bilmeyen bir enerjiyle koşuyorlardı. Uzun enerjik adımlar atıyorlardı, yüzlerinde heyecanlı bir ifade vardı ve açık ağızlarından salyalar akıyordu. Kaslı bacakları bir anda hareketsiz kaldı ve aynı anda yön değiştirdiler. Otuz metre uzaktalardı. Yirmi metre. Sonra, on metre. Daha da enerjik koşuyorlardı. Hırlamaya başlamışlardı.

Reacher insanlardan emindi. Köpeklerse farklıydı. İnsanlar seçim yapma özgürlüğüne sahiplerdi. Bir erkek ya da bir kadın hırlayarak ona doğru koşmaya başlasa *bu* yapmayı seçtiği bir şey olurdu. İnsanlar eylemlerinin bedelini öderlerdi. Verdikleri tepki onların sorunu olurdu. Ama köpekler farklıydı. Özgür iradeye sahip değillerdi. Kolayca yanlış yönlendirilebilirlerdi. Dolayısıyla Reacher etik bir sorunla karşı karşıyaydı. Aptalca bir şey yapmaya şartlandığı için bir köpeği vurma taraftarı değildi.

Glock'u cebinden çıkarmadı. Tüfek daha iyiydi. Tabancadan iki buçuk adım kadar daha uzundu. Arada bu kadar mesafe bırakmak iyi bir fikir gibi geldi. Köpekler tam karşısında durdular. Omurgalarının üstündeki tüyleri diken diken olmuştu. Ön ayaklarını iki yana açıp çömeldiler, başlarını eğdiler, yüksek sesle hırladılar. Dişleri sapsarıydı. Gözleri kahverengiydi. Reacher

bir genç kızınki gibi koyu renkli gür kirpikleri olduğunu fark etti.

Köpeklerden biri daha öndeydi. Sürünün lideri o olmalıydı. Köpeklerin hiyerarşiden hoşlandığını biliyordu. İki köpek varsa birinin diğerinden daha üstün olması gerekiyordu. İnsanlardaki gibi. Gerçi köpeklerin bu düzeni nasıl kurduklarından emin değildi. Belki bunu duruşlarıyla yapıyorlardı. Belki kokularıyla. Belki de dövüşerek. Öndeki köpeğe baktı. Gözlerini gözlerine dikti. Zaman zaman insanların köpeklerden söz ettiklerini duymuştu. Asla korktuğunu belli etme, gözlerinin içine bak, korktuğunu anlamasın, derlerdi. Reacher korkmuyordu. Elinde bir M-16'yla orada öylece duruyordu. Onu endişelendiren tek şey, silahı kullanmak zorunda kalma ihtimaliydi.

Orduda hata yapmış bir askere baktığı gibi sessizce köpeğe baktı. Amansız ezici bir baskı uygulayan sert bir ifadeyle. Gözlerini kırpmadan. İnsanlar üstünde yüz kez işe yaramıştı. Öndeki köpekte de işe yarıyordu. Köpek kısmen eğitilmişti. Reacher bunu görebiliyordu. Ona öğretildiği gibi yapabiliirdi. Ama gerisini getiremeyebilirdi. Kurbanının bir şey yaptığını göz ardı etmesi için eğitilmemişti. Çok geçmeden Reacher'ın kaşları, dar alnına acı verici bir ağırlık çökmüş gibi hafifçe çatıldı. Reacher bakışlarının dozunu artırdı. Gözlerini kıstı, dişlerini gösterdi. Kötü bir filmdeki sert adam gibi hırladı. Köpek başını önüne eğdi. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı.

“Otur,” dedi Reacher. Bunu sakın ama kararlı bir ses tonuyla söylemişti. Sözcüğün sonundaki harfi vurgulamıştı.

Köpek hemen oturdu. Diğer köpek de bir gölge gibi onu taklit etti. Yan yana oturup ona baktılar.

“Yere yat,” dedi Reacher.

Köpekler kıpırdamadılar. Şaşkın şaşkın ona bakarak oturmaya devam ettiler. Belki de sözcük seçimi yanlıştı. Alıştıkları emir bu değildi.

“Aşağı.”

Köpekler ön patilerini öne itip yere uzandılar. Ona baktılar.

“Kal.”

Köpeklerle inanılmaz ciddi bir bakış fırlattı ve güneye doğru yürümeye başladı. Kendini ağır ağır yürümeye zorladı. Ağaçların arasında beş metre ilerledikten sonra arkasına baktı. Köpekler hâlâ bıraktığı yerdelerdi. Boyunlarını çevirmiş, onun gidişini izliyorlardı.

“Kal,” diye seslendi Reacher yine.

Köpekler oldukları yerde kaldılar.

Reacher yürümeye devam etti.

BURÇ'TA BİRİLERİNİN OLDUĞUNU DUYABİLİYORDU. Kalabalık sessiz olmaya çalışıyormuş gibiydi. Sesleri geçit töreni alanının hâlâ kuzeyindeyken işitmişti. Ağaçların arasında saklanarak alanın etrafından dolandı ve atış sahasının en ucuna doğru gitti. Yemekhanenin arkasındaki ağaçların arasından çıktı. Mutfak kapısı tam karşısındaydı. İsteddiği açığı bulana dek binaların arkasındaki ormanlık alanda genişçe bir daire çizdi. Sonra, neler olduğuna bakmak için sürünerek öne ilerledi.

Burç'ta otuz kişi saydı. Birbirlerine yakın duruyorlardı. Kalabalığın arasına doğru ilerliyorlardı. Hepsi kamuflaj giysili, ağır silahlı adamlardı. Tüfekleri, otomatik silahları, el bombası fırlatıcıları ve ceplerinde yedek şarjörler vardı. Kalabalık gelgit gibi dalgalanıyordu. Reacher, Beau Borken'in kalabalığın ortasında durduğunu fark etti. Elinde siyah renkli ufak bir verici tutuyordu. Reacher bunu hatırladı. Jackson'a aitti. Borken bunu Fowler'ın cebinden almıştı. Vericiyi kulağına götürdü ve bir yanıt bekliyormuş gibi gözlerini ileriye dikti.

MCGRATH TELAŞLA CEBİNDEKİ TELSİZİ ÇIKARDI. Telsizi açıp bekledi. Telsizden yine parazit sesi yükseldi. Webster yanına gidip telsizi aldı. Kayalığın altına geri dönüp düğmesine bastı.

“Jackson?” dedi. “Ben Harland Webster.”

McGrath ve Johnson ona yaklaştılar. Üç adam kayalığın altında yere çömeldi. Webster onların duyabilmesi için telsizi kulağından uzaklaştırdı. Korunaklı kayanın altında, dağların sessizliğinde, telsizden gelen parazit sesini ve birinin kesik kesik nefes alıp verdiğini duyabiliyorlardı. Sonra, birinin sesini duydular.

“Harland Webster mı?” dedi adam. “Vay vay vay, demek patronla konuşuyorum.”

“Jackson?” dedi Webster yine.

“Hayır. Ben Jackson değilim.”

Webster, McGrath’e baktı.

“Kimsiniz?” dedi.

“Beau Borken,” dedi adam. “Sanırım bugünden itibaren Başkan Borken demem gerek. Amerika Özgür Eyaletleri’nin Başkanı. Ama resmi konuşmanıza gerek yok.”

“Jackson nerede?” dedi Webster.

Kısa bir sessizlik oldu. FBI’nın telekomünikasyon teknolojisinin hafif elektronik sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Uyduların ve mikrodalgaların sesinden başka bir şey yoktu.

“Jackson nerede?” dedi Webster yine.

“Öldü,” dedi adam.

Webster yine McGrath’e baktı.

“Nasıl?”

“Öldü işte,” dedi Borken. “Aslında çabuk öldü sayılır.”

“Hasta mıydı?” diye sordu Webster.

Yine kısa bir sessizlik oldu. Ardından Borken’in güldüğünü duydular. Tiz, kulak tırmalayan bir sestti. Webster’in kulaklığına dolan, bir süre sonra bozulup kaya duvara çarpan ve yankılanan yüksek, çığlığı andıran bir sestti.

“Hayır, hasta değildi, Webster,” dedi Borken. “Son on dakikaya kadar gayet sağlıklıydı.”

“Ona ne yaptın?” dedi Webster.

“Generalin küçük kızına yapacağım şeyi yaptım. Beni dinlerseniz size ayrıntıları anlatırım. Dikkatle dinlemeniz gerek çünkü nasıl bir durumla karşıya olduğunuzu anlamanız gerek. Gayet ciddiyiz. Şakamız yok. Beni dinliyor musunuz?”

Johnson telsize yaklaştı. Yüzü bembeyazdı, ter içinde kalmıştı.

“Sizi manyak hergeleler,” dedi.

“Kim o?” dedi Borken. “General mi yoksa?”

“General Johnson,” dedi Webster.

Telsizden hafif bir gülme sesi geldi. Kısa, tatminkâr bir sestti.

“Herkes burada demek,” dedi Borken. “FBI Direktörü ve Genelkurmay Başkanı. Açıkçası, şeref duyduk. Sanırım yeni bir ülkenin doğuşu bundan azını hak etmiyor.”

“Ne istiyorsun?” dedi Webster.

“Onu çarmıha gerdik,” dedi Borken. “Aralarında bir metre

mesafe olan iki ağaç bulduk ve onu ağaçlara çiviledik. Ters bir şey yaparsanız aynı şeyi kızınıza da yapacağız, General. Sonra, hayalarını kestik. Bunu yapmamamız için yalvarıyor, bağıırıyor-
du ama yine de yaptık. Bir kadın olduğu için bunu çocuğunuza yapamayız ama buna benzer bir şey ayarlayabiliriz. Sizce o da çıglık atıp bağıırır mı, General? Siz onu benden daha iyi tanıyor-
sunuz. Açıkçası ben çıglık atacağını ve yalvaracağını düşünüyö-
rum. Sert bir tip olduğunu sanıyor fakat bıçakların yaklaştığını
görünce tavrının hızla değişeceğinden eminim.”

Johnson’ın yüzü bembeyaz kesildi. Kanı çekilmiş gibiydi. Ge-
riye, kaya duvara yaslandı. Dudaklarını sessizce kıpırdatıyordu.

“Siz manyaklar ne istiyorsunuz?” diye bağırdı Webster.

Yine sessizlik oldu. Sonra, Borken alçak, sakın bir sesle yanıt
verdi.

“Bağıırmayı kesmeni istiyorum. Bana bağıırdığın için özür di-
lemeni istiyorum. Kaba bir ifade kullandığın için özür dilemeni
istiyorum. Ben Özgür Eyaletler’in Başkanı’yım ve biraz nezake-
ti, saygıyı hak ediyorum, sizce de öyle değil mi?”

Ses tonu alçaktı ancak McGrath ne demek istediğini gayet iyi
anlamıştı. Panikle Webster’a baktı. Daha eyleme bile geçmeden
kaybetmek üzerelerdi. İlk kural pazarlık etmekte. Onları konuş-
turmaya çalışmak ve zamanla üstünlük kazanmaktı. Hâkimiyet
kurmaktı. Klasik kuşatma teorisini uygulamaktı. Dolayısıyla,
bağıırdığınız için özür dilerseniz herhangi bir hâkimiyet kurma
umudunu yitirirdiniz. Bu, bir köpek gibi yere uzanıp yuvarlan-
manız anlamına gelirdi. O noktadan sonra da düşmanın oyun-
cağına dönüşürdünüz. McGrath başını telaşla iki yana salladı.
Webster tamam anlamında başını eğdi. Bir şey demedi. Konuş-
madan telsizi tutuyordu. Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Daha
önce de bu durumda kalmıştı. Birkaç kez. Artık ilk konuşan
zayıf taraf olacaktı. Ama bu kişi kendisi olmayacaktı. O ve
McGrath bakışlarını yere dikip beklediler.

“Hâlâ orada mısınız?” dedi Borken.

Webster bakışlarını yerden ayırmadı. Sessiz kaldı.

“Orada mısınız?” dedi Borken yine.

“Aklından ne geçiyor, Beau?” diye sordu Webster sakın bir sesle.

Karşı taraftan öfkeli nefes sesleri yükseldi.

“Telefon hattımı kestiniz. Tamir edilmesini istiyorum.”

“Hayır, biz bir şey yapmadık. Telefonunuz çalışmıyor mu?”

“Fakslarıma...” dedi Borken. “Yanıt alamadım.”

“Hangi fakslar?” dedi Webster.

“Benimle oyun oynama,” dedi Borken. “Hattı kestiğinizi biliyorum. Düzelttilmesini istiyorum.”

Webster, McGrath’e göz kırptı.

“Tamam,” dedi. “Bunu yapabiliriz. Ama önce bizim için bir şey yapman gerek.”

“Ne?”

“Holly,” dedi Webster. “Onu köprüye getirip orada bırakacaksın.”

Yine sessizlik oldu. Ardından Borken yine gülmeye başladı. Tiz ve yüksek bir sesle.

“Mümkün değil,” dedi. “Anlaşma yapmam.”

Webster kendi kendine başını salladı. Sesini alçalttı. Dünyanın en makul insanı gibi konuştu.

“Beni dinle, Bay Borken,” dedi. “Anlaşma yapmazsak birbirimize nasıl yardımcı olabiliriz?”

Yine sessizlik oldu. McGrath, Webster’a baktı. Bir sonraki yanıt çok önemliydi. Kazanacaklardı ya da kaybedeceklerdi.

“Sen beni dinle, Webster,” dedi Borken. “Anlaşma yok. Dediklerimi yapmazsan Holly ölür. Hem de çok acı çekerek ölür. Bütün kartlar elimde ve kimseye dağıtmıyorum. Anlıyor musun?”

Webster’ın omuzları çöktü. McGrath bakışlarını kaçırdı.

“Faks hattını tamir edin,” dedi Borken. “İletişim hatlarımın

açık olması gerek. Dünya burada ne yaptığımızı bilmeli. Tarihte önemli bir an yaşıyoruz, Webster. Aptalca oyunlarına kanmam. Dünyanın diktatörlüğe indirilen ilk darbeyi görmesi gerek.”

Webster yere baktı.

“Bu karar, senin tek başına alamayacağın kadar ağır...” dedi Borken. “Beyaz Ev’e danışman gerek... Konu onları da ilgilendiriyor, öyle değil mi?”

Ufacık telsizden bile Borken’in sesindeki güç duyuluyordu. Webster kulağına fiziksel bir ağırlık yaslanmış gibi yüzünü buruşturdu. Kalbi ve ciğerleri sıkışarak kesik kesik soludu.

“Kararını ver,” dedi Borken. “İki dakikaya tekrar arayacağım.”

Ve telsiz konuşması kesildi. Webster hayatında ilk defa görüyormuş gibi elindeki telsize baktı. McGrath eğilip düğmeye bastı.

“Tamam,” dedi. “Onu oyalayacağız, değil mi? Ona hattını tamir edeceğimizi söyleyeceğiz. Bir, belki iki saat sürebilir diyeceğiz. Beyaz Ev, BM, CNN ve diğerleriyle iletişime geçeceğimizi söyle. Ne duymak istiyorsa onu söyle.”

“Bunu neden yapıyor?” dedi Webster dalgın dalgın. “Neden bu olayın bu şekilde tırmanmasına neden oluyor? Ona saldırmamız için her şeyi yapıyor. Ona saldırmak zorunda kalacağız, değil mi? Sanki bunu yapmamızı istiyor. Bizi seçeneksiz bırakıyor. Kışkırtıyor.”

“Çatlağın teki olduğu için bunları yapıyor,” dedi McGrath.

“Öyle. Manyağın teki. Ama ilgiyi neden bu kadar üstüne çekmeye çalıştığını anlamıyorum. Gerçi, dediği gibi, bütün kartlar onun elinde.”

“Bunu sonra düşünürüz, şef,” dedi McGrath. “Şu an onu sadece oyalamamız gerekiyor.”

Webster başını salladı. Kendini ellerindeki soruna odaklanmaya zorladı.

“Ama iki saatten daha uzun zamana ihtiyacımız var,” dedi. “Rehine kurtarma ekibinin buraya varması en az dört saat sürer. Hatta beş altı saat sürebilir.”

“Tamam, 4 Temmuz kutlanıyor,” dedi McGrath. “Ona telefon şirketi görevlilerinin izinli olduğunu, geri çağırmamızın bütün gün sürebileceğini söyle.”

Birbirlerine baktılar. Johnson’a baktılar. Johnson hiçbir şey duymuyormuş gibiydi. Sırtını duvara yaslamıştı, bembeyaz ve kıpırtısızdı, neredeyse nefes bile almıyordu. Doksan saat süren stres ve duygusal anlar onu en sonunda yıkmıştı. Derken Webster’ın elindeki telsizden yine parazit sesi yükseldi.

“Evet?” dedi Borken parazit sesi kesildikten sonra.

“Tamam, anlaştık,” dedi Webster. “Hattı tamir edeceğiz. Ama biraz zaman alacak. Görevliler hafta sonu izinli.”

Kısa bir sessizlik oldu. Borken hafifçe güldü.

“Bağımsızlık Günü. Belki de başka bir tarih seçmeliydim.”

Webster bir şey demedi.

“Deniz piyadelerini görebileceğim bir yere yollayın,” dedi Borken.

“Deniz piyadeleri mi?”

Borken bir kahkaha attı. Kısa ve kayıtsız bir kahkahaydı.

“Sekiz deniz piyadeniz var. Bir de zırhlı aracınız. Her yerde gözcülerimiz var. Bir süredir sizi izliyoruz. Sizin bizi o lanet uçaklarla izlediğiniz gibi. Stinger’lar o mesafeye erişemediği için şanslısınız, aksi takdirde şu an bir helikopterden fazlası havaya uçmuş olurdu.”

Webster yanıt vermedi. Ufka baktı. McGrath de istemsizce aynı şeyi yaptı.

“Sanırım şu an köprüye yakınsınız. Doğru tahmin ediyor muyum?”

Webster omuz silkti. McGrath başını sallayarak onu yanıt vermeye teşvik etti.

“Köprüye yakınız,” dedi Webster.

“Deniz piyade birliğini köprüye yollayın. Kenarında düzgün bir sıra olsunlar. Araçları arkalarında duracak. Bunu hemen yapacaksınız, anladınız mı? Yoksa Holly üstünde çalışmaya başlarız. Seçim senin, Webster. Ya da generalin. Ne de olsa onun kızı ve onun deniz piyadeleri, değil mi?”

Johnson birden kendine geldi ve başını kaldırdı. Beş dakika sonra deniz piyade birliğindeki askerler yolun parçalanmış kenarında oturmuşlar, ayaklarını boşluğa sarkıtmışlardı. HZA arkalarına park edilmişti. Webster hâlâ McGrath’le ve Johnson’la kayanın altındaydı. Boğuk sesler duydu. Borken eliyle mikrofonu kapamış, telsizle başka biriyle konuşuyordu. Boğuk sesine parazitli başka bir sesin yanıt verdiğini seçebiliyordu. Çok geçmeden Borken elini mikrofondan çekti ve Webster onun sesini yine net ve yüksek bir şekilde duydu.

“Tamam, Webster, dediğimi yaptın,” dedi Borken. “Gözcülerimiz sekizini de görebiliyor. Silahlı adamlarımız da. Kıpırdarlarsa ölürler. Yanında başka kimler var?”

Webster duraksadı. McGrath hızlı hızlı başını salladı.

“Göremiyor musun? Bizi izlediğini sanıyordum.”

“Şu an izlemiyorum,” dedi Borken. “Adamlarımı biraz geri çektim. Savunma pozisyonlarını aldılar.”

“Başka kimse yok. Ben ve general buradayız.”

Yine sessizlik oldu.

“Tamam, ikiniz deniz piyadelerinin yanına gidebilirsiniz. Köprüye çıkın. Sıranın sonuna geçin.”

Webster uzunca bir süre bekledi. Yüzünde boş bir ifade belirdi. Ardından ayağa kalktı ve başını Johnson’a salladı. Johnson sallanarak yerinden doğruldu. Birlikte dönemecin diğer tarafına geçtiler. McGrath kaya duvarın önüne çömelmiş halde tek başına kaldı.

MCGRATH ORADA İKİ DAKİKA BEKLEDİKTEN sonra sürünerek Chevrolet'ye döndü. Garber ve Johnson'ın yardımcısı önde, Milosevic ve Brogan arkada oturuyorlardı.

"Neler oluyor?" dedi Brogan.

"Boynumuza kadar boka battık," dedi McGrath.

İki dakika süren hızlı açıklamasından sonra diğerleri de aynı fikirdeydi.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Garber.

"Holly'ye ulaşmamız gerek," McGrath. "Adam ona yalan söylediğimizi anlamadan ona ulaşmalıyız."

"Ama nasıl?" dedi Brogan.

McGrath ona baktı. Milosevic'e göz attı.

"Üçümüz," dedi. "Sonuçta Büro'yu ilgilendiren bir olay bu. Ne isterseniz deyin, terörizm, fesatçılık, adam kaçırma... Hepsi FBI'nın alanına giriyor."

"Biz mi yapacağız?" dedi Milosevic. "Sadece üçümüz mü? Şu an mı?"

"Aklına daha iyi bir şey geliyor mu?" dedi McGrath. "Bir şeyin düzgün yapılmasını istersen kendin yaparsın."

Garber arkasına döndü. Arka koltuktaki üç adamın yüzüne baktı.

"Tamam, yapın bu işi," dedi.

McGrath başını sallayıp sağ elini havaya kaldırdı. Başparmağını ve yanındaki iki parmağını gösterdi.

"Ben başparmağım. Yolun doğusuna doğru gideceğim. Brogan, sen işaret parmağısın. Yolun bir buçuk kilometre batısından oraya gireceksin. Milo, sen de orta parmaksın. Üç kilometre batıya gidip oradan gireceksin. Aramızda birer buçuk kilometre mesafe bırakıp ayrı ayrı giriş yapacağız. Kasabaya yedi yüz elli metre kala yolda buluşacağız. Anlaşıldı mı?"

Brogan yüzünü buruşturdu. Ardından tamam anlamında başını salladı. Milosevic omuz silkti. Garber, McGrath'e baktı ve

generalin yardımcısı Chevy'yi çalıştırıp yavaş yavaş güney yönünde ilerledi. Dört yüz metre sonra yolun kayalıktan çıktığı, yeşil alana sağdan ve soldan rahatça girebilecekleri noktada durdu. Silahlarını kontrol ettiler. Üçünde de devlet tarafından tahsis edilmiş, parlak kahverengi deri omuz silah askılarında .38'likler vardı. Tabancalarında altışar mermi bulunuyordu, ceplerindeki hızlı takılan şarjörlerde ise altışar mermi daha yedekliydi.

“Birkaç tane tüfek ele geçirmeye çalışın,” dedi McGrath. “Tutsak almakla uğraşmayın. Birini görürseniz hergeleyi hemen vurun, tamam mı?”

Milosevic en uzun mesafeyi yürüyeceği için önce o yola çıktı. Yolda eğilerek ilerledi, sonra batı yönünde çalılıkların arasına daldı. Bir grup ağaca vardıktan sonra gözden kayboldu. McGrath bir sigara yakıp Brogan'ı yolladı. Garber, Brogan'ın ağaçların arasına dalmasını bekleyip McGrath'e döndü.

“Reacher'la ilgili söylediklerimi unutmayın,” dedi. “O adam hakkında yanılmıyorum. İnanın, sizin tarafınızda.”

McGrath omuz silkti, yanıt vermedi. Sessizce sigarasını içti. Chevy'nin kapısını açıp arabadan indi. Sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdü ve yolun kenarındaki otlarla çalılıkların arasına girip doğu yönünde yürümeye başladı.

MCGRATH ELLİSİNE YAKLAŞMIŞTI ve sigara tiryakisiydi ama formdaydı. Yaşın ve sigaranın zarar veremeyeceği sağlam bir yapısı vardı. Bir yetmiş boyuyla kısa sayılsa da iriydi. Sürekli ağırlık kaldırmasını gerektirmeyen ve yağa dönüşmeyen sıkı, kaslı yetmiş iki kiloluk bir vücuda sahipti.

Kendini çocukluğundaki gibi hissediyordu. Ne daha iyiydi ne daha kötüydü. Büro eğitimini seneler önce almıştı ve eğitimi, insanların son günlerde aldığı eğitime kıyasla oldukça temel bilgiler içeriyordu. Yine de eğitimini başarıyla tamamlamıştı. Fiziksel açıdan aşılmazdı. Sınıfının en hızlı koşan öğrencisi değildi

ancak en dayanıklısıydı. Quantico'nun ilk zamanlarındaki eğitim koşulları oldukça zorluydu. Virginia ormanlarına girip çıkarlardı, doğal engellerle başa çıkmayı öğrenirlerdi. McGrath her seferinde üçüncü ya da dördüncü olurdu. Ama ikinci kez koşmaları istendiğinde saniyesine kadar aynı sürede koşabilirdi. O yorulmadan hızla koşarken, ilk turda ondan daha hızlı olanların nefesi kesilirdi. Sonra, geride kalırlardı. İkinci turda McGrath her zaman koşuyu birinci tamamlardı. Üçüncü seferindeyse koşuyu tamamlayabilen tek kişi olurdu.

Bu yüzden dağ geçidinin güney kıyısına yaklaşırken rahatça koşuyordu. Üç yüz metre kadar doğu yönünde ilerledi, tepelerin makul derecede yüksek olduğu ve doğrudan geçide bakmadığı bir noktaya vardı. Hiç durmadan yokuş aşağı inmeye başladı. Düşmemek için kısa adımlar attı. Zemin gevşekti. Çakıl taşlarının üstünde kayınca hızını ayarlayabilmek için bodur ağaçlara tutundu. Tepenin dibindeki bir grup kayanın etrafından dolandı ve kuzeydeki tepeye tırmanmak üzere harekete geçti.

Tırmanmak daha zordu. Kaymamak için ayakuçlarını çakıl taşlarının arasına sapladı ve otları sıkı sıkı tutarak kendini yukarı çekti. Küçük ağaçların ve çalılıarın arasında zikzak çizerek ilerlerken tutunacak şeyler aradı. Geçidin kuzey kenarındaki o fazladan on beş metre bir tür ceza gibiydi. Heyelanın oluşturduğu daha dar açılı düz bir yolu izlemeye başladı. Parçalanmış kayaların arasında düşme kalka en tepeye tırmandı.

Toprak zeminin sert bitki köklerinin altına çöktüğü kaya çıkıntısında bekledi. Kulak kesildi. Sessizlikten başka bir şey duymadı. Kendini yukarı çekti. Göğsünü yere dayadı, başıyla omuzları açıkta kalmış halde kuzeydeki düşman bölgesine baktı. Hiçbir şey göremedi. Uzakta sadece ufak tepelikler, dik tepeler ve devasa dağlar vardı. Masmavi gökyüzü, milyon tane ağaç, tertemiz hava ve derin bir sessizlik. Chicago'dan çok uzaklardasın Mack, diye düşündü.

Karşısında, eski kayalığın yüzeye yakın olduğu yerde bir sıra çalılık vardı. Sonra, kayalıklarla bölünen ve giderek sıklaşan bir grup cılız ağaç kuşağı. Ağaçların üstünden yolun ilerlediğini tahmin ettiği dönemeçli bir alan gördü. Üç yüz metre kadar sonunda kalıyordu. Yuvarlanarak çalıların arasına girdi ve ağaçlara doğru koştu. Solda kalan yola yöneldi ve ağaçların arasından kuzeydeki ormana doğru ilerlemeye başladı.

Ağaçların arasından sayı çizgisine ulaşmaya çalışan bir top yakalayıcının ağır çekim parodisi gibi koşmaya devam etti. Harita ezberindeydi. Dört buçuk kilometre daha yola devam etmesi gerektiğini biliyordu. Ağır tempoda koşarak dört buçuk kilometre, hızlı hızlı yürümekten çok daha iyi değildi. Kırk kırk beş dakika sürebilirdi. Zemin ayaklarının altında hafifçe yukarı eğim kazanmaya başlamıştı. Meyil onu tepelere iterken ayakları dört beş adımda bir yere daha hızlı çarpıyordu. Birkaç kez bitki köklerine takılıp tökezledi. Bir kez bir çam ağacına tosladı. Ama yılmadı.

Kırk dakika sonra durdu. Brogan'ın ve Milosevic'in de benzer bir yolculuk yaptığını tahmin ediyordu fakat onlar batıdan yola çıktıkları için daha da uzun bir mesafeyi aşmak zorundalardı. Bu yüzden geç kalabileceklerini düşündü. Şanslılarsa yirmi dakika kadar. Ormanın biraz daha derinlerine girip bir ağaca yaslandı. Bir sigara yaktı. Buluşma yerinden yedi yüz elli metre kadar uzakta olduğunu hesapladı. Zihnindeki harita, yolun doğruca kasabaya uzandığını söylüyordu.

On beş dakika bekledi. İki sigara içti. Ardından doğrulup yola devam etti. Dikkatle ilerledi. Oraya yaklaşıyordu. İki kez sola saptıktan sonra yolu buldu. Ağaçların arasından sadece gri betona yansıyan güneş ışınlarını görecektik kadar çıktı. Sonra geri çekilip kuzeye yöneldi. Ağaçlar seyrelene kadar yürüdü. Son ağaçların ötesindeki açıklık alana güneşin vurduğunu fark etti. Durup sola geçti ve iyi bir gözetleme noktası bulmaya çalıştı.

Kasabaya uzanan yolu gördü. Binaları gördü. Solda gri bir binanın kalıntıları vardı. Sağda adliye binası. Daha iyi durumdaydı sanki. Güneşin altında bembeyaz görünüyordu. Uzunca bir süre ağaçların arasından binaya baktı. Geri döndü. Beş yüz metre kadar ormanâ girdi. Ağaçların arasından gri parıltıyı görene kadar yola yaklaştı. Bir ağaca yaslanıp Brogan'ı ve Milosevic'i beklemeye koyuldu.

BU KEZ, BİR SİGARA DAHA YAKMAMAK İÇİN kendini tuttu. Gizlenirken sigara içmenin pek de akıllıca olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Koku etrafa yayılırdı ve keskin bir burun bunu hissedebilirdi. Böylece ağaca yaslandı ve bıkkınlıkla aşağı baktı. Ayakkabılarına. Geçidin kuzey duvarını tırmanırken ayakkabıları mahvolmuştu. Kayalıklı tepede ayakları kaymasın diye sağlam adımlar atmaya çalışırken. Ayakkabılarının patlamış uçlarına baktı ve bir anda ihanete uğradığını anladı. Paniğe kapıldı. Göğsü sıkıştı. Bir hücrenin kapısı yüzüne yavaşça kapanmış gibi hissetti. Kapı yağlanmış menteşelerde sessizce kaydı ve suratına kapandı.

Borken telsizde ne demişti? Bir süredir sizi izliyoruz. Sizin bizi o lanet uçaklarla izlediğiniz gibi.

Ve generalin yardımcısı ona Butte'daki ofiste ne demişti? Gökyüzüne baktığınızda incecik bir iz görür, TWA bir yere uçuyor diye düşünürsünüz. Hava kuvvetlerinin ayakkabılarınızı cilalayıp cilalamadığınızı kontrol ettiği aklınızdan geçmez.

Peki Borken gökyüzünde casus uçaklarının olduğunu nereden anlamıştı? Ona biri söylemişti. Ama kim? Bunu başka kim biliyordu?

Telaşla etrafına bakındı ve gördüğü ilk şey tam karşısında ona doğru gelen bir köpek oldu. Sonra bir köpek daha gördü. İki köpek ağaçların arasından ona doğru koşuyordu. Ardından bir ses duydu. Biri yaklaşıyor, adımları dalları eziyordu. Aynı

sesi sağında da duydu. Sol tarafından bir silahın çekildiğini de. Köpekler neredeyse dibindelerdi. Panikle kendi etrafında döndü. Dört bir yandan, ağaçların arasından birileri yaklaşıyordu. İnce, uzun, sakallı, kamuflaj giysili, tüfekli ve makineli tüfekli adamlar. Bellerinden el bombaları sarkıyordu. On beş yirmi kişi vardı. Sakince ve kararlı bir şekilde öne çıktılar. Etrafını tamamen sarmışlardı. McGrath önce bir yana, sonra diğer yana döndü. Etrafı kuşatılmıştı.

Adamlar silahlarını ona doğrultup sessizce durdular. McGrath tek tek, telaşla yüzlerine baktı. Sonra içlerinden biri öne çıktı. Bir subay olmalıydı. Elini hemen McGrath'ın ceke-tinin cebine soktu. .38'liği kılıfından çıkarıp aldı. Hızlı takılan şarjörü de. İkisini de kendi cebine koyup gülümsedi. Yumruğunu hızla savurup McGrath'ın yüzünün ortasına indirdi. McGrath sendeledi ve bir tüfeğin namlusuyla geriye itildi. Tam o sırada yolda lastik sesleri duydu. Bir motorun uğultusunu.

Soluna bakınca zeytin yeşili bir parıltı gördü. Bir cipti. İçinde iki adam vardı. Askerler etrafını sarıp onu ormandan çıkardılar. Ağaçların arasından yolun kenarına ittiler. McGrath güneşe karşı gözlerini kırptırdı. Burnunun kanadığını hissedebiliyordu. Cip biraz ilerleyip önünde durdu. Şoför ona merakla baktı. Bir başka uzun boylu, sakallı ve üniformalı adamdı. Yolcu koltuğunda siyahlara bürünmüş iriyarı bir adam oturuyordu. Beau Borken. McGrath onu Büro dosyasındaki fotoğrafından tanımıştı. Dikkatle onu süzdü. Ardından Borken ona doğru eğilip sıırttı.

“Merhaba, Bay McGrath. Tam vaktinde geldiniz,” dedi.

REACHER HER ŞEYİ UZAKTAN İZLEDİ. Yüz elli metre ötede ağaçların arasındaydı. Tuzağın kuzeybatısında, yolun diğer tarafındaki yüksek bir tepedeydi. Ayaklarının dibinde ölü bir gözcü yatıyordu. Adam başı boynuna dik bir açıda toprak zemine yığılmıştı. Reacher dürbünüyle etrafa bakıyordu. Bölgeyi izliyordu. Tam olarak ne aradığından emin değildi.

Burç'taki telsiz konuşmasının bir kısmını duymuştu. Borken'in dediklerini yakalamıştı. Aldığı yanıtları da tahmin etmişti. Güneydeki gözcülerin telsizle rapor verdiklerini biliyordu. Köprüdeki deniz piyadelerini de. Webster'la Johnson'ın orada, hattın diğer ucunda olduklarını da.

Orada başka kimlerin olabileceğini düşünmüştü. Belki de daha fazla FBI ajanı vardı. Ordu müdahale etmeyecekti. Johnson onlara beklemelerini emretmiş olmalıydı. Orada çok sayıda kişinin toplandığını sanıyordu. Onlardan faydalanması gerekiyordu. Onlar dikkat dağıtırlarken gidip Holly'yi kurtarmalıydı. Bu yüzden onların gelişini beklemek üzere güneydoğu yönünde ilerlemişti.

Aradan bir saat geçmişti ve şimdi, iriyarı, kısa boylu bir

adamin cipe bindirilmesini izliyordu. Koyu renkli bir takım, beyaz bir gömlek, şık ayakkabılar giymiş bir adamdı. Kesinlikle FBI'dandı.

Ama rehine kurtarma ekibinden değildi. Yanında ekipmanları yoktu. Rehine kurtarma ekibi yarı askeri ekipmanlar kullanırdı. Reacher onların prosedürlerini biliyordu. El kitaplarından bazılarını okumuştı. Eğitimleriyle ilgili bir şeyler duymuştu. O adamların Quantico'ya girip çıktıklarını duymuştu. Onların nasıl çalıştığını da. Yüksek teknoloji ürünü bir operasyon yaparlardı. Mavi üniformalı sıradan askerler gibi giyinirlerdi. Araçları olurdu. Fakat gördüğü adam ormandan yürüyerek ilerlemişti. Bir toplantıdan çıkmış gibi giyinmişti.

Tam bir muammaydı. Sekiz deniz piyadesi vardı. Rehine kurtarma ekibi gelmemişti. Silahsız bir arama kurtarma Chinook helikopteri yollamışlardı. Reacher o an neler olduğunu anlar gibi oldu. Belki de bu çok gizli bir operasyondur. Holly'nin izini batıdan, Chicago'dan oraya kadar sürmüşlerdi ama nedense yanlarında büyük bir destek gücü yoktu. Bu işi tek başlarına yapıyorlardı. Taktiksel bir nedeni olabilirdi. Politik bir nedeni de. Belki de Holly'yle ve Beyaz Saray'la ilgiliydi. Belki de bu olayda izlenen yol, bunu gizlilikle yapmak, küçük ama ağzı sıkı bir ekiple işi bitirmektir. Sağ kolun sol kolun ne yaptığından habersiz olacağı kadar ağzı sıkı bir ekiple. Silahsız arama kurtarma helikopteri o yüzden gelmişti. Ne aradığını bile bilmiyordu. Neye bulaştığını da.

Bu durumda tuzığa düşürülen adam doğrudan Chicago'dan gelmiş olmalıydı. Pazartesi günü başlatmış olmaları gereken esas operasyonun bir parçasıydı. Kıdemli birine benziyordu. Elli yaşına yakın gösteriyordu. Holly'nin biriminin başı Brogan olabilirdi. Hatta hepsinin patronu McGrath bile olabilirdi. Her halükârda, Milosevic köstebektir. Ve esas mesele onun orada mı yoksa hâlâ Chicago'da mı olduğuydu.

Cip ağır ağır yolda diğer yöne döndü. Takımlı Büro ajanını arka koltuğa, iki silahlı adamın ortasına oturtmuşlardı. Burnu kanıyordu. Reacher yüzünün şişmeye başladığını da görebiliyordu. Borken iri cüssesiyle arkaya dönmüştü, ona bir şeyler söylüyordu. Tuzak ekibinin geri kalanıysa yola dizilmişti. Cip yanlarından ilerleyip doğruca kuzeyde kalan kasabaya yöneldi. Reacher'ın ağaçların arasında durduğu yerin otuz metre ötesinden geçti. Reacher aracın arkasından baktı. Dönüp tüfeğini aldı. Derin düşüncelere dalmış bir halde ormanda yürümeye başladı.

Reacher'ın sorunu, öncelik sırasıydı. Bir kuralı vardı: Acil olan işe bağlı kalmak. Acil olan iş, Holly'yi sağ salim kaçırmaktı. Ama Büro ajanının başı dertteydi. Jackson'ı düşündü. Ellerine geçirdikleri son Büro ajanı oydu. Belki bu adamı da aynı kader bekliyordu. Dolayısıyla müdahale etmeliydi. Ayrıca adamı sevmişti. Sert biri gibi görünüyordu. Ufak tefek fakat güçlü yapıydı. Enerjikti. Biraz da karizmatikti. Belki de en akıllıca hamle kendine müttefik bulmasıydı. İki kişi, tek kişiden daha iyiydi. İki çift el. Tetiğe basacak dört parmak. Faydalı olabilirdi. Ama kuralı, acil olan işe bağlı kalmaktı. Bu, seneler içinde pek çok kez işine yaramış bir kuraldı. Ona epey fayda sağlamıştı. Kuralını çiğneyecek miydi? Yoksa çiğnemeyecek miydi? Durdu ve tuzak ekibi yoldan geçerken ağaçların arasına gizlendi. Ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Biraz daha düşündü ve kendini zor bir karar vermeye zorladı.

GENERAL GARBER DA OLANLARI GÖRMÜŞTÜ. Tuzak kurulan noktanın yüz elli metre güneyindeydi. Yolun batı tarafında, Reacher'ın tam üç yüz metre güneyindeki kayalık çıkıntının arkasındaydı. Üç dakika beklemiş, ardından dağ geçidinde McGrath'i izlemeye başlamıştı. Garber nispeten formdaydı ama çok daha yaşlıydı ve McGrath'e yetişebilmek için epey çaba sarfetmişti. Kayalık çıkıntıya varmış, nefes nefese yere yığılmıştı.

Buluşma gerçekleşmeden önce on beş yirmi dakika dinlenebileceğini düşünmüştü. Sonraki planı üç ajanı izlemek ve neler olacağını görmektir. Jack Reacher’la ilgili kimsenin bir hata yapmasını istemiyordu.

Ama buluşma hiç gerçekleşmemişti. Tuzağı görmüş, pek çok konuda hata yapıldığını anlamıştı.

“ÖLECEKSİN,” dedi Borken.

McGrath cipin arka koltuğunda, iki askerin ortasında oturuyordu. Yol engebeli olduğu için sarsılıyordu. Ama kollarını kıpırdatamıyordu çünkü koltuk üç kişiye yetecek kadar geniş değildi. O yüzden sadece omuz silktilti.

“Hepimiz öleceğiz,” dedi. “Er ya da geç.”

“Doğru, er ya da geç,” dedi Borken. “Fakat senin için er ya da geç olmayacak.”

Borken ön koltuktan dönüp dikkatle onu süzdü. McGrath onun arkasında gördüğü engin mavi göğe, küçük beyaz bulutlara baktı ve düşündü: Kim? Kim biliyordu? Hava kuvvetleri operasyon personeli, diye tahminde bulundu ancak bu bağlantı çok saçmaydı. Daha yakında, onlara erişimi olan biri olmalıydı. Bu olayla daha yakından ilişkili biri. Johnson ya da yardımcısı? Webster? Brogan? Milosevic? Aklına gelen isimler bunlardı. Garber de olasılık dahilindeydi. Reacher denen adamı hararetle savunmuştu. Tüm bunlar Genelkurmay Başkanı’nı devirmek için askeri polisin bir komplosu olabilir miydi?

“Kim, Borken?” dedi.

“Ne dedin, ölü adam?”

“Sana kim bilgi veriyordu?”

Borken gülümseyip parmağını şakağına vurdu.

“Ortak amaç,” dedi. “Bu türde bir şey söz konusu olduğunda tahmin edemeyeceğimiz kadar çok insan bizim tarafımızda.”

McGrath göğe baktı ve Beyaz Saray’da güven içinde oturan

Dexter'ı düşündü. Webster ne demişti? On iki milyon kişi? Yoksa altmış altı milyon muydu?

“Öleceksin,” dedi Borken yine.

McGrath tekrar ona baktı.

“O halde ben ölmeden önce *kim* olduğunu söyle.”

Borken sırttı.

“Göreceksin. Büyük bir sürpriz olacak.”

Cip adliye binasının önünde durdu. McGrath yana dönüp binaya baktı. Binanın dışında nöbet tutan altı asker vardı. Yarım daire biçiminde güneye ve doğuya bakar şekilde dizilmişlerdi.

“Holly orada mı?” dedi.

Borken başını sallayıp gülümsedi.

“Şu an orada,” dedi. “Daha sonra başka bir yere nakletmem gerekebilir.”

Cebindeki telsizden bir ses geldi. Kulak tırmalayan parazit sesi arasında kısa, çok net duyulmayan bir mesaj iletildi.

“Webster? Bana yalan söyledin. İki kez. İlki, yanında üç ajanın var. Hepsini ele geçirdik.”

Yanıtı dinledi. Telsizi kulağına bastırıyordu. McGrath, Webster'ın ne dediğini duyamıyordu.

“Gerçi bir önemi yok. Telefon hattını tamir etmeyecektiniz, değil mi? Beni oyalamaya çalışıyordunuz.”

Webster yanıt veremeden Borken araya girdi.

“Sen ve Johnson. Köprüden uzaklaşabilirsiniz. Deniz piyasaları kalacak. Sizi izliyoruz. Sen ve Johnson kamyonetlerinize geri dönün. Televizyonların karşısına geçin. Yakında ilginç şeyler olacak.”

Telsizi kapatıp cebine koydu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Öleceksin,” dedi McGrath'e üçüncü kez.

“Kim? Brogan mı? Milosevic mi?”

Borken yine sırttı.

“Tahmin et,” dedi. “Kendin bul. Önemli zeki federal araştırmacı sensin. Baş ajan değil misin?”

Şoför cipten aşağı atlayıp kılıfından bir tabanca çıkardı. İki eliyle sıkı sıkı tutup McGrath’ın başına doğrulttu. Soldaki asker de araçtan inip tüfeğini McGrath’e doğrulttu. Sağdaki de aynı şeyi yaptı. Ve Borken cipten indi.

“İn,” dedi. “Buradan sonrasını yürüyerek gideceğiz.”

McGrath omuz silkti ve silahların arasına adım attı. Borken arkasına geçip kollarını tuttu. Bileklerini arkadan kelepçeledi. Onu öne itti. Yıkık ilçe ofisini işaret etti.

“Oraya yürü, ölü adam.”

Cipi adliye binasının yanında bıraktılar. İki asker hemen cipin başına geçti. McGrath sendeleyerek sokakta ilerledi ve engeli tepeye çıktı. Onu kurumuş ağacın yanından geçirdiler. Sola doğru ittiler. Eski binanın arkasına kadar yolu izledi. Sert zemin tabanları mahvolmuş şık ayakkabılarının altından ayaklarına batıyordu. Yalınayak yürüyormuş gibiydi.

“Daha hızlı, sersem,” diye homurdandı Borken.

Arkasındaki askerler onu tüfeklerinin namlularıyla itiyorlardı. McGrath biraz hızlandı fakat ağaçların arasında tökezledi. Dudaklarında ve burnunda kurumaya başlayan kanı hissetti. Bir buçuk kilometre sonra gözlem fotoğraflarından tanıdığı açıklık alana adım attı. Daha büyük görünüyordu. Dokuz kilometre yukarıdan ağaçların arasında açılmış düzgün bir delik, etrafı güzelce binalarla çevrili bir alan gibi gelmişti. Yer seviyesinden bir stadyum kadar büyüktü sanki. Açıklık alanın zemini killi toprakla kaplıydı ve büyük ahşap kulübeler ustalıkla sağlam beton temellerin üstüne inşa edilmişti.

“Burada bekle,” dedi Borken.

Borken uzaklaşırken iki asker etrafına bakınan McGrath’ın iki yanına geçti. McGrath telefon kablosunun bağlı olduğu, antenli iletişim kulübesini gördü. Diğer binaları da. En büyük

binadan yemek kokusu yayılıyordu. Tek başına duran en uzak-taki kulübeyse cepanelik olmalıydı.

Yukarı bakınca gökyüzünde uçakların bıraktığı izleri fark etti. Durumun vahameti gökyüzüne mavi üstüne beyaz renkle yazılmış durumdaydı. Uçaklar artık masum masum doğu batı yönünde dolaşmıyorlardı. Geride bıraktıkları izler birbirine geçmiş daireler oluşturmaya başlamıştı. Daire çizerek tam dokuz kilometre tepesindeki noktada uçuyorlardı. McGrath izlere bakarak dudaklarını sessizce oynattı: İmdat! Kameraların mercikleri bunu görebilecek kadar güçlü müdür diye merak etti. Webster, Johnson, Garber ya da Johnson'ın yardımcısı dudak okuyabilir mi, diye düşündü.

REACHER BÜYÜK BİR İRONİ YAŞIYORDU. Hayatında ilk kez keşke rakipleri daha iyi nişancı olsaydı, diye düşünüyordu. Adliye binasının kuzeybatısından yüz metre ötede ağaçların arasına gizlenmişti. Altı askere bakıyordu. Büyük beyaz binanın güneyinde ve doğusunda daire biçiminde dizilmişlerdi. Reacher tüfeğini en yakındaki adama doğrultmuştu. Fakat ateş etmeyecekti. Ateş ettiği takdirde altı adam karşılık verirdi. Ve ıskalarlardı.

Reacher elinde bir M-16 olduğu ve yüz metre uzakta durduğu için memnundu. O mesafeden dilediği hedefi kesin olarak vurabilirdi. Buna her şeyine bahse girebilirdi. Pek çok kez bunu başarmıştı. Normalde rakipleri ne kadar kötü nişancıysa o kadar mutlu olurdu. Ama bu durum farklıydı.

Kuzeybatı yönünden ateş ediyor olacaktı. Rakipleri ise güneydoğudan ateş edeceklerdi. Ateş seslerini duyacaklardı, belki namlusunun parıldadığını görecekler, nişan alıp ateş edeceklerdi. Ve ıskalayacaklardı. Yüksek ve geniş bir açıdan ateş edeceklerdi. Atış sahasındaki hedefler bunun kanıtıydı. Üç yüz ve dört yüz metre atışları fena değildi. Hasar almış hedef tahtaları bunun kanıtıydı. Ama Reacher'ın deneyimlerine göre bir atış

sahasında üç yüz dört yüz metreden başarılı atışlar yapan kişiler, silahlı bir çatışmada başarılı olamıyorlardı. Bir paspasın üstüne dümdüz uzanıp bir hedefe nişan almak ayrı şeydi. Müthiş bir karmaşa arasında arka arkaya ateş etmek farklı bir şeydi. Tamamen farklı bir şeydi. Füze kamyonetlerini koruyan asker bunu kanıtlamıştı. Salvoları çok dağınıktı. Sorun buydu. Güneydoğu yönünden ateş edecek bu adamlar da aynı şeyi yapacaklardı. Yukarı aşağı, sağ sol. Aşağı ve sola ateş etmeleri sorun değildi. Sadece çalılara hasar verirlerdi. Ancak yukarı ve sağa ateş ettiklerinde mermiler adliye binasına isabet edecekti.

M-16, M855 olarak tanımlanan mermilerle işlerdi. NATO'da yaygın olarak kullanılan bu mermiler, 5.56 milimetre kalibreydi, yarım santim çapından azıcık daha ufaklardı. Boyutlarına göre oldukça ağırlardı çünkü bakır bir kılıfın içinde kurşundan ve çelikten oluşurlardı. Penetrasyon sağlamak için tasarlanmışlardı. Adliye binasına isabet ettiklerinde binanın kaplamasını saatte üç bin kilometre hızda deleceklerdi. Eski tahta panelleri orada değillermiş gibi delip geçeceklerdi. Dengesiz dinamitleri kontrolden çıkmış bir tren gibi ezeceklerdi. Etkilerinin enerjisi, maden şirketinin sahip olduğu her şeyin ötesindeki bir patlayıcı kapsülü gibi rol oynayacaktı. O mermilerin amacı buydu. Komitenin teki cephanelik taşıyan kamyonetlerinin yanlarından geçebilecek kadar güçlü bir mermi istemişti. İstek yerine getirilmişti.

Dolayısıyla Reacher ateş etmeyecekti. Üç gözcü olsaydı riski göze alabilirdi. Üç saniyede üç kez nişan alıp ateş edebileceğini düşünüyordu. Herhangi bir tepki veremeyecekleri kadar hızlı davranabilirdi. Ama altı gözcü çok fazlaydı. Aralarında fazla mesafe vardı. Geçişler arasında çok fazla fiziksel hareket gerekecekti. Daha sonraki hedefler harekete geçecek fırsatı bulabilirlerdi. Fazla zaman olmayacaktı. Bütün hedefleri vurabilecek kadar olmayacaktı. Sorun buydu.

Geometriyi tersine çevirmek de işe yaramazdı. Dolanıp güney tarafına geçebilirdi. Ağaçların etrafından dolanıp onlara zıt yönden saldırabilirdi. Peki sonra ne olurdu? Hedeflerine tepeden bakıyor olurdu. Adliye binası askerlerin hemen arkasında kalırdı. Hiç zorlanmadan hepsini başından vurabilirdi. Ama mermilerin havada asılı kalmasını istemezdi. O yüksek enerjili bakır kaplı mermilerin adamların kafatasının arkasından çıkıp doğruca adliye binasının ikinci katının duvarlarına fırlamalarını engelleyemezdi. Başını salladı ve tüfeği indirdi.

MCGRATH, BORKEN'IN AÇIKLIK ALANIN KENARINDA biriyle konuştuğunu gördü. Tuzak ekibinin lideriydi. Silahını ve mermilerini alıp yüzüne yumruk atmış olan adamdı. Saatlerine bakıp başlarını göğe çevirdiler. Görünürde bir şey yoktu. Borken adamın omzuna bir şaplak atıp arkasına döndü. Ağaçların arasına girip kasaba yolunda gözden kayboldu. Tuzak ekibinin lideri, McGrath'e doğru yürüdü. Gülümsüyordu. Tüfeğini omzundan indiriyordu.

“Gösteri vakti,” diye seslendi.

Biraz daha yaklaştı, adım atarken tüfeği ellerinde ters çevirip McGrath'in karnına indirdi. McGrath taş zemine yığıldı. Askerlerden biri tüfeğinin namlusunu boğazına dayadı. Diğer askerse darbe yediği karnına.

“Kıpırdama, sersem,” dedi lider. “Birazdan döneceğim.”

McGrath boğazına dayanmış tüfek yüzünden başını çeviremeye de bakışlarıyla adamı izledi. Tek başına uzakta duran cephanelik kulübesi değildi. Malzeme deposu olmalıydı. Adam elinde bir tokmakla, iplerle ve dört metal nesneyle dışarı çıktı. Mat yeşil renkli, ordu malı bir şeye benziyorlardı. Adam yaklaşıırken, McGrath bunların ne olduğunu anladı. Çadır kazıktıydı. Kocaman bir yemekhane çadırı için tasarlanmış, kırk beş santim uzunluğunda kazıklardı.

Adam ellerindeki şeyleri zemine bıraktı. Metal kazıklar taş zeminde çın diye bir ses çıkardı. Adam, McGrath'ın karnına tüfeğini dayamış askere bir işaret verince, asker doğrulup uzaklaştı. Yerine lider geçti. Kendi silahını McGrath'ın karnına dayadı.

Asker hemen işe koyuldu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Tokmakla ilk kazığı yere çaktı. Yer taşlarla kaplı olduğundan epey güç harcaması gerekti. Tokmağı sert bir şekilde, var gücüyle indirdi. Kazığın üçte ikisi toprağa gömüldü. Sonra, iki buçuk metre kadar uzaklaştı, ikinci kazığı çaktı. McGrath onu izliyordu. İkinci kazığı da çaktıktan sonra dik bir açıda yine iki buçuk metre öteye gitti ve üçüncü kazığı çakmaya koyuldu. Dördüncü kazık yine iki buçuk metre ötede kusursuz bir karenin dördüncü kenarını tamamladı. McGrath karenin amacını tahmin etmişti.

“Bunu genelde ormanda yaparız,” dedi birlik lideri. “Normalde ağaçların arasında yaparız.”

Ardından göğü işaret etti.

“Ama bunu görmelerini istiyoruz,” dedi. “Ormandaki ağaçlar yüzünden orada yaptıklarımızı iyi göremezler. Senenin bu zamanı, ağaçlarda bol yaprak olur.”

Kazıkları yere çakan asker nefes nefese kalmıştı. Tekrar liderle yer değiştirdi. McGrath'ın karnına dayadığı tüfeğine yaslandı ve soluklanmaya çalıştı. McGrath baskının altında nefes alma çalıştı, debelendi. Lider yere çömeliş getirdiği ipleri çözdü. Bir tanesini aldı ve McGrath'ın ayak bileklerinden birini kavradı. İpi bileğine geçirip sıkıca bağladı. McGrath'i iple çekerek kare alanın ortasına götürdü. İpin diğer ucunu dördüncü kazığa bağladı. Sıkı mı diye çekip kontrol etti.

İkinci ipi McGrath'ın diğer ayak bileğine bağladı. Bu ipi üçüncü kazığa sıkı sıkı bağladı. McGrath'ın bacakları dik bir açıda gerildi. Elleri hâlâ arkasında kelepçeli olduğundan taş kaplı zeminde öylece kalakalmıştı. Birlik lideri postalının tabanıyla McGrath'ın gövdesinin üst tarafını yana itti. Eğilip kelepçeyi

çözdü. Kol bileklerinden birine bir ip bağladı. İpe sıkı bir düğüm atıp ikinci kazığa doğru çekti. McGrath'ın kolu bacağıyla kusursuz bir çizgi oluşturunca dek. Sonra, sıkıca kazığa bağladı ve diğer kol bileğine uzandı. Askerler tüfeklerinin namlularını biraz daha gövdesine bastırdılar. McGrath gökyüzündeki uçak izlerine baktı ve kolu gerilip kusursuz bir haç şekli oluşturacak şekilde kazığa bağlanırken acı içinde yüzünü buruşturdu.

Askerler tüfeklerini hızla çekip gittiler. Liderlerinin yanına geçtiler. Onu süzdüler. McGrath başını kaldırdı ve şaşkınlıkla etrafına göz attı. İpleri çekiştirdi ama debelenerek düğümleri daha da sıkılaştırdığını fark etti. Üç adam biraz daha geri çekilip göğe baktı. McGrath kameraların bu manzarayı kesintisiz çekebilmesi için geri adım attıklarını anladı.

KAMERALAR GERÇEKTEN HER ŞEYİ kesintisiz çekebiliyordu. Dokuz kilometre yukarıda, pilotlar bölgenin üstünde daireler çiziyorlardı. Biri birkaç kilometrelik ufak bir yarıçapı hedef alırken, diğeri McGrath'ın etrafında daha geniş bir daire çiziyordu. Kameralar bilgisayarlarının daimi kontrolü altında karaya çevrilmişti. Daha ufak daireler çizen uçak, McGrath'ın kazıklara bağlandığı açıklık alana odaklanmıştı. Diğeri daha geniş bir açıda, güneydeki adliye binasından kuzeydeki terk edilmiş madenlere kadar tüm bölgeye. Gerçek zamanlı video sinyalleri, mobil komuta yerinin arkasına park edilmiş uydu çanaklı araca hemen hemen dikey bir şekilde aktarılıyordu. Çanak veri akışına odaklanmıştı ve bunu kalın zırhlı bir kabloyla gözlem kamyonetine iletliyordu. Sonra, şifre çözücü bilgisayarlar görüntüleri monitörlere yansıtıyordu. Ekranlarda dehşet verici gerçekler belirmişti. General Johnsson, yardımcısı ve Webster ekranların karşısında donakalmışlardı. Kıpırdamadan, sessizce görüntülere bakıyorlardı. Video kayıt aletleri uğuldayarak çalışıyor, kuzeye doğru dokuz kilometre ötede gerçekleşen eylemin her saniyesini

otomatik kaydediyordu. Aracın tamamında sadece hafif elektrik enerjisinin uğultusu duyuluyordu. Bunun dışında içerisi bir mezar kadar sessizdi.

“McGrath’e yaklaşılabir misin?” diye sordu Webster alçak sesle.

Generalin yardımcısı siyah kauçuk bir düğmeyi çevirdi. Ekranı baktı. Görüntüdeki pikseller bir araya toplanıp bozulana dek yaklaştı. Ardından bir parça uzaklaştı.

“Ancak bu kadar yaklaşılabiliyorum,” dedi.

Yeteri kadar yakındı. McGrath’in kollarının ve bacaklarının kazıklara bağlı olduğu görüntü ekranları doldurdu. Lider, iplerin üstünden geçerek onun etrafında daire çizerken tam tepeden görülebiliyordu. Elinde bir bıçak vardı. Siyah saplı, parlak keskin bir kısmı olan, yirmi beş santim uzunluğunda bir bıçaktı. Büyük bir mutfak bıçağına benziyordu. Gurme bir şefin satın alabileceği tarzdaydı. Kalın bir biftek parçasını ince dilimlere ayırmak için kullanılan türde. Yahni ya da stroganof yapılırken mutfak tezgâhında bulunabilecek türde.

Adamın bıçağı McGrath’in göğsüne dayadığını gördüler. Sonra, iki eliyle McGrath’in ceketini iki yana açtı. Kravatını gevşetti ve kulağının altına kadar çekti. Gömleğini tutup yırttı. Pamuklu kumaş bıçağın altında ikiye ayrılınca bıçağı McGrath’in karnının üstüne bıraktı. Gömleğin uçlarını pantolonun içinden çıkarıp iki yana savurdu. Zor bir acil durum prosedürüyle karşı karşıya kalan bir cerrah gibi özenli davranıyordu.

Ve adamın tekrar bıçağı eline aldığını gördüler. Bıçağın sivri ucunu aşağı çevirdi, McGrath’in karnına yaklaştırdı. McGrath’in teninin ekrandaki pembe tonu, gözlem aracının içinde bu sahneyi izleyen adamların yüzüne yansıyor.

Lider bıçağı birkaç santim kaldırdı. İşaret parmağı bıçağın arkasına kayarken tutuşunu ayarlamaya çalışıyormuş gibiydi. Ardından bıçağı aşağı indirdi. Güneşin cılız ışınları bıçağın metal

kısmına vurdu. Tam o sırada görüntü kapandı. Ekran pembe bir pusla kaplandı. Pus dağıldığında bıçak hâlâ adamın elindeydi. Fakat adamın başı yoktu. Başının tamamı parçalanmış pembe bir yaraydı ve adam yavaşça yana devriliyordu.

SOLDAKİ ASKERİ DE KOLAYCA VURDU. Reacher adamın başının yan tarafını, kulağının hemen üstünü nişan almıştı. Asker kazıklara gerilmiş olan Büro ajanının tam üstüne düştü. Bu esnada sağdaki asker tepki verdi. Hızla döndü, gergin iplerin üstünden atladığı gibi ağaçlara doğru koşmaya başladı. Reacher bir saniye bekledi ve onu on adım ileride vurdu. Asker yere yığıldı, killi toprak zeminde kaydı ve arkasında bir toz bulutu oluştu. Bir kez sarsıldıktan sonra öldü.

Reacher bekledi. Üçüncü atışının keskin yankısı dağlara çarpıp geri geldi ve etraf yine sessizliğe gömüldü. Reacher Burç'un etrafındaki ağaçlara baktı. Hareket olup olmadığını anlamaya çalıştı. Güneş çok parlaktı. Emin olamayacağı kadar parlaktı. Açıklık alanın aydınlığıyla ormanın karanlığı arasında büyük bir tezat vardı. Bu yüzden biraz daha bekledi.

Bir anda telsiz kulübesinin arkasından çıkıp hızla koşmaya başladı. Doğruca açıklık alana ve alanın ortasındaki yemekhane yöneldi. Cesetleri kenara itti. Askerlerden biri ajanın tam üstüne yığılmıştı. Liderse, bacaklarının üstündeydi. Onları kenara çekip bıçağı buldu. Dört kalın ipi kesti. Ajanı kaldırdı ve

geldiği yöne doğru itti. Ardından en yakındaki iki tüfeği kapıp onun peşinden ilerledi. Yarı yolda ona yetişti. Adam sendeleyerek yürüyordu. Reacher onu kollarının altından tutup güvenli bir noktaya ulaştırdı. Kulübelerin arkasındaki ağaçların arasına attı ve nefes nefese kalmış bir halde iki büküm oldu. Yeni tüfeklerin şarjörlerini çıkarıp birini cebine koydu, diğerini kendi silahına taktı. İki de uzun, otuz mermilik versiyonlardı. Reacher'ın altı mermisi kalmıştı. Artık altmış mermisi vardı. Mermi sayısı on misli artmıştı. Üstelik yanında bir kişi daha vardı.

“Brogan mısın?” dedi. “Yoksa McGrath misin?”

Adam gergin, alçak bir sesle yanıt verdi. Korku, panik ve kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu.

“McGrath,” dedi. “FBI.”

Reacher başını salladı. Fowler'ın Glock'unu cebinden çıkarıp kabzasını ona çevirip uzattı. McGrath kesik kesik nefes alıp veriyor, endişeyle ilerideki ağaçlara bakıyordu. Kendini korumaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Ellerini yumruk yapmıştı.

“Sorun ne?” dedi Reacher endişeyle.

McGrath öne atılıp Glock'u aldı ve hemen geriye çekildi. Tabancayı kaldırıp ateş etme pozisyona geçti, iki eliyle Reacher'a doğrulttu. Reacher'ın başına. Bileklerinden kesik ipler sarkıyordu. Reacher boş bir ifadeyle ona baktı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi.

“Onlardan birisin,” dedi McGrath. “Tüfeği yere koy, tamam mı?”

“Ne?”

“Dediğimi yap,” dedi McGrath.

Reacher hayretle ona baktı. Ağaçların arasından Burç'ta yere yığılmış olan cesetleri işaret etti.

“Ya onlar? Bunun bir anlamı yok mu?”

Glock kıpırdamadı. Kusursuz bir ateş pozisyonuyla doğrudan başına çevrilmişti. McGrath kol ve ayak bileklerinden

flamalar gibi sarkan ipler dışında, bir eğitim el kitabındaki resim gibiydi.

“Cesetler bir şey anlatmıyor mu?” dedi Reacher yine alanı işaret ederek.

“Anlatmıyor!” diye kükredi McGrath. “Peter Bell’i de öldürdün. Bunu biliyoruz. Birliklerinin rehinelere tecavüz ve işkence etmesine izin vermemen iyilerin tarafında olduğun anlamına gelmez.”

Reacher uzunca bir süre şaşkınlıkla ona baktı. Ne yapacağını düşündü. Temkinli bir ifadeyle başını salladı ve tüfeği tam aralarına bıraktı. Ayaklarının dibine koyacak olsa, McGrath tüfeği ona itmesini söylerdi. McGrath’e çok yakın bir noktaya bırakırsa da olmazdı. Adam deneyimli bir ajandı. Duruşuna bakılırsa, Reacher onun en azından temel seviyede bir beceri sergileyeceğinden emindi.

McGrath yere baktı. Tereddüt etti. Reacher’ın ona yaklaşmasını istemediği belliydi. Tüfeği ayağıyla ona doğru itmesi için kıpırdamasını istemiyordu. Silahı kendine çekmek için ayağını öne attı. Reacher’dan on on iki santim daha kısaydı. Glock’u neredeyse iki metreden Reacher’ın başına çevirmişti ve oldukça dik bir açıda yukarı doğru tutuyordu. Ayağını öne atarken etkin boyu birkaç santim kıaldı, kollarının açısı aynı oranda arttı. Bunu yaparken Reacher’a biraz yaklaşınca tabancasının açısı da arttı. Ayak başparmağı silaha değdiğinde kollarının üst kısmı Reacher’ın neredeyse yüzünün önündeydi ve görüş alanını kapatıyordu. Reacher onun yine yere bakmasını bekledi.

McGrath yere baktı. Reacher ellerini dizlerinden çekip kendini yüzüstü yere attı. Kolunu aniden havaya savurup McGrath’in elindeki Glock’un pozisyonunu bozdu. Diğer koluyla geniş bir kavis çizip McGrath’in dizlerinin arkasına savurdu, onu sırtüstü yere devirdi. McGrath’in kol bileğini sıkıca tutup nazikçe sıktı ve Glock’u düşürmesini sağladı. Tabancayı namlusundan tutup yine ters bir şekilde ona uzattı.

“Şuna bak,” dedi.

Gömleğinin kolunu sıyırıp sol bileğindeki kabuk tutmuş yarıyı gösterdi.

“Onlardan biri değilim. Çoğunlukla beni kelepçeli tuttular.”

McGrath tabancaya ve tekrar açıklık alana baktı. Başını sağa sola çevirip cesetleri inceledi. Şaşkın bir ifadeyle ona döndü.

“Kötü adamlardan biri olduğunu sandık.”

Reacher başını salladı.

“Görebiliyorum. Ama neden?”

“Kuru temizleme dükkânındaki görüntüler yüzünden. Onu kaçırmış gibiydin.”

Reacher hayır anlamında başını salladı. “Sadece o an o sokaktan geçiyordum.”

McGrath dikkatle ona bakmaya devam etti. Şaşkın bir ifadeyle düşünüyordu. Reacher onun bir karar verdiğini gördü. McGrath başını salladı, Glock’u aldı ve bir sembol, bir barış anlaşması gibi tam ortalarına koydu. Gömleğinin düğmelerini çekti. Kol ve ayak bileklerindeki ipler iki yana savruldu.

“Tamam, baştan başlayabilir miyiz?” dedi utançla.

Reacher başını sallayıp elini uzattı.

“Elbette. İsmim Reacher. Sen de Holly’nin patronu McGrath’sin. Memnun oldum.”

McGrath utangaç bir ifadeyle gülümsedi, gevşekçe onun elini sıktı. Sonra, tek eliyle diğer bileğindeki ipleri çözmeye koyuldu.

“Garber isimli birini tanıyor musun?”

Reacher başını salladı.

“Eskiden onun yanında görev yapıyordum.”

“Garber bize tehlikeli olmadığını söyledi ama ona inanmadık.”

“Doğal olarak,” dedi Reacher. “Garber her zaman doğruyu söyler, bu yüzden kimse ona inanmaz.”

“Özür dilerim,” dedi McGrath. “Özür dilerim, tamam mı? Ama olayı bizim açımızdan görmeye çalış. Beş gündür bir numaralı halk düşmanısın.”

Reacher onun özrünü geçiştirdi, kalkıp onun da kalkmasına yardım etti. Eğilip Glock’u yerden aldıktan sonra ona uzattı.

“Burnun iyi mi?” dedi.

McGrath tabancayı ceketinin cebine koydu. Hafifçe burnunu elleyip yüzünü buruşturdu.

“Hergele bana yumruk attı,” dedi. “Sanırım kırıldı. Arkasına döndü ve daha fazla bekleyemiyormuş gibi bana yumruk attı.”

Tam o sırada ormandan, sol taraflarından bir ses geldi. Reacher onu kolundan tutup ağaçların arasına çekti. Çalıların arasına girip doğu yönüne döndüler. Reacher sessizce durup kulak kesildi. McGrath ayak bileklerindeki bağları çözüyor ve ona bir soru sormaya hazırlanıyordu.

“Holly iyi mi?”

Reacher başını salladı ama yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

“şimdilik,” dedi. “Fakat onu oradan çıkarmak oldukça zor olacak.”

“Dinamitlerden haberimiz var. Jackson’ın bize haber verdiği son şey buydu. Pazartesi gecesi.”

“Sorun da bu,” dedi Reacher. “Bir serseri kurşun oraya isabet ederse kurtulması mümkün olmaz. Dahası burada silah kullanmaya hevesli yüz tane insan var. Ne yaparsak yapalım, bunu büyük bir dikkatle yapmamız gerek. Destek geliyor mu? Rehine kurtarma ekibi?”

McGrath başını iki yana salladı.

“Henüz değil. Politika.”

“Belki bu durum lehimize işler. Yenilmeye başladıklarını anlarsa toplu intihardan söz ediyorlar. Özgür yaşamak ya da ölmek, anlarsın ya?”

“Fark etmez. Bu, onların seçimi olur. Onlara ne olacağı umurunda değil. Sadece Holly’yi düşünüyorum.”

Susup sessizce ağaçların arasında ilerlemeye başladılar. Yemekhanenin arka tarafına varana kadar yola devam ettiler. Bu sefer, Reacher bir soru sormaya hazırlanıyordu. Ama duraksadı, donakaldı ve parmağını dudaklarına götürdü. Sol tarafta bir ses duymuştu. Ormanın kenarında dolaşan gözcüler vardı. McGrath kıpırdayacak oldu fakat Reacher kolunu tutup onu durdurdu. Ses çıkarma riskine girmektense kıpırdamadan durmak daha akıllıcaydı. Gözcüler yaklaştılar. Reacher tüfeğini kaldırdı ve otomatik ateş ayarına getirdi. Klik sesini avcuyla bastırdı. McGrath nefesini tuttu. Ağaçların arasından gözcüleri görebiliyorlardı. Altı adam ve altı tüfek. Adamlar yürürken ritmik bir şekilde sağa sola bakıyorlar, aydınlık açıklık alanın kenarıyla ormanın koyu yeşil derinlikleri arasında bir şey olup olmadığını görmeye çalışıyorlardı. Reacher usulca derin bir nefes verdi. Kötü eğitim almış, kötü taktikler izleyen bir grup amatör olduklarını düşündü. Başlarını parlak güneşe doğru her çevirdiklerinde ormanın karanlık alanlarını görme şanslarını yok ediyorlardı. Gözleri körleşiyordu. Durmaksızın ilerlediler. Reacher uzaklaşan sesleri dinledi ve tekrar McGrath’e döndü.

“Brogan ve Milosevic nerede?” diye fısıldadı.

McGrath ciddi bir ifadeyle başını salladı.

“Biliyorum,” dedi. “İçlerinden biri köstebek olmalı. Adamlar beni yakalamadan hemen önce bunu anladım.”

“Neredeler?” dedi Reacher yine.

“Yukarıda bir yerdeler. Aramızda bir buçuk kilometre bırakarak geçitten geçtik.”

“Hangisi?” diye sordu Reacher.

McGrath omuz silkti.

“Bilmiyorum. Karar veremiyorum. Sürekli bunu düşünüyorum. İkisi de bu olayda canla başla çalıştı. Milosevic kuru

temizleme dükkânını buldu. Videoyu getirdi. Brogan her şeyin izini Montana'ya kadar sürdü. Kamyoneti buldu. Quantico'yla iletişim kurdu. İç sesim ikisinin de yoldan çıkmadığını söylüyor.”

“Kimliğimi ne zaman teşhis ettiniz?”

“Perşembe sabahı. Bütün geçmiş kayıtların elimizdeydi.”

Reacher başını salladı.

“Bunu onlara anında haber vermiş. Bu insanlar perşembe sabahı bir anda kim olduğumu biliyorlardı.”

McGrath yine omuz silkti.

“O sırada ikisi de oradaydı. Hepimiz Peterson'daydık.”

“Holly'nin faksı size ulaştı mı?”

“Hangi faks? Ne zaman?”

“Bu sabah,” dedi Reacher. “Erkendi, beşe on kala gibi olabilir. Size bir uyarı faksladı.”

“Hatta müdahale ediyoruz,” dedi McGrath. “Yolun ilerisindeki bir araçla. Ama saat beşe on kala uyuyordum.”

“Faksın başında kim duruyordu?”

McGrath başını salladı.

“Milosevic ve Brogan,” dedi keyfi kaçmış gibi. “İkisi. Bu sabah beşe on kala, onlar nöbeti devralmıştı. Faksı hangisi bulduysa gizlemiş olmalı. Ama kim olduğunu bilmiyorum.”

Reacher tamam anlamında başını öne eğdi.

“Bunu anlamaya çalışabiliriz. Ya da bekleyip görürüz. İşlemlerinden biri diğerleriyle serbest bir şekilde dolaşacak, diğeri kelepçeli ya da ölmüş olacak. O zaman anlarız.”

McGrath aynı ifadeyle başını salladı.

“Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Reacher birden gerilip onu on metre geriye çekti. Gözcü grubunun ağaçların arasından geri döndüğünü duymuştu.

ADLIYE BİNASINDA, Borken üç el ateş sesi duymuştu. O sırada yargıç kürsüsündeydi ve sesleri net bir şekilde fark etmişti. Çat, çat, çat.

Ateş sesleri uzaklardaki tepelere çarpıp on iki kez yankılandı. Adamlarından birini Burç'a yolladı. Oraya varana dek bir buçuk kilometre, ormandaki kıvrımlı yoldan geri dönerken bir buçuk kilometre. Yirmi dakika sonra adam nefes nefese geri dönüp haberi verdi: Üç ceset ve dört tane kesilmiş ip görmüştü.

“Reacher,” dedi Borken. “Onu en başında öldürmeliydim.”

Milosevic başını salladı.

“Onu benden uzak tutun,” dedi. “Arkadaşın Peter Bell’in otopsi raporunu duydum. Sadece paramı almak ve sağ salim buradan çıkmak istiyorum, anlaşıldı mı?”

Borken tamam anlamında başını salladı. Sonra güldü. Yarı heyecandan yarı gerginlikten tiz, asabi bir ses çıkarmıştı. Kalkıp kürsünün ön tarafına geçti.

Sırıttı ve Milosevic'in omzuna bir şaplak attı.

HOLLY JOHNSON DİNAMİT HAKKINDA çoğu insandan daha bilgili değildi. Tam olarak kimyasal yapısını hatırlayamıyordu. İçinde amonyum nitrat ve nitroselüloz olduğunu biliyordu. Nitrogliserin de var mıydı? O da karışımın parçası mıydı? Yoksa başka tür bir patlayıcıda mı kullanılıyordu? Her halükârda dinamitin yapış yapış bir sıvı olduğunu, gözenekli bir materyalin bununla kaplandığını ve kalın, sağlam çubuklara sarıldığını biliyordu. Duvarların arkasında o kalın sağlam çubuklardan varsa bunlar sesi hayli emerdi. Şehirlerdeki dairelerde kullanılan ses geçirmeyen malzemeler gibi. Yani duyduğu ateş sesleri çok yakından gelmiş olmalıydı.

Üç el ateş sesi duymuştu. Çat, çat, çat. Ama kimin kime ya da neden ateş ettiğini bilmiyordu. Bunlar tabanca sesi değildi. Quantico'daki eğitiminden bir el tabancasının daha tok bir ses

çıkardığını öğrenmişti. Sesler uzun namlulu bir silaha aitti. Atış sahasının oradaki ağır Barrett'lardan değil, daha hafif bir silah-tı. Biri orta kalibre bir tüfekte üç el ateş etmişti. Ya da üç ayrı kişi arka arkaya ateş etmişti. Hangisi olursa olsun, bir karışıklık yaşandığı kesindi. Hazır olması gerekiyordu.

SESLERİ GARBER DA DUYMUŞTU. Çat, çat, çat. Kuzeybatı yönünden, belki ondan bin bin iki yüz metre öteden gelmişti. Ardından yamaçlardan on iki aralıklı yankı duymuştu. Seslerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bir M-16'yla tek tek ateş açılmıştı ve ilk iki atış orduda çift vuruş dedikleri şekilde arka arkaya yapılmıştı. Deneyimli biri ateş etmişti. İlk kovan yere düşmeden ikinci atışı yapmıştı. Sonra, üçüncü bir hedefe ateş etmişti ya da işini sağlama almak için ikinci hedefe tekrar ateş etmişti. Tanıdık bir ritimdi. Bir imza gibi. Yüzlerce saat silah eğitimi almış olan birinin sesli imzası gibi. Garber kendi kendine başını salladı ve ağaçların arasında ilerlemeye devam etti.

“BROGAN OLMALI,” diye fısıldadı Reacher.

McGrath buna şaşırdı.

“Neden Brogan?”

Ormanın otuz metre derinlerinde, sırtlarını iri ağaçların gövdelerine yaslamış, görünmemek için yere çömelmişlerdi. Gözcü grubu geri dönmüş ama onları yine görmemişti. McGrath ona her şeyi baştan anlatmıştı. Araştırmalarının önemli kısımlarını, bu işleri bilen bir başka profesyonelle konuşuyor olmanın rahatlığıyla ana hatlarıyla aktarmıştı. Reacher önemli sorular sormuştu, McGrath kısa yanıtlar vermişti.

“Zaman ve mesafe,” dedi Reacher. “En önemli nokta buydu. Onlar açısından düşün. Bizi bir kamyonete tıktılar ve hızla Montana'ya getirdiler. Kaç kilometre? Aşağı yukarı iki bin yedi yüz iki bin sekiz yüz kilometre mi?”

“Büyük ihtimalle.”

“Brogan zeki bir adam,” dedi Reacher. “Senin de zeki bir adam olduğunu biliyor. Senin onun zeki bir adam olduğunu düşündüğünü de biliyor. Bu yüzden her şeyi bir anda bırakıp gidemezdi. Ama bir sorun çıkarmanı engellemek için seni aksiyondan uzak tutabilirdi. Ve böyle yaptı. Bilgi akışını yönetti. İki yönlü bir iletişim olması gerekiyordu, değil mi? Dolayısıyla pazartesi günü bir kamyonet kiraladıklarını biliyordu. Fakat çarşamba gününe kadar senin çalıntı kamyonetlere odaklanmanı sağladı. Arizona meselesiyle çok zaman kaybettirdi. Sonra, kiralık araba şirketinden aldığı önemli bir bilgi olduğunu söyledi, çamurdaki lastik izlerinden söz etti ve büyük bir kahraman gibi göründü. Aslında onca zaman seni yanıltıyordu. Bizi buraya getirebilmeleri için onlara zaman kazandırdı.”

“Ama bizim de buraya kadar gelmemizi sağladı,” dedi McGrath. “Evet, onlardan çok geri kaldık ama yine de buraya kadar geldik.”

“Onun için bir kayıp değil. Holly sağ salım buraya geldikten sonra Borken sana onun nerede olduğunu söylemek için can atıyordu, değil mi? Getirildiği yer asla bir sır olmayacaktı, öyle değil mi? Esas amaç buydu. Holly, saldırmanızı engellemenin bir yoluydu. Onun nerede olduğunu söylememesinin hiçbir anlamı olmazdı.”

McGrath iç geçirdi. Duyduklarını düşündü. İkna olmadı.

“Ona rüşvet vermiş olmalılar,” dedi Reacher. “Bunu kabul etsen iyi olur. Elllerinde çok para var, McGrath. Çalıntı hamiline senetlerden oluşan yirmi milyon dolarları var.”

“Zırhlı araç soygunu mu? Şu Kuzey Kaliforniya’daki soygun mu? Bunu onlar mı yapmış?”

“Bununla övünüyorlar.”

McGrath biraz düşündü. Birden yüzü bembeyaz kesildi. Reacher bunu görünce başını salladı.

“Evet,” dedi Reacher. “Bir tahminde bulunayım. Brogan asla maddi zorluk yaşamıyordu, değil mi? Asla maaşından şikâyet etmiyordu.”

“Lanet olsun,” dedi McGrath. “Her ay iki nafaka çeki ödüyor, kız arkadaşı var, ipek ceketler giyiyor ve bunları hiç önemsemedim. Sadece şikâyet edenlerden biri olmadığı için memnundum.”

“Şu an bir sonraki ödemesini alıyor,” dedi Reacher. “Milosevic de ya öldü ya da onu bir yere tıktılar.”

McGrath ağır ağır başını salladı.

“Brogan Kaliforniya’da çalışmıştı,” dedi. “Benim yanıma gelmeden önce. Lanet olsun, bunu hiç düşünemedim. Borken’in peşine düşen ajandı. Sacramento’nun bir kanıt bulamadığını söylemişti. Dosyalarda nedeninin belirsiz olduğunu söylemişti. Nedeni Borken’in bunu garantiye almak için ona rüşvet vermiş olması. O hergele de rüşveti kabul etti.”

Reacher başını salladı ama bir şey demedi.

“Lanet olsun,” dedi McGrath yine. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Benim suçum.”

Reacher sessiz kalmaya devam etti. Bir şey dememek daha iyiydi. McGrath’in ne hissettiğini anlıyordu. İçinde bulunduğu durumu anlıyordu. Geçmişte kendisi de benzer şeyler yaşamıştı. Omuz küreklerinin tam ortasına görünmez bıçakların saplandığını hissetmişti.

“Brogan’la daha sonra uğraşacağım,” dedi McGrath en sonunda. “Holly’yi kurtardıktan sonra. Hiç benden söz etti mi? Onu kurtarmaya çalışacağımı biliyor mu? Bir şey dedi mi?”

Reacher başını salladı.

“Birlikte çalıştığı insanlara güvendiğini söyledi,” dedi.

GENERAL GARBER YİRMİ SENEDİR İLK KEZ birini öldürmüştü. İsteyerek olmamıştı. Adamı etkisiz hale getirip silahını almak istemişti. O kadar. Adam gözcülerin oluşturduğu sıranın ortalarında duruyordu. Adamlar adliye binasının yüz metre kadar güneyine belirli aralıklarla dizilmişlerdi. Garber ormanda bir ileri bir geri giderek hepsini görmüştü. Aralarında yaklaşık kırk elli metre olan, gelişigüzel dizilmiş gözcü hattıydı. İkisi yolun kenarında, geri kalanı ormanda bekliyordu.

Garber kendisiyle büyük beyaz bina arasında düz bir çizgide kalan en yakındaki adamı seçmişti. Adamın oradan çekilmesi gerekiyordu. Garber binaya doğrudan girebilmek istiyordu. Ve bir silaha ihtiyacı vardı. Böylece adama yavaş yavaş yaklaşmıştı. Ormanın nemli zemininden yumruk büyüklüğünde bir taş seçmişti. Adamın arkasına geçmişti.

Askerlerin eğitimsiz olmaları işini kolaylaştırmıştı. Bir gözcü bariyerinin mobil olması gerekirdi. Korunması gereken perimetrede yan yana dolaşmaları gerekirdi. Bu sayede bölgeyi tamamen kontrol altında tutabilirler, bir sonraki gözcünün tuzağa düşürülüp düşürülmediğini, yerde cansız yatıp yatmadığını

görebilirlerdi. Ama adamlar oldukları yerde duruyorlardı. Öylece bekliyorlardı. Bekliyorlar, etrafı dinliyorlardı. Kötü bir taktilti.

Seçtiği adam bir kamuflaj kasketi takmıştı. Üstünde yanlış kamuflaj deseni vardı. Siyahlı grili bir desendi. Şehir ortamında epey işe yarayabilirdi. Ama güneşin aydınlattığı bir ormanda bu kesinlikle mümkün değildi. Garber adamın arkasından yaklaşp taşı fırlatmıştı. Taş adamın başının tam arkasına isabet etmişti.

Ama taşı fazla sert fırlatmıştı. Sorun, insanların farklı olmasıydı. Zarar vermek için belirli bir darbe miktarı yoktu. Bu, bilyardo oynamaya benzemezdi. Topu köşedeki cebe sokmak için istakaya ne kadar sert vurmanız gerektiğini bilirdiniz. Ne var ki kafatasları farklıydı. Bazıları sertti. Bu adamınkiyse değildi. Kafatası bir yumurta kabuğu gibi çatlamıştı, omurgası en üstten kopmuştu ve adam daha yere düşmeden ölmüştü.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Garber.

Etik bir yanlış yaptığından endişe etmiyordu. Bu konuda kesinlikle endişeli değildi. Kırk sene yanlış yola sapmış insanlarla uğraştıktan sonra etik konularla ilgili düşünceleri değişmişti. Akbabalar onu endişelendirmişti. Baygın insanlar ilgilerini çekmezdi. Ama ölüler çekerdi. Akbabaların daireler çizmeye başlaması ortada bir sorun olduğunu anlatırdı. Diğer gözcülere, aranızdan biri gitti, derdi.

O yüzden Garber planını biraz değiştirdi. Ölü adamın M-16’sını aldı ve ağaçların seyrelmeye başladığı yere yirmi metre kadar yaklaştı. Ormanın kenarının on metre kadar ilerisinde bir kayalık görene kadar ilerledi. Bir sonraki dikkatli hamlesini orada yapacaktı. Bir ağacın arkasına gizlenip çömeldi. Tüfeği söküp ne durumda olduğuna baktı. Parçaları tekrar birleştirdi ve beklemeye koyuldu.

HARLAND WEBSTER VIDEO KASEDİ dördüncü kez başa sarıp yeniden izledi. Pembe pusa, yere yıkılan askere, harekete geçen ikinci askere, kameranın aniden bütün alana odaklanmasına ve ikinci askerin yerde cansız yatmasına baktı. Sonra, uzun bir duraksama oldu. Ve Reacher'ın hızla koştuğunu gördü. Cesetleri iki yana atmasını, ipleri kesmesini, McGrath'i güvenli bir yere kaçırmasını izledi.

“Bu adamla ilgili yanıldık,” dedi.

General Johnson evet anlamında başını salladı.

“Keşke Garber burada olsaydı. Ona bir özür borçluyum.”

“Uçakların yakıtı azalıyor,” dedi yardımcısı sessizliği bölerek.

Johnson yine başını salladı.

“Biri geri gelsin,” dedi. “Artık ikisinin de havada olmasına gerek yok. Vardiyalı uçsunlar.”

Yardımcısı Peterson'ı arayıp durumu anlattıktan otuz saniye sonra araçtaki altı ekrandan üçü karardı ve geniş açıda bölgenin görüntülerini yollayan uçak güneye yöneldi. Daha yakın plan görüntüler yollayan uçak yarıçapını biraz artırdı ve kamerasını bütün bölgeyi görecektir şekilde ayarladı. Açıklık alanın yakın plan görüntüsü madeni bir para kadar kaldı ve ekranların sağ alt köşesinde büyük beyaz adliye binası belirdi. Parlak ekranlar aynı görüntüyü gösterdi. Üçü de buna yakından bakmak için sandalyesinde öne eğildi. Webster'ın cebindeki telsizden parazit sesi yükseldi.

“Webster?” dedi Borken. “Orada mısınız?”

“Evet,” dedi Webster.

“Uçak neden gitti? Artık burası ilginizi çekmiyor mu yoksa?”

Webster bir an için onun bunu nasıl fark ettiğini düşündü. Ardından uçakların havada bıraktığı izi hatırladı. Bunlar bir diyagram gibi gökyüzünde görülebiliyordu.

“Kim?” dedi. “Brogan mı, Milosevic mi?”

“Uçak neden gitti?” dedi Borken yine.

“Yakıtı azaldı. Geri dönecek.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, tekrar Borken’in sesi duyuldu.

“Tamam.”

“Kim?” diye sordu Webster yine. “Brogan mı, Milosevic mi?”

Telsiz bir anda kesildi. Düğmeye bastı ve Johnson’ın ona baktığını fark etti. Yüz ifadesi şöyle diyordu: Asker olan iyi, Büro ajanı çürük çıktı. Webster omuz silktilti. Üzülmüş gibi davranmaya, ikimiz de hatalar yaptık, diyen bir mesaj vermeye çalıştı. Fakat Johnson’ın ifadesi, tahmin etmeliydin, diyordu.

“Sorun olabilir, değil mi?” dedi generalin yardımcısı. “Brogan ve Milosevic yani. Hangisi iyi adamsa, Reacher’in hâlâ düşman olduğunu sanıyor. Kötü adamsa Reacher’in düşman olduğunu biliyor.”

Webster başını diğer yöne çevirdi. Tekrar ekranlara döndü.

BORKEN TELSİZİ SİYAH ÜNİFORMASININ cebine koydu. Parmaklarını yargıç kürsüsüne vurdu. Ona bakmakta olan insanların süzdü.

“Tek kamera yeter,” dedi.

“Elbette,” dedi Milosevic. “Yeterli olur.”

“Şu an müdahaleye ihtiyacımız yok,” dedi Borken. “Her şeyden önce Reacher’ı ele geçirmeliyiz.”

Milosevic gergin bir ifadeyle etrafına bakındı.

“Bana bakma,” dedi. “Buradan çıkmıyorum. Sadece paramı istiyorum.”

Borken hâlâ düşünceliydi.

“Bir kaplanı nasıl yakalaman gerektiğini biliyor musun?” dedi. “Ya da leopar gibi bir hayvanı? Ormanın dışında?”

“Ne?”

“Bir kazığa bir keçi bağlarsın. Sonra da gizlenip beklersin.”

“Ne?” dedi Milosevic yine.

“Reacher, McGrath’i kurtardı, öyle değil mi? Belki arkadaşın Brogan’ı da kurtarmak ister.”

GENERAL GARBER SESLERİ DUYDU, birkaç metre daha yaklaşmayı göze aldı. Ağaçların seyreltiği noktada çömeldi. Alanı daha iyi görebilmek için yana döndü. Adliye binası tam ilerideki tepedeydi. Garber binanın güney duvarına dönüktü ama dar bir açıdan ön tarafı da biraz görebiliyordu. Ana girişi de. Kapıya uzanan basamakları da.

Bir grup adamın dışarı çıktığını fark etti. Altı kişilerdi. İki-si öne geçip tüfeğini önünde tuttu, dikkatle etrafa baktı. Diğer dördü birini yüzüstü tutmuş dışarı çıkarıyordu. Adamı kol ve ayak bileklerinden yakalamışlardı. Adam debeleniyor, tekme atmaya çalışıyor, bağıırıyordu.

Brogan’dı.

Garber buz kestiğini hissetti. Jackson’a ne yaptıklarını biliyordu. McGrath ona anlatmıştı. Tüfeğini kaldırdı. Öndeki adamlardan daha yakında durana nişan aldı. Adam sağa sola giderken namlusuyla onu izledi. Sonra, göz ucuyla diğer beş adama baktı. Yüzünü buruşturup tüfeği indirdi. İmkânsızdı. Bir kuralı vardı: Acil olan işe odaklan. Kırk senedir bu kuralı uygulamıştı. Acil olan iş, Holly’yi sağ salim oradan çıkarmaktı. Sessizce tekrar ormana girdi ve yanındaki adamlara bakıp omuz silkti.

Chinook ekibi parçalanmış helikopterden apar topar çıkmış, ormana kaçmıştı. Güneye gittiklerini düşünmüşlerdi ama o telaşla kuzeye doğru yürümüşlerdi. Orada neler olup bittiğini bilmeden doğruca gözcülerin yanından geçmişlerdi ve bir çam ağacının dibinde oturan üç yıldızlı bir generalle karşılaşmışlardı. General onlara hemen yere çökmelerini, gizlenmelerini söylemişti. Adamlar bir rüyada olduklarını sanmışlardı ve uyanmayı

umuyorlardı. Generale bir şey dememişler, yıkık ilçe ofisinin arkasından gelen çığlıkların kesilmesini beklemişlerdi.

REACHER VE MCGRATH DAKİKALAR SONRA çığlıkları duyular. Sesler ilk başta silikti, ormanın derinliklerinden ve sol taraftan geliyordu. Sonra, giderek artmaya başlamıştı. Kulübelerin arasındaki bir boşluğa inip sessizce yürürlerken, yolun ağzındaki Burç'u görebiliyorlardı. On adım kadar ağaçların arasındalardı. Yani gizlenebilecek kadar geride, gözlem yapabilecek kadar ileridelerdi.

Öndeki iki adamın gün ışığına çıktığını gördüler. Yan yana yürüyen, tüfeklerini omuzlarına asmış, öne eğilmiş ve taşıdıkları ağır şeyi düşürmemeye çalışan dört adam daha vardı. Taşıdıkları şey, debeleniyor, tekme atmaya çalışıyor ve bağırıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı McGrath. "Brogan bu."

Reacher uzunca bir süre oraya baktı. Bir şey demedi. Ardından başını salladı.

"Yanılmışım. Kötü adam Milosevic," dedi.

McGrath Glock'un emniyet kilidini açtı.

"Bekle," diye fısıldadı Reacher.

Sağa gidip ona peşinden gelmesini işaret etti. Ağaçların arasından çıkmadan açıklık alandaki altı adama ve Brogan'a paralel bir noktada durdular. Adamlar killi toprak zeminde ağır ağır yürürlerken Brogan'ın çığlıkları giderek artıyordu. Cesetlerin, çadır kazıklarının, kesilmiş iplerin yanından geçip yürümeye devam ettiler.

"Ceza kulübesine gidiyorlar," dedi Reacher.

Ağaçlar bir sonraki açıklık alana çıkan yolun etrafında sıklaştınca onları gözden kaybettiler. Ama çığlıklar hâlâ duyuluyordu. Brogan başına neler geleceğini anlamış gibiydi. McGrath telsizde Borken'in dediklerini hatırlamaya çalıştı. Reacher, Jackson'ın paramparça olmuş cesedini nasıl gömdüklerini düşündü.

Bir sonraki açıklık alana yaklaşmayı göze aldılar. Altı adamın penceresiz kulübeye gidip kapıda durduğunu gördüler. Öndeki iki adam döndü, tüfekleriyle alanı korudu. Brogan'ın sağ bileğini tutan adam serbest eliyle cebinden anahtarı çıkardı. Brogan imdat diye yakardı. Birinin onu kurtarması için yardım istedi. Adam kilidi açtı. Kapıyı araladı. Ama eşikte şaşkınlıkla durup birden bağırmaya başladı.

Joseph Ray dışarı çıktı. Hâlâ çıplaktı ve giysilerini kolunun altına sıkıştırmıştı. Yüzünün alt yarısını kaplayan kurumuş kan bir maske gibi görünüyordu. Yalınayak killi toprağa adım attı, sendeledi. Altı adam arkasından baktı.

“Bu da kim?” diye fısıldadı McGrath.

“Gerzeğin teki,” dedi Reacher.

Brogan'ı yere bıraktılar. Sonra yakasından tutup ayağa kaldırdılar. Çaresizlik içinde etrafına bakınıyor, dehşete kapılmış halde haykırıyordu. Altı adam onu kulübeye soktu. Arkasından içeri girdiler. Kapı kapandı. McGrath ve Reacher biraz daha yaklaştılar. Çığlık seslerini ve birinin duvarlara fırlatıldığını duydular. Sesler birkaç dakika daha devam etti. Ardından kesildi. Kapı açıldı. Altı adam tek sıra halinde, gülümseyerek, ellerini silkeleyerek dışarı çıktı. Sıranın sonundaki adam arkasına dönüp son bir tekme savurdu. Reacher tekmenin hedefe isabet ettiğini, Brogan'ın çığlık attığını işitti. Adam kapıyı kilitleyip hızla diğerlerinin peşinden ilerledi. Adamlar taş zeminden geçip gözden kayboldular. Açıklık alan sessizliğe büründü.

HOLLY YÜKSELTİLMİŞ ZEMİNDE topallayarak kapıya gitti. Kulağını kapıya dayayıp dışarıyı dinledi. Her yer sessizdi. Çıt çıkmıyordu. Tekrar topallayarak şiltesine döndü ve yedek asker pantolonunu aldı. Dişleriyle dikişlerini söktü. Bacaklardan birinin ön tarafındaki parçaları ayırana dek kumaşı yırttı. Böylece yaklaşık yetmiş beş santime on beş santim boyutlarında kanvas

bir kumaş elde etti. Bunu banyoya götürdü, küveti sıcak suyla doldurdu. Kumaşı sıcak suya batırdı. Ardından üzerindeki pantolonu çıkardı. Islattığı kumaşı sıkıp elinden geldiğince sıkıca dizinin etrafına sardı. Pantolonunu yeniden giydi. Sıcak ıslak kumaşın kurudukça sıkılaşıacağını düşünmüştü. Sorununu çözebilmek için bulabildiği tek yol buydu. Eklem yerini kısıpırsız tutabilirse ağır hissetmeyebilirdi.

Sonra, prova ettiği şeyi yapmak üzere harekete geçti. Değneğin altındaki kauçuk parçadan kurtuldu. Metal ucunu duştaki bir karonun kenarına soktu. Karo çatladı. Değneği ters çevirip dirseğini geçirdiği kıvrık ucuyla duvardaki parçaları çıkardı. İki parça seçti. Her biri üçgen biçimindeydi. Alt kısımları dardı, sivriydi. Yine dirsek kısmının ucuyla, karoların sivri uçlarındaki kili kazıdı. Sırlı beyaz yüzey katman, bir bıçağın keskinliğine ulaştı.

Silahlarını iki ayrı cebe koydu. Hasarı gizlemek için duş perdesini çekti. Kauçuk parçayı değneğin ucuna taktı. Topallayarak şiltesine gitti, oturup beklemeye başladı.

TEK KAMERA KULLANMADAKİ SORUN, oldukça geniş bir açığa ayarlanması gerektiği idi. Bütün alanı görebilmenin tek yolu buydu. Dolayısıyla ekrandaki her şey ufak görünüyordu. Bir şey taşıyan adamlar, ekranda dolaşan büyük birer böceğe benziyorlardı.

“Brogan mıydı o?” dedi Webster yüksek sesle.

Generalin yardımcısı görüntüyü başa sardı.

“Yüzüstü taşıyorlar. Emin olmak zor,” dedi.

Kaydı durdurdu ve dijital manipülatörle görüntüyü büyüttü. Taşınan adamı ekranın ortasına getirmek için kumanda kolunu oynattı. Görüntü bulanıklaşıncaya kadar yaklaştı.

“Emin olmak zor,” dedi yine. “Ama kesinlikle onlardan biri.”

“Bana Brogan gibi geldi,” dedi Webster.

Johnson dikkatle ekrana baktı. İşaret ve başparmağını ekrana dayayıp adamın boyunu hesaplamaya çalıştı.

“Boy kaç?” diye sordu.

“**BOYU KAÇ?**” diye sordu Reacher birden.

“Ne?”

Reacher ağaçların arasında McGrath’ın arkasında durmuştu ve ceza kulübesine bakıyordu. Bakışlarını ön duvara dikmişti. Duvar yaklaşık üç buçuk metre uzunluğunda ve iki buçuk metre yüksekliğindeydi. Sağdan sola iki adımlık bir panel, sonra yetmiş santimlik, menteşeleri sağda, kolu solda olan bir kapı vardı. Onun yanındaki yaklaşık iki metre yirmi santim genişliğinde görünen panelse binanın sonuna kadar devam ediyordu.

“Boy kaç?” dedi Reacher yine.

“Tanrım, bunun ne önemi var?” dedi McGrath.

“Bence önemli.”

McGrath dönüp dikkatle ona baktı.

“Bir yetmiş beş bir seksen civarı. Çok iriyarı bir adam değildir.”

Cephe kaplaması, çerçevenin üstüne yatay iki metreye bir metre aralıklarla çivilenmiş panellerden oluşuyordu. Ortada bir ek yeri vardı. Zeminse büyük ihtimalle elli santime bir metrelik çerçeveye oturtulmuş iki santim kalınlığında panellerden oluşuyordu. Dolayısıyla zemin, dış kaplamanın alt kısmından neredeyse on iki santim yukarıdan başlıyordu. Yani kapının altından hemen hemen dört santim aşağıdan.

“İnce yapılı, değil mi?” dedi Reacher.

McGrath hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

“38 beden sanırım,” dedi.

Reacher başını salladı. Duvarlar içten ve dıştan elli santime bir metrelik kontrplak panellerle kapatılmış olmalıydı. Toplam kalınlık on beş santim olmalıydı. İç kısımdaki kaplama daha

inceyse, daha da ince olabilirdi. Karşı duvarın iç yüzeyi köşeden on iki santim önde başlıyordu. Zeminse aşağıdan on iki santim yukarıdaydı.

“Sağ elini mi, sol elini mi kullanıyor?” dedi Reacher.

“Neden söz ediyorsun?” dedi McGrath bıkkınlıkla.

“Söyle.”

“Sağ elini. Eminim.”

Elli santime bir metrelik kontrplak paneller, kırk santimlik merkezler üstünde olmalıydı. Standart boyut buydu. Ama kulübenin köşesinden kapının sağ kenarına kadar mesafe sadece altmış santimdi. Karşı duvarın kalınlığı altmış santim eksi on iki santim olursa, toplam kırk sekiz santim ederdi. Büyük ihtimalle bu alanın tam ortasında yine elli santime bir metrelik bir panel vardı. Daha inceyse de sorun değildi. Duvar izolasyon amacıyla fiberglas tamponlarla desteklemiş olmalıydı.

“Geri çekil,” diye fısıldadı Reacher.

“Neden?”

“Dediğimi yap.”

McGrath kenara çekildi. Reacher bakışlarını kulübenin kenarından yirmi beş santim ötedeki ve en alttan bir buçuk metre yukarıdaki bir noktaya dikti. Sola kaydı ve omzunu bir ağaca yasladı. M-16’yı kaldırıp nişan aldı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi McGrath telaşla.

Reacher yanıt vermedi. Kalp atışlarını saydı ve ateş etti. Tüfek kulak tırmalayıcı bir sesle patladı, mermi yüz metre öteden duvardan geçti. Köşeden yirmi beş santim ileride, alttan bir buçuk metre yukarıda bir noktayı delip geçti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi McGrath yine.

Reacher onu kolundan tuttuğu gibi ağaçların arasına çekti. Kuzey yönüne çekip bekledi. İki şey oldu. Altı adam açıklık alana daldı. Ceza kulübesinin kapısı açıldı. Brogan kapıda belirdi. Sağ kolu yerinden çıkmış gibiydi. Sağ omzu parçalanmıştı ve her

yere kan fışkırıyordu. Sağ elinde Büro'nun verdiği .38'lik vardı. Emniyet kilidi çekiliydi. Parmağını sıkıca tetiğe dayamıştı.

Reacher M-16'yı seri ateşlemeye ayarladı. Açıklık alanın ortasına beş el ateş etti. Altı adam birden görünmez bir bariyerle karşılaşmış ya da dik bir uçuruma denk gelmiş gibi geriye kaçtı. Ormana doğru koşmaya başladılar. Brogan kulübeden çıktı. Güneşin altında durdu ve tabancasını kaldırmaya çalıştı. Ama kolu kıpırdamadı. Gevşek bir şekilde omzundan sarkıyordu.

"Tuzak kurmuşlar," dedi Reacher. "Onun peşinden gideceğimi düşünmüşler. Tabancasıyla kapının arkasında bekliyordu. Onun kötü adam olduğunu biliyordum. Ama beni bir an için yanılttılar."

McGrath ağır ağır başını salladı. Brogan'ın elindeki Büro malı .38'liğe baktı. Kendi tabancasına el koyulduğunu hatırladı. Glock'u kaldırdı ve bileğini bir ağaca dayadı. Namluyu Brogan'a çevirdi.

"Boş ver," dedi Reacher.

McGrath bakışlarını Brogan'dan ayırmadan başını iki yana salladı.

"Unutamam," dedi alçak sesle. "O hergele Holly'yi sattı."

"Glock'u boş ver demek istemiştin," dedi Reacher. "Yüz metre ileride. Glock'la onu vuramazsın. O lanet kulübeyi vurursan kendini şanslı say."

McGrath tabancayı indirdi. Reacher ona M-16'yı uzattı. McGrath nişan alırken Reacher merakla onu izledi.

"Neresine ateş edeceksin?" dedi.

"Göğsüne," dedi McGrath.

Reacher başını salladı.

"Göğsü olur."

McGrath dengesini sağladıktan sonra ateş etti. İyi bir nişancıydı fakat o kadar da iyi değildi. Tüfek hâlâ seri ateşlemeye kurulu olduğundan üç mermi birden atmıştı. İlki Brogan'ın

alnının sol üst tarafına isabet etti, diğer ikisi yukarı fırladı ve kapı çerçevesini paramparça etti. Brogan ipleri kesilmiş kukla gibi yere yığıldı. Kapının hemen önüne külçe gibi indi. Reacher M-16'yı geri çekti ve şarjör boşalana dek açıklık alanın kenarındaki ağaçları taradı. Tüfeği tekrar doldurup Glock'u McGrath'e verdi. Başıyla ormanda doğru yönünde ilerlemesini işaret etti. Birlikte arkalarını döndükleri an Joseph Ray'le burun buruna geldiler. Silahsızdı ve yarı giyinikti. Yüzündeki kan kurumuştu, kahverengi boya sürmüş gibi görünüyordu. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyordu. Düğmeleri yanlış deliklere geçirmişti.

"Kadınlar ve çocuklar ölecek," dedi.

"Tam bir saatiniz var," dedi Reacher. "Haberı yay. Hayatta kalmak isteyenler tepelere doğru yürümeye başlasınlar."

Ray başını sallamakla yetindi.

"Hayır. Geçit töreni alanında buluşmamız gerek. Bize böyle talimat verildi. Orada Beau'yu beklememiz gerek."

"Beau gelmeyecek," dedi Reacher.

Ray yine başını iki yana salladı.

"Gelecek," dedi. "Her kimsen, Beau'yu yenemezsin. Mümkün değil. Onu beklemeliyiz. O, bize ne yapacağımızı söyler."

"Kaç, canını kurtar, Joe," dedi Reacher. "Tanrı aşkına, çocuklarını uzaklaştıır buradan."

"Beau burada beklememizi söyledi. Zaferimizin meyvelerinin tadını çıkarmak ya da yenilginin sonuçlarına katlanmak için."

Reacher ona bakakaldı. Ray'in gözleri parıldıyordu. Kendinden emin bir ifadeyle gülümserken dişleri parlıyordu. Başını önüne eğdi ve koştımaya başladı.

"Kadınlar ve çocuklar ölecek mi?" dedi McGrath.

"Borken'ın propagandası," dedi Reacher. "Buralarda yenilginin cezasının mecburi intihar olduğuna herkesi ikna etmiş."

“Buna rağmen hâlâ onu mu bekliyorlar?” diye sordu McGrath.

“Adam onları kontrol ediyor. Düşündüğünden de kötü.”

“Onları yenmekle ilgilenmiyorum. Şu an sadece Holly’yi kurtarmak istiyorum.”

“Aynı şey.”

Bir süre konuşmaksızın ağaçların arasından Burç’a doğru yürüdüler.

“Nereden anladın?” dedi McGrath. “Brogan olduğunu nasıl anladın?”

Reacher omuz silkti.

“Hissettim. Yüzü onu ele verdi sanırım. Burada insanların yüzüne vurmaktan hoşlanıyorlar. Sana da öyle yaptılar. Ama Brogan’ın yüzünde hiçbir şey yoktu. Ne yumruk yemişti ne de kanıyordu. Bunda bir terslik olduğunu düşündüm. Bir tuzağın heyecanı ve gerginliğiyle onu biraz hırpaladılar. Sana yaptıkları gibi. Fakat Brogan onlardan biri olduğundan içeri girdi, herkesle tokalaştı.”

McGrath başını salladı. Elini kaldırıp burnunu yokladı.

“Ya yanılmış olsaydın?” dedi.

“Bir şey fark etmezdi. Yanılmış olsaydım kapının arkasında bekliyor olmazdı. Birkaç kırık kaburgayla yerde yatıyor olurdu çünkü onu gerçekten fena benzetirlerdi.”

McGrath yine başını salladı.

“Tüm o çığlıklar,” dedi Reacher. “Bir adamı avaz avaz bağırtarak ortalıkta dolaştırdılar, gerçek bir gösteri düzenlediler. Dikkatimi çekmeye çalışıyorlardı.”

“Bunda başarılılar,” dedi McGrath. “Webster bu konuda endişeli. Borken’in neden bu kadar dikkat çekmek istediğini, bu olayı gereğinden fazla büyüttüğünü bilmiyor.”

Ormandalardı. Küçük açıklık alanla Burç arasında. Reacher durdu. Ciğerlerindeki tüm hava boşalmış gibiydi. Ellerini ağzına

götürdü. Gezegende zerre hava kalmamış gibi nefesi kesilmiş halde kalakaldı.

“Tanrım, nedenini biliyorum,” dedi. “Bu, bir tuzak.”

“Ne?”

“İçime kötü bir his çöktü.”

“Hangi konuda?” diye sordu McGrath telaşla.

“Borken. Bir gariplik var. Amaçlarına uymuyor. İlk darbeyi indirdi. Ama Stevie nerede? Biliyor musun? Bence iki tane birinci darbe var, McGrath. Burada olanlar ve başka bir yerde başka bir olay. Sürpriz bir saldırı gibi. Lanet olası savaş kitaplarındaki gibi. Pearl Harbor gibi. O yüzden bu işi bu hale getirdi. Holly, toplu intihar. Herkesin dikkatini buraya çekmek istiyor.”

ONU ALMAYA GELDİKLERİNDE, Holly ayakta durmuş kapıya bakıyordu. Dizine sıkıca sardığı kumaş parçası kuruyup katılaşmıştı. Dizini bükmemek için ayakta durması gerekiyordu. Ayrıca ayakta durmak da istiyordu çünkü bu işi yapmanın en iyi yolu buydu.

Birilerinin telaşla yukarı çıktığını duyduğunda, iki adam, diye tahmin yürüttü. Kapının önünde durdular. Anahtar kilide girip döndü.

Holly tek bir kez gözlerini kırptı ve içine derin bir nefes çekti. Kapı açıldı. Odaya iki adam girdi. Ellerinde tüfekler vardı.

Holly dimdik durup onlara baktı. Adamlardan biri öne çıktı.

“Dışarı, kaltak.”

Holly değneğini sıkı sıkı tuttu. Ağırlığını değneğine verdi ve topallayarak yürüdü. Ağır ağır. Onlar düşündüklerinden daha iyi hareket ettiğini anlamadan önce dışarı çıkmak istiyordu. Onun silahlı ve tehlikeli olduğunu anlamadan önce.

“İLK DARBİYİ İNDİRME KISMINI yanlış yorumladım,” dedi Reacher.

“Neden?” dedi McGrath endişeyle.

“Çünkü Stevie’yi görmedim,” dedi Reacher. “Bu sabah erken saatlerden beri görmedim. Stevie artık burada değil. Başka bir yere yollanmış.”

“Reacher, söylediklerin hiç mantıklı değil,” dedi McGrath.

Reacher zihnini boşaltmak istiyormuş gibi başını salladı ve dikkatini topladı. Birden ağaçların arasında ilerlemeye başladı. Alçak sesle ama telaşla açıklamaya koyuldu.

“Yanıldım,” dedi. “Borken ilk darbeyi indireceklerini söyledi. Sisteme karşı. Bağımsızlıklarını ilan etmelerinden söz ettiğini sandım. İlk darbenin bu olduğunu düşündüm. Bağımsızlıklarını ilan etmeleri ve bu bölgeyi korumak için savaşmaları. Öyle olduğunu sandım. Başlı başına bundan ibaret olduğunu sandım. Ama başka bir şey daha yapıyorlar. İki şey birden yapıyorlar. Aynı anda.”

“Neden söz ediyorsun?” dedi McGrath.

“Dikkat çekmekten. Bağımsızlıklarını ilan etmeleri dikkatleri Montana’ya çekmeyecek mi?”

“Elbette,” dedi McGrath. “CNN’i ve Birleşmiş Milletler’i buraya çağırıp izlenmeyi planlıyorlardı. Bu sayede epey dikkat çekeceklerdi.”

“Ama yanlış yerde olurlardı. Borken’in kitaplığı, onların beklediği şeyi yapmamasını söyleyen kitaplarla doluydu. Pearl Harbor’la ilgili bir raf dolusu kitap vardı. Madende neler dediğine kulak misafiri oldum. Füze fırlatıcısını alırlarken. Fowler yanındaydı. Borken ona burasının öncelik listelerinde son sıralarda yer alacağını söyledi. Dolayısıyla başka bir yerde başka bir şey yapıyorlar. Farklı, belki daha büyük bir şey. Sisteme karşı çifte darbe.”

“Ama ne?” dedi McGrath. “Nerede? Buraya yakın bir yerde mi?”

“Hayır. Büyük ihtimalle uzak bir yerde. Pearl Harbor gibi. Buradan çıkıp başka bir yere ölümcül bir darbe indirmeyi

planlıyorlar. Çünkü bir zaman faktörü söz konusu. Her şey koordineli bir şekilde ilerliyor.”

McGrath ona bakakaldı.

“İyi planlamışlar,” dedi Reacher. “Herkesin dikkatini buraya çekecekler. Bağımsızlık ilanı. Ve sana yapmayı planladıkları şey. Kameralar her şeyi çekerken seni ağır ağır öldüreceklerdi. Bir de kadınlarla çocukların ölmesi, toplu intihar tehdidi var. Çok riskli bir kuşatma düzenleyecekler. Dolayısıyla kimse başka bir yöne bakmayacak. Borken düşündüğümde de zeki bir adammış. Birbirini destekleyen çifte darbeler. Herkes burada olanları izlerken başka bir yerde büyük bir olay olacak. Herkes o olayla ilgilenirken de burada yeni ülkesini güçlendirecek.”

“Tanrı aşkına, nerede gerçekleşecek? Ne yapacaklar?”

Reacher durup başını iki yana salladı.

“Bilemiyorum.”

Ardından donakaldı. İleride büyük bir gümbürtü koptu ve devriye gezen altı asker sık çam ağaçlarının etrafından fırlayıp tam karşılarında durdu. Elllerinde M-16’lar, bellerinde el bombaları ve yüzlerinde şaşkınlıkla sevinç karışımı bir ifade vardı.

BORKEN, HOLLY’NİN BAŞINDA nöbet tutması için bıraktığı iki asker dışında bütün adamlarını Reacher’ı bulmakla görevlendirmişti. Onları adliye binasının basamaklarından göreve yolladı. Cebinden telsizi çıkardı, kısa anteni açtı ve düğmeye bastı.

“Webster?” dedi. “Dikkatini buraya ver, tamam mı? Bir dakikaya tekrar konuşacağız.”

Yanıt gelmesini beklemedi. Telsizi kapadı ve başını çevirip askerlerin uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

YETMİŞ BEŞ METRE KADAR GÜNEYDE, Garber askerlerin kapıdan çıkıp basamaklardan inmesini izliyordu. Ormandan çıkmıştı. İlerleyip bir kayalığın arkasına gizlenmişti. Artık bir desteği olduğu için yeteri kadar güvende olduğunu düşünüyordu. Chinook'un iki pilotu otuz metre gerisinde birbirinden ayrılmış, saklanmış halde dikkatle onu izliyordu. Arkadan birileri gelecek olursa bağırmaları da tembihlenmişti. Dolayısıyla Garber rahatı ve gizlendiği yerden büyük beyaz binaya bakıyordu.

Basamaklardan silahlı, sakallı iki adamın indiğini gördü. Değnekli daha ufak tefek birini çekiştirerek dışarı çıkarıyorlardı. Koyu renkli saçı başının etrafına hale gibi yayılmış, üstünde temiz asker giysileri olan biriydi. Holly Johnson. Onu daha önce hiç görmemişti. Sadece ajanların gösterdiği fotoğraflardan biliyordu. Fotoğraflar ona haksızlık ediyordu. Yetmiş metreden, Holly'nin güçlü karakterini algılayabiliyordu. Parlak bir enerji yayıyordu. Bunu hissetti ve tüfeğini kendine yaklaştırdı.

REACHER'IN ELİNDEKİ M-16, Hartford, Connecticut'ta Colt Ateşli Silahlar Şirketi tarafından 1987'de üretilmişti. A2 versiyonuydu. Başlıca yeni özelliği, ateş ederken otomatik özelliğin kilitlenmesiydi. Tasarruflu davranmak adına her üç mermiden sonra tetik kilitleniyordu. Amaç az mermi tüketmekti.

Altı hedef, yeni şarjörden üçer mermi toplam on sekiz mermi ederdi ve tetiğin altı kez çekilmesi gerekirdi. Her üç mermiyi atmak, bir saniyenin beşte biri kadar sürüyordu. Dolayısıyla ateş etme dizisi sadece bir saniye ve beşte bir saniye sürüyordu. Esas zaman harcayan şey, tetiği arka arkaya çekmekti. Reacher için o kadar uzun bir süreydi ki dördüncü adam yere serildikten sonra sorun yaşadı. Nişan almamıştı. Sadece soldan sağa bir kavis çiziyor, tam karşısındaki adamları yakın mesafeden tarıyordu. Karşısındaki tüfeklerse bir birlik olarak ateş açıyordu. İlk dördü ilerleyememişti bile. Ama dördüncü adam yere yığılana kadar

beşinci ve altıncı tüfek çoktan öne doğrultulmuştu, ateş etme dizisinin iki saniye ve çeyrek saniyesiydi.

Dolayısıyla Reacher şansını denedi. Çok büyük bir hızla şansınızı içgüdüsel bir şekilde denemeye karar verdiğiniz ve buna anlık bir karar dediğiniz türde bir kumar oynamak, saçma bir faktörün hızını hafife almak demektir. Elindeki tüfeği doğrudan altıncı adama çevirdi çünkü McGrath'ın Glock'la beşinci adamı vuracağından emindi. Sadece bir hisse dayalı içgüdüsel bir kumar, sadece yanınızdaki kişinin nasıl görüldüğüne ve geçmişte güvendiğiniz insanlarla kıyaslanmasına bağlıydı.

Glock'un tok ateş sesi M-16'nın feci gürültüsünün arasında silindi fakat beşinci adam altıncıyla aynı anda yere yığıldı. Reacher ve McGrath birlikte yan taraftaki çalılarının arasına atlayıp yere düştüler. Ani derin sessizlikte ağaçların arasından sızan gün ışığı arasında yükselen kordit dumanına baktılar. Etrafta tek bir kıpırtı yoktu. Adamların hepsi ölmüştü. McGrath derin bir iç çekti ve yerden kalkmadan ona elini uzattı. Reacher yana dönüp onun elini sıktı.

“Yaşına göre hızlısın,” dedi Reacher.

“Bu sayede bu yaşa kadar geldim,” dedi McGrath.

Yavaşça ayağa kalkıp ağaçların arasında ilerlediler. Sonra, ormanda birilerinin daha yaklaştığını duydular. Kalabalık bir grup Burç'un kuzeybatısından yaklaşıyordu. McGrath yine Glock'u kaldırdı, Reacher M-16'yı tek mermi atacak şekilde ayarladı. On iki mermisi kalmıştı. A2'nin tasarruf önlemine rağmen çok dikkatli davranması gerekiyordu. Derken ağaçların arasında kadınları gördüler. Kadınları ve çocukları. Yanlarında birkaç adam vardı. Aile gruplarıydı. İki sıra halinde yürüyorlardı. Reacher, Joseph Ray'i, yanında bir kadın, önünde boş ifadelerle yürüyen iki erkek çocuğu ile gördü. Mutfakta görevli olan kadın, yanında bir adamla yürüyordu. Önlerinde sakın ifadelerle üç çocuk ilerliyordu.

“Nereye gidiyorlar?” diye fısıldadı McGrath.

“Geçit töreni alanına. Borken öyle talimat vermişti, değil mi?”

“Neden kaçmıyorlar?”

Reacher omuz silkti, yanıt vermedi. Bir açıklaması yoktu. Ağaçların arasına gizlendi ve insanların güneş ışınlarının yer yer aydınlattığı ormandan geçmesini izledi. Sonra, McGrath’in koluna dokundu, ağaçların arasında hızla koşullar ve yemekhanenin arka tarafından çıktılar. Reacher dikkatle etrafına bakındı. Kollarını kaldırıp çatının kenarına tutundu. Ayaklarından birini pencere pervazına dayadı ve kendini çatı kiremitlerine çekti. Eğik çatıda sürünerek parlak metal bacaya yaslandı. Dürbünü kaldırıp güneydoğuya, kasabaya doğru çevirdi. Tamam ama başka neler oluyor, diye düşündü.

GENERAL JOHNSON’IN YARDIMCISI ya bu tür şeylere aşina olmasından ya da daha genç olmasından dolayı bilgisayar kontrolünde çok becerikliydi. Düğmeleri ve çubuğu ayarlayarak adliye binasının basamaklarının önündeki alana yaklaştı. Sonra, görüntüyü biraz daraltıp belirli bir alana odaklandı. Ekranın sağ tarafında binanın batı cephesi, sol tarafında yıkık ilçe ofisinin doğu cephesi görünüyordu. Bunların arasında biri bakımsız ve yabani otlarla kaplı, diğeri biraz daha bakımlı iki bahçe vardı. Yol görüntünün ortasında bir harita gibi dikey uzanıyordu. McGrath’i oraya getirdikleri cip hâlâ bıraktıkları yerde duruyordu. Yardımcı, kamyonete yaklaşarak görüntüyü netleştirdi. Ekranda daha net, temiz bir görüntü belirdi. Ordu ihtiyaç fazlası araçlarından biriydi. Yanında beyaz bir damga vardı. Ön camın kapalı olduğunu, içeride kanvas bir harita çantası, yakıt koymak için bir bidon ve kısa saplı bir kürek olduğunu gördüler.

Hepsi iki adamın Holly’yi dışarı çıkardığını gördü. Tepeden yanlamasına kusursuz bir çizgi gibi görünüyorlardı – Holly tıpkı

bir zarın üç gelen tarafında olduğu gibi tek başına ortadaydı. Derken adliyenin basamaklarından iriyarı birinin inmesini izlediler. Borken. Adam yola çıkıp göğ e baktı. Doğrudan dokuz kilometre tepesindeki görünmez kameraya odaklandı. Onlara bakıp el salladı. Sağ elini havaya kaldırdı. Elinde siyah bir tabanca vardı. Başını indirip sol elindeki bir şeye göz attı. Bunu kulağına götürdü. Webster'ın önünde, masada duran telsizden parazit sesi geldi. Webster telsizi alıp açtı.

“Evet?”

Borken'in yine kameraya el salladığını gördüler.

“Beni görüyor musunuz?”

“Görüyoruz,” dedi Webster alçak sesle.

“Bunu görüyor musunuz?” dedi Borken.

Yine silahı havaya kaldırdı. Generalin yardımcısı görüntüye yaklaştı. Borken'in iri cüssesi ekranı kapladı. Ufak burnu, pembe yüzü ve havaya kaldırdığı siyah tabanca net bir şekilde karşılarındaydı.

“Görüyoruz,” dedi Webster.

Yardımcı görüntüden uzaklaştı. Borken dikkatle onlara bakmaya devam ediyordu.

“Sig-Sauer P226,” dedi. “Bu silaha aşına mısınız?”

Webster duraksadı. Etrafına bakındı.

“Evet,” dedi.

“Dokuz milimetrelilik. Her şarjörde on beş mermi var.”

“Yani?”

Borken güldü. Webster'ın kulağını tırmalayan bir sestti.

“Biraz atış talimi yapacağım,” dedi Borken. “Bilin bakalım hedef kim?”

İki adamın Holly'ye doğru yürüdüğünü gördüler. Sonra, Holly'nin değneğini kaldırmasını izlediler. Değneğı sert bir şekilde ilk adamın karnına indirdi. Hızla geri gidip tekrar savurdu. Değnek ikinci adamın başına isabet etti. Ama ince alüminyum

malzemeden yapılmıştı. Ağır değildi. Değneği yere fırlattı ve ceplerinden bir şeyler çıkardı. Güneşin altında parıldayan bir şeyler. Öne doğru atıldı ve karşısındaki yüze saldırdı. Yana kaydı, döndü ve parıldayan silahları savurdu.

Generalin yardımcısı görüntüye yaklaştı. İlk adam boğazını ve yüzünü tutarak yere yığıldı. İki eli de kanlıydı. Holly hızla sorunlu bacağından destek alarak kendi etrafında dönüyor, bir kafese tıklmış panter gibi hamleler yapıyordu. Sağa sola kaçarken diğer bacağını hareket ettiriyordu. Webster kulaklığından onun hırıltılı nefes alış verişini duyabiliyordu. Bağırışları ve çığlıkları da. Ekranı bakarak sessizce yalvardı: Sola git Holly, cipe ulaş.

Holly sağa gitti. Sol elini havaya kaldırdı ve sağ elini bir boksör gibi aşağıda tuttu. İkinci adama saldırdı. Adam tüfeğini darbeyi engellemek için çaprazlama kaldırdı. Tüfek koluna çarpınca Holly'nin silahı havaya uçtu. Holly tüfeğin altından adamın kasiğine bir tekme attı. Adam geri geri gidip yere yığıldı. Holly, Borken'a saldırmak için harekete geçti. Elindeki parıldayan şeyle havada geniş bir kavis çizdi. Webster tiz bir çığlık duydu. Kamera Borken'ı geri geri giderken gösterdi. Holly onun üstüne yürüyordu.

Ama ilk adam Holly'nin arkasında yine ayağa kalmıştı. Tereddütlü görünüyordu. Sonra, tüfeğini bir cop gibi öne savurdu. Tüfeğin kalın kısmı Holly'nin başının arkasına isabet etti. Holly birden gevşedi. Bacağı kaskatı kaldı ve bacağını bükmeden Borken'ın önüne yığıldı.

İKİ KİŞİ ETKİSİZ HALE GELMİŞTİ. Biri Holly'ydi. Reacher dürbünü ayarlayıp ona baktı. İki kişi ayaktaydı. Tüfeği olan bir asker ve elinde bir tabancayla telsiz olan Borken. Ağaçların arasından, bin iki yüz metre güneydoğu yönünde ve doksan metre aşağıda birbirlerine yakın görünüyorlardı. Yerde baygın yatan Holly'ye baktı. Onu arzuladı. Cesaretine hayran kaldı.

Karşısında iki silahlı adam ve Borken olmasına rağmen harekete geçmişti. Çaresizdi ama bir şeyler yapmıştı. Dürbünü indirdi ve bacaklarını bacanın etrafına doladı. Metal bir ata biner gibi. Baca ılıktı. Gövdesinin üst kısmını eğik çatının zeminine dayadı. Başı ve omuzları çatı kenarının biraz üstündeydi. Tekrar dürbünü kaldırdı ve nefesini tutup bekledi.

BORKEN'IN ASABI HAREKETLER YAPTIĞINI ve yaralı adamın kalkıp Holly'ye vuran adamın yanına geçtiğini gördüler. Kollarını arkasına çekip Holly'yi ayağa kaldırdılar. Başı önüne düşmüştü. Bacaklarından biri bükük, diğeri dümdüz duruyordu. Dik duran bacağına ağırlığını verdiler ve öylece durdular. Borken onlara yürümelerini işaret etti. Holly'yi sürükleyerek yola çıkardılar. Webster, Borken'ın nefes nefese kalmış sesini duydu.

“Tamam, eğlence bitti. Yaşlı adamla konuşmak istiyorum.”

Webster telsizi generale uzattı. General telsizi alıp kulağına götürdü.

“Ne istersen söyle,” dedi. “Ne istersen. Sadece ona zarar verme.”

Borken güldü. Tiz, rahatlamış bir ses tonuyla gülmüştü.

“İşte, bu tavrı severim,” dedi. “Şimdi, şunu izleyin.”

İki adam Holly'yi yıkık ofis binasının önündeki tepeciğe sürükledi. Onu kurumuş ağaca doğru çektiler. Sırtını ağaca yaslayıp kollarını arkasından ağaca doladılar. Holly başını kaldırdı. Sersemlemiş gibi silkindi. Adamlardan biri bileklerini tutarken, diğeri cebinden bir şey çıkardı. Kelepçe. Ellerini arkadan kelepçeyip Borken'ın yanına gittiler. Holly ağaçtan aşağı kaydı. Sonra, toparlanıp doğruldu. Başını tekrar sallayıp etrafına bakındı.

“Atış talimi,” dedi Borken telsize.

Johnson'ın yardımcısı görüntüyü ayarlayıp onları daha yakından gösterdi. Borken geriye doğru yürümeye başladı. Yirmi

metre kadar güneye gidip ağaca döndü. Sig-Sauer yere dönüktü ve telsizi kulağına tutmuştu.

“Başlıyorum,” dedi.

Hafifçe yana dönüp kolunu kaldırdı. Tabancayı dümdüz tutarken eski bir filmde düello yapmaya hazırlanan biri gibiydi. Namlunun ucuna bakıp ateş etti. Tabanca sessizce tepti ve Holly’nin kıpırdamadan durduğu yerin üç adım ilerisinde küçük bir toz bulutu oluştu.

Borken yine güldü.

“Kötü bir atış oldu. Biraz talim yapmam gerek. İsabet ettirmem biraz uzun sürebilir. Ama on dört mermim daha var.”

Yine ateş etti. Yerden yine bir toz bulutu yükseldi.

“On üç mermi kaldı,” dedi Borken. “Sanırım, en çabuk CNN’e ulaşabilirsin, değil mi? Onları arayıp her şeyi anlat. Resmi bir açıklama yap. Webster da sana destek versin. Ardından televizyon kanalını telsize bağlayın. Bana faks hattımı geri vermediğiniz için onlarla doğrudan konuşmam gerekiyor.”

“Sen aklını yitirmişsin,” dedi Johnson.

“Aklını yitirmiş olan sizsiniz,” dedi Borken. “Ben tarihin bir gücüyüm. Durdurulması imkânsız biriyim. Kızına ateş ediyorum. Başkanın vaftiz kızına. Anlamıyorsun Johnson. Dünya değişiyor. Ben değiştiriyorum. Dünya şahidim olmalı.”

Johnson sessizdi. Dili tutulmuştu.

“Tamam. Şimdi, iletişimi kesiyorum. O telefonu aç. On üç mermim kaldı. CNN’den haber almazsam son mermi onu öldürecek.”

Johnson hattın kesildiğini duydu, ekranlara baktı ve Borken’in telsizi yere koyduğunu gördü. İki eliyle tabancayı kaldırdığını. Nişan aldığını. Kızının ayaklarının arasına ateş ettiğini.

REACHER ILIK BACAYA YASLANIP dürbünü indirdi. Hızla bir hesap yaptı. Zaman ve mesafeyle ilgili bir hesaptı. Kuzeybatı yönüne bir kilometre mesafedeydi. Oraya zamanında ulaşamazdı. Sessizce ulaşamazdı. Karınüstü yemekhanenin çatısında uzanırken McGrath'e seslendi. Sesi çoktan sakın ve alçak çıkmaya başlamıştı. Sanki bir restoranda yemek siparişi veriyordu.

"McGrath? Cephaneliğe git. Diğerlerinden uzak olan en son-daki kulübe."

"Tamam. Ne istiyorsun?"

"Bir Barrett'ın neye benzediğini biliyor musun? Büyük siyah bir silah, üstünde kocaman bir namlu ağız frenleyici var. Dolu bir şarjör bul. Silahın yanında olmalı."

"Tamam."

"Acele et."

İKİ ASKER BEAU BORKEN'IN YANINA GEÇTİĞİNDE Garber'in güneyde gizlendiği yerden gördüğü manzara netleşti. Askerler sanki onun nişan almasını bozmak istemiyorlarmış gibi geride duruyorlardı. Borken, Holly'den on sekiz metre kadar uzaktaydı ve tepeciğe nişan alıyordu. Garber ise dik tepecikten yetmiş metre uzaktaydı. Holly tam karşısında, biraz soldaydı. Borken da biraz sağda. Siyah iri cüssesi, adliyenin güney duvarının beyazlığıyla bir tezat oluşturuyordu. Garber birinin üst kattaki pencereleri açık renkli yeni panellerle kapadığını fark etti. Borken'ın başı bu yeni dikdörtgen panellerin tam ortasına denk geliyordu. Garber gülümsedi. Bu, beyaz bir kâğıttaki ufak pembe bir hedefe ateş etmek gibi olacaktı. M-16'yı tek atış yapacak şekilde ayarladı ve kontrol etti. Ardından tüfeği omzuna dayadı.

MCGRATH AYAKUCUNA KALKIP Barrett'ı Reacher'a uzattı. Reacher elini aşağı sarkıtıp silahı aldı. Silaha göz attı ve geri verdi.

“Bu değil,” dedi. “Seri numarası beş-sıfır-iki-dörtle biteni bul, tamam mı?”

“Neden?” diye seslendi McGrath.

“Çünkü onun düz mermi fırlattığından eminim. Daha önce kullandım.”

“Tanrım,” dedi McGrath.

Tekrar kulübeye koştu.

Reacher çatıya uzandı, kalp atışlarını kontrol altına almaya çalıştı.

BORKEN’IN ONUNCU ATIŞI YİNE boşaydı fakat Holly’ye daha çok yaklaşmıştı. Holly kelepçenin izin verdiği ölçüde yana sıçradı. Borken keyifle ileri geri volta atmaya başladı. Volta atıyor, gülüyordu. Sonra, tekrar ateş etmek için durdu. Garber onun iri cüssesini sağa ve sola doğru beyaz binaya karşı izliyordu. Hareketsiz kalmasını bekliyordu. Çünkü bir kuralı vardı: İlk atışta isabet ettirmek.

MCGRATH, REACHER’IN DAHA ÖNCE kullandığı tüfeği buldu ve çatıya uzattı. Reacher silahı alıp seri numarasını kontrol etti. Başını salladı. McGrath hızla yolun başına koştu. Koşarak gözden kayboldu. Reacher arkasından baktı. İri mermileri durdurup tetiği kontrol etti. Avcuyla hafifçe şarjörü itti. Barrett’ı omzuna dayadı ve dikkatle nişan aldı. Dipçiği içeri çekti ve gözüünü dürbüne yaklaştırdı. Sol başparmağıyla odak noktasını bin iki yüz metre ileriye ayarladı. Mercek tamamen dışarı çıkana kadar bekledi. Sol avcunu namlunun üstüne koydu. Ve aşağıdaki manzaraya baktı.

Tüfeğin dürbünü her şeyi ufak gösteriyordu ama geometride bir sorun yoktu. Holly tepecikte, nişan açısının azıcık sağındaydı. Kurumuş ağaca kelepçelenmişti. Uzunca bir süre yüzüne baktı. Sonra, dürbünü çevirdi. Borken onun aşağısında, belki on

sekiz metre ilerideydi ve tepeciğē, biraz sola nişan alıyordu. Kısa turlar atarak ileri geri yürüyordu. Fakat durduğı her noktada, başının arkasında yüzlerce kilometrelik yeşillik bir alan vardı. Adliyenin duvarları Reacher'ın atış menziline oldukça uzak-taydı. Yeteri kadar güvenliydi. Güvenliydi ancak yapacağı iş ko-lay değildi. Bin iki yüz metre oldukça uzun bir mesafeydi. Derin bir nefes verdi ve Borken'ın volta atmayı kesmesini bekledi.

Sonra, donakaldı. Göz ucuyla güneş ışınlarının vurduğu me-talik bir şey gördü. Tepeciğın yetmiş metre kadar ilerisindeydi. Bir kaya. Kayanın arkasında bir adam. Bir tüfek. Gri saçlı tanı-dık bir kafa. General Garber. Elinde bir M-16 vardı, bir kayanın arkasına çömelmişti, yetmiş metre karşısında volta atan hedefi izlerken namluyu sağa sola oynatıyordu.

Reacher gülümsedi. İçinde tatlı bir minnet hissi uyandı. Garber. Destek gelmişti. Yetmiş metre mesafeden ateş edecekti. O an, Holly'nin artık güvende olduğunu anladı. Sıcak minnet hissi içine yayılmaya devam etti.

Derken bir anda buz kesti. Beyni devreye girdi. Geometri bir anda dehşet verici bir diyagrama dönüştü. Bir ders kitabının sayfasındaki bir felaketin açıklaması gibi. Garber'ın açısından adliye Borken'ın tam arkasında kalıyordu. Borken hareket et-meyi kestiğinde Garber ona ateş edecekti. Mermi ya isabet ede-cekti ya da ıskalayacaktı. Her halükârda, mermi adliye binasının duvarına saplanacaktı. Büyük ihtimalle ikinci katın güneydoğu köşesine. Bir tonluk eski dinamitler, yarım kilometre genişliğin-de bir alanda arka arkaya patlayacaktı. Holly havaya uçacak, Garber paramparça olacaktı. Bu şok dalgası bin iki yüz metre uzaktaki Reacher'ı bile yemekhanenin çatısından savurabilirdi. Garber bunu nasıl bilmezdi?

Borken volta atmayı kesti. Yan döndü ve kıpırdamadan dur-du. Reacher derin bir nefes verdi. Barrett'ı oynattı. Artı gös-tergeleri Holly Johnson'ın şakağının tam ortasına, yumuşak

kahverengi saçının gözlerine doğru savrulduğu noktaya odaklandı. İçine tekrar nefes çekmeden kalbinin bir sonraki atışını bekledi. Sonra, tetiği çekti.

GARBER, BÖRKEN'İN KOLUNU yukarı kaldırdığını gördü. Sabit durmasını bekledi. Gözünü kısıp M-16'nın dürbününden baktı ve pembe beyaz başı odağa aldı. Adamın başı, arkasındaki beyaz duvara karşı oldukça net görünüyordu. Seneler önce ona öğretildiği gibi bekledi. Nefesini dışarı verene ve kalbinin iki atış arasında olduğu ana dek. Sonra, tetiği çekti.

GENERAL JOHNSON GÖZLERİNİ KAPAMIŞTI. Yardımcısı ekrana bakıyordu. Webster ise olup biteni televizyonda korku filmine denk gelen bir çocuk gibi parmaklarının arasından ağzı açık halde izliyordu.

REACHER'IN BARRETT'İNİN NAMLUSUNDAN ÇIKAN ilk şey sıcak gaz akımıydı. Kartuştaki barut tozu bir saniyenin milyonda biri sürede patladı ve aşırı ısınmış bir baloncuğa dönüştü. Faz baloncuğu, mermiyi namludan ileri fırlattı, hızla yol almasını ve atmosferde patlamasını sağladı. Büyük kısmı, namlu ağzı frenleyici tarafından bir çörek gibi kusursuz dengeli radyal bir desenle yana doğru parçalandı, böylece geri tepme hızı namluyu iki yana ya da aşağı yukarı kıpırdatmadan doğrudan Reacher'ın omzuna itti. Bu arada arkasındaki mermi namlunun içindeki setlerde tutularak dönmeye başladı.

Derken merminin ilerisindeki gaz, havanın tutuşacağı kadar havadaki oksijeni ısıttı. Ufak bir alev çıktı ve mermi bunun tam ortasından yanan havayı saatte üç bin kilometre hızla delip geçti. Bir saniyenin binde biri kadar sonra bir metre ötedeydi ve ses onu üç misli ağır bir şekilde cesaretle takip ediyordu.

Mermi Burç'u bir saniyenin beş yüzde biri sürede geçerken, ateş sesi Reacher'ın kulaklarını aşmış, çatının kenarından uzaklaşmıştı. Mermi elle parlatılmış bakır bir kılıfa sahipti ve düz bir çizgide ilerliyordu fakat sessizce McGrath'ın başının üstünden geçerken biraz yavaşlamıştı. Hava friksiyonu mermiyi biraz ısıtmıştı, hızını kesmişti. Hava onu hareket ettiriyordu. Mermi, hafif bir dağ esintisi onu belli belirsiz kıpırdatırken sağa sola gidiyordu. Yolculuğunun yarım saniyesinde dört metre katetmişti ve on sekiz santim sola kaymıştı.

Ayrıca on sekiz santim alçalmıştı. Yerçekimi devreye girmişti. Yerçekimi mermiyi aşağı çektikçe, mermi daha da yavaşlıyordu. Yavaşladıkça, daha fazla yerçekiminin etkisinde kalıyordu. Kusursuz güzel bir kavis çizerek yoluna devam etti. Namludan fırladıktan tam bir saniye sonra yolculuğunun dokuz yüz metresini tamamlamıştı. Koşmakta olan McGrath'i çoktan geride bırakmıştı ancak hâlâ ağaçların üstündeydi. Hâlâ hedefe üç yüz metre mesafedeydi. Bir saniyenin altmışta biri kadar daha sonra, ağaçları geride bırakmış, yıkık ofis binasının kenarında ilerliyordu. Artık yavaşlamıştı. Dört adım yana, beş adım aşağı kaymıştı. Holly'yi geçti ve Holly yirmi adım kadar arkasında havadaki vınlamayı duydu. Ateş sesi henüz oraya ulaşmamıştı. Ağaçların arasında koşan McGrath sesi daha yeni duymuştu.

Tam o an havada ikinci bir mermi belirdi. Üçüncü ve dördüncü mermiler devreye girdi. Garber, Reacher'dan bir saniye ve on beş salise sonra ateş etmişti. Tüfeği otomatikçe ayarlıydı. Üç mermi birden atmıştı. Bir saniyenin beşte biri sürede üç mermi. Mermiler daha ufak ve daha hafifti. Daha hafif oldukları için daha hızlı yol alıyorlardı. Saatte üç bin kilometreden daha yüksek bir hıza ulaşmışlardı. Garber hedefe daha yakındı. Mermiler daha hızlı ve hafif olduğu, kendisi hedefe daha yakın olduğu için friksiyon ve yerçekimi pek devreye girmemişti. Üç mermi de oldukça düz bir rota izliyordu.

Reacher'ın mermisi, ateşlendikten tam bir saniye ve üç salise sonra Borken'in başına isabet etti. Alnının ön tarafından girdi ve bir saniyenin binde üçü sürede başının arkasından çıktı. Daha fazla yavaşlamadan başına girip çıktı çünkü Borken'in kafatası ve beyni, iğne gibi ucu ve parlatılmış bakır kılıfı olan elli beş gramlık bir kurşun mermiye karşı hiç sayılırdı. Mermi, Borken'in kafatası biriken basınç dalgasıyla patlamadan önce çoktan sonsuz ormana doğru yol alıyordu.

Bu etki matematikseldi ve kinetik enerjiyle ilgiliydi. Uzun zaman önce Reacher'a anlatıldığı üzere karşılıklarla ilgiliydi. Mermi sadece elli beş gramdı fakat hızlıydı. Ağır ama yavaş bir şeye denkti. Saatte bin beş yüz kilometre hızla hareket eden elli beş gram, saatte dört buçuk kilometre hızla giden dört buçuk kilo ağırlığındaki bir şeye benzerdi. Bir insanın sert bir şekilde savurduğu bir çekiç gibi. Etkisi aşağı yukarı buydu. Reacher dürbünle mermiyi takip ediyordu. Kalbi hızla atıyordu. Bir saniye ve on beş salise, beklemek için uzun bir süreydi. Sonunda, Borken'in kafatasının içten bir çekiç darbesi yemiş gibi patlamasını izledi. Kafatası bir diyagram gibi dağıldı. Reacher kıvrık kemik parçalarının fırladığını ve etrafa kırmızı bir kan pusu yayıldığını gördü.

Ama göremediği şey, Garber'in bu karmaşanın içinden geçip adliye binasının duvarına doğru uçmakta olan üç mermisiydi.

OTOMATİK BİR SİLAH KULLANIRKEN yaygın olarak yapılan hata, ilk merminin geri tepme etkisinin namluyu yukarı doğru savurmasına ve ikinci merminin yükseğe, üçüncü merminin daha da yükseğe gitmesine izin vermektir. Ama Garber bu hatayı yapmamıştı. Yetmiş metreden iyi nişan alacak kadar silah deneyimi vardı. Soğukkanlılığını ve dikkatini korumasını bilecek kadar da zorlu durumlardan geçmişti. Üç mermiyi de Borken'in başının yerini alan kırmızı bulutun tam ortasına yollamıştı.

Mermiler, bir saniyenin binde ikisini bu bulutun arasından geçmek ve kesintisiz yollarına devam etmek için kullandılar. Penceredeki yeni kontrplak panelleri delip geçtiler. Öndeki mermi bu çarpışmayla hafif sola kaydı ve elli beş santim sonra iç kaplamayı deldi. Holly'nin odasını geçti, kapının solundaki duvara girdi. Duvarı delip geçti ve koridorun sonundaki duvara gömüldü.

İkinci mermi ilk merminin deliğinden geçti ve bu yüzden elli beş santimlik deliği dümdüz katetti. İç kaplamayı delip çıktı ve sağa kaydı. Odadan banyoya sekip ucuz beyaz seramik klozeti paramparça etti.

Üçüncü mermi biraz yükseldi. Dış duvardaki bir çiviye çarpıp dik bir açı yaptı. Yan döndü, enerjisi tükenmeden önce çıldırmış bir tahta kurusu gibi yeni kaplamaların içinden geçti. Sonunda, yeni çam panelin arka tarafına gömülmüş rasgele bir kurşun parçasına benziyordu.

REACHER DÜRBÜNÜNDEN Garber'in namlusunun parıldadığını gördü. Üçlü mermi attığını anladı. Mermilerin adliyenin duvarına saplandığını da. Bin iki yüz metre mesafeden aşağı baktı, çatının kenarını tutup gözlerini yumdu. Patlamanın gerçekleşmesini bekledi.

GARBER MERMİLERİNİN BORKEN'I öldürmediğini biliyordu. Buna vakit bile kalmamıştı. Bir saniyenin ufacık parçaları sırasında bile bir ritim söz konusuydu. Ateş ve isabet. Borken daha onun mermileri oraya varmadan vurulmuştu. Yakınlarda başka biri vardı ve ateş etmişti. Bu bir ekip çalışmasıydı. Garber gülümsedi. Tekrar ateş etti. Parmağını dokuz kez daha tetiğe bastırdı ve Borken'ın iki askerini geriye kalan yirmi yedi mermisiyle adliye binasının duvarına yapıştırdı.

MILOSEVIC ADLİYE BİNASINDAN ÇIKTI ve koşarak basamakları indi. Sağ elinde Büro'nun verdiği .38'liği, sol elinde altın rengi rozeti vardı.

"FBI!" diye bağırdı. "Kimse kıpırdamasın!"

Sağındaki Holly'ye, ona yaklaşmakta olan Garber'a ve ofis binasının arkasından koşarak gelen McGrath'e baktı. McGrath doğruca Holly'nin yanına gitti. Ona ağaca rağmen sıkı sıkı sarıldı. Holly gülüyordu. Ona sarılamıyordu çünkü elleri hâlâ arkadan kelepçeliydi. McGrath onu bıraktı ve tepecikten aşağı koştu. Milosevic'e bir beşlik çaktı.

"Anahtar kimde?" diye bağırdı.

Garber iki ölü askeri işaret etti. McGrath koşup kanla kaplı ceketlerinin ceplerini yokladı. Anahtarı buldu, koşarak tepeciğe tırmandı. Ağacın arkasına geçip Holly'nin kelepçesini açtı. Holly sendeleyerek öne adım attığında hemen onu kolundan tuttu. Milosevic değneği bulup yoldan onlara fırlattı. McGrath değneği yakalayıp Holly'ye verdi. Holly dengesini sağladı ve McGrath'in koluna girip tepecikten aşağı indi. Yola çıktılar ve yan yana durup aniden çöken sessizlikte etraflarına bakındılar.

"Kime teşekkür borçluyum?" dedi Holly.

McGrath'in koluna girmiş, on sekiz metre ileride yerde yatan Borken'in parçalarına bakıyordu. Ceset sırtüstü yere serilmişti. Başı yoktu.

"Bu, General Garber," dedi McGrath. "Askeri polis teşkilatındaki en kıdemli kişi."

Garber başını salladı.

"Ben değilim," dedi. "Biri benden önce davrandı."

"Ben de değilim," dedi Milosevic.

Sonra, Garber başıyla arka tarafı işaret etti.

"Büyük ihtimalle oydu," dedi.

Reacher tepeden aşağı koşuyordu. Nefes nefeseydi. Bir doksandandan uzun boy ve yüz kiloluk ağırlık pek çok açıdan faydalıydı fakat bir buçuk kilometreyi koşarken pek de faydası dokunmuyordu.

"Reacher," dedi Holly.

Reacher ona bakmadı. Herkesi görmezden geldi. Güneye doğru koştu, durup beyaz duvara baktı. Mermi deliklerini gördü. Biri sürü mermi deliği vardı. Birçoğu güneydoğu köşesinde ikinci kata yayılmış otuz delik saydı. Bir an için bunları inceledi ve köşedeki cipe koştu. Yedek yakıt bidonunun altındaki klipslere takılı küreği kaptı. Basamaklardan çıktı. Kapıdan içeri daldı ve Holly'nin odasına yöneldi. Ön duvara gitti.

Tahtayı delmiş en az bir düzine kadar çıkış deliği gördü. Tırtıklı deliklerdi. Küreği bunlardan birinin üstüne indirdi. Bölme-yi yanlamasına kırdı ve kürekle yerinden söktü. Bir sonrakini de aynı şekilde çivilerinden ayırdı. McGrath odaya girene kadar bir buçuk metrelik bir alandaki panelleri sökmüştü. Holly yanlarına geldiğinde, ikisi boş bir alana bakıyordu.

“Dinamit yok,” dedi Holly alçak sesle.

Reacher eğilip yandaki duvara geçti. Emin olmak için oradaki panellerin de birkaçını söktü.

“Hiçbir zaman olmadı,” dedi Holly. “Lanet olsun, buna inanmıyorum.”

“Hayır, dinamit vardı,” dedi McGrath. “Jackson haber verdi. Her şeyi anlattı. Raporunu gördüm. Yedi adamla birlikte kamyoneti boşaltmış. Buraya kadar taşımışlar. Tanrı aşkına, duvarların arasına yerleştirmişler. Bir ton dinamit. Böyle bir konuda yanılmak zor.”

“O halde dinamitleri yerleştirdiler. Sonra da çıkardılar,” dedi Reacher. “İnsanların dinamitleri görmelerini sağladılar, sonra da gizlice çıkardılar. Dinamitleri başka bir yerde kullanmış ol-malılar.”

“Buradan çıkarmışlar mı?” dedi Holly.

“Kadınların ve çocukların ölmesi gerek,” dedi Reacher ya-vaşça.

“Ne?” dedi Holly. “Neden söz ediyorsun?”

“Ama burada değil. Buradaki kadınlar ve çocuklar değil.”

“Ne?”

“Toplu intihar değil. Toplu katliam.”

Ardından donakaldı. Sustu. Ama zihninde bir şey duyuyordu. On üç sene önce duyduğu o korkunç patlama sesini. Beyrut’taki sesi. Havaalanının yakınlarındaki deniz piyade üssündeki patlama sesini. Bunu sanki o an olmuş gibi duyuyor ve ses kulaklarında çınlıyordu.

“Artık ne olduğunu biliyoruz,” diye mırıldandı kulaklarında yankılanan ses arasında.

“Nedir?” dedi McGrath.

“Araç aşağı çökmüştü,” dedi Reacher. “Ama nereye gittiğini bilmiyoruz.”

“Ne?” dedi Holly.

“Kadınların ve çocukların ölmesi gerek,” dedi Reacher yine. “Borken böyle dedi. Tarihi olayların bunu doğruladığını söyledi. Fakat buradaki kadınlardan ve çocuklardan söz etmiyordu.”

“Sen neden söz ediyorsun?” dedi McGrath.

Reacher önce ona, sonra Holly’ye baktı. İkisini de ilk kez görüyormuş gibiydi.

“Araçları gizledikleri mağaradaydım,” dedi. “Kamyoneti gördüm. Bizi getirdikleri kamyonu kastediyorum. Oraya park edilmişti ve içinde çok ağır bir şey varmış gibi aşağı çökmüştü.”

“Ne?” dedi Holly yine.

“Kendilerine bir kamyonet bombası yaptılar,” dedi Reacher. “Stevie kamyonu başka bir yere götürüyor. Diğer saldırı için. Halka açık bir yerde patlatacaklar. İçinde bir ton dinamitle. Dahası Stevie bizden altı saat ileride.”

Basamaklardan aşağı koşan ilk kişi McGrath oldu.

“Cipe binin!” diye bağırdı.

Garber cipe doğru koştu. Ancak Milosevic ondan daha yakındı. Cipe atladığı gibi motoru çalıştırdı. McGrath, Holly’yi ön koltuğa oturttu. Reacher yolun kenarında güneye doğru bakıyordu, düşüncelere dalmış gibiydi. Milosevic tabancasını çekmek üzereydi. Garber durdu. Tüfeğini kaldırıp nişan aldı. Milosevic, Holly’nin önüne eğildi. McGrath yana sıçradı. Milosevic gaza bastı ve bir eliyle direksiyonu tutup diğer eliyle namluyu Holly’nin yan tarafına tutarak hızla yolda ilerlemeye başladı. Engebeli yolda tek elle cipi kullandığı için araç sert bir şekilde sarsılıyordu. Milosevic’i vurmak imkânsızdı. Garber bunu görebiliyordu. Tüfeğini indirdi ve arkalarından bakakaldı.

“İKİSİ DE Mİ?” dedi Webster kendi kendine. “Lütfen. Tanrım, hayır.”

“Şu an bir helikopterimiz daha olsaydı iyi olurdu,” dedi generalin yardımcısı. “Artık füzeler için endişe etmemize gerek yok sanırım.”

Kamerayı kuzeye ve batıya çevirip madenlerin girişinin önündeki kâse biçimli alana yaklaştı. Dört füze kamyoneti hâlâ orada duruyordu. Ölen asker de yakınlarda düştüğü yerdeydi.

“Tamam, bir helikopter çağır,” dedi Johnson.

“Doğrudan siz emir verseniz daha iyi olur,” dedi yardımcısı.

Johnson yana dönüp telefonu aldı. Sonra, ekranda beliren cipi izlemek için hemen tekrar önüne döndü. Cip kâse biçimli alana açılan son dönemeçten de hızla geçti ve killi toprakta son sürat ilerlemeye devam etti. Öylece duran kamyonetlerin etrafından dolandı ve sol taraftaki barakanın önünde kayarak durdu. Milosevic cipten aşağı atlayıp diğer tarafa geçti. Tabancasını Holly’ye çevirerek ona yaklaştı. Onu kolundan tutup büyük kapılara doğru çekti. Ayağıyla kanatlardan birini aralayıp onu içeri itti. Kendi de içeri girip büyük kapıyı kapadı. Webster bakışlarını ekrandan ayırdı.

“Helikopteri isteyin efendim,” dedi yardımcı.

“Çabuk gelsin,” dedi Webster.

MADENLERE GİDEN EN KESTİRME YOL, Burç’tan geçmekti. Hem kimse yoktu hem de sessizdi. Alandan koşarak geçtiler ve kuzeydeki atış sahasından geçit töreni alanına doğru devam ettiler. Ormanda bir anda durdular. Örgütten geriye kalan insanlar düzgünce sıralanmışlardı ve korku dolu yüzleri Borken’in ters çevrilmiş sandığına dönük orada öylece bekliyorlardı.

Reacher onları görmezden geldi ve diğerlerini ağaçların etrafından dolaştırdı. Ardından tek sıra halinde kuzeye doğru yolu

izlediler. Reacher'ın elinde büyük Barrett vardı. Silah hoşuna gittiği için yemekhanenin çatısında bırakmamıştı. Garber yanında hızla ilerliyordu. McGrath de çaresizlik içinde Holly'ye ulaşma çabasıyla elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordu.

Son dönemeçten önce tekrar ağaçların arasına daldılar. Reacher öne geçti. Daha önce gizlendiği kayanın arkasına çömeldi ve Barrett'ın dürbünüyle kâse biçimli alanın her karışını inceledi. Sonra, eliyle diğer ikisine yanına gelmelerini işaret etti.

“Araçları gizledikleri barakadalar,” dedi. “Sol taraftaki baraka.”

Keskin nişancı tüfeğinin iri namlusuyla orayı işaret etti. İki adam dışarıda bırakılan cipi görüp başını salladı. Reacher top- rak zeminde koşup ilk füze kamyonctinin arkasına çömeldi. Garber, McGrath'in peşinden Reacher'ın yanına gitti. Birlikte kamyonetin arkasına çömelmiş halde kütük kapılara baktılar.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Garber. “Kapıların oradan mı saldıracağız?”

“Holly'nin başına silah dayadı,” dedi McGrath. “Ona zarar gelmesini istemiyorum Reacher. Benim için çok değerli.”

“İçeri girmenin başka bir yolu var mı?” diye sordu Garber.

Reacher kapılara baktı ve Beyrut'taki bombanın uğultusunun yerini daha önceki bir kâbusun hafif ağlama sesleri aldı. Çaresizlik içinde volta atarak bir alternatif düşünmeye çalıştı. Tüfekleri, füzeleri ve kamyonetleri düşündü. En sonunda pes etti.

“Onu oyalayın,” dedi. “Onunla konuşun, ne isterseniz yapın.”

Barrett'ı bırakıp McGrath'ten Glock'u geri aldı. Bir sonraki kamyonetin arkasına koştu ve gizlene gizlene diğer mağaranın girişine yöneldi. Orası cesetlerle, iskeletlerle ve farelerle dolu bir mezarlıktı. Uzaktan McGrath'in Milosevic'e seslendiğini duydu ve iri kütük kapılara yöneldi. Kanatların arasındaki aralıktan içeri girip karanlıkta gizlendi.

Yanında el feneri yoktu. Elleriyle etrafı yoklayarak birlik kamyonetini buldu ve mağaranın derinliklerine doğru ilerledi. Elini başının üstünde tutarak yürürken tavanın alçaldığını hissetti. Ceset yığınının hissedip etraflarından dolandı. Sola, iskeletlere doğru gitti. Fareler sesini duyuyorlar, kokusunu hissediyorlar ve cıyaklayarak onu âdeta uyarıyorlardı. Dizlerinin üstüne çöküp yere uzandı ve nemli kemik yığınının arasından geçti. Tünelin tavanı daha da alçalıp genişliği daralırken derin bir nefes aldı ve korku hissinin geri geldiğini fark etti.

O GÜN, en çabuk gelebilecek helikopter, Malmstrom'daki bir Night Hawk helikopteri idi. Uzun, iri, kambur bir makineydi ama hızlıydı. Johnson'ın telefonundan dakikalar sonra pervaneleri dönmeye başlamıştı. Batı ve kuzey yönlerine gitmesi, Montana'daki son yolun üzerindeki son çakıl taşlı dönemece ulaşması emredilmişti.

Night Hawk'ın deniz piyadesi pilotu yolu buldu ve kuzeye uçarken bir kayalığın altında birbirine yakın bir şekilde park edilmiş ordu komuta araçlarını gördü. Dönüp dönemecin oraya indi ve beklemeye başladı. Güney yönünden üç adamın hızla yaklaştığını fark etti. İçlerinden biri sivil, ikisi askerdi. Biri albaydı, diğeriyse genelkurmay başkanıydı. Pilot, pleksiglas camdan göğü işaret eden yardımcısına omuz silkti. Yardımcısı bir kilometre kadar tepede tek bir uçağın bıraktığı izi işaret ediyordu. Büyük bir jet ufak bir daire çizip güneye doğru uçuyordu. Pilot, her ne oluyorsa güneyde oluyor, diye düşündü. Böylece geçici bir rota hesaplaması yaptı ve adamlar apar topar helikoptere binip ona kuzeye, dağlara doğru uçmasını söyleyince buna şaşırdı.

REACHER GÜLÜYORDU. Tünelde kendini öne itiyor, kahkahalarla gülüyordu. Kahkahalar arasında sarsılıyordu ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Artık korkmuyordu. Vücuduna dayanmış

kaya parçası artık ona hafif bir dokunuş gibi geliyordu. Bunu bir kez yapmış, hayatta kalmıştı. Başarabilirdi. Oradan geçmeyi başaracaktı.

Korku hissi geldiği hızla dinmişti. Karanlıkta kemiklerin arasından geçmiş, sırtına yapışan nemli kayanın altında yere uzanmıştı. Göğsü sıkışıp boğazına bir yumru oturmuştu. Panik vücuduna yayılırken kendini sıkıca yere bastırmıştı. Gücü tükenir gibi olmuştu. Sonra, tekrar yaptığı işe odaklanmıştı. Acil olan işe. Holly'ye. Milosevic'in tabancasını Holly'nin etrafa savrulan kahverengi saçına dayadığını, Holly'nin güzel gözlerinde beliren çaresiz ifadeyi hatırlamıştı. Zihninde tünelin sonunda Holly'yi görmüştü.

Holly.

Tünel düzleşip ılık, pürüzsüz bir tüpe dönüşmüş gibiydi. Tam da iri omuzlarına göreymi. Sanki özellikle onun için açılmıştı. Dümdüz ilerleyen bir yoldu. Uzun zaman önce bazı şeylerin korkmaya değer olduğunu öğrenmişti. Bazı şeylerinse korkmaya değmediğini. Daha önceden yapıp sağ kalmayı başardığı işler, korkuyu haklı çıkarmıyordu. Sağ kalınabilecek bir şeyden korkmak mantıksızdı. Ve Reacher mantıklı bir adam olduğunu biliyordu. İşte o an korku hissi silinmiş ve rahatlamaya başlamıştı. O bir savaşçıydı. Bir intikamcıydı. Holly onu bekliyordu.

Kollarını suya dalan bir yüzücü gibi öne attı ve tünelde Holly'ye doğru ilerledi. Düzenli bir ritimle devam etti. Dümdüz bir yolda ilerlediğini, aradaki tek farkın karanlıkta sürünmesi olduğunu düşündü. Ellerini ve ayaklarını usulca oynatarak süründü. Rahatlayıp güldü. Karşıdaki boş duvara varınca köşeden rahatlıkla diğer tünele dönmeyi başardı. Daha rahat nefes almaya başlayınca gülmeyi kesti. Artık sessiz olma vakti gelmişti. Elinden geldiğince hızla süründü. Tavan yükselmeye başlayınca biraz yavaşladı. Havadaki koku ona neredeyse tünelden çıkmak üzere olduğunu anlatana dek durmadı.

Sonra, helikopterin sesini duydu. Pervanelerin sesini. Ve kırk metre kadar karşısında birinin ayak seslerini işitti. Bunu şaşkınlık ve panik dolu boğuk bir ses takip etti. Milosevic'ti. Batı Yakası aksanıyla konuşuyordu.

“O helikopteri buradan uzak tutun!” diye bağırdı kapıdan. Ses gidip geliyordu.

“Uzak tutun dedim, anladınız mı?” diye bağırdı. “Onu öldürürüm McGrath. İnan ki öldürürüm, duydu mu?”

İçerisi zifiri karanlıktı. Reacher'ın kapının etrafından içeri sızan ışıkla arasında araçlar vardı. Ama beyaz kamyonet orada değildi. Gitmişti. Reacher kamyonetin daha önceden durduğu noktaya yuvarlandı ve cebinden Glock'u çıkardı. Pervanelerin sesi artık çok daha yakından geliyordu. Kapıları sarsıyor, mağarada yankılanıyordu.

“Onu sizinle değiş tokuş ederim!” diye bağırdı Milosevic kapıdan. “Onu zarar görmeden buradan çıkarırım. McGrath? Beni duyuyor musun?”

Bir yanıt geldiyse bile Reacher bunu duymadı.

“O adamlarla işbirliği yapmıyorum!” diye bağırdı Milosevic. “Bunların benimle hiçbir ilgisi yok. Brogan beni bu işe bulaştırdı. Her şeyi o yaptırdı.”

Ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Ağır kapılar ciddi ölçüde sarsılmaya başlamıştı.

“Sadece para için yaptım!” diye bağırdı Milosevic. “Brogan bana para veriyordu. Yüz binlerce dolar verdi McGrath. Yerimde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın. Beni zengin etti. Bir Ford Explorer aldı. Sıfır kilometre. Otuz beş bin dolara. Bunu başka nasıl alabilirdim?”

Reacher karanlıkta Milosevic'in çaresiz bağırıışlarını dinledi. Onu vurmak istemiyordu. Çılgınca bir an, garip bir şekilde ona minnet duydu çünkü sayesinde çocukluk korkusunu yenmişti. Milosevic onu bununla yüzleşmeye, bunu yenmeye zorlamıştı.

Onu daha iyi bir insan haline getirmişti. Koşarak yanına gitmek, elini sıkmak istiyordu. Bunu yaptığını hayal edebiliyordu. Ama birden gözünün önündeki manzara değişti. Koşarak yanına gitmesi, ellerini boğazına dolaması ve Stevie'nin beyaz kamyoneti nereye götürdüğünü bilip bilmediğini sorması gerekiyordu. Yapması gereken şey buydu. Bu yüzden onu vurmak istemiyordu. Kulakları sağır eden ses arasında ön tarafa doğru ilerledi ve araçların etrafından dolandı.

Tek boyutlu bir dünyadaymış gibiydi. Karanlık yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Helikopter yüzünden başka hiçbir şey duyamıyordu. Kapıların orada bir hareketlilik hissetti. Bir kamyonetin arkasından çıktığında içeri sızan ışığa karşı birini gördü. Tek bir kişiyi. Üst kısmı genişti, dört bacağı vardı. Milosevic kolunu Holly'nin boynuna sarmış, tabancayı başına dayamıştı. Reacher gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Yüzleri siyahtan griye dönüştü. Holly, Milosevic'in önünde duruyordu. Reacher Glock'u kaldırdı. Sola geçip iyi bir açığı yakalamaya çalıştı. Baldırı tamponlardan birine çarptı. Sendeleyip yan yana dizilmiş boya kutularına çarptı. Teneke kutular yere devrildi ancak dışarıdaki feci sesin arasında hiçbir şey duyulmadı. Reacher hızla ışığa doğru gitti.

Milosevic bunu hissedip arkasına döndü. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Yana dönüp Holly'yi bir kalkan gibi önünde tutmayı sürdürdü. Teredditle duraksadı, tabancasını havaya kaldırdı.

Reacher sağa atladı, sonra hızla sola geçti. Milosevic'in iki yana gidişini takip ettiğini fark etti. Holly'nin fırsattan istifade ederek kollarından kurtulduğunu gördü. Pervanelerin sesi yeri göğü inletiyordu. Milosevic sağa sola bakınıyor, bir karar vermeye çalışıyordu. Reacher silahlıydı, Holly değildi. Milosevic öne atıldı. .38'lik tüm bu gürültü arasında sessizce parıldadı. Ani parıltı, karanlıkta Reacher'ın gözlerini kamaştırdı. Holly'nin nerede olduğunu anlayamadı. Bir küfür savurup bekledi. Milosevic'in

yine nişan aldığını gördü. Holly'nin kolu havaya kalktı, adamın başına doğru kaydı. Eli bir an için Milosevic'in yüzüne gitti. Reacher adamın tökezlemesini izledi. Tam o sırada kapı açıldı ve Holly sendeleyerek gürültüden, güneş ışınlarından uzaklaşıp Reacher'ın kollarına atıldı.

Güneş ışınları Milosevic'in üstüne vurdu. Sırtüstü yere yığılmıştı. Tabancası elindeydi. Horozu çekmişti. Sol gözünden bir banyo karosunun parçası sarkıyordu. Yedi santimi gözünün içinde, yedi santimi dışındaydı. Gözüne saplandığı noktadan ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

Derken kapıya birileri akın etti. Reacher, McGrath'in ve Garber'in içeriye savrulan toz toprağın arasında orada durduklarını gördü. Arkalarına bir Night Hawk konmuştu. Helikopterden üç adam dışarı fırlayıp yanlarına koştu. Bir sivil ve bir albay. Ve General Johnson. Holly yana döndü, onlara baktı ve yüzünü yine Reacher'ın göğsüne yasladı.

Yanlarına ilk gelen Garber'dı. Onları aydınlığa ve gürültüye doğru çekti. Birbirlerine dolanmış halde sendeleyerek dışarı adım attılar. Pervanelerin akımı arasında durdular. McGrath onlara yaklaştı. Holly, Reacher'ın kollarından sıyrılıp McGrath'in boynuna atıldı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Ardından General Johnson diğerlerinin arasından ona yaklaştı.

"Holly," dedi dudaklarını sessizce oynatarak.

Holly aydınlıkta sırtını dikleştirdi. Babasına bakıp gülümse-di. Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. McGrath'ten uzaklaşıp babasının kollarına atıldı.

"Hâlâ yapmam gereken şeyler var baba," diye bağırdı sesini duyurmaya çalışarak. "Her şeyi sonra anlatırım, tamam mı?"

REACHER HELİKOPTERE MOTORLARI AÇIK tutmasını anlatmak için elini çevirerek bir işaret verdi. Gürültünün ve toz bulutlarının arasında koşup Garber'dan Barrett'ı geri aldı. Diğerlerine helikoptere yaklaşmalarını işaret etti. Onları merdivenden çıkardı, peşlerinden yana kayarak kapıdan içeri girdi. Barrett'ı metal zemine koyup kendini kanvas bir sandalyeye attı. Kulaklıkları taktı. Düğmeye basıp pilotu aradı.

“Hazır ol, tamam mı? Nereye gideceğimizi anlar anlamaz bir rota söyleyeceğim.”

Pilot başını salladı ve motorları kalkışa hazır hale getirdi. Pervane daha hızlı dönmeye, ses artmaya başladı. Hava taşıtının ağırlığı lastiklerden kalktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye bağırdı Webster.

“Stevie'yi izleyeceğiz, şef,” diye bağırdı McGrath. “Kamyoneti o sürüyor. Kamyonet dinamit yüklü. Bir yere götürüp patlatacak. Kendall şerifinin ne dediğini hatırlıyor musun? Stevie'ye hep pis işleri yaptırıyorlar. Sana bir resim çizmemi de ister misin?”

“Ama oradan çıkması imkânsız,” dedi Webster. “Köprüyü havaya uçurdular. Ormandan ilerleyen bir yol yok. Hepsini kapadılar.”

“Orman Hizmetleri görevlisi öyle demedi. Bazılarını kapamışlar. Sadece hangileri olduğundan emin değildi.”

“Orayı gözlemlemek için iki sene zamanları oldu,” diye bağırdı Reacher. “Kamyonetin Orman Hizmetleri yollarından geçtiğini söylemişsiniz, değil mi? Alt tarafına ezilmiş kumtaşı parçaları yapışmamış mıydı? Labirentte bir yol bulabilmek için iki sene zamanları vardı.”

Webster devasa dağın ilerisine, ormanın bulunduğu sol tarafa, doğu yönüne baktı. Gözleri irileşmiş bir halde hızlı hızlı başını salladı.

“Tamam, o halde onu durdurmamız gerek. Ama nereye gitti bu adam?”

“Bizden altı saat ileride,” dedi Reacher. “Ormanda çok ağır ilerleyebilmiştir. İki saat önde diyelim. Sonra otoyolda dört saat. Üç yüz kilometre gitmiş olabilir. Bir ton yük taşıyan dizelle işleyen bir Econoline saatte yetmiş beş kilometreden daha hızlı gidemez.”

“İyi de hangi yöne?” diye bağırdı Webster gürültü arasında.

Holly, Reacher’a baktı. Kamyonetteyken birbirlerine kaç kez aynı soruyu sormuşlardı. Reacher zihnindeki haritayı açtı ve saat yönünde baştan inceledi.

“Doğu yönünde ilerlemiş olabilir,” diye bağırdı. “Hâlâ Montana’da olabilir, Büyük Şelale’yi geçmiştir. Idaho’da olabilir. Oregon’da olabilir. Seattle’a giden yolu yarılamış olabilir.”

“Hayır,” diye bağırdı Garber. “Tersten düşünmemiz gerek. Bu olayın püf noktası bu. Ona nereye gitmesi emredildi? Hedefi ne olabilir?”

Reacher yavaşça başını salladı. Garber mantıklı bir şey söylemişti. Hedef.

“Borken nereye saldırmak istiyor?” diye bağırdı Johnson.

Borken, sistemlerini incellersin ve bundan nefret etmeyi öğrenirsin, demişti. Reacher dikkatle düşündü, tekrar başını salladı, mikrofonun düğmesine basıp pilotu aradı.

“Tamam, gidelim,” dedi. “Doğruca güney yönünde ilerleyelim.”

Sesler daha da arttı ve Night Hawk yavaşça havalandı. Havada biraz sallandı, yamaçların üstüne yükseldi. Güneye dönüp dümdüz uçmaya başladı. Burnunu indirip hızlandı. Gürültü kabinden uzaklaşırken geriye sadece motorların derin uğultusu kaldı. Aşağıda zeminin yan döndüğünü, hızla ilerlediklerini gördüler. Reacher dağda kıvrılarak ilerleyen yolları, geçit töreni alanının oradan geçmelerini izledi. Aşağıda ufacık kalan insanlar dağılmaya başlamışlardı. Ağaçların arasına doğru yürüyorlardı ve yeşil yapraklar onları örtüyordu. Sonra, atış sahasının dar alanını ve Burç’un geniş, taş döşeli, yuvarlak alanını gördüler. Helikopter ani bir şekilde yükselince büyük, beyaz adliye binası aşağıda oyuncak bir bebek evi gibi kaldı. Dağ geçidinden, parçalanmış köprüden geçtiler ve güneydeki geniş ormanlık alanlara doğru yol aldılar.

Reacher pilotun omzuna hafifçe vurup mikrofonundan bir soru sordu.

“Hızın ne kadar?”

“İki yüz elli kilometre,” dedi adam.

“Rotan?”

“Doğruca güney yönünde ilerliyorum.”

Reacher başını salladı. Gözlerini yumup içinden hesap yaptı. İlkokula geri dönmüş gibi hissetti. Stevie üç yüz kilometre ileride, saatte yetmiş beş kilometre hızla gidiyor. Biz onu saatte iki yüz elli kilometre hızla takip ediyoruz. Ona ne zaman yetişiriz? Reacher ilkokulda matematik derslerinde zorlanmamıştı. Bahçede kavga etmekte de. Kavga etmeyi matematikten daha iyi hatırlıyordu. Bunun bir formülü olduğundan emindi. X ve Y kullanılarak yazılan bir formülü. Bir şey başka bir şeye eşit olmalıydı. Ama bir formül varsa bile bunu çoktan unutmuştu. Bu yüzden deneme yanılma yoluna başvurdu. Bir saat sonra Stevie

evden dört yüz kilometre ötede olacaktı. Night Hawk da iki yüz elli kilometre yol yapmış olacaktı. Çok geride kalacaklardı. Ondan bir saat daha sonra Stevie dört yüz elli kilometre uzaklaşmış olacaktı ve Night Hawk beş yüz on kilometre yol yapmış olacaktı. Onu geçmiş olacaklardı. İkinci saatin sonlarına doğru ona yetişeceklerdi. Tabii, doğru yönde ilerliyorlarsa.

İleride, çok aşağıda Flathead Gölü belirdi. Reacher yolların engebeli arazide yılan gibi kıvrıldığını görebiliyordu. Mikrofonunun düğmesine bastı.

“Hâlâ güney yönüne doğru mu gidiyoruz?”

“Doğruca güneye,” dedi pilot.

“Hâlâ iki yüz elli kilometre hızla mı gidiyoruz?”

“Aynen,” dedi pilot.

“Tamam, aynı şekilde devam et. Bir saat elli dakika kadar kaldı sanırım.”

“Nereye gidiyor?” dedi Webster.

“San Francisco,” dedi Reacher.

“Neden?” diye sordu McGrath.

“Ya da Minneapolis’e. Ama San Francisco’ya gittiğini düşünüyorum.”

“Neden?” dedi McGrath yine.

“San Francisco veya Minneapolis,” dedi Reacher. “Düşünsenize. Diğer olasılıklar Boston, New York, Philly, Cleveland, Virginia Richmond, Atlanta, Chicago, St. Louis ve Kansas City Missouri ya da Dallas Teksas.”

McGrath anlamadığını belli ederek omuz silkti. Webster’ın kafası karışmış gibiydi. Johnson, yardımcısına baktı. Garber kıpırdamadan oturuyordu. Ama Holly gülümsüyordu. Gülümsedi ve Reacher’a göz kırptı. Reacher da ona aynı şekilde karşılık verdi. Night Hawk güney yönünde ilerliyor, saatte iki yüz elli kilometre hızla Missoula’nın üstünden geçiyordu.

“TANRIM, BUGÜN 4 TEMMUZ,” dedi Webster birden.

“Aynen,” dedi Reacher. “Halka açık yerlerde bir sürü insan toplanacak. Aileler, çocuklar.”

Webster kasvetli bir ifadeyle başını salladı.

“Tamam, San Francisco’da tam olarak nereye gidiyor?”

“Emin değilim,” dedi Reacher.

“Market’in kuzey ucu,” dedi Holly. “Embarcadero Plaza’sı yakınları. Oraya gidiyor, şef. 4 Temmuz kutlamalarında orada bulunmuştum. Öğleden sonra büyük geçit töreni yapılır, gece nehrin üstünde havai fişekler patlatılır. Gün boyunca çok kalabalık olur.”

“4 Temmuz’da her yer çok kalabalık olur,” dedi Webster. “Doğru tahminde bulursanız iyi olur, millet.”

McGrath başını kaldırdı. Çürümüş yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

“Doğru tahminde bulunuyoruz,” dedi. “Kesinlikle San Francisco’ya gidiyor. Minneapolis’e ya da başka bir yere değil.”

Reacher ona gülümseyip göz kırptı. McGrath olayı çözmüştü.

“Bana da açıklamak ister misin?” dedi Webster.

McGrath hâlâ gülümsüyordu.

“Düşün,” dedi. “Lanet olası direktör sensin.”

“En yakın yer olduğu için mi?”

McGrath başını salladı.

“Her iki açıdan da,” dedi.

Yine gülümsedi.

“Hangi iki açıdan?” dedi Webster. “Neden söz ediyoruz?”

Kimse yanıt vermedi. Askerler sessizlerdi. Holly ve McGrath pencerelerden altı yüz metre aşağıdaki karaya bakıyorlardı. Reacher başını çevirmiş, pilotun pleksiglas camından ileriye odaklanmıştı.

“Neredeyiz?” diye sordu ona.

Pilot aşığıdaki beton bir şeridi işaret etti.

“US 93 Otoyolu,” dedi. “Montana’dan çıkıp Idaho’ya girmek üzereyiz. Hâlâ güney yönünde ilerliyoruz.”

Reacher başını salladı.

“Harika. 93’ü izle. Güneye giden tek yol orası, değil mi? Onu burasıyla Nevada arasında bir yerde yakalayacağız.”

REACHER İKİNCİ SAATİN SONLARINA DOĞRU endişelenmeye başladı. Hem de çok. İlkokuldan kalan bilgilerini telaşla tekrar düşündü. Belki de Stevie yetmiş beş kilometreden daha hızlı gidiyordu. Hızlı bir şofördü. Bell’den daha hızlı gitmişti. Belki de doksan kilometre hıza yakındı. O zaman nerede olurdu? Beş yüz seksen kilometre yol gitmiş olurdu. Yani aradan iki saat on beş dakika geçene kadar ona yetişemezlerdi. Peki ya yüzün üstünde bir hızla gidiyorsa? Econoline saatlerce, bir ton yükle yüz on kilometre hızla gitmeye dayanabilir miydi? Belki. Büyük olasılıkla. O durumda, altı yüz yetmiş beş kilometre yol almış olurdu. Yani onu geçmeleri için toplam iki saat kırk dakika gerekirdi. Zaman aralığı buydu. Bir saat elli dakika ila iki saat kırk dakika arası bir süre ve Montana ile Nevada arasında bir yer. Elli dakikanın tamamını giderek artan bir panik hissiyle geçirdi. Kesin olarak yanıldığını ve hızla kuzeydoğu yönünde Minnesota’ya doğru yön değiştirmeleri gerektiğini anlaması için yüz elli kilometrelik otoyolu izlemesi gerekecekti.

HELİKOPTER BURNUNU EĞMİŞ, son sürat US 93’ün üstünde ilerliyordu. Yedi yolcusu başını camlara yaklaştırmış yola bakıyordu. Salmon isimli bir kasabanın üstünden geçiyorlardı. Pilot bir tur rehberi gibi bilgi veriyordu. Sağda, uzakta üç bin metrelik devasa McGuire Dağı’nın zirvesini görebiliyorlardı. Yine ileride sağda, üç bin iki yüz metrelik Twin Peaks vardı. Üç bin sekiz yüz metreyle en yüksekleri olan Borah Zirvesi en solda

kalıyordu. Helikopter karadan üç yüz metre yukarıda yükselip alçalarak yola devam ediyordu. Etrafta dağların zirvelerinden daha alçak bir seviyede, bir av tazısı gibi burnunu otoyola eğmiş uçuyordu. Zaman hızla ilerliyordu. Yirmi dakika. Otuz. Yol hemen hemen boştu. Kuzeydeki Missoula'yı güney yönünde dört yüz elli kilometre uzaktaki Idaho Twin Falls'a bağlıyordu. İkisi de kalabalık büyük şehirler değildi ve 4 Temmuz kutlamaları vardı. Herkes çoktan gideceği yere gitmişti. Arada sırada bir araba ve fazla mesai yapan bir kamyonet görüyorlardı. Beyaz Econoline görünürde yoktu. İki beyaz araç gördüler fakat ikisi de arkası açık kamyonetlerdi. Bir tane arkası kapalı kamyonet gördüler ama o da koyu yeşil renkti. Bu kadardı. Başka araç yoktu. Beyaz kamyonet yoktu. Bazen yol karşılarındaki ufka kadar bomboş seyreliyordu. Zaman hızla geçiyordu. Bir bomba gibi. Kırk dakika. Elli.

“Minneapolis'i arayacağım,” dedi Webster. “Çuvalladık.”

McGrath umutla bekliyordu. Başını iki yana salladı.

“Henüz değil,” dedi. “Fevri davranmış oluruz. Kalabalık paniğe kapılır. İnsanları hayal edebiliyor musun? Her yeri boşaltmaya çalışacaklar. Ezilecekler.”

Webster pencereden aşağı, yola baktı. Elli dakikalık sürenin kırk dört dakikası geçmişti.

“O lanet olası kamyonet oraya ulaştıysa ezilmekten daha kötüsü olacak,” dedi. “Bunu hayal edebiliyor musun?”

Zaman hızla geçiyordu. Elli sekiz dakika. Bir saat. Yol hâlâ boştu.

“Hâlâ vakit var. San Francisco ya da Minneapolis, ikisine de hâlâ varamamıştır,” dedi Garber.

Reacher'a baktı. Gözlerinden aynı derecede tereddüt ve güven okunuyordu. Aradan biraz daha zaman geçti. Bir saat beş dakika. Yol uzaktaki ufka kadar boştu. Hızla ilerleyen helikopter yola biraz yaklaştı, karşılarında yeni bir ufuk belirdi ama yol hâlâ boştu.

“Herhangi bir yerde olabilir,” dedi Webster. “San Francisco yanlış olabilir, Minneapolis de yanlış olabilir. Belki de çoktan Seattle’a varmıştır. Ya da başka bir yere.”

“Seattle değil,” dedi Reacher.

İleri baktı. Bakmaya devam etti. Korku ve panik hissi boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. Tekrar saatine baktı. Bir saat on dakika. On bir. On iki. On üç. On dört. Bir saat on beş dakika. Arkasına yaslandı ve sessizleşti. Sırtı buz kesti. Elin-den geldiğince sabırlı davranmıştı fakat matematik hesaplarının saçma hale geldiği noktaya varmışlardı. Bu kadar güneye gidip de ona rastlamamaları, Stevie’nin saatte yüz elli kilometre hızla gitmiş olması anlamına gelirdi. Ya da yüz doksan. Ya da iki yüz yirmi. Diğerlerine göz attı, kulağına yabancı birine aitmiş gibi gelen bir sesle konuştu.

“Yanıldım. Minneapolis olmalı.”

Derken helikopterin motor sesi silindi ve o gün ikinci kez bombanın muazzam patlama sesini duydu. Bu kez, bir görevi tamamlamak için sıcak bir yerde kamp kurmuş deneyimli askerlerin değil, havai fişek gösterilerini izlemek için bir şehir parkında bekleyen kadınlar ve çocuklar gibi daha yumuşak, daha küçük insanların buharlaştığını, on üç sene önce arkadaşlarının başına gelen gibi bulanık pembe bir bulut arasında yok olduğunu hayal etti. Çocukların cesetlerinden fırlayan, alevler arasında yüz metre ötedeki diğer çocuklara isabet eden kemik parçalarını. Yumuşak gövdelerini şarapnel gibi parçalayan, şanslı olanların en az bir sene hastanede acı çekmesine neden olacak kemik parçalarını.

Herkes ona bakıyordu. Yanaklarından süzülen yaşların gömleğine aktığını fark etti.

“Üzgünüm,” dedi.

Herkes başını başka yöne çevirdi.

“Birkaç telefon açmam gerek,” dedi Webster. “Neden şimdi Minneapolis diyorsun? Neden en başta San Francisco demiştin?”

“Merkez Bankası’nın şubeleri,” dedi Reacher alçak sesle. “On iki şubesi var. Montana’ya en yakın ikisi San Francisco’da ve Minneapolis’te. Borken, Merkez Bankası’ndan nefret ediyordu. Bunun dünya hükümetinin esas aracı olduğunu, orta sınıfı yok etmek için büyük bir komplo olduğunu düşünüyordu. Şahsi teorisi buydu. Bunun onu anlayış bakımından başkalarından üstün kıldığını söyledi. Merkez Bankası’nın babasının bankasına emir verdiğine, yaşlı adamı sonradan kasten borçlu duruma düşürmek için kredi çekmeye zorladıklarına inanıyordu.”

“O halde Merkez Bankası’na mı saldıracak?” dedi Johnson telaşla.

Reacher başını salladı.

“Çifte darbe,” dedi. “Dünya hükümetine karşı. Eski sisteme Pearl Harbor gibi beklenmedik bir hamleyle saldırmak. Bir yandan da yeni müritlerin akın edeceği yepyeni bir sistem kurmak. Bir taşla iki kuş.”

Reacher sustu. Devam edemeyecek kadar yorgundu. Morali bozuktu. Garber ona bakıyordu. Yüzünde gerçekten acı dolu bir ifade vardı. Motor sesleri o kadar yüksekti ki insana sessizlikmiş gibi geliyordu.

“Bağımsızlık Bildirgesi bunun sadece yarısıydı,” dedi McGrath. “Çifte tuzak. Oraya odaklanmamız, Holly için, bir intihar anlaşması için endişelenmemiz, çıldırmamız gerekiyordu. Bu arada arkamızdan Merkez Bankası’nı bombalayacaklardı. Kendall yüzünden San Francisco olduğunu düşündüm. Borken babasının çiftliğine en yakın yeri hedef alır diye düşündüm.”

Webster başını salladı.

“Müthiş bir plan,” dedi. “4 Temmuz hafta sonu, ajanlar

izinde, verilmesi gereken önemli stratejik kararlar var ve herkes yanlış yere odaklanıyor. Borken burada bölgesini güven altına alırken, tüm dünya bombalama olayıyla ilgilenecek.”

“Minneapolis’te Merkez Bankası nerede?” diye sordu Johnson telaşla.

Webster kayıtsızca omuz silkti.

“Bilmiyorum. Minneapolis’e hiç gitmedim. Büyük ihtimalle, güzel bir mahallede, etrafı parklarla çevrili, belki nehir kenarında büyük bir devlet binasıdır. Minneapolis’te bir nehir var, değil mi?”

Holly başını salladı.

“Mississippi,” dedi.

“Hayır,” dedi Reacher.

“Evet,” dedi Holly. “Bunu herkes bilir.”

“Hayır. Minneapolis değil. San Francisco olmalı.”

“Mississippi San Francisco’ya yakın bile değil,” dedi Holly. Reacher’ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığını gördü. Yorgun gözlerinde son bir zafer parıltısı belirdi.

“Ne?” dedi.

“San Francisco doğru tahmindir,” dedi Reacher.

Webster sinir olmuş gibi homurdandı.

“Öyle olsaydı onu yakalamış olurduk. Hem de kilometrelerce önce.”

Reacher mikrofonunun düğmesine bastı. Pilota seslendi.

“Geri dön,” dedi. “Kocaman bir daire çiz.”

Sonra yine gülümsedi. Gülümseyerek gözlerini yumdu.

“Onu gerçekten geçtik,” dedi. “Kilometrelerce önce. Tepesinden geçtik. Kamyoneti yeşile boyamışlar.”

Night Hawk yükselip aksi yöne döndü. Aşağıdaki manzara değişirken yolcular kamyoneti görmeye çalışarak bakışlarını bir pencereden diğerine çevirdiler.

“Araçları gizledikleri mağarada boya tenekeleri vardı,” dedi

Reacher. “Onlara takılıp tökezledim. Büyük ihtimalle kamuflaj deseni için baz olarak kullanıyorlar. Kamyoneti bu sabah boyamış olmalılar. Lanet şey hâlâ ıslak olabilir.”

Dakikalar önce geçtikleri bir Kenworth gördüler. Yüz doksan metre aşağıda ilerliyordu. Sonra, asfalt bomboş devam etti. Sonra, beyaz arkası açık bir kamyonete rastladılar. Ve çok geçmeden, hızla güneye doğru ilerleyen yeşil bir kapalı kamyonet görüş açlarına girdi.

“Alçal! Alçal!” diye bağırdı Reacher.

“O mu?” dedi McGrath.

Yeşil kamyonetle önündeki beyaz kamyonet arasındaki mesafe açılıyordu. Yeşil kamyonet geride kalmıştı. Ufka kadar arkasında hiçbir şey yoktu. Night Hawk alçalmaya başladı. Hamesi, bir kartalın yavru bir tavşanı kapmak için alçalması gibiydi.

“O mu?” dedi McGrath yine.

“Evet,” dedi Reacher.

“Kesinlikle o,” dedi Holly sevinçle.

“Emin misiniz?” dedi McGrath.

“Üstüne bak,” dedi Holly.

McGrath dediğini yaptı. Aracın tavanı koyu yeşil renkliydi ama üzerinde küçük delikler vardı. Biri bir pompalıyla taramış gibiydi.

“Tam iki gün o deliklere baktık,” dedi Holly. “Hayatımın sonuna kadar unutamam.”

“Tam yüz on üç delik var,” dedi Reacher. “Saydım. Bir asal sayı.”

Holly gülüp eğildi. Sevinçle birbirlerine bir beşlik çaktılar.

“Bizim kamyonet,” dedi. “Kesinlikle bizim kamyonet.”

“Sürücüyü görebiliyor musunuz?” diye sordu McGrath.

Pilot biraz alçaldı ve daha yakından görebilmek yana yattı.

“Stevie!” diye bağırdı Holly. “Kesinlikle o. Onu yakaladık.”

“Helikopterin silahı var mı?” dedi Webster.

“İki büyük makineli silah var,” diye seslendi pilot. “Silahları kullanmayacağım. Bunu yapamam. Ordu, polis işine karışamaz.”

“Helikopteri dümdüz aşağıdan uçurabilir misin?” dedi Reacher. “Saatte yetmiş beş kilometre hızla. Belki doksan kilometre. Ve çok soru sormadan.”

Pilot güldü. Sesi kulaklıklarda tiz ve parazitli çıktı.

“Bu şeyi nasıl isterseniz öyle uçurabilirim,” dedi. “Elbette, generalin izniyle.”

Johnson temkinli bir ifadeyle başını salladı. Reacher eğilip yere bıraktığı Barrett’ı aldı. Emniyet kemerini çözdü, yere çömeldi. Holly’ye yer değiştirmelerini işaret etti. Holly, McGrath’ın önüne doğru emekledi ve Reacher onun yerine geçti. Night Hawk’ın yavaşladığını ve alçaldığını hissetti. Holly’nin emniyet kemerini biraz gevşetti, biraz bol kalacak şekilde beline bağladı. Gerideki kapı koluna uzandı. Kolu indirdi ve kapının rayları geriye kayd.

Hava koridorunun boşluğunda uğuldayarak oluşan sert hava akımı, helikopterin yana dönmesine ve karda kayan bir araba gibi havada kaymasına yol açtı. Yeşil kamyonet üç yüz metre aşağıdaydı ve gerideydi. Pilot kamyonetin hızına uyana kadar hızını ayarladı ve Reacher’ın görüş alanı yolla aynı seviyede kalana dek helikopteri yan çevirdi.

“Böyle nasıl?” diye sordu.

Reacher mikrofonunun düğmesine bastı.

“Süper,” dedi. “İleride bir şey var mı?”

“Bir araç kuzeye doğru ilerliyor,” dedi yardımcı pilot. “O geçtikten sonra, on beş kilometre boyunca yol boş.”

“Arkasında bir şey var mı?” dedi Reacher.

McGrath başını hava akımına uzattı. Ardından içeri çekip başını salladı.

“Arkası boş,” dedi.

Reacher Barrett'ı omzuna dayadı. Bir mermi yerleştirdi. Hareket halindeki bir araca bir başka hareket halindeki araçtan ateş etmek, hedefi vurabilmek için harika bir yöntem değildi fakat yetmiş metreden az bir mesafeye bakıyordu ve hedef yirmi adım uzunluğunda, yedi adım genişliğindeydi. O yüzden bu konuda endişeli değildi. Artı göstergeleri tavanın uzunluğunun üçte ikisinin olduğu noktaya getirdi. Kamyonetin ileri gidişiyle havanın geriye doğru hareketi arasında, mermi kamyonetin yük alanının tam ortasına isabet edebilirdi. Bir metrelik şilte hâlâ kamyonette midir acaba, diye merak etti.

“Bir dakika!” diye bağırdı Webster. “Ya yanılıyorsan? Ya kamyonette bir şey yoksa? Sadece tahminde bulunuyorsun, değil mi? Her şey tahmin üstüne kurulu. Kanıta ihtiyacımız var Reacher. Teyide ihtiyacımız var.”

Reacher arkasına bakmadı. Bakışlarını nişan dürbününde tuttu.

“Saçmalama,” dedi alçak sesle, odaklanmaya çalışarak. “İhtiyacımız olan tüm teyit burada.”

Webster onun kolunu tuttu.

“Bunu yapamazsın,” dedi. “Masum bir adamı öldürüyor olabilirsin.”

“Saçmalama,” dedi Reacher yine. “Masum bir adamsa onu öldürmem, değil mi?”

Webster'ın kolunu itti. Başını ona çevirdi.

“Biraz düşün Webster,” dedi. “Rahatla. Mantıklı düşün. Kanıt ben ateş ettikten sonra gelecek, öyle değil mi? Adam bir bomba taşıyorsa bunu hepimiz öğreneceğiz. Hava taşıyorsa ona kötü bir şey olmaz. Sadece lanet olası kamyonette bir delik daha açılacak. Yüz on dördüncü delik.”

Tekrar kapıya döndü. Tekrar tüfeği kaldırdı. Hedefe nişan aldı. Sırf alışkanlıktan derin bir nefes verip iki kalp atışının arasını bekledi. Ve tetiği çekti. Ateş sesinin kulağına varması bir

saniyenin binde biri kadar sürdü. İri ağır merminin kamyonete saplanmasıysa bunun yetmiş misli. Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra, kamyonet yok oldu. Birden, tutuşmuş bir çalılık gibi göz kamaştırıcı bir alev topu yuvarlandı otoyolda. Devasa bir patlama dalgası dışa doğru yayıldı. Helikoptere şiddetli bir şok dalgası isabet etti, onu yana ve yüz elli metre yukarı fırlattı. Pilot dalganın en üst kısmını yakaladı ve geriye kaçtı. Helikopterin dengesini sağlayıp diğer yöne döndü. Burnunu indirdi. Otoyolda üç yüz metre uzunluğunda, gözyaşı damlası şeklinde ince bir du-man bulutundan başka hiçbir şey yoktu. Geride molozlar, metal parçaları, kamyonetten fırlayan lastikler, tangır tungur asfaltta yuvarlanan kısımlar yoktu. Sadece sestten daha hızlı bir şekilde atmosfere yükselen mikroskobik buhar parçacıkları vardı.

PILOT BİR SÜRE HAVADA ASILI KALMASININ ardından doğuya döndü. Yolun kenarından yüz metre kadar ilerideki çalılardan üstüne yavaşça indi. Motorları durdurdu. Reacher kulakları sağır eden sessizlikte biraz durduktan sonra emniyet kemerini çözdü. Barrett'ı yere bıraktı ve açık kapıdan çıktı. Ağır ağır otoyola doğru yürüdü.

Bir ton dinamit. Tam bir ton. Muazzam bir patlama olmuştu. Geride hiçbir şey kalmamıştı. Patlama noktasının yedi yüz elli metre çapında otların dümdüz olduğunu tahmin etti ama hasar bu kadar olmalıydı. Patlamanın korkunç enerjisi dışarı yayılmıştı ve yoluna tek bir şey çıkmamıştı. Yumuşak ya da savunmasız bir şeyle karşılaşmamıştı. Dışa doğru patlamış, sonra güç kaybedip yavaşlamış, kilometrelerce ötede bir toz bulutu olarak kalmış, hiçbir şeye zarar vermemişti. Tek bir şeye bile. Sessizlikte durdu ve gözlerini yumdu.

Sonra, arkasından birinin yaklaştığını duydu. Holly'ydi. Sağlam bacağıyla uzun bir adım atıyor, diğerini yerde sürüyordu. Gözlerini açıp yola baktı. Holly karşısına geçip durdu. Başını

onun göğsüne yasladı, beline sarıldı. Onu sıkıca sardı ve bir süre öyle kaldı. Reacher elini Holly'nin başına götürdü, onun yaptığı gibi saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Her şey bitti,” dedi Holly.

“Bir sorunun varsa çözmen gerekir,” dedi Reacher. “Kuralım budur.”

Holly bir süre konuşmadı.

“Keşke her zaman o kadar kolay olsaydı,” dedi.

Uzun bir sessizliğin ardından bunu uzun bir konuşma gibi söylemişti. Çok iyi bir argüman gibi. Reacher onun hangi sorundan söz ettiğini bilmiyormuş gibi davrandı.

“Baban?” dedi. “Artık onun gölgesinden çok uzaklardasın.”

Holly onun göğsüne karşı başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum.”

“Bence buna inan. Geçit töreninde benim için yaptığın şey, erkek ya da kadın, yaşlı ya da genç, birinin benim için yaptığı en zekice, en havalı, en cesurca şeydi. Gördüğüm her şeyden iyiydi. Babanın yapmış olduğu her şeyden iyiydi. Baban o kadar cesur davranabilmek için ön dişlerini feda ederdi. Ben de ederdim. Sen artık kimsenin gölgesinde değilsin Holly. Buna inan.”

“Öyle olduğumu sanıyordum. Öyle hissediyordum. Gerçekten. Bir süreliğine. Ama onu yeniden görünce eskisi gibi hissettim. Baba diye hitap ettim.”

“Zaten baban,” dedi Reacher.

“Biliyorum. Sorun da bu zaten.”

Reacher bir süre bir şey demedi.

“Soy ismini değiştirebilirsin,” dedi. “Sorunu çözebilir.”

Holly'nin nefesini tuttuğunu hissetti.

“Bir teklif mi bu?” dedi.

“Bir öneri.”

“Holly Reacher kulağa iyi mi geliyor sence?”

Bu kez Reacher uzunca bir süre bir şey demedi. Nefesini tutan oydu. En sonunda gerçek sorundan söz etme sırası ona gelmişti.

“Kulağa muhteşem geliyor. Ama Holly McGrath daha iyi geliyor.”

Holly yanıt vermedi.

“Şanslı adam o, değil mi?”

Holly başını salladı. Reacher göğsünde onun hafifçe başını oynattığını hissetti.

“O halde söyle ona,” dedi.

Holly kollarının arasında omuz silkti.

“Söyleyemem. Çok gerginim.”

“Olma. O da sana benzer bir şey söyleyebilir.”

Holly başını kaldırdı. Reacher gözlerini kısarak ona baktı.

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Holly.

“İkiniz de gerginsiniz,” dedi Reacher. “Birinin bir şey söylemesi gerek. Bunu ikiniz adına ben yapamam.”

Holly ona biraz daha sıkı sarıldı. Sonra ayakucuna kalkıp onu öptü. Uzun uzun, tutkuyla dudaklarından öptü.

“Teşekkür ederim.”

“Niçin?” dedi Reacher.

“Anlayışla karşıladığın için.”

Reacher omuz silkti. Dünyanın sonu değildi. Sadece ona dünyanın sonuymuş gibi geliyordu.

“Geliyor musun?” dedi Holly.

Reacher başını iki yana salladı.

“Hayır.”

Holly onu Idaho’da, US 93 Otoyolu’nun kenarında bıraktı. Reacher, Holly’nin helikoptere gitmesini izledi. Kısa merdivenden çıkmasını. Holly durup arkasına döndü. Ona baktı. Ardından eğilip içeri girdi. Kapı kapandı. Pervaneler dönmeye başladı. Reacher onu bir daha görmeyeceğini biliyordu. Helikopter

havalanırken giysileri etrafa savruldu, etrafında toz toprak uçuştı. Elini salladı. Helikopter gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra, içine derin bir nefes çekti, boş otoyolda sağa sola göz attı. 4 Temmuz Cuma günüydü. Bağımsızlık Günü'ydü.

5 VE 6 TEMMUZ'DA, Yorke sıkı bir güvenlik önlemi altına alındı ve saat başı gizli ordu birlikleri bölgeye girip çıktı. Hava topçu birlikleri füze birliğini buldu. Dört Chinook'la birlik güneye götürüldü. Levazım subayları bölgeye girip bulabildikleri tüm mühimmatı topladılar. Küçük çapta bir savaşa yetecek kadar malzeme ele geçirdiler.

Ordu doktorları cesetleri aldılar. Mağarada, füze birliğindeki yirmi askeri buldular. Reacher'ın arasında süründüğü iskeletleri. Bir başka mağarada, uzuvları kesilmiş beş cesedin kalıntılarını tespit ettiler. İşçi gibi giyinmişlerdi. İnşaat işçileri ya da marangozlar gibi. Fowler'ı komuta kulübesinden çıkardılar. Borken'in cesedini adliyenin önündeki yoldan, Milosevic'i kâse biçimli alandan, Brogan'ı Burç'un batısındaki açıklık alandan aldılar. Jackson'ın ormandaki geçici mezarını bulup onu oradan çıkardılar. On sekiz ölü milis askerinin ve ölü bir kadının cesedini atış sahasında yan yana dizdiler ve helikopterle oradan götürdüler.

Garber'ın askeri soruşturmacılarından biri tek başına helikopterle geldi, mali işlerin görüldüğü bilgisayardaki sabit diski aldı ve Chicago'ya yollamak üzere bir helikoptere götürdü. Mühendisler gelip madenlerin girişini dinamitle havaya uçurdular. İstihkam erleri Burç'a girdi, su tesisatını söktü ve elektrik kablolarını parçaladı. Kulübeleri ateşe verip küle dönüşene dek izlediler. Pazar gecesi geç saatlerde, son dumanlar göğe yükselirken helikopterlerine geri döndüler ve güneye doğru yola çıktılar.

Pazartesi sabahı erken saatlerde, Harland Webster, Beyaz Saray'da, duvarları kirli beyaza boyanmış ofisteydi. Ruth Rosen ona gülümsedi, 4 Temmuz hafta sonunun nasıl geçtiğini sordu.

Webster ona sadece gülümseyerek karşılık verdi. Bir saat sonra sabah güneşi Chicago'nun batısına kayıyordu ve üç ajan Brogan'ın kız arkadaşını gözaltına alıyordu. Onu yarım saat haşladıktan sonra şehirden ayrılmasını, Brogan'ın ona hediye ettiği her şeyi geride bırakmasını tembihlediler. Aynı ajanlar, Milosevic'in yepyeni Ford Explorer'ını Federal Bina'nın otoparkından çıkarıp yedi buçuk kilometre güneye götürdüler. Kapılarını kilitlemeden, anahtarı içine bırakarak sessiz bir sokağa park ettiler. Araç çalıştığı sırada Holly Johnson erken saatteki randevusu için diz kliniğine varmaktaydı. Ondan bir saat sonra işyerinde masasının başındaydı. Öğle yemeği molasından önce hamiline senet soygununda ortadan kaybolan para Cayman Adaları'ndan çıkmış, kendi seçtiği bir rotayı izliyordu. Pazartesi akşamı saat altıda, Holly eve dönüp valizlerini topladı. Hepsini arabasına atıp kuzeye gitti. McGrath'ın Evanston'daki evine yerleşti.

Salı sabahı, Ulusal Milis İnterneti'nde üç farklı haber vardı. Montana'nın ıssız bir vadisindeki mülteciler, yakın tarihli bir dünya hükümeti manevrasıyla güneydeki ve batıdaki yeni yerleşim bölgelerine gitmişlerdi. Yabancı birlikler bir grup milis kahramanını öldürmüştü. Yabancı müfrezeyi Fransız bir paralı asker yönetiyordu. Başarılı olmasının tek nedeni, uydular, lazerler ve mikroçipler dahil gizli Stratejik Savunma İnisiyatifleri kullanmış olmasıydı. Gazeteciler yaşananları duyup Hoover Binası'nı aramışlardı. Salı gecesi geç saatlerde, önceden hazırlanmış metni okuyan bir FBI sözcüsü, bu olaylardan kesinlikle haberdar olmadıklarını söylemişti.

Çarşamba sabahı erken saatlerde, yedi eyalette beş kez otostop çektikten ve dört otobüs değiştirdikten sonra Reacher nihayet Wisconsin'e varmıştı. Bir hafta önce gitmek istediği yer orasıydı. Wisconsin hoşuna gitti. Temmuz ayında vakit geçirebileceği güzel bir yer olduğunu düşündü. Cuma öğleden sonraya kadar orada kaldı.